

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INDEX

- [PETER PAN ÖLMELİ'YE ÖVGÜLER](#)
- [Peter Pan](#)
- [İkinci Kısım](#)

JOHN VERDON

PETER

PAN

ÖLMELİ

ÇEVİRMEN: ENVER GÜNSEL

AKLINDAN BİR SAYI TUT'un yazarından

#0*

PETER PAN ÖLMELİ

SUS

JOHN VERDON

*0#

KORİDOR

ROMAN

PETER PAN ÖLMELİ'YE ÖVGÜLER

Bu kitap hayatım boyunca okuduğum en iyi gerilim romanları arasında ilk sırada... Dilbaz ve kalp parçalayıcı; okuyucuyu son sayfaya kadar şüpheli bir bekleyiş içinde bırakıyor. Zekice işlenmiş kurgusu nefesinizi kesecek... Asla kaçırılmayacak türden!"

John Lescroat

Gerçekten de elinizden bırakamayacaksınız.

Daha önce hiçbir eser beni bu kadar içine çekmemiştii... John Verdon kusursuz karakterlerle bezeli kusursuz bir kurgu yaratmış ve işini biliyor?

Nelson DeMille

"Bağımlılık yapıcı ve zihin kurcalayıcı... en derin, en ilkel korkularımıza kadar iniyor... Bu hikaye sizi demir çene tuzağı gibi yakalayacak"

Joseph Kinder

*Okuyucuyu yerinde kıpır kıpır eden, sayfalardan fırlayacakmış gibi canlı karakterlere sahip, zarif ve titizlikle yazılmış bir ilkyapıt **

Faye Kelleman

**Baştan sona zekice yazılmış, hızlı bir anlatıma ve keskin virajlara sahip. Aklından Bir Sayı Tut Özgünlüğü ve kışkırtıcı konusu ile sivrilmeyi başarıyor.*

John Katzenbach

"Çok, çok uzun zamandır okuduğum en iyi gerilim romanlarından biri olan Aklından Bir Sayı Tut aklınızı başınızdan alacak... John Verdon Öyle ışıltı ışıltı ve incelikli yazıyor ki kıskanmadan edemedim"

Tess Gemisen

"Sherlock Holmes gibi Gurney de gerçeğe o derece susamış, hassas ve mantıklı"

New York Times

"Verdon'un dokuduğu bu eseri girift bir kumaş haline getiren şey karışıklıkların çözümsüz gibi görünen bir düğüme dönüşmesidir?"

Chicago Snn-Time

'İyi yazmak ve iyi hikaye anlatmak aynı şey değildir. Verdon bunları bir arada yapıyor?

Newark Star Ledger

'Verdon bu kitapta karakter tahlilleri ile psikolojik açılımlarını birlikte işleme konusunda pek çok iyi yazarı cebinden çıkarır'

New York Journal of Books

'Ancak usta bir yazarın kağıda dökebileceği bir gizem...'

Bookloons

'Birden ona kadar bir sayı tutun. Şimdi onu sıfırla çarpın. İşte bu kitabı da elinizden o kadar düşürmek isteyeceksiniz'

MyrteryScene

'Sayı oyunu, Verdon'un edebi hünerini sergilediği eşsiz eserinde tehlikeli bir ağ örgüsü olarak karşımıza çıkıyor.

People Weekly

GÖZLERİNİ SIMSIKI KAPAT'A ÖVGÜLER

Nitelikli bulmaca severler için paha biçilemez bir kitap

CNN.com

Yine ilki kadar şaşkınlık verici bir olay ve yine dahice çözümler.

Publishers Weeldy

“John Verdon gizemli bir olayın akıl almaz Örgüsünü işlerken hikayenin en beklenmedik anında ortaya çıktveren, şeytani bir kurnazlığa sahip. Yazarın büyük ilgi gören AKLINDAN BİR SAYI TUT kitabından sonra beklediğimize değecek

Washington Post

ŞEYTANI UYANDIRMA'YA ÖVGÜLER

“Zeki bir adamı karmaşık bulmacalar çözerken izlemek müthiş bir keyif. Gurney işte bu yönüyle farkım ortaya koyuyor.”

New York Times

“Her sayfada artan gerilimle, bir psikopatın iç dünyasının derinliklerine ineceksiniz.”

Publishers Weekly

“Şaşırtıcı bir son ve tam bir şaheser. Tırnaklarınızı kemirtecek kadar heyecan verici.”

New York Journal of Books

Giriş

Cinayetler Başlamadan Çok Önce

Bir zamanlar büyük bir ulusun, nükleer bir gücün başkanı olmayı hayal etmişti.

Başkan olarak parmağı nükleer silahın tetiğinde olacak, parmağının ufacık bir hareketiyle nükleer füzeleri fırlatabilecekti. Büyük şehirleri yıkıp mahvedebilecek, insanlığın pis kokularını yok edebilecek, çürükleri ortadan kaldırıp, her yeri tertemiz edebilecekti.

Fakat olgunluk çağıyla beraber, daha pratik bir perspektif, mümkün olabilecekler konusunda daha gerçekçi bir anlam çıktı ortaya. O artık nükleer tetiğe hiçbir zaman ulaşamayacağının bilincindeydi.

Fakat başka tetikler de vardı ortalarda. Zamanla bir gün gelecek, bir kere, bir tetik çekmekle çok daha fazla şeyler yapılabilecekti.

Gelişme çağında, yirmi yaşından önce, başka bir şey düşünmemiştii zaten ve şimdi de düşünürken, geleceğiyle ilgili bir plan kafasında şekillenmeye başladı. Özel yeteneğinin, sanatının, uzmanlık alanının, yani tam olarak özelliğinin ne olacağını anlamaya başladı. Ve bu da az bir şey sayılmazdı, çünkü daha önce

kendisi hakkında hemen hiçbir şey bilmiyordu, kim ya da ne olduğu konusunda pek bir bilgisi yoktu.

On iki yaşma gelene kadar, çocukluğu konusunda hemen hiçbir şey hatırlamıyordu.

Sadece bir karabasan kalmıştı aklında.

Ve o karabasanı, o korkunç kabusu tekrar tekrar gördü.

Sirk vardı o rüyada. Annesi diğer kadınlardan daha ufak te- fecti. Korkunç bir kahkaha, atlıkarıncanın müziği, hayvanların derin, sürekli homurtuları vardı.

Sonra palyaçoyu hatırladı.

Dev gibi palyaço ona para veriyor ve sonra da canını acıtiyordu.

Hırıltı gibi bir sesle konuşan palyaçonun nefesi de çok pis, adeta kusmuk gibi kokuyordu.

Sonra o kelimeleri hatırladı. Kabusta duyduğu sesler o kadar netti, açıktı ki, kenarları taşa vurulup kırılmış buz parçası kadar sivriydi, keskindi. “Bu bizim sırrımız. Bunu başkasına söylersen dilini kesip kaplana yediririm. “

Ölümün Gölgesi

New York'un kuzey bölgesinde, Catskill Dağları'nda Ağustos ayı dengesiz bir aydı, bazen Temmuz ayının o dayanılmaz sıcakları hissedilir, bazen de gelecek olan uzun kış aylarının kapalı havaları, fırtınaları yaşanırdı.

İnsanın zaman ve mekan duygusunu aşındıran bir aydı Ağustos. O ay Dave Gurney'e, hayatta ne yapacağımı bilemiyormuş gibi bir his, bir kafa karışıklığı getirdi sanki. Ve bu kafa karışıklığı, üç yıl önce, yirmi beş yıl çalıştıktan sonra NYPD'den (New York Polis Departmanı) emekli olunca başladı ve Madeleine'le beraber doğup büyüdüğü, yetiştiği, eğitim aldıktan ve çalıştıktan şehirden ayrılarak taşraya gidişinde daha da arttı.

O sırada, Ağustos'un ilk haftasında, kapalı bir havada, uzaklarda gök gürültüleri duyulurken, alçak Barrow Tepesi'ne tırmanıyorlardı. Yaban ağaççığı çalılarla dolu ve uzun zaman önce terk edilmiş üç küçük gözetli madeni birbirine bağlayan toprak yolu izlediler. Madeleine her zaman durup dinlendikleri alçak kayaya doğru çıkarken o da onu takip ediyordu. Kansı hep orada durur ve ona öğüt verirdi: *Etrafına baksana, cennet gibi yer. Çok güzel bir yer burası, rahatına bak, bunun tadını çıkar.*

Kansı birden durdu ve "Bu bir dağ gölü mü?" diye sordu.

Gurney gözlerini kırıştırarak baktı. "Ne dedin?"

Kansı yıllar önce terk edilen gözetli madenin çukuruna dolmuş durgun suyu göstererek, "Şunu diyorum," dedi. Yuvarlak bir göl değildi bu, yol üzerinde oturdukları yerden diğer yandaki gözetli ağaçlarına kadar yaklaşık yetmiş metre genişliğinde bir su birikintisiydi ve üzerine düşen ağaçların gölgeleriyle göz aldatan fotoğrafları andırıyordu

"Bir dağ gölü mü dedin?"

Kansı heyecanlı bir ifadeyle, "Geçen gün tskoçya dağlarında yapılan bir gezinti hakkında harika bir kitap okudum," diye devam etti. "Yazar birçok kez dağ göllerinden söz etmiş. Ben de onları bir tür kayalık havuz olarak hayal ettim."

"Hımm, olabilir."

Uzun süre konuşmadılar. Sonunda Maddame, "Şurayı görüyor musun?" diye sordu. "İşte, ben tavuk kümesini oraya, kuşkonmaz tarlasının yanına kurmamı 7 r daha iyi olacağım düşünüyordum."

Gurney o sırada gözetli ağaçların sudaki yansımalarını seyreliyordu. Başını kaldırdı ve ağaçların arasından geçen, terk edilmiş bir ormancılar yoluna, sonra da hafif yamaçtan aşağıya doğru baktı.

Yürüyüşe çıktıkları zaman hep bu eski maden yanındaki kayada durup dinlenirlerdi, çünkü arazileri - eski çiftlik evi, bahçedeki tarhlar, elma ağaçları, havuz, yeni yapı tiki an ahır ve ambar, etraftaki tepelik çayır (uzun süredir biçilmemiş, otlayan hayvanlarla dolu çayır), arazilerin çevresi ve yollar - bu noktadan çok iyi görünürdü. Madeleine her zaman yaptığı gibi, bu kayaya çıkmış, hayran gözlerle manzarayı seyreliyordu.

Fakat Gurney başka şeyler düşünüyordu. Madeleine bu noktayı, buraya yerleşmelerinden kısa bir süre sonra keşfetmiş ve ona da göstermişti. Ama Gurney-o zamandan beri, bu noktayı, çiftliklerine girecek ya da çıkacak tehlikeli bir adamın en kolay avlanabileceği, bir keskin nişancı için en ideal nokta olarak görmüştü

(Bunu karsına söyleyemezdi elbette, çünkü Madeleine haftanın üç günü bölge psikiyatri kliniğinde çalışıyordu ve onun bir paranoyak olduğunu düşünüp tedaviye götürmek isteyebilirdi.)

Tavuk kümesinin yeri, büyüklüğü, nasıl olacağı konusu her gün kokuşup tartıştıkları konulardan biriydi. Bu konu da yine fCfadleine'i heyecanlandırıyor, ama onu oldukça sınırlandırıyor- du. Madeleine'in ısrarıyla Mayıs ayı sonunda dört tavuk almış, onları ambara koymuşlardı ama evin yakınında bir küme inşa etme fikri kabul edilmişti.

Kansı neşeli bir sesle, "Kuşkonmaz bahçesi ve elma ağaçları arasındaki boşluğa güzel, etrafı çevrili küçük bir küme yapabiliriz," dedi. "Böylece hayvanlar sıcak havalarda sığınacak gölgeli bir yer bulurlar "

Gurney, "Tamamdedi ama bunu bıkmış bir ifadeyle söylemişti.

Konuşmaları daha fazla devam etmeyecek gibi görünüyordu. Ama Madeleine aniden bir şey görmüş gibi başını kaldırdı.

Gurney şaşkın şaşkın ona bakıp "Ne var?" diye sordu.

"Dinlesene."

Gurney'in işi gereği her zaman yaptığı şeydi dinlemek. Kulakları iyi işitirdi, ama Madeleine'in işitme duyusu daha güçlüydü. Birkaç saniye sonra, rüzgarın titrettiği yaprakların hissesi azalınca, Gurney tepenin aşağısında, uzaklarda, belki de onların araba yolunda son bulan kasaba yolunda bir ses duyar gibi oldu. Ses biraz daha yaklaşıncı, gürültülü bir V8 motorunun homurtusunu duydu.

Motoru aynen böyle ses çıkaran eski model bir araba - bir kısmı yenilenmiş 1970 model, kırmızı bir Pontiac GTO - kullanan adamın kim olduğunu çok iyi biliyordu.

O arabanın sahibi Jack Hardwick'ti. Birlikte garip bir ölüm kalım savaşı verdiği, profesyonel başarıları inşa ettiği ve kişisel çatışmaları yaşadığı

dedektifin bu şaşırtıcı olmayan ziyareti karşısında yüzünü buruşturdu. Aslında onun yakın zamanda zi-

yaretme geleceğini tahmin etmişti. Adamın Cinayet Masast'ndan zorunlu ayrılışını duyunca bunun başına geleceğini biliyordu Güney. Hardwick'in işinden ayrılmasından önce yaşanan bir olayı hatırlayınca, onun gelişine neden sinirlendiğini, neden böyle gerildiğini anladı. İşin içinde ciddi bir borç meselesi vardı, bir tür ödeme yapılması gerekiyordu.

Alçak kara bulutlar, sanki kırmızı arabanın homurtusundan kaçır gibi, tepenin arkasına doğru kayıyorlardı. Şimdi Gume'y'in bulunduğu yerden görünen kırmızı araba çayırly yoldan çiftlik evine doğru yaklaştı, önce Hardivick gidene kadar tepede kalmayı düşündü, ama bunun işe yaramayacağını, adamın onu bekleyeceğini bildiği için vazgeçti. Bir şeyler homurdanarak kayanın üzerinden kalktı.

Madeleine merakla onun yüzüne baktı ve "Onu bekliyor muydun?" diye sordu.

Hardwick'tn arabasını hatırlıyor olması Gume'y'i şaşırtmıştı.

Karısı onun yüzündeki ifadeyi görünce, "Sadece arabanın homurtusunu, gürültüsünü hatırladım," dedi.

Gume'y tepeden aşağıya doğru baktı, tekrar yüzünü buruşturdu. Kırmızı GTO çok geçmeden evin yanındaki otopark gibi gözüken yere girdi ve onun tozlu Outback'inin yanında durdu. Koca Pontiac'ın güçlü motoru susmadan önce birkaç kez yüksek sesle, gürültüyle çalıştı.

Gume'y, "Bir gün geleceğini tahmin ediyordum, ama bugün beklemiyordum," dedi.

"Görmek istiyor musun o adamı?"

"Aslında o beni görmek istiyor ve ben de bu işi bir an önce bitirmek istiyorum."

Madeleine başını salladı, kayanın üzerinde oturduğu yerden kalktı ve ahına düşen kısa, kahverengi saçını geriye doğru itti.

Tepeden aşağıya doğru ağır adımlarla inerlerken, maden çukurunda oluşmuş küçük gölün ayna gibi parlayan sulan hafifçe

dalgalandı ve üzerine düşen söğüt ağaçlarının yansıması bozuldu, gri ve yeşil karışımı binlerce şekilsiz parçaya bölündü.

Gume'y hurafelere, kehanetlere manan bir adam olsaydı, bu bozulmanın kötüye işaret olduğunu söyleyebilirdi.

Dünyanın Pisiği

Barrov Tepesi'nin yansıma henüz inmişlerdi, ormanın içindeydiler, evlerini göremiyorlardı ve Gurney'in cep telefonu çaldı. Arayan Hardwick'ti, onu numarasından tanıdı.

"Merhaba, Jack."

"İkinizin arabası da burada, bodrumda mı saklıyorsunuz yoksa?"

"Ben çok iyiyim, ya sen nasılsın?"

"Hangi cehennemdesin sen?"

"Şu anda senin ban tarafında, kiraz ağaçlarının altından aşağıya iniyoruz, yaklaşık dört yüz metre uzaktayız."

"Şu san yapraklı ağaçların olduğu yamaçtan mı söz ediyorsun?"

Hardwick kendisini Gurney'e pek sevdirememişti. Aralarındaki anlaşmazlık sadece küçük sürtüşmelerden, ya da dedektifin yaptığı soğuk şakalardan ibaret değildi, Gurney'in çocukluğundan kalma garip bir sesin, bir yanlanın da etkisi vardı bunda - babasının hiç kesilmeyen alaycı sesiydi bu.

"Tamam, işte lam oradayız şu anda. Senin için ne yapabilirim,

Jack Hardwick iğrenç bir sesle boğazını temizledi ve "Esas mesele, ikimiz birbirimiz için ne yapabiliriz, değil mi?" diye konuştu. "Baksana, gördüğüm kadarıyla kapıyı açık bırakmışsın. Seni içende beldelem olur mu acaba, ne dersin? Burada, dışarıda bir sürü lanet sinek var da."

Sett ifadeli bir yüzü olan güçlü kuvvetli Hardwick'in vaktinden önce kırılmış asker traşlı saçları, bir Alaska kızak köpeği gibi mavi gözleri vardı ve alt katın yansıma kaplayan büyük, kapısı açık odanın ortasında duruyordu adam. Bir uça kır evlerine özgü bir mutfak vardı. Çift kanatlı bir cam kapının önünde, kuytu bir köşede çam ağacından yapılmış yuvarlak bir kahvaltı masası duruyordu. Yan tarafta, biraz daha ilerde, büyük bir taş şömine ve ayrıca bir sobanın bulunduğu oturma bölümü vardı. Büyük odanın ortasında sade, Shaker tarzı bir yemek masası ve yarım düzine kadar arkaları deh kaplı sandalye görülmüyordu.

Gurtley eve girince Hardwick'in yüzünde garip bir ifade görüp şaşırdı.

Adamın o garip ifadeyle ev sahibine bakarak, "Tatlı Madeleine nerelede bakalım?" diye soruşunda bile normal olmayan bir şeyler var gibiydi sanki.

O sırada Madeleine de hafifçe gülümseyerek ve meraklı bakışlarla içeye girip lavaboya doğru ilerlerken, "Geldim," diye cevap verdi ona. Elinde, evin yan tarafından topladığı yıldızçicek- gine benzer çiçeklerden yapılmış bir demet vardı Çiçekleri musluğun yanına bıraktı, Gurney'e baktı ve "Bunları şimdilik buraya bırakıyorum," dedi. "Daha sonra bir vazı bulur koyanm içme. Şimdi yukarıya çıkıyorum, biraz işim var."

Kadın merdivenden çıkıp gözden kaybolduktan sonra, Hardwick Gurney'e baktı ve "Çalışmak kadını güzelleştirir," diyerek sırtıttı. "Karın ne işle uğraşıyor?"

"Çello (viyolonsel)."

"Yaa, vay canına, ya. İnsanların çelloyu neden çok sevdiğini bilir misin sen?"

"Sesi çok güzel olduğu için mi acaba?"

Hardwick dudaklarını yaladı ve "Ah, Davey dostum, yine o ünlü saçmalıklarından birini yumurtladın," diyerek bir kahkaha attı. "Ama onun *lam olarak ne olduğunu*, ona bu güzel sesi neyin verdiğini bilir misin sen?"

"Bunu neden sen söylemiyorsun bana, Jack?"

"Söyleyip de seni bu küçük müthiş bulmacayı çözmekten mahrum mu edeyim yani?" Dedektif durdu ve teatral bir tavrı başını iki yana salladı. "Bunu asla yapmak istemem. Senin gibi bir dehanın karşısına meydan okuyan insanlar, olaylar çıkmalı, değil mi? Aksi takdirde hamlarsın."

Gurney ona bakınca yanlış olan şeyin ne olduğunu anladı. Bu adam her zaman insanlara böyle takılır, herkesle dalga geçerdi, ama şimdi bu alaycılığının altında, pek alışı olmağı bir gerginlik vardı. Hardwick aslında alıngan bir adamdı, ama bugün alınganlıktan ziyade asabiyet belirtisi gösteriyordu, sinirli gibiydi. Gurney neler olacağını merak etti. Adamın garip tavrı düşündürücüydü.

Üst katta Madeleine'in viyolonsel çalışmak için hareketli bir parça seçmesi pek etkilemedi onları.

Hardwick büyük odada sandalyelerin arkalarına, masa köşelerine, çiçek saksılarına, süslü kaselere ve Madeleine'in pahalı olmayan antikacı dükkanlarından bulup aldığı şişelere ve şamdanlara dokunarak dolaşmaya başladı. "Çok sevdim bu evi. Gerçek bir yuva burası. Çok hoşuma gitti bu salon..." Durdu ve asker traşlı, kısa kesilmiş saçlı başını sıvazlayarak, "Ne demek istediğini anlıyorsun, değil mi dostum?" diye sordu.

“Gerçekten güzel bir yer olduğunu mu söylemek istiyorsun yani?”

“Buradaki her şeyde bir kır havası var... Şu eski odun sobasına bakar mısın? Gerçek bir çiftlik sobası bu. Kendin de zaten çıta gibi, sağlıklı bir delikanlısın, Robert Redford’a benziyorsun sen, biliyor musun? Şu geniş tahta döşemelere bakar mısın, ağaçlardan kesildikleri kadar güzel görünüyorlar.”

“Aslında şunlar.”

“Anlamadım, ne dedin sen?”

Şuradaki geniş tahta döşemeleri kastettim. Oradakileri değil. ”

Hardwick yürürken birden durdu ve “Ne diyorsun be lanet olası herif,” diye homurdandı.

Ev sahibi derin bir iç çekti ve “Her neyse, boş ver,” dedi. “Buraya gelişinin nedeni nedir?”

Hardvick yüzünü buruşturdu ve “Ah, Davey, Davey,” diyerek başını iki yana salladı. “Her zamanki gibi hemen iş konuşmak istersin, değil mi? Birkaç şaka, espri, sosyal sohbet, evin-n güzelliğiyle ilgili birkaç dostane laf konuşamayacak mıyız sen nle?”

“Jack, dinle beni...”

“Tamam, tamam, esprinin, şakanın, sohbetin canı cehenn rme, hemen konuya gelelim, değil mi? Nerde oturuyoruz?”

Gumey cam kapının yanındaki yuvarlak, küçük masayı gösterdi ona. Masada karşı karşıya oturdukları zaman Gumey arka sına yaslandı ve ziyaretçisinin konuşmasını bekledi.

Hardvick gözlerini kapadı ve sanki yanaktan kaşınıyormuş gibi, bir süre elleriyle yüzünü ovaladı. Sonra ellerini masanın üstüne koydu ve “Buraya neden geldiğini sordun, değil mi?” sorusuyla başladı konuşmaya. “Buraya gelmemin bir nedeni var elbette ve bu neden de bir fırsat. *Julius Caesar* konusuyla ilgili olayda adamların meselesini biliyorsun, değil mi?”

“Ne olmuş orada?”

Hardwick sanki hayatının çok gizli bir sırrını söyleyecekmiş gibi masanın üzerinden ona doğru eğildi. Yüzündeki o eski, alaycı ifade birden kaybolmuştu.

“Adamların içinde bir medcezir var /selden alınan ve servete götüren. / ihmal edilen hayat yolculuğu / sefaletle, acıyla sona erer.”

“Sen bu şiiri bana okumak için mi ezberledin yani?”

“Ben bunu çok eskiden, okulda ezberlemiştim ve hiç de unutmadım.”

“Ama ben bunu senden ilk kez duyuyorum.”

“Demek doğru zamanı gelmemiş ki, okumamışım.”

“Yani şimdi mi geldi zamanı? Bunu mu demek...?”

Hardwick dudaklarını büzdü ve “Evet, şimdi lam zamanı.” diyerek başını salladı.

“İşlerinde bir gelişme mi...?”

“Sırım işimizde bir gelişme.”

“Yani senin ve benim mi demek istiyorsun?”

“Aynen öyle.”

Gumey bir süre konuşmadı ve karşısında oturan adamın yüzüne bakıp düşündü. Jack Hardwick’in her zaman sinik olan kişiliği yerine bu yeni, aniden açık ve hevesli halini ilk kez görüyordu ve eskisinden daha çok rahatsız olduğunu hissetti.

Birkaç saniye boyunca evin içinde sadece, Madeleine’in bir haftadan beri çalıştığı, yirminci yüzyılın başlarından kalma eski, antika çellonun tatlı nağmeleri duyuldu.

Hardwick yine ağzını hafifçe çarpıttı ve eski arkadaşının yüzüne baktı.

Guraey onun bunu yaptığını ikinci kez görüyordu ve sinirlenmeye, başlamışb. Çünkü ona göre, Hardvick, birkaç ay önce ödemesi gereken ama hâlâ ödeyemeyeceği borcundan söz edecekti.

Yüzüne baktı ve “Bana ne istediğini söyleyecek misin acaba, Jack?” diye sordu.

Hardwick bir süre daha konuşmadan baktı ona. Sonra hafifçe başını salladı ve “Ben sana Spalter cinayetinden söz ediyorum,” dedi. Sonra ondan

olumlu bir tepki bekliyormuş gibi, ısrarla yüzüne bakmaya devam etti.

Guraey kaşlarını çamı ve “Yani şu, Long Falls’da zengin politikacı kocasını vuran kadın olayı mı?” diye sordu. Yılın ilk günlerinde medyada büyük yankı uyandırmıştı bu haber.

“Aynen öyle.”

“Hatırladığım kadarıyla epey gürültü çıkarmıştı o mahkeme karan. Kadının aleyhine bir sürü kanıt ve tanık vardı. Yaraladığı kocası Carl’ın dava sürerken ölmesi de olayı iyice karıştırmıştı.”

“Aynen öyle.”

Guraey olayı daha iyi hatırlıyordu şimdi. “Kadın kocasını

mezarlıkta, adam annesinin mezarını ziyarete gittiğinde vurmuştu, değil mi? Adam vurulunca önce ölmedi, ama felç oldu.” Hardvick başını salladı. “Evet, tekerlekli sandalyeye bağlandı. Onu mahkemeye savcılık tanığı olarak tekerlekli sandalye ile getirip götürüyorlardı. Jüri de onu her görüşünde kadını mahkum ediyordu zaten. Ama dava kapanmadan adam öldü gitti. Dava da böylece cinayet girişiminden cinayete dönüştürüldü.”

“Spalter çok zengin bir emlakçıydı, değil mi? Galiba bir partiden de valilik seçimlerine aday olacaktı...”

“Evet.”

“Suçlarla, çetelerle mücadele, çekici, oy getirici sloganlar. *‘Dünyanın pislüğünü temizleme zamanı geldi’*yi da buna benzer oy toplama sözleri.”

Hardvick tekrar öne doğru uzandı ve “İşte bunlar onların önemli, ünlü sloganlarıydı, Davey dostum,” diye tekrarladı. “Adam her konuşmasında dünyanın pislüğünden, onu temizlemekten söz eder, politik çürümenin buna dayandığım haykırır dururdu. Cari işte böyle mesaj vermeye devam ederdi.”

Gumey başını salladı ve “Hatırladığıma göre, karısının bir ilişkisi vardı,” diye konuştu. “Adamın kendisini boşamasından korkuyordu ve adam vasiyetini ölmeden önce değiştirirse, kadın milyonlardan olacak, beş parasız kalacaktı ”

Hardvick hafifçe gülümsedi ve “İşte bu, anlıyorsun durumu,” diyerek başını salladı.

Gumey inanamıyormuş gibi baktı ve “Yani senin dediğin, suların yükselmesi olayı bu Spalter davası mıydı?” diye sordu. “Bak, Spalter davası çoktan kapandı, bitti. Yanlış hatırlamıyorsam, ICay Spalter özel güvenlikli Bedford Hills’de yırr’ beş yılla müebbet arasında bir cezaıyla yatıyor galiba.”

Hardvick, “Çok doğru,” diyerek başını salladı.

“O halde lanet olsun, sen reden söz ediyorsun burada?” Hardvick ona bakıp uzun uzun sırttı - Gumey’in bundan nefret ettiğini de çok iyi bilirdi.

“Dinle beni dostum, ben sana kadının sahte kanıtlarla suçlandığını söylüyorum. Adamı Öldüren cani kansı değildi... Büyük bir aldatmacaydı bu, inan bana...” Eski polis dedektifi yine o garip gülümsemesiyle Gumey’e baktı ve “Ben sana gerçeği ortaya çıkarmaktan, kadını ilgili hükmün hatalı olduğunu herkese göstermekten söz ediyorum,” diye ekledi.

“Hükmün hatalı olduğunu nerden biliyorsun, peki?”

“Pisliğe bulaşmış bir polis, kadına iftira attı.”

“Sen nerden biliyorsun bunu?”

“İnsanlardan öğrendim. Sağlam kaynaklardan. Bu pisliğe bulaşmış polis kendine birtakım düşmanlar edinmiş. Resmen pislik çinde yüziyor hergele...” Hardwick bunu söylerken gözlerini *ıstı ve alçak sesle küfretti.

“Pekala, diyelim ki, kadın bir yolsuz polisin iftirasına uğradı. Hatta kadın masumdu diyelim. Bize ne bundan? Ne ilginiz var onlarla?”

“Adaletin küçük sorunları dışında mı yarı?”

“Senin gözünde gördüğüm şu parıltının adaletle hiç ilgisi yok bence.”

“Ohnaz olur mu? Elbette var. Adalet sistemi beni başından attı, ben de sistemi mahvedeceğim. Onlar beni başlarından atmak istiyorlardı, sonunda bir bahane bulup istediklerini yaptılar. Good Shepherd davasıyla ilgili birkaç dosyada biraz ihmalkarlı: yaptım, onları sana havale ettim, bürokratik bir pislik yani. Ve onlar da bunu bahane ederek, beni hiç dinlemeden kovdular, biliyorsun.”

Gumey onun bu olaydan söz etmesini bekliyordu zaten ve biç düşünmeden başını salladı - o olayın başarısı Gumey’in olmuş, Hardwick ise bedelini işinden atılarak ödemişti.

Hardwick ona baktı ve bir an düşündükten sonra, “Bak d(* tum, ben arlık özel dedektiflik işine giriyorum,” diye devam etti. “İsteyen herkes kiralayabilir tutabilir beni. İlk müşterim ec, *tjay* Spalter’ın mahkemeye itirazını savunacak olan avuteti olacak.

Yani anlayacağın, ilk başarıml çok büyük olacak diyorum sana.”

Gumey bir şey anlamamış gibi yüzüne baktı ve “Ee, ben ne oluyorum burada?” diye sordu.

“Nasıl yani?”

“Ne demek nasıl yani? Bunun ikimiz için de bir fırsat olacağını söylemedin mi sen?”

“Öyle de olacak zaten. Senin için de hayatının en büyük davası olabilir bu iş. Gir bu işin içine, araştırmalarını yap, incele, sonra bulgularını doğru bir biçimde değerlendir, sonuç al. Spal- ter davası son on yılın en büyük ağır ceza davasıydı, sonra da yüzyılın iftira davası oluyor. Bu meseleyi iyice inceleyip kimsenin itiraz edemeyeceği kanıtlar bul, sonra da o pis hergelelerin kışlarına vur tekme. Bunu yaparsan tabancanın namlusuna bir çentik daha atarsın, Sherlock. Koca bir çentik atarsın.”

Gumey bir an düşündü, başını hafifçe salladı ve sonra, “Tamam da... bu kadar yolu buraya sadece bana o pislikleri tekmeleme fırsatı vermek için gelmedin herhalde, değil mi?” diye sordu. “Neden benim de bu işe girmemi istiyorsun?”

Hardwick derin bir iç çekti, omuz silkti ve “Bunun birçok nedeni var,” diye eevap verdi.

“En büyük neden ne olabilir ki...?”

Eski dedektif ilk kez arkadaşına verecek uygun bir cevap bu lamamı; gibi, durup bir an düşündü, sonra onun yüzüne baktı - “En büyük neden, anahtar biraz daha çevirip, işi alma konusunda bana yardımcı¹ olmak,” diye cevap verdi.

“Nasıl yani? İş heuüz almadın mı sen? Ben Kay Spalter’ın müşterin olduğunu söyledin sandım.”

“Hayır, hayır, müşterim olacağım söyledim sadece, önce bazı yasal ayrıntıların, anlaşmaların imzalanmış olması gerekiyor, de- ği’ mi?”

“Ne ayrıntıları?”

“İnan bana, her şey hazırlandı. Bundan soma sadece doğru düğmelere basmamız gerekiyor”

- Gumey onun yüzünde her zamanki tiki görünce sinirlendi, dişlerini sıktı.

Hardwick hiç beklemeden, “Kay Spalter’ın mahkeme tarafından atanmış bir avukatı var ve teknik olarak hâlâ onun avukatı sayılıyor. Bu salak herif hükmün iptaline yol açacak kanıtları zayıflatıyor. Bizim yüksek mahkeme ve hükmün iptali konulu davada potansiyel silahımız, yetersiz savunma, ama bu avukatı bunu beceremez. Avukat olarak yargıcın karşısına çıkıp da, ‘Müvekkilimi bırakmanız gerekir. Sayın Yargıç, çünkü ben salak bir avukatım,* diyemezsin herhalde, değil mi? Salak olduğunu ona başka birinin söylemesi gerekir. Bu dununda...**

Guroey elini kaldırıp onun sözünü kesti ve “Bir dakika,* dedi. “O ailede tonla para olması gerekir. O kadın neden mahkemenin tayin etliği bir kamu avukatına ihtiyaç duydu ki?”*

“Ailede çok para olduğu doğru* 3nın bu paranın hepsi de Carl’ın hesabındaydı. Adam her şeyi kontrol altına almıştı ve bu da onun nasıl biri olduğunu gösteriyor işte. Kay çok zengin bir kadın gibi yaşıyordu ama kendine ait hiç parası yoktu. Dolayısıyla, aslında fakir bir kadındı ve bu yüzden ona kamu avukatı verdiler. Yani savunması için harcayacak parası olmadı ve ona yeni bir avukat bulmak gerekiyor. Bu iş için de mükemmel bir adam tanıyorum. Çok zeki, acımasız, prensipleri olmayan bir hergele - her zaman açtır, gözü hiç doymaz. Kadının onu tutması için birkaç kağıdı imzalaması yeterli olacak.”

Guroey duyduklarına inanamıyormuş gibi, gözlerini şaşkınlıkla açarak baktı ve “Yani sen şimdi bana, bu fikri kadına satmamı mı söylüyorsunuz?*** diye sordu.

“Hayır, hayır, öyle bir şey yok. Böyle bir şey gerekmiyor. Sen sadece ekibin bir parçası olacaksın.”

“Nasıl yani? Neyin parçası olacağım?”

“Büyük şehirden gelen büyük bir dedektif olacaksın. Şimdiye kadar birçok suçlu yakalamış, başarılı araştırmalar yapmış, takdirler almış bir polis dedektifisin sen. Good Shepherd davasını çözmüş, bütün pisliklerin canına okumuş bir polissin.”

“Yani sen şimdi benden o acımasız, prensipsiz avukatının karşısında başarılı bir polis rolü oynayıp onu korumamı istiyorsun, öyle mi?”

“Tam olarak prensipsiz bir adam sayılmaz. Sadece... Şey, yani biraz saldırgan bir hergele. Ellerini kollarını nasıl kullanacağını iyi bilir. Sen kimse için koruma rolü oynamayacaksın. Sen takımın bir parçası, bir oyuncusu olacaksın. Kay Spalter’ın bizi tutmasının bir nedeni de bu zaten, yeniden araştırma yapacak, onun lehine deliller, kanıtlar bulacağız...”

Gumey onun yüzüne baktı, başını iki yana salladı ve “Ben bu işi anlayamadım, arkadaşım,” dedi. “Kadın işin başında iyi bir avukat tutacak parayı bulamadıysa, şimdi nasıl bulacak?”

“Davanın başlangıcında, savcının elinde ilk bakışta görülen aleyhte kanıtlar güçlü görünüyordu. Kay için fazla kazanma umudu yoktu. Kazanamadığı takdirde ise iyi bir avukata ödeme yapamayacaktı.”

“Ee, şimdi...?”

“Şimdi bunun farklı. Sen, ben ve Lex Bincher bu işin üstesinden geleceğiz, inan bana, kadın kurtulacak ve kötü adamlar cezalarını çecekler.

Kadın davayı kazanınca da Carl'ın birinci derece mirasçısı olarak büyük para sahibi olacak.”

“Yani sen şimdi bana bu Bincher adlı avukatın bir ağır ceza davasında kazanacağı ihtimaline göre mi çalışacağını söylüyorsun, yani ancak kazanırsa alacak parasını, öyle mi? Yan-yasadışı, ya da en azından etik olmayan bir durum değil mi bu peki?”

“Bu konuda fazla düşünme. Kadının imzalayacağı anlaşmada aslında ihtimal maddesi diye bir şey yok. Sanırım Lex'in davayı kazandığı takdirde ücret alacağını söyleyebilirsin, ama yazılı anlaşmada buna dair hiçbir ifade yok. Dava kaybedilse bile, teknik olarak Kay'in ona büyük ücret ödemesi gerekir elbette. Ama sen şimdi bunu düşünme, Lex'in sorunu bu. Ayrıca dava kazanılacak.”

Gumey oturduğu sandalyede arkasına yaslandı ve açık kapıdan dışarıya, eski göztaşı zeminli basamağın üstünden görünen kuşkonmaz bahçesine baktı. Kuşkonmazlar bu yaz, geçen iki yaza göre daha çok uzamış, büyümüşlerdi. Onların arasında uzun boylu bir adamın bile kimseye görünmeden saklanabileceğini düşündü. Normalde mavimsi yeşil olan renklen kapalı havada, koyu gri bulutların altında renksiz gibi görünüyordu. İyice büyümüş kuşkonmazlar, yön değiştirerek esen rüzgarda sağa sola sallanıp duruyorlardı.

Gumey gözlerini kırıştırdı, iki eliyle yüzünü ovaladı ve önüne gelmiş olan bu kaşık meseleyi nasıl çözebileceğini, parçaları bir araya getirip nasıl sonuç alabileceğini düşündü bir süre.

Ona göre, Hardwick ondan, özel dedektiflik işine girmesinde ve ilk büyük davasında kendisine yardımcı olmasını istiyordu. Bu da Hardwick'in bazı vakalarda ona kuralları atlatma konusunda yardım etmesinin bir karşılığı olacaktı, ama Hardwick bunu yaptığı için işini kaybetmişti. İşin bu yanında anlaşılmayacak pek bir şey görünmüyordu, fakat düşünülmesi gereken başka bazı noktalar vardı.

Hardwick'in özelliklerinden biri, ne olursa olsun, kim olursa olsun tamamen bağımsız, kendi özgür iradesiyle, istediği gibi çalışmak istemesiydi, o kimseden emir almaya tahammül edemezdi. Fakat adam bu yeni projeye ve istenen sonuca iyice, sıkıca bağlanmış gibi görünüyordu ve bu değişiklik de Gumey'e olumlu gibi gelmedi. Bu değişik koşullarda ve ortamda Hardwick ile çalışmak nasıl olur düşünemiyordu... Kendi gücü yerindeydi, ama bu dünya- c? polis teşkilatına güvenmiş bir eski polisle çalışmak zorundaydı.

Rüzgarda dalgalanan büyümüş kuşkonmazlara bir süre daha bakıldıktan sonra, yüzünü tekrar Hardwick'e çevirdi ve “Pekala, -kibin bir parçası olacaksın derken, ne demek istedin sen bana, Jack diye sordu. “Yani sen şimdi benden, ortaya çıkıp akıllı görünmemden ve ödül madalyalarımı sallamamdan başka ne isteyebilirsin ki, pek anlamadım?”

“Lanet olsun, ne istiyorsan onu yaparsın, dostum. Söylüyorum sana, dava baştan sona kokmuştu, çürümüştü. Savcılık araştırmasının yetkilileri bu işin sonunda hapsi boylamazsa, ne istersen yap bana. Davada gerçek deflen her şeyin, ifadelerin hepsi yalan, sahte, bağlantısız dostum, inan bana. Dava dosyası sahte belgelerle dolu. Ve bu tür sahte belge ve bilgileri ortaya çıkarma konusunda senden daha usta bir polis olmadığımı da herkes bilir, Davey. İşte mesele bu. Bunun için senin de ekibe olmanı istiyorum. Bana yardımcı olacak mısın?”

Onun kendisinden ‘Bana yardımcı olacak mısın?’ şeklinde destek istemesi Gumey'i etkilemişti. En azından o anda ona hayır diyemezdi. Derin bir nefes aldı ve yüzüne bakarak, “Peki sende duruşma dosyasının kopyası var mı?” diye sordu.

“Elbette var.”

“Yanında mı?”

“Arabada.”

“Pekala... O halde dosyaya bir göz atayım, ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz.”

Hardwick bunu söyledikten sonra yavaşça masadan kalktı, sakindi, gerginliğinin yerini heyecan almıştı. “Resmi dava dosyanın da kopyasını vereceğim sana. İçinde çok ilginç şeyler var,- sana yardımcı olabilir.”

“Peki dava dosyasını nasıl ele geçirdin?”

“Eh, oralarda hâlâ birkaç dostum var, Davey.”

Gumey tedirgin bir ifadeyle ona bakıp hafifçe gülümsedi ve “Henüz bir söz vermiyorum sana, Jack,” dedi.

“Tamam, sorun değil. Ben dosyayı arabadan gebreyim. Acele etmeden iyice gözden geçir, oku, incele. Neler yapabileceğini düşün..” Bir adım attı, durdu ve omzunun üstünden Gumey'e bakarak, “Bu işi aldığına pişman olmayacaksın, Davey,” diye devam etti. “Bu Spalter davasında dehşet, nefret, gangsterler, delilik, politika, büyük para, büyük yalanlar ve belki biraz akrabayla zina bile var... Her şey var burada. Bu lanet davaya bayılacaksın, Davey.”

Ormanda Bir Şeyler Var

Madeleine hemen yiyecek bir şeyler hazırladı, çok konuşmadan hızlıca yemeklerini yediler. Gumeý karısının, Hardwick’le konuşması konusunda kendisine bir sürü soru soracağıını, onunla bu konuda tartışacağıını sanmıştı, ama Madeleine ona sadece bir tek soru sordu.

“O adam senden ne istiyor?”

Gumeý ona Kay Spalter davasından, Hardwick’in yeni, özel dedektiflik durumundan, davanın yeniden açılması, kadının suçsuz bulunması için çalışacağından ve araştırmada kendisinden yardım istemesinden söz etti.

Madeleine onu sessizce dinledi, sonra hafifçe başını salladı ve “Hımm,” diye mırıldandı. Yavaşça yerinden kalkıp boş tabakları topladı, lavaboya götürdü, yıkadı, kuruladı ve yerlerine koydu. Sonra bir dolaptan büyük bir masrapa alıp su doldurdu ve mutfak pencerelerinin önlerindeki çiçekleri suladı. Ama bunu yaparken arada sırada durup kocasına yine bazı sorular soruyor, güvence istiyordu. Bir ara Gumeý’e, dışarıya çıkıp göle kadar yürümek istediğini söyledi.

“Aslında içerde kalınmayacak kadar güzel bir akşam havası,” dedi.

Gumeý bu bulutlu havanın hiç de onun dediği gibi “güzel” olmadığını söylemek isterdi ona, ama şimdi durup dururken yeni bir tartışma konusu açmak istemediğini düşündü ve sustu. Madeleine o parlak tropik naylon ceketini giyerken, Gumeý de yaklaşık yirmi yıldır kullandığı eski, koyu gri, yünü ceketini sırtına attı,

Madeleine her zaman yaptığı gibi gözlerini kısarak eski cekete baktı ve alaycı bir ses tonuyla, “Birinin dedesi gibi görünmeye mi çalışıyorsun sen, Tann aşkına?!” diye sordu.

“Yani dengeli, güven verici ve sevimli görünüyorum, değil mi?”

Karısı kaşlarını kaldırıp yüzüne bakarak hafifçe gülümsedi, başını iki yana salladı ama başka bir şey söylemedi.

Çimenlerin üzerinden küçük gölün kenarına yürüyüp kenardaki eski, tahta banka oturana kadar konuşmadılar. Madeleine çoğu hareketsiz zamanlarında olduğu gibi huzursuz görünüyordu. Spora alışık narin bedeni yine harekete susamış olmalıydı.

Bankla göl kıyısındaki çimenlik alan dışında gölün kıyısı.

Mayıs, Haziran ve Temmuz ayının büyük bölümünde kırmızı kanatlı karatavukların yuva yaptığı yüksek sazlarla çevriliydi ve bu kuşlar sinekleri avlardı. Ama Ağustos başlarında giderdi kuşlar.

Madeleine, “Bu dev kamışların en azından bir kısmını söküp temizlememiz gerekiyor,” dedi. “Yoksa her yeri kaplayacaklar.”

Sazlar her yıl biraz daha büyüyüp artıyor, kalınlaşıyor, suyun içinde daha çok yer kaplıyorlardı. Gumeý bir gün bunlardan bazılarını sökmeye çalışmış, ama oldukça güç, yorucu bir iş olduğunu görüp başka bir zamana ertelemişti. Karısını duyunca başını salladı ve alçak sesle, “Tamam,” dedi.

Çayırın ilerisinde ağaçların tepelerine konmuş olan kargalar durmadan bağırıyor - o keskin, sürekli ve rahatsız edici sesleri her akşam kulakları tımlayacak kadar yükseliyor, ama bir süre sonra kesiliyor, ortalık sessizleşiyordu.

Madeleine, gölün diğer kıyısına giden patikanın başında, eski ev sahibinin yaptığı çitalara sarılı sarmaşığı gösterdi ve “Şu şey konusunda da bir şeyler yapmamız gerekiyor, Davey” dedi.

“Ama bunu, kafesi yapıp etrafına da güzel bir çit çektikten sonra yapabiliriz herhalde, değil mi? Böylece tavuklar içerde, karanlık ambarda kalmaz, dışarıda da rahatça dolaşabilirler.”¹

Gumeý sesini çıkarmadı. Aslında ambanın pencereleri vardı, içensi hiç de karanlık değildi, ama şimdi itiraz edip yeni bir tartışma başlatmak istemiyordu. Eski ana ambar daha büyük ve rahattı ama birkaç ay önce, Good Shepherd davasının ortasında gizemli bir şekilde yanmıştı. Fakat hiç kuşkusuz yeni ambar da bir horoz üç tavuk için yeterince büyüktü. Fakat Madeleine için hiç kuşkusuz kapalı yerler geçici mekanlardı ve o her zaman açık havayı yeğledi. Kadın hiç kuşkusuz horoz ve tavukları da kapalı bir yere hapsetmek istemiyor, sanki o kapalı ambarda kendisi yaşayacakmış gibi bir şeyler hissediyordu galiba.

Ama oolar göl kıyısına, sazlardan, sarmaşıklardan ya da tavuklardan söz etmek için gelmemişlerdi. Gumeý, karısının çok geçmeden Jack Hardwick olayına değineceğinden emindi ve olayda kendisinin potansiyel işini savunmak için hazırlandı.

Karısı hiç kuşkusuz ona, emekli olduktan sonra rahatlayacağı yerde yeni bir cinayet araştırmasına katılıp katılmayacağını, çalışacak olduktan sonra neden emekli olduğunu soracaktı, emindi bundan.

O da karısına, Hardwick’in, kendi isteği üzerine Good Shepherd olayında ona dolaylı yollardan destek verdiği için işinden olduğunu anlatacaktı. Onun kovulmasının nedenlerinden biri de buydu. O da şimdi arkadaşının yardım talebine karşılık vermek durumundaydı, onun insanlık borcuydu bu.

Karısı ona olayı bildiğini söyleyecekti, ona göre, Hardwick kendi kuyusunu kazmıştı, kovulmasının nedeni gizli bazı dosyaları başkasına vermiş

olması değildi aslında; adam zaten uzun zamandır emirlere itaatsizlik, üstlerine saygısızlık ediyor, onları kızdıyordu Bu tür davranışlar daha sık hale geldiği için sonunda adamı kovmuşlardı.

O zaman o da karısına, bazen arkadaşlıklar bunu gerektirir

diyerek karşılık verebilirdi.

Karısı ona Hardwick’le hiçbir zaman samimi arkadaş olmadığını, sadece arada sırada ortak çalışma yapan meslektaşlar olduklarını belirtecekti.

O da karısına, yıllar önce Peter Piggert olayında, yetki bölgeleri arasında 160 kilometre mesafe varken, aym günde kendi bölgelerinde Bayan Piggert’in cesedinin iki yansıma aynı ayn buldukları zaman nasıl işbirliği yaptıklarını hatırlatacak.

Ama kansı bunu da kabul etmeyecek, başını iki yana sallayarak, geçmişte tesadüfen bulunan ceset parçalarının yeni bir işbirliği ya da çalışma için neden olamayacağını iddia edecekti.

Gumey sırtını bankın arkasına dayadı ve başını kaldırıp gökyüzündeki koyu gri bulutlara baktı. Tamamen olmasa bile, biraz sonra başlayacak olan tartışmaya hazır olduğunu hissetti. O sırada birkaç kuş, tüneyecekleri ağaçları aramak ister gibi hızla başlarının üstünden geçip kayboldular.

Fakat Madeleine konuştuğu zaman, sesinin tonu ve konusu Gumey’in beklentisinden farklıydı.

Kansı gölün sularına bakarak, “O adamda saplantı olduğunun farkındasın,” dedi soru sorarcasına.

“Evet, farkındayım.”

“O adamda intikam alma saplantısı var.”

“Olabilir.”

“*Olabilir mi?*”

“Pekala, olması ihtimali var diyelim.”

“Korkunç bir motivasyon bu.”

“Farkındayım.”

“Sana olayı anlatırken kulağa pek de güvenilir gelmediğinin farkında mısın acaba?”

“Ben onun anlattıklarını olduğu gibi kabul edecek değilim zaten. O kadar da saf değilim herhalde, değil mi?”

Madeleine başını çevirip yüzüne baktı, sonra yine göle döndü. Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Gumey nedense bir an ürperdiğini hissetti.

Madeleine bir süre sonra, sakın bir ifadeyle, “Sen Malcolm Claret’le konuşmalısın,” dedi.

Ourney şaşırıp, gözlerini kısarak ona baktı ve “Anlayamadım?” dedi.

“Yani bu işe girmeden önce onunla bir konuşsan iyi olur diyorum.”

“Neden yapacaktım ki bunu?” Claret konusunda kafası oldukça kaşım - adamdan ya da profesyonel yeteneğinden bir kuşkusu yoktu, ama onunla daha önceki karşılaşmalarını düşününce aklına tatsız şeyler geliyor, kafası soru işaretleriyle doluyordu.

“O adam sana yardımcı olabilir, bunu neden yaptığını anlamana yardım edebilir.”

“Ben bunu neden yaptığımı zaten biliyorum. Bu da ne demek oluyor şimdi?”

Karısı ona cevap vermedi ve o da sorusunu tekrarlamadı - Madeleine belki de onun sesinin tonuna şaşırıp olabiliyordu.

Daha önce de bu tür tartışmaları olmuştu, hep olurdu - karısı ona bir şeyi neden yaptığını, her şeyden çok da neden dedektif, özellikle de cinayet masası dedektifi olduğunu ve bu işten neden hoşlandığını sorardı. Gumey savunma tepkisine şaşırıp, bunlar olağan tartışmalardı.

Onlar susup düşünürken, başlarının üzerinden birkaç küçük kuş daha hızla süzülüp geçtiler ve belki de kendilerine güvenli bir yuva bulmak için uçup gittiler, gözden kayboldular.

Gumey karısının yüzüne baktı ve yumuşak bir sesle, “Bunu neden yaptığımı sormakla ne demek istediğini pek anlayamadım,” dedi.

“Sen bu meslekte kaç kez ölümden kurtuldun, Davey.”

Gumey arkasına yaslandı ve “İnsan canilerle uğraşırken...” dedi ve sustu.

Madeleine, elini hafifçe kaldırdı ve “Lütfen yine bana meslek risklerinden bahsetmeye başlama sakın,” diyerek konuşmasını engelledi. “Ben bundan söz etmiyorum şimdi.”

“O halde neden söz ediyorsun, söyle bana...”

“Sen çok zeki bir adamsın, Davey. Bir olayı en ince ayrıntılarına kadar inceler, araştırır, çözersin. Kimse bu işi senden iyi yapamaz. Ama yine de. ...” Madeleine’in sesi titremeye başladı, birden sustu.

Gumey on saniye kadar bekledi ve hâlâ konuşmadığını görünce, dayanamadı ve “Yine de ne?” diye sordu.

Madeleine biraz daha bekledi ve sonra, “Ve yine de... Son il i yılda üç ayn olayda silahlı bir deliyle karşı karşıya kaldın,” diji devam etti, “Her seferinde de ölümün kıyısından döndün.”

Gumey sesini çıkarmadı.

Madeleine üzgün bir ifadeyle gölün sularına baktı ve alçak sesle, “Burada doğru olmayan bir şeyler var sanıyorum,” dedi.

Gumey bir süre düşündü ve sonra ona bakıp, “Sence ben ölmek mi istiyorum yani?” diye sordu.

“İstiyor olabilir misin ?”

“Saçmalamasana, elbette istemiyorum.”

Kansı dalgın gözlerle gölün sularına bakmaya devam ediyordu. Gölün diğer tarafında, uzaktaki tepelerde çayırlar ve ormanlar kararmaya başlamıştı. Ormanın kenarındaki altın sarısı bitkiler ve lavanta çiçeklerinin renkleri de yavaş yavaş griye dönmekteydi. Madeleine hafifçe titredi, üzerindeki naylon ceketin fermuarını boğazına kadar çekti ve kollarını göğsünde kavuşturup, dirseklerini vücuduna yapıştırdı.

Uzun süre ikisi de konuşmadan oturdular. Orada sanki başka konuşacak hiçbir şeyleri kalmamış, konu bulamıyorlarmış gibi, garip bir sessizlik içinde oturdular.

O sırada bulutların arasından sıynan ayın ışığı, gümüş bir nokta gibi gölün sularına vurdu ve bankın arka taraflarından, ormanın içinden gelen garip bir ses Gumey’i ürpertti. Keskin, acı bir sestir bu, ama korku dolu, çaresiz bir insanın sesine de benzemiyordu.

“Bu da neydi böyle...?”

Madeleine, “Ben bu sesi daha önce de duydum,” diye cevap verdi. “FaAlı gecelerde, farklı yerlerden geliyormuş gibiydi sanki.”

Gumey dikkatle dinledi. Bir dakika sonra, aynı garip ve sanki acı çeker gibi ses yine duyuldu.

Gumey pek inanmadığı halde, “Belki de bir baykuştur,” diye homurdandı.

Aslında bu garip ses ona kayıp bir çocuk sesi gibi gelmişti, ama bunu söylemekten kaçındı.

Saf Kötülük

Vakit gece yansını geçmişti ama Gumeý, sanki yarım düzine kahve içmiş gibi, bir türlü uyuyamıyordu.

Ay kısa bir süre için gölün sulanını aydınlatmış, sonra yine kara bulutların arkasına gizlenmişti. Ost kat pencerelerinin her ikisi de açıktı ve nemli serin hava odaya giriyordu. Gecenin karanlığı ve tenine temas eden nemli hava ona sanki klostrofobi duygusu veriyor, sıkıyordu onu. Madeleine Me başlayıp bitiremediği ölüm arzusu konulu tartışmayı ve onunla ilgili rahatsız edici düşüncelerini, o sıkıcı küçük odada aklından çıkarması, unutmaması olanaksız geliyordu. Sürekli olarak onu düşünüyordu. Sonunda sinirlendi, dayanamadı ve yataktan kalktı.

Karanlıkta el yordamıyla yürümeye çalışarak gömlek ve pantolonunu bıraktığı sandalyeye gitti.

O anda yatağın diğer kenarından Madeleine'in de hiç uyumamış gibi, diri bir sesle, "Madem kalktın, şu üst kat pencerelerini kapa bari,"¹ dediğini duyunca şaşırdı.

"Neden?" diye sordu.

"Fırtına geliyor, biraz önce gök gürültüsünü duymadın mı?"

O duymamıştı ama karısının kulaklarına güveniyordu.

"Yatağın yanındaki şu pencereleri de kapayayım mı?"

"Onlar biraz daha açık kalsın, güzel temiz hava geliyor."

"Temiz ve ıslak hava demek istiyorsun herhalde, değil mi?"

Karısı derin bir iç çekti, yastığına birkaç kez vurdu ve başını tekrar yastığa koydu. Esnedi, "Islak toprak, ıslak otlar, harika..." diye bir şeyler mırılandı, yine içini çekti ve sustu. Gumeý, onun doğanın unsurlarından nasıl olup da bu şekilde güç alabildiğini anlayamadı, başım iki yana salladı.

Gumeý pantolonunu, gömleğini giyip üst kata çıktı ve kansının dikiş diktığı, dantel ördüğü ve viyolonsel çaldığı iki odanın da pencerelerini kapadı. Tekrar aşağıya inip çalışma odasına girdi, Hardwick'in bıraktığı, içinde Spalter davasıyla ilgili dosyalar olan plastik torbayı aldı ve yemek masasına getirdi.

Torbanın oldukça ağır olması onu şaşırtmıştı. Yapılacak çok iş, okunacak çok belge olduğu anlamına gelen bir uyan sayılırdı bu.

Torbadaki dosya ve kağıtları çıkarıp masaya koymaya başladı. Sonra, bir başka cinayet davasını incelemek için bu masaya belge koyduğunda, Madeleine'in ne kadar sinirlendiğini hatırladı ve koyduklarını tekrar topladı, onları odanın diğer tarafına, şöminenin önündeki sehpa altına götürdü.

Belgelerden bir kısmının üzerinde *New York Eyaleti, Kalkerine R. Spalter Davası* yazıyordu. New York Polis Departmanı Cinayet Masası dosyasında dava konusu belgeler (foto ve çizimler de dahil, orijinal olay raporu, olay yerinde bulunan ipuçları, adli tabiplik raporları, soruşturma, sorgulama raporları, araştırma geliştirme raporları, otopsi raporu ve fotoğraflar, balistik raporları ve çeşitli notlar ile telefon kayıtları) vardı. Bir başka dosyada başlan savma, formalite gereği hazırlanmış, kimi yerlerden kesilip kağıtlara yapıştırılmış bazı belgeler ve bunların durumları hakkında notlar duruyordu (bunlar hep inkar edilmişti). Bir dosyada davayla ilgili yazılar, medya yayınlarından haberler, suçla ilgili olması muhtemel ipuçları, tutuklama raporu, dava oturumları, bir DVD (muhtemelen mahkeme TV'si tarafından yerel kablolu TV'ye verilmiş) ve en sonunda da Jack Hardwick'in bir notu vardı.

Hardwick'in notu bir tur yol haritasına benziyor, sehpanın üstüne yığılmış duran bu bir sürü bilgi ve belgenin nasıl incelenmesi gerektiği konusunda tavsiyede bulunuyordu.

Gumeý bu not konusunda hem iyi, hem de kötü şeyler hissediyordu. Notun iyi yanı, inceleme konusunda yol gösteriyordu ki, bu da zamandan tasarruf demektir. Kötü yanı ise, belgelerle oynanabilirdi. Çoğu zaman bunların ikisi de olurdu. Hardwick'in notundaki ilk cümle gibi, bunlar görmezden gelinemezdi.

Hardwick şöyle demişti notunda: "*Burada koyduğum sırayı takip et. Bu yoldan ayrılırsan bir bilgi batağında boğulursun*"

İki sayfalık notun geriye kalan kısmında yol, sıralanmış numaralarla gösterilmişti.

"*Bir numara: Kay Spalter davasının havasına girmeye çalış. Zarftan 'A' yazılı DVD'yi çıkar ve savcının açılış konuşmasına*

bak. Klasik bir konuşma."

Gumeý dizüstü bilgisayarını çıkardı, açtı ve diski yerleştirdi.

Daha önce gördüğü mahkeme disk kayıtlarında olduğu gibi, bunda da savcı gelip yargıç kürsüsü önünde durdu, jüriye döndü, hafifçe boğazını temizledi. Kırlı yaşların ortalarında, kısa siyah saçlı, ufak tefek bir adamdı.

Arka planda kağıt hisirtiları, hareket ettirilen sandalye sesleri, ne dedikleri anlaşılamayan bazı insan sesleri ve birinin öksürmesi duyuldu ama yargıç tokmağıyla kürsüye birkaç kez vurunca tüm bu sesler kesildi.

Savcı dönüp asık yüzü, iriyan ve siyahi yargıca baktı, onun baş işaretini aldı. Derin bir iç çekti, birkaç saniye yere baktı, sonra başını kaldırıp jüriye döndü.

Güçlü, resmi bir sesle, “*Kötülük*,” dedi. Birkaç saniye tam sessizlik için bekledi ve sonra, “Hepimiz kötülüğün ne olduğunu bildiğimizi sanırsınız,” diye devam etti. “Tarih kitapları, medya haberleri hep kötülük, kötü adam, kötü kadınlarla doludur. Ama

biraz sonra karşınıza gelecek tertip, plan - ve bu mahkeme sonunda suçlu bulacağınız acımasız canavar - kötülük gerçeğini bir daha asla unutamayacağınız bir biçimde size getirecektir.”

Savcı bir an susup yere baktı, sonra, “Bu bir erkekle bir kadının, bir kan kocanın, bir canavar ve bir kurbanının gerçek hikayesidir,” diye devam etti. “Sadakatsizlikle zehirlenmiş bir evliliğin hikayesidir. Bir cinayet planının - cinayetin kendisinden daha berbat bir sonuç vermiş diyeceğiniz bir cinayet girişiminin hikayesidir. Beni yanlış anlamadınız sayın jüri üyesi bayanlar ve baylar. *Cinayetden daha berbat*. “

Savcı mümkün olduğunca çok jüri üyesiyle göz teması kurmaya çalışarak orada bir süre durdu, sonra döndü ve savcılık masasına doğru yürüdü. Masanın hemen arkasında, mahkeme izleyicilerine ayrılmış yerin önünde, büyük bir tekerlekli sandalyede oturan bir adam vardı. Gume y ona bakınca halkın içinde çok az görünen, felç ve konuşamayan fizikçi Stephen Hawking*’i hatırladı. Tekerlekli sandalyede adamın başı dahil, her yeri, her uzvu için bir destek vardı. Burnuna oksijen tüpleri sokulmuştu ve büyük olasılıkla bedeninde de tüpler vardı.

Ekrandaki ışık ve görüntü mükemmel değildi, ama Gume y yine de Cari Spalter’ın durumuna bakınca yüzünü acıyla buruşturmaktan kendini alamadı. Bu şekilde felç olmak, hissiz, hareketsiz bir bedene sıkışıp kalmak, göz bile kıpırdamamak, öksü- rememek, kendi tükürüğünde boğulmamak için bile makineye ihtiyaç duymak... Tanırım. Kendi bedenini mezar olarak kullanıp diri diri gömülme ktir bu. Yan ölü bir et ve kemik yığını içine sıkışıp kalmak, en büyük klostrofobi dehşeti gibi geldi Gume y *e. Bunu düşününce üperdi, ama o sırada savcı tekerlekli sandalyeyi jüriye göstererek yine konuşmaya başlamıştı.

“Bugün bu mahkeme salonuna gelmemize neden olan korkunç trajedi, geçen yıl, Car) Spalter’ın valilik seçimlerine girme kararı vermesiyle başladı. Amacı, eyaletimizdeki organize suç örgütlerini tamamen yok etme ktir. Bu, takdir edilecek bir

amaçtı elbette, ama karısı - yani bu zanlı - bu mahkemede öğreneceğiniz çürümüş ilişkileri yüzünden onun bu amacını işin başından beri engellemeye çalıştı. Cari ayağını halka hizmet yoluna atar atmaz, zanlı onu vazgeçirmek için herkesin içinde küçük düşürmekle kalmadı, aynı zamanda başka bir erkekle de aldatmaya başladı - ve bu adama özel hocası diyordu...” Savcı durdu, bir kaşını kaldırıp jüriye baktı ve alaycı bir gülüşten sonra, “Zanlı her istediğini ne olursa olsun elde etmek isteyen bir kadındır. Cari onun kendisini aldattığını duyunca önce inanmak istemedi. Ama sonunda onunla açık konuştu ve seçimini yapmasını söyledi. Evet, bayanlar baylar, bu kadın da seçimini yaptı. Onun bu seçimi, yeraltı dünyasından Gia- como Flatano’ya, ya da ‘Jimmy Flais’a gitmek oldu - kocasını öldürmesi için bu adama elli bin dolar teklif etti...” Savcı yine durdu ve jüri üyelerine baktı.

“Bu kadın kocasından ayrılmak istiyordu ama bunun için Carl’ın parasından vazgeçemezdi elbette. Bunun için de bir kiralık katil tuttu. Ama bu kiralık katil onun teklifini kabul etmedi. O zaman ne yaptı zanlı? Sevgilisini, yani özel hocasını kandırmaya çalıştı. Cari ölürse, o da ondan kalacak mirasla tropik bir adada ömür boyu mutluluk içinde yaşayabilecekti. Çünkü sayın jüri üyeleri, Cari evliliğini hâlâ kurtarmak istiyordu ve vasiyetnamesini henüz değiştirmemişti...”

Savcı yine durdu ve jürinin empatisi için adeta yakanır gibi ellerini onlara doğru uzattı. “Cari karısını hâlâ seviyor, evliliğini kurtarmak istiyordu. *Ama kamu ne yapıyordu?* Kocasını öldürtmek için önce bir gangsterle, o kabul etmeyince sevgiliyle planlar yapıyordu. Nasıl bir insan böyle korkunç bir şey...”

Videodan o anda şikayetçi ve sabırsız bir ses yükseldi. “İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Bay Pişkin’in duygu sömürüsü artık dayanılmaz hale geldi, efendim...”

Savcı sakın bir ifadeyle, “Fakat söylediğim her söz yeminli tanıklar tarafından doğrulanacaktır, Sayın Yargıç,” dedi.

Ekranın bir üst köşesinde görünen sert ifadeli yargıç, “Reddedildi, devam,” dedi.

“Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Dedğim gibi, zanlı genç sevgilisini kocasını öldürmesi için kandırmaya çalıştı, bunun için her şeyi yaptı. Fakat sevgilisi bunu reddetti. O zaman zanlı ne yaptı dersiniz? Kararlı bir katil o zaman ne yapar acaba?”

Kendi sorusuna cevap vermeden önce durup beş saniye kadar jüriye baktı. “Küçük gangster Cari Spalter’ı vurmaya korktu. Zanlının özel eğitmeni bu işi yapamayacaktı. O zaman *KaySpal- ter atış eğitimi almaya başladı*. ”

O anda savunma avukatı yine ayağa fırlayıp, “İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Savcının ‘o zaman’ ifadesi zanlının motivasyon kabulünü ima ediyor,” diye bağırđı. “Böyle bir itirafın, yada kabulün...”

Savcı, “İfadeyi tanıklarca tam olarak desteklendiğı şekilde tekrar ediyorum, Sayın Yargıç,” diye araya girdi. “Gangster Carl’ı vurmaya reddetti. Özel eğitmen Carl’ı vurmaya reddetti. *Ve bu durumda sanık kendisi atış eğitimi almaya başladı*. ”

Yargıç rahatsız olmuş gibi hafifçe yerinde kıpırdandı. “Bay Pişkin’in ifadesi kayıtlara geçsin. Devam edin.”

Savcı jüriye döndü ve “Zanlı atış eğitimi almayı sürdürdü ve eğitimi veren firma öğretmenine göre, iyi bir atıcı oldu...” diye devam etti. “Daha sonra trajik olay başladı... Cari Spalter’ın annesi Mary Spalter geçen Kasım ayında öldü. Yaşlı kadın, yaşadığı büyük malikanenin banyosunda, kayıp düşerek, yani bir kaza sonucu vefat etti. Willow Rose mezarlığında, cenaze töreninde Cari bir konuşma yapmak için ayağa kalktı, bir ya da iki adım attıktan sonra birden sendeledi ve yüzüstü yere düştü. Herkes onun bir yere takılıp düştüğünü ve bayıldığını sandı...”

“Ancak birkaç saniye sonra şakağındaki küçük bir delikten kan aktığını gördüler. Yapılan inceleme sonunda, Carl’ın küçük kalibreli, ama güçlü bir tüfek mermisiyle vurulduğu anlaşıldı.

Polis uzmanlarının raporlarına göre, silah, mezara yaklaşık beş

yüz metre mesafeden, bir apartman penceresinden ateşlenmiş Bunun nasıl olduğunu haritalardan, fotoğraflardan ve çiziler resimlerden göreceksiniz. Her şey açıkça belli oluyor...” Savcı durdu, saatine baktı...

Sonra jüri locasının önünde ağır adımlarla yürüyerek, “Bu apartman dairesinin sahibi Spalter Emlak Şirketi ’ydi,” diye devam etti. “O apartmandaki birçok daire gibi, o daire de yenilenecekti ve boştu. O apartmanın anahtarları zanlıda da vardı. Ama hepsi bu değil, Kay Spalter...” Savcı yine durdu ve savunma masasında oturan kadını göstererek, “Cari Spalter vurulduğu anda o binada ve o dairedeydi,” diye devam etti. Görgü tanıklarına göre, zanlı o daireye yalnız girdi ve yalnız çıktı.”

Savcı, sanki her şey ortada ve başka bir şey söylemeye gerek yok der gibi, durup omuz silerek jüriye baktı. Ama derin bir iç çekti ve “Suçlama cinayete teşebbüstür,” diyerek sürdürdü konuşmasını. Fakat bu yasal ifadenin gerçek anlamı nedir? Şöyle düşünün... Cari vurulmadan bir gün önce sağlıklı, enerjik ve çalışma hırsıyla dolu bir adamdı. Şimdi ise... vurulduktan sonraki haline bakar mısınız? Tekerlekli sandalyede, kaslan işe yaramadığı için ancak metal desteklerle oturabiliyor. Gözlerine bakın, zavallı adam o kadar berbat durumda ki, belki de ölmek istiyor. Sevdiği bir ipşan tarafından o kadar korkunç bir ihanete uğradı ki, doğduğuna bile pişman olmuş olmalı.”

Savunmanın ekranda görünmeyen sesi yine, “İtiraz ediyorum,” diye bağırdı.

Yargıç hafifçe boğazını temizleyerek “Kabul edildi,” dedi ve sıkılmış gibi boğuk bir sesle, “Bay Pişkin, aşırıya kaçmayalım,” diye uyardı savcıcı.

“özür dilerim, Sayın Yargıç, biraz heyecanlandım, ileriye gittim galiba.”

“O halde biraz geriye gelmenizi tavsiye ederim size.”

Savcı, “Elbette, Sayın Yargıç,” dedikten sonra bir an durup düşündü ve sonra jüriye baktı. “Sayın jüri üyeleri, Cari Spalter

artık hareket edemiyor, konuşmıyor, bize bir şey söyleyemiyor, acınacak bir halde, ama gözlerindeki ifade, kendisine ne yapıldığını, bunu kimin yaptığını ve dünyada bu kadar korkunç şeyler olabileceğini bildiğini gösteriyor. Unutmayın, Kay Spalter’ı cinayete teşebbüs suçuyla suçladığımız zaman, bunu yapacağınızı biliyorum... renksiz görünen bu yasal ‘cinayet girişimi’ ifadesinin gerçek anlamının bu görüntü olduğu da anlaşılacak. Bu adam tekerlekli sandalyede, hayatı onanlamayacak derecede mahvolmuş durumda, mutluluğu tamamen tükenmiş. İşte, kelimelerle anlatılamayacak kadar korkunç olan gerçek bu. sayın jüri üyeleri...” Savunma masasından, “İtiraz ediyorum,” haykırışı yükseldi yine.

Yargıç yine “Bay Pişkin...” diye homurdandı.

“Bitirdim, Sayın Yargıç.”

Yargıç oturuma yarım saat ara verdi ve savcıcıyla savunma avukatım odasına çağırdı.

Gumey videoyu bir kez daha izledi. Daha önce bunun gibi bir açılış konuşması görmemişti. Bu konuşma duygusal ses tonu ve içerik açısından daha çok bir kapanış konuşmasını andırıyordu. Ama Pişkin’i tanıyor ve onun bir amatör olmadığını iyi biliyordu. O halde bu adamın amacı neydi? Kay Spalter’ın hüküm giymesi kaçınılmazmış, oyun başlamadan bitmiştir gibi mi davranmaya çalışıyordu? Savcı kendinden bu kadar mı emindi? Açılış konuşmasını böyle yaptığına göre, “Saf Kötülüğü” nasıl suçlayacak, suçlama konuşmasını nasıl tamamlayacaktı?

Gumey ayrıca, Pişkin’in jüriye gösterdiği, ama mahkeme videosunun kaydı dışında kalan Cari Spalter’ın yüzündeki ifadeyi görmek de islerdi. O anda, Hardwick’in verdiği bol malzeme arasında adamın fotoğrafının olup olmadığını düşündü. Malzeme listesini aldı ve tek tek taradı.

Arkadaşı belki de bunu düşünerek, onu malzeme listesinde ikinci sıraya koymuştu.

“*tki numara Hasarı incele. BCI dava dosyası, üçüncü parça. Her şey o gözlerde. Adamın yüzüne o ifadeyi veren her neyse, onu asla görmek istemezdim* “

Gumey, vurulan adamın baş ve omuzlardan ibaret olan fotoğraf kopyasını hemen buldu. Fotoğraf çekimi için yapılan hazırlıklara rağmen, adamın yüzündeki korku, gözlerindeki dehşet ifadesi insanı şoke ediyordu. Pişkin’in son ifadesi abartılmamıştı.

Vurulan adamın gözlerindeki müthiş gerçeği görüyordu. Pişkin’in dediği gibi, kelimelerle anlatılamayacak bir dehşet ifadesiydi bu.

5.Bölüm

Kana Susamış Sansarlar

Gumey çift kanatlı kapının sağ kanadının açılırken çıkardığı gıcırtyla garip bir rüyadan uyandı, ama gözlerini açar açmaz rüyasını unuttu.

Kendisini büyük odanın arka tarafında, şöminenin yanındaki iki koltuktan birinde oturmuş olarak buldu Spalter malzemeleri önündeki kahve masanın üzerine yaydı. Başım kaldırıncı boynunun ağrdığını hissetti. Açık kapıdan gelen ışık şafak aydınlığına benziyordu.

Madeleine kapı eşğinde, serin sabah havasında durmuş, derin nefes alıp veriyordu.

Başını çevirip Gumey'e baktı ve "Duydun mu onu?" diye sordu.

Gumey gözlerini ovuşturdu ve koltuğunda doğrulup, "Kimi duydum mu?" diye sordu.

"Horace. Yine başladı işte."

Gumey hafifçe kulak kabartıp genç horozun sesini dinledi, ama bir şey duyamadı.

"Kapiya gelip dinlersen duyarsın sanırım."

Karısına nerdeyse horoz sesi duymak istemediğini söyleyecekti, ama bunu söylerse, sabaha yine kötü bir tartışmayla başlayabileceklerini düşündü ve vazgeçti. Yavaşça koltuktan doğruldu, kalktı ve kapiya gitti.

Madeleine, "İşte, şimdi duydun mu?" diye sordu.

"Evet, sanırım duydum."

Kansı ona kuşkonmaz bahçesiyle büyük elma ağacı arasında* ki yeşil boşluğu göstererek, "Kümesi oraya yaptıktan sonra onu daha iyi duyarız," dedi.

"Hiç kuşum yok bundan."

"Onlar kendi arazilerini belirtmek için öterler böyle."

"Hmmm."

"Diğer horozları uyarmak, onlara 'Hey, burası benim bahçem, önce ben geldim buraya,' demek için öterler. Çok severim bunu, ya sen?"

"Neyi sever miyim?"

"Horoz ötüşünü elbette..."

"Oh... tam bir kır havası var etrafta."

"Ama ben fazla horoz istemem, aslında bir tane yeter." "Doğru, haklısın canım."

"Önce pek durmadım üzerinde, ama *Horace* adı gerçekten de

horozu iyi gider, değil mi?"

"Sanırım Ama o anda bu Horace adı nedense ona Cari adım hatırlattı. Ve o isimle beraber, fotoğraftaki dehşet dolu o yüz ifadesi, adeta bir şeytana bakar gibi açılmış olan gözler geldi akıma.

"Şu diğer isimler hakkında ne düşünüyorsun peki? Huffy, Puffy ve Fluffy - sana saçma geliyor mu bu isimler?"

Gumey kafasını toplamak ister gibi birkaç saniye düşündü. "Yani tavuklar için mi demek istiyorsun?"

Kansı birden güldü ve omuz silkerek onun yüzüne baktı. "Onlara bir ucunda hava deliği olan bir kafes yaptığımız zaman o sıkıcı ambardan kurtulacaklardır"

Gumey, "Tamam," diye mındandı ama karısının söyledikleriyle pek de ilgilenmediği hemen belli oluyordu.

"Kümesi yırtıcı hayvanlara karşı sağlam, korumalı yapacaksın, değil mi?"

"Evet, canım."

"Klinik müdürü geçen hafta Rhode Island kırmızılardan bi-

rini kaybetti, biliyor musun? Küçük yaramaz bir anda yok oldu ortadan.”

“Onları dışarıya salmanın riski işte budur.”

“Kümesi iyi, doğru yaparsak böyle bir şey olmaz. Etrafla dolaşıp, çok sevdikleri gibi çimenler arasında yemlenir, ama yine de güvende olurlar. Şurada, ilerde onları seyretmek de eğlenceli olacaktır.” Madeleine bunu söylerken, yine parmağıyla ilerdeki açık, yeşil alanı gösterdi kocasına.

“Ee, adam kaybolan tavuğuna ne olduğunu düşünüyor peki?”

“Bir şey çalıp götürmüştür diyor, ne desin? Çoğunlukla çakal ya da kartal kaçırır onları. Tavuğunu kaçıranın kartal olduğunu düşünüyor, çünkü bu yaz olduğu gibi kuraklık olan yaz aylarında kartallar balıktan başka av ararlarmış...”

“Vay canna.”

“Tel örgünün, kümesin tam üstüne gelmesi ve toprağın en azından on beş santim içine kadar girmesi gerektiğini söyledi. Yoksa bazı şeyler toprağı oyup kafese girebiliyormuş.”

“Bazı şeyler mi? Nasıl yani?”

“Adam bana sansarlardan söz etti, onlar korkunç hayvanlar imiş.

“Yaa, demek korkunç ha?”

Madeline ona bakarak yüzünü buruşturdu ve “Bir sansar kafese girerse bütün tavukların kafalarını koparırmış,” diyerek başını salladı.

“Nasıl yani? Onları yemiyor, sadece öldürüyor muymuş?”

Kansı dudaklarını büzdü ve yine baş salladı. Yüzünde acı bir ifade belirdi. “Adamın dediğine göre, sansar bir kez kanın tadını aldığında adeta çıldırmış... ve o zaman da bütün tavukları öldürene kadar durmazmış.”

Korkunç Bir Gerçek

Güneş doğduktan kısa bir süre sonra, kafes ve etrafındaki çitle ilgili bir plan çizerek tavuk sorununu yeterince çözdükten sonra. Gumeş kalem ve kağıdı bıraktı; kahvaltılık masasında ikinci kahvesini yudumlamaya başladı.

Madeline yanına gelip oturduğu zaman, ona Cari Spalter’ın fotoğrafını göstermeye karar verdi.

Karısı bölge akıl sağlığı kriz merkezinde danışman olarak çalıştığı için, panik, öfke, acı, keder ve umutsuzluk gibi aşırı olumsuz duygulara alıştı. Fakat Spalter’ın yüzündeki dehşet ifadesini görünce o bile şaşırıp, gözleri açıldı.

Elindeki fotoğrafı masaya bıraktı ve biraz öne doğru eğildi. “Bu adam bir şey biliyordu,” dedi. “Karısı onu vurmadan önce, o anda bilmediği bir şey öğrendi.”

“Belki de karısı vurmadı onu. Hardwick’e göre, kadına iftira atıldılar, onu suçlu gösterdiler.”

“Peki sen buna inanıyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Adamı karısı da öldürmüş olabilir, başkası da. Ama aslında Hardwick bunu pek umursamıyor, değil mi?”

Gumeş aslında bu konuyu tartışmak isterdi, çünkü konuyla ilgili olarak aldığı pozisyonundan hoşlanmamıştı, ama sadece omuz silkti ve “O sadece kadının mahkumiyetini iptal ettirmek istiyor,” dedi.

“O aslında intikam almak ve eski patronlarının zor durumda kalmalarını görmek istiyor.”

“Biliyorum.”

Karısı başını hafifçe yana eğdi ve sanki kendisini neden böyle pislik dolu bir işin içine sokmak istediğini sorarcasına ona baktı.

Gumeş ona masanın üstünde duran fotoğrafı gösterdi ve “Ben ona hiçbir konuda söz vermedim,” dedi. “Sadece ne olduğunu merak ettim.”

Madeline dudaklarını büzdü, açık kapıya döndü ve yeni doğan güneşin ışıklarıyla aydınlanmaya başlayan ince sise baktı. Sonra, kapının biraz ilerisinde, taş verandanın kenarında bir şey çekti dikkatini.

“Geri döndüler işte,” dedi.

“Kim? Ne?”

“Marangoz karıncaları.”

“Nerde?”

“Her yerdeler.”

“Her yerde mi? Nasıl yani?”

Gumey ne kadar sabırsız görünüyorsa, karısı da o kadar sakin bir ifadeyle konuşuyordu. “İşte bak, şuradalar. Buradalar, pencere eşiklerinde, dolaplarda, lavabonun etrafında... her yerdeler işte.”

“Neden daha önce söylemedin bunu peki?”

“İşte, şimdi söylüyorum.”

Gumey nerdeyse onunla yine tartışmaya başlayacaktı, ama kendini çabuk toparladı ve “Nefret ediyorum bu yaratıklardan,” diyerek sustu. Gerçekten de nefret ediyordu karıncalardan. Calskills’de ve diğer soğuk yerlerde ortaya çıkan bu karıncalar binaların ahşap desteklerini ve kısımlarını kemirip içten mahvediyorlardı. İki ayda bir ilaçlama yapılıyordu ama bu yaratıklar bazen ona bile karşı koyuyor, yine ortaya çıkıyorlardı, önce öncülerini geliyor, diğerleri de onları izliyordu...

Gumey bir an için, karıncalardan önce ne konuştuklarını

unuttu. Ama çok geçmeden, önündeki şu belgelerle ilgili dava konusunda bir karar vermesi gerektiğini hatırladı.

Bu konuda mümkün olduğunca net olması gerekiyordu.

“Dinle Madeleine, bu olaydaki pislikleri ve tehlikeleri anlıyorum” diye konuştu. “Fakat Jack’c de bir şeyler borçlu olduğumu biliyorum. Belki büyük bir borç sayılmaz bu, ama yine de borç işte. Ve bu olayda masum bir kadın, yolsuz bir polisin çabalarıyla mahkum edilmiş olabilir. Yolsuz polisleri hiç sevmem ben. bilirsin.”

Madeleine, “O kadının masum olup olmaması Hardwick’in umurunda değil ” diyerek onun sözünü kesti. “Bu onun için konu dışı.”

“Biliyorum. Ama ben Hardwick değilim.”*

Dedektif Mick Gurney, “Demek adamın kafasındaki kurşunu bulana kadar ayağı takıldı düştü sandılar, öyle mi?” diye sordu.

Gurney, Hardwick’in homurtulu, koca motorlu GTO’sunun ön yolcu koltuğunda oturuyordu. Aslında sevdiği bir yolculuk tarzı değildi bu, ama Google’a göre, Walnut Crossing - Bedford Hills Kadınlar Cezaevi yolu yaklaşık üç saat sürüyordu ve bu fırsattan yararlanarak istediği soruları sorup bazı bilgiler edine- • . bilirdi.

Hardwick, “Kurşunun girdiği küçük yuvarlak delik aslında bir işaret olmuş,” diye cevap verdi, “ama CAT taraması tüm kuşku gidermiş. Sonuçta yapılan ameliyatla mermi paçalanmış çoğu çıkarılmış.”

Hardwick onu almaya gelmeden önce, Gumey davaya ait birçok belgeyi ve bazı ifadeleri okumuştı ve öğrendiklerinden emin olmak istiyordu.

Bu bir .220 Swift mermisi miydi yani?”

Hardwick, “Evet, şimdiye kadar yapılmış en hızlı mermi. Bu mermiyi uygun tüfek ve nişangah sistemiyle kullanırsan 400 metre menzilden bir sincabın bile kafasını uçurabilirsin,” diye cevap verdi. “Tam isabet mermisi yani, onun gibisini bulamazsın. Silaha bir de susturucu taktın mı...?”

“Susturucu mu?”

“Elbette adamı vururken susturucu kullanmışlar, bu nedenle kimse silah sesi duymamış. Ayrıca havai fişekler de var.”

“Havai fişekler mi? Nasıl yani?”

Hardwick, “Tanıklara göre, o sabah beş ile on arasında havai fişek patlatılmış,” diyerek omuz silkti. “Silahın ateşlendiği taraftan gelmiş bu sesler. Son fişek yaklaşık olarak Spalter’in vurulduğu an patlamış.”

“Silahın o binadan ateşlendiğini nasıl anlamışlar peki?”

“Olay yeri araştırması. Vurulma anında kurbanın pozisyonu- la ilgili tanık ifadeleri. Bölgedeki evlerin teker teker araştırılıp sakinlerin sorgulanması sonucunda.”

“Fakat kurbanın vurulması sırasında kimse yakalanmadı, değil mi?”

“İnsanlar sadece onun düştüğünü gördüler. Adam konuşm ik için mezar başına doğru yürürken sol şakağından vuruldu ve yere düştü. O sırada adamın sol tarafı mezarlıktaki açık alana, nehre, otoyola ve onun Ötesinde, Spalterlar’a ait oldukça eski ve bir kısmı harap evlere dönüktü.”

“Ateş edenin hangi binayı kullandığını nasıl anladılar peki?” “Bu o kadar da zor değildi. Kadın... yani ateş eden kişi, nedense bir üçayak üstüne takılmış otan silahı orada bırakmıştı.” “Özerindeki keskin nişancı dürbünüyle beraber mi yani?” “Olduğu gibi bırakmış.”

“Peki, ya susturucu?”

“Hayır, silahı kullanan kişi susturucuyu çıkarıp almış.”

“O halde susturucu kullandığı nasıl...?”

“Silahın ucu susturucu takılacak şekilde vidalıydı. Ayrıca .220 Swift çok güçlü, ses yapan bir mermidir ve havai fişek sesi bunu kolayca bastıramayabilirdi.”

“Ve susturucu sadece, kolay duyulan süpersonik bir patlama şeklindeki namlu patlamasını önleyebilirdi, bunun için havai fişekler de patlatıldı. Demek suikast için çok iyi bir planlama yapılmış. Herkes böyle düşündü, değil mi?”

“Öyle anlaşılması gerekirdi, ama lanet olsun, insanların anladıklarının ne önemi var ki? Bu konu mahkemede hiç konuşulmadı. Ve daha bir sürü şey de konuşulmadı...”

“Peki, ama atıcı neden silahı bırakıp susturucuyu alsın ki?” “Hiçbir fikrim yok. Belki de bırakılamayacak kadar pahalı bir şeydi - şu beş bin dolarlık, yeni teknoloji ürünü şeylerden biri olabilir.”

Guraey bunu pek mantıklı bulmadı ve dudak büktü. “Savcının konuşmasına bakılırsa, kocasından intikam almak isteyen bir kadın, yani Kay Spalter en karmaşık, pahalı, ileri teknolojiye dayanan bir yola başvuruyor...”

“Davey dostum, savcı konuşmasının rezalet olduğunu ben de biliyorum. O hikâyede bir sürü saçmalık olduğu belli. Ben de zaten bunun için seçtim bu davayı, rezil edeceğim o hergeleleri. Bu dava benim intikam aracım olacak.”

“Pekala, olayda susturucu kullanıldı, ama silahı kullanan daha sonra susturucuyu aldı, tamam mı?”

“Doğru.”

“Hiçbir yerde parmak izi bulunmadı.”

“Hiçbir iz yok, lastik eldiven kullanılmış.”

“Şu rezil dedektif - o daireye Spalter’ın karısını suçlayacak bir şey bırakmamış mı, peki?”

“O zaman kadını tanı mıyordu ki, hergele. Onunla karşılaşana kadar onu suçlamayı düşünmedi aslında, daha sonra kadını gördü, ondan nefret etmeye ve onu katil olarak suçlamaya karar verdi.”

“Dava dosyasında adı geçen adam mı bu? Yani Başdedektif Michael Klemper denen adam mı?”

“Evet, lakabı Mick the Dick. Tıraşlı bir kafa, küçük gözler, geniş bir göğüs. Huysuz, dövüş sanatları hastası bir serseri, tn- sanların önünde yumrukla tuğla kırmaya bayılıyor. Her zaman öfkeli bir adam. Bu da bize zamanlamayı hatırlatıyor... Karısı bu

Mick the Dick’i birkaç yıl önce boşanmış... Ve bu konuda bazı asılsız söylentiler var. İfiralara, davalar... Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

Gumey içini çekti ve “Devam et, Jack,” dedi.

“Rivayete göre, Mick’in kansı etkili bir organize suç örgütü üyesiyle ilişki yaşıyordu - onunla kocası vasıtasıyla tanışmıştı, çünkü Mick - yine söylentiye göre - o çeteden rüşvet alıyordu...” Hardwick durdu ve yan gözle Gumey’e baktı. “Sorunu anlıyorsun, değil mi?”

“Burada sorun bir tane değil ki.”

“Mick karısının o gangsterle yattığını öğrendi, ama sorun büyüktü. Yani boşanma davası açıp mahkemede ya da başka bir yerde söylenecek bir konu değildi bu. O halde yasal yollardan bu sorunu çözemezdi. Ama bazen arkadaşları arasında karnını boğup öldürmekten söz ederdi. Belki bunu arada sırada kansına da söylüyordu. Kansı bir gün onun yine sarhoş olup, öfkelenerek kendisini öldürmekten bahsettiği konuşmasını videoya aldı ve ertesi gün de ne yaptı dersin?”

“Nerden bileyim, anlat işte.”

“Kadın ertesi gün bizim dedektife, kendisinden ayrılmış cömertçe bir nafakayı kabul etmezse, videoyu You Tube’a koyacağını, onun mesleğini, emekliliğini mahvedeceğini söyledi”

Hardvick bir ara durdu, hikayeden zevk alıyormuş gibi sapıkça gülümsedi. Sonra, “İşte o zaman bizim Mick nefret kasmaya başladı,” diye devam etti. “Karısını, ilişki yaşasın ya da yaşamasın, o anda oracıkta öldürebilirdi, ama kadın, kendisine bir şey olursa videonun hemen yayına gireceğini söyleyince vazgeçti. Kansı boşamak ve büyük para vermek zorunda kaldı. Ondan sonra da, ona kansını biraz da olsa hatırlatan her kadından nefret etmeye başladı bizim dedektif. Mick her zaman alıngan, huysuz bir adamdı, ama boşandıktan sonra iyice kötüleşti, yüz yirmi kiloluk bir intikam duygusu oldu, kendine hedefler aramaya başladı.”

Yani sen şimdi bana, Mick the Dick, Kay Spalter’ı, boşadığı kansı gibi davrandığı, ona benzettiği için mi suçladığını diyorsun?” “Aslında dünim daha da berbat. Ben öyle sanıyorum ki, herif karnına benzeyen her kadından nefret ettiği için. Kay Spalter’ın gerçekten de kocasını öldürdüğüne inanıyor ve onu cezalandırmak istiyor. Onun kafasına göre, o kadın gerçekten suçlu ve cezasını çekmeli. Kocasına ihanet eden bir başka kadının daha özgür kalmasını istemedi. Bunun için yalan yere yemin etmek bile gerekse bunu yapmaya hazırdı.”

“Yani bu adamın bir psikopat olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Bu bile az kalır onun için.”

“Pekala, sen bu kadar bilgiyi nereden, nasıl topladın, Jack?” “Söyledim ya sana, adamın düşmanı çok.”

“Biraz daha açık konuşur musun benimle?”

“Onun yakıcında bulunan, konuştuklarını duyan, bilen adamlardan biri, karısıyla konuşmalarını, orada burada söylediklerini, genelde kadınlar, çoğu zaman eski kansı ve özellikle de Kay Spalter hakkında söylediklerini bana anlattı. Mick bazen iyice öfkelenip, tanıdığı adamların yanında ne olacağını düşünmeden ağzına geleni söylemiş işte.”

“Sana bunları anlatan adamın bir adı var, değil mi?”

“Bunu sana söyleyemem, Davey.”

“Evet, söyleyebilirsin.”

“Olmaz, mümkün değil.”

“Dinle beni, Jack. Benden sır saklamaya kalkarsan bu işte yokum. Senin bildiğin her şeyi bilmeliyim. Her soruma cevap vermelisin, anlaşma bu. Yoksa ben de yokum, anlaşıldı mı?” “Lanet olsun, Davey. İşimi zorlaştırıyorsun.”

“Sen de benimkini.”

Gurtley arabanın sürat saatine bakınca, 120 ki’orKO ry; vtj,— laştığını gürdü. Hardwick dişlerini sıkmış, rı”-oV.siyolun sıkı ta kavramıştı Bir dakika /”ir geçtikten sonra. “Esri Moteno ”

dedi. Bir dakika daha bekledi ve sonra, “O kadın Mick’in Boşanmasından Spalter davasının sonuna kadar onun yardımcısı olarak çalıştı,” diye devam etti. “Sonra görev değişikliği istedi. Ona bir masa başı işi verdiler, ama kadın nefret ediyor bu işten. Esti iyi bir polis, zeki; keskin gözlere ve kulaklara sahip. Prensipleri olan bir kadın. Dedektif hakkında ne dedi biliyor musun?”

“Bilmiyorum, Jack. Ne dedi?”

“Bir gün bana, ‘Bir pislik yaparsan, kader bir gün gelir, kışından ısırır seni,’ dedi. İyi bir kadındır, ben severim Esti’yi. Aynı zamanda Porto Rikolu bir afettir. Gerektiğinde kurnazlık da yapar. Anlayacağın, kurnaz bir afettir. Onu bir asker kasketiyle görsen bayılırsın...” Hardsvick bunu söyledikten sonra direksiyonda bir Latin ritmi tutmaya başladı ve gülümsedi.

Gumey bir süre konuşmadı ve öğrendiklerini düşünüp toparlamaya çalıştı. Amaç, farklı yorumları olan suç mahalli ayrıntılarında olduğu gibi, duyduklarını, öğrendiklerini haznetmek ve bu bilgileri istendiği zaman kullanılabilecek şekilde hazır tutmaktır.

Mick Klemper’in her şeye rağmen istediği mahkumiyet ile Hardvick’in kanıtlamaya çalıştığı masumiyet arasındaki ironik paralellik de dahil olmak üzere, olayların zihninde garip bir biçimde şekillenmesini düşündü. Her iki çaba da insanın aslında rasyonel bir tür olmadığını bil başka belirtisi gibiydi, yani mantığımız hiçbir zaman motivasyonları bulandıran parlak bir yüzeyden başka bir şey değildi - geometri aksiyomunda tutkuyu örtme, gizleme çabasıydı.

Gumey’in kafası bunlarla meşgulken, Delaware Bölgesi kırsalının sessiz boşluğundaki tepelerin, vadilerin, çalılıkların, kurtmuş fidanların, sararmış tarlaların, soluk puslu havada görünüp kaybolan güneşin, onlarca yıldan beri boyanmamış silolar, ambarları ile fakir çiftliklerin, harap haldeki kasabaların eski Donakal rengi traktörlerin ve paslanmış tarım aletlerinin arada bir farkında oluyordu.

8. Bölüm

Katı Yürekli Kaltak

Orta New York eyaletinin garip bir güzelliği olan, ekonomik açıdan yıpranmış, nüfusu az bölgelerine kıyasla, Kuzey Westchester oldukça zengin, gelişmiş ve güzel bir bölgeydi. Fakat bu kırsal güzelliğin ortasında Bedford Hills Cezaevi, bir hayvanat bahçesindeki bir kirpi gibi hemen göze batıyordu.

Gumey, azami güvenli bir cezaevinin geniş güvenlik önlemlerinin ne kadar güçlü olduğunu ve geniş bir alanı kapsadığını bir kez daha hatırladı. Çevre güvenlik sisteminin bir ucunda, en yeni teknoloji ürünü sensörler, kontrol sistemleri, diğer ucunda ise gözetleme kuleleri, dört metre yüksekliğinde zincirli ve keskin telli parmaklık ve çitler vardı.

Günün birinde bu kesici teller hiç kuşkusuz yeni teknolojiler sayesinde kullanılmaz hale gelecekti, ama şimdilik kaçışı engelleyen en güzel önlem idi. Bu tellerin verdiği mesaj basit ve korkutucuydu. Onları gören bir mahkum hapisten kaçışı düşünemezdi bile. Gumey bu korkutucu, keskin güvenlik tellerinin, sadece verdiği mesaj yüzünden daha uzun yıllar kullanılacağına emindi.

Bedford Hills'in içi, çalıştığı yıllarda gördüğü birçok hapislinin içinden pek farklı değildi. Her hapisane gibi burası da çıplak, soğuk görünüyor, insanın içini ürpertiyordu. Modern cezaevi yönetimleri konusunda binlerce sayfa yazıldığı halde, özünde değişen bir şey olmuyordu.

Onlar birer kafesti.

Cezaevi birçok kilidi, güvenlik noktası, giriş çıkış prosedürleri olan, izinsiz hiç kimsenin girip çıkamadığı bir kafesti. Lex Bincher'ın bürosu Gumey ve Hardwick'i, Kay Spalter'ın iznili ziyaretçileri listesine yazmıştı. Zorluk çekmeden içeriye girdiler.

Mahkumla görüşecekleri uzun, penceresiz ziyaretçi odası sistemdeki tüm odaların aynısıydı. Oda ortadan, uzun, tezgah benzeri bir bölmeyle ikiye ayrılmıştı - iki yandaki sandalyelerin bir tarafına mahkum, diğer yanına ziyaretçi oturuyordu ve ortada, göğüs hizasınd bir bariyer vardı, tki uçta, konuşanları rahatça görebilecek ve izinsiz bir harekete anında müdahale edecek şekilde gardiyanlar bekliyordu. Oda kurumsal, kasvetli bir renge uzun zaman önce boyanmış gibiydi.

Gumey içerde çok ziyaretçi olmadığını görünce sevindi, büyük oda neredeyse boş gibiydi ve kadınla rahatça konuşabileceklerdi.

İnıyan bir siyahi gardiyanla getirilen kadının siyah saçları kısa kesilmişti, kısa boylu ve narindi. Güzel bir burnu, çıkık elmacık kemikleri ve dolgun dudakları vardı. Hemen dikkat çeken yeşil gözleri çok güzeldi ve birinin altı hafifçe morarmıştı. Yüzü güzeldi ve ifadesi insanın ilgisini çekiyordu.

Kadın yaklaşırken Gumey ve Hardwick ayağa kalktılar. Hard- wick kadının yüzündeki morluğa baktı ve "Tanrım, Kay, ne oldu sana böyle?" diye sordu.

"Bir şey yok, önemli değil."

"Bana bir şey yokmuş gibi gelmedi ama..."

Gumey, Hardwick'in sesindeki endişeli tonu duyunca bir an için farklı bir şeyler düşündü.

Kadın umursamaz bir tavırla, "Gereği yapıldı," dedi. Hard- wick'le konuşuyor, ama meraklı gözlerle Gumey'i süzüyordu.

Hardwick ısrarla, "Gereği nasıl yapıldı yani?" diye sordu.

Kadın sabırsız bir ifadeyle gözlerini kırptı ve "Crystal Rocks. Koruyucum," dedikten sonra hafifçe gülümsedi.

"Şu lezbiyen satıcı mı?"

"Evet."

"Demek seni seviyor ve koruyor, öyle mi?"

"Beni bir şeyler sanıyor ve koruyor işte."

"Kocalarını öldüren kadınları seviyor olmalı, öyle mi?"

"Evet, muhakkak."

"Ee, senin masum olduğunu kanıtlarsak ne olacak, o zaman ne yapacak senin o lezbiyen koruyucun?"

"Boş ver - benim masum olduğuma inanmadığı sürece her şey yolunda demektir."

"Pekala, tamam... bunun bir sorun olacağını sanmam. Temyizde esas olan masumiyet karinesi değil. Mesele uygun olan süreç ve senin olayında, sürecin uygun işlemediğini kanıtlamak durumundayız. Sırası gelmişken, yargıca sürecin uygun işlemediğini kanıtlama konusunda bize yardımcı olacak arkadaşımı tanıştırayım sana... Kay Spalter, bu da Dave Gumey."

Kadın, hafif alaycı bir ses tonuyla, "Bay Süper Polis," dedi ve sonra tepkisini ölçmek ister gibi Gumey'in yüzüne baktı. Ama Gumey bir tepki

göstermeyince, “Hem senin hakkında, hem de aldığın ödüller konusunda yazılanları okudum,” diye devam elti. “Çok etkileyici doğrusu.” Ama bunu söylerken pek de etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Gumey bu sakın bakan yeşil gözlerin bazen etkilenip etkilenmediğini merak etti ve sakın hır ifadeyle, “Tanıştığımıza sevindim, Bayan Spalter,” dedi.

Kadın, “Banz Kay diye hitap et lütfen,” dedi ama sesinde samimiyet ifadesi yoktu. Kocasının soyadından hoşlanmıyor- muş ve adını düzeltmek istemiş gibi bir ifadeyle konuşuyordu. Gumey’c, sanki satın almayı düşündüğü bir malmış gibi baktı bir süre. “Evli misin. Dedektif?”

“Evet.”

“Mutlu musun peki?”

“Evet.”

Kadın bu cevabı da aldıktan sonra bir süre düşündü ve sonra Gumey’in yüzüne bakmaya devam ederek, “Benim masum olduğuma inanıyor musun. Dedektif?” diye sordu.

“Ben bu sabah güneşin doğduğuna inanıyorum.”

Kadın bir an durdu, gülümser gibi ağzını hafifçe çarpıttı. Belki de o narin bedeninde toplanmış olan enejinin bir titreşimi idi, ürpertisiydi bu.

“Bu da ne demek oluyor şimdi? Yani sen sadece kendi gördüklerine mi inanırsın? Her şeyi gerçeklere mi dayandırırısın yani?”

“Bu şu demek oluyor, hanımefendi. Seni şimdi tamdım, sana inanacak ya da hakkında bir fikir edinecek kadar tanımıyorum.”

Hardwick tedirgin bir ifadeyle hafifçe boğazını temizledi ve “Bence oturup konuşalım, daha iyi olur, değil mi?” dedi.

Karşı karşıya oturdular ve Kay Spalter gözlerini yine Gumey’in yüzüne dikti.

“Pekala, masum olup olmadığın konusunda bir fikir edinmek için ne bilmek istersin, Dedektif?”

Hardwick hafifçe öne doğru eğilip araya girdi ve “Ya da davanın dürüstçe görülüp görülmediğini anlamak için ki, esas meselemiz bu zaten,” dedi.

Kadın ona aldırmadı, Gumey’in yüzüne bakmaya devam etti.

Gumey arkasına yaslandı ve kadının kendisine hiç kırpmadan baktığı yeşil gözlerini inceledi. Ona göre, en iyisi doğruca konuya girmek olacaktı. “Cari Spalter’ı vurdun ya da vurdurdun mu. Kay?”

Kadın hiç beklemeden, “Hayır,” dedi.

“Evlilik dışı bir ilişki yaşadığın doğru mu?”

“Evet.”

“Ve kocan bunu öğrendi, öyle itti?”

“Evet”

“Ve senden boşanmak istiyordu.”

“Evet.”

“Ve bu koşullarda boşanmak ekonomik durumunu çok sarsacaktı, öyle mi?”

“Kesinlikle.”

“Fakat kocan vurulduğunda, boşanma konusunda henüz kesin kararını vermemiş, vasiyetini de değiştirmemişti - yani sen hâlâ tek vâristin, değil mi?”

“Evet.”

“Sevgilinden onu öldürmesini istedin mi, Kay?”

Kadın hiç düşünmeden, “Hayır,” dedi ve bir an için yüzünü buruşturdu.

“Yani onun mahkemede verdiği ifade tamamen uydurma mıydı?”

“Evet, ama bunu o uydurmuş olamaz. Danyl bizim kulübün havuzunda cankurtaran ve spor hocasıdır — yani adamda milyon dolarlık bir vücut, ama iki sentlik bir beyin vardır, kuş beynidir onunki. O sadece o Klemper’in öğrettiklerini tekrarladı.”

“Pekala, kocanı öldürmesini Jimmy Flats adlı eski sabıkalıdan istedin mi?”

“Hayır.”

“Yani onun mahkemedeki ifadesi de yalandı, öyle mi?” “Evet.”

“Yine Klemper’in uydurması mı?”

“Öyle sanıyorum.”

“Silahın ateşlendiği gün ya da daha önce herhangi bir zamanda, ateş açılan o binaya girdin mi?”

“Silahın ateşlendiği gün kesinlikle gitmedim oraya.”

“Yani cinayet silahının bulunduğu dairede olduğun konusundaki görgü şahitleri ifadeleri de yalan o zaman, öyle mi?”

“Evet, öyle.”

“Daha önce ne zaman gittin oraya peki?”

“Bilmiyorum, aylar ya da bir yıl önce gitmiş olabilirim. Oraya iki ya da üç kez gittim sanıyorum. O zaman Cari ile birlikteydim

o dairelerde yapılan işlere bakmak için gitmişti, ben de yanımdaydım.**

“Oradaki dairelerin hepsi boş muydu?”

“Evet. Spalter Emlak eski binaları çok ucuza satın alır, yenilerdi.**

“O binadaki daireler kilitli miydi peki?”

“Genelde kilitliydi. Ama bazen evsiz serseriler içeriye girmenin yolunu bulurlardı.”

“Sende anahtar var mıydı?***

“Bende durmazlardı.”

“Nasıl yani? Ne demek bu şimdi?”

Kay Spalter ilk kez durup düşündü, tereddüt etti. Sonra, “Her bina için bir anahtar vardı, onların yerini bilirdim,** diye cevap verdi.

“Neredeydi o?”

Kadın başını iki yana salladı gibi bir hareket yaptı. Belki bu da belli belirsiz bir titreşimdi. “Ben her zaman bunun saçmalık olduğunu düşündüm. Cari her daire için maymuncuk gibi bir anahtar taşıyor, ama her binada da bir yedek saklardı. Binaların bodrum ya da zemin katındaki malzeme odasında saklardı onu. Kalorifer ocağının arkasında, yerde olurdu o anahtar.**

“Saklanan bu anahtarların yerlerini Cari ve senden başka kim biliyordu peki?”

“Bu konuda hiçbir fikrim yok.”

“O anahtarlar hâlâ orada, ocağın arkasında duruyor mu acaba?***

“Sanırım duruyordun”

Gumey içini çekti, birkaç saniye konuşmadan durup düşündü. Sonra, “Sen ifadende, ateş edildiği zaman erkek arkadaşınla birlikte olduğunu söyledin, değil mi?***

Kay, gözlerini kırpmadan Gumey’in gözlerine bakarak, “Evet, onunla beraber yataktaydım,” diye cevap verdi.

“Yani sevgilin o gün yalnız olduğunu söylerken - bu ifadede yalandı, öyle mi?”

Kay dudaklarını büzdü ve “Evet,” diyerek başını salladı.

“Yani sana göre, bütün bu yalan ifadeleri Dedektif Klemper uydurdu ve tanıklara söyledi. Peki ama neden? Sadece ona eski karısını hatırlattın diye mi?”

Kay başını biraz çevirip Hardwick’e baktı ve “Bu senin arkadaşının teorisi,” diye cevap verdi. “Bunu ben söylemiyorum. Ben Klemper’in kadın düşmanı bir manyak olduğuna eminim, ama bu işin içinde başka bir şey olduğuna eminim.”

“Nasıl yani? Sence ne olabilir?”

“Belki benim mahkum olmam Klemper’dan başka birinin de işine yaradı, bilemem.”

“Örneğin kim olabilir?”

“örneğin çete olabilir.”

“Yani sen şimdi kocanı öldürmek isteyenlerin bir organize suç...?”

“Evet, Carl’ı böyle bir çete de vurmuş olabilir. Bu bana mantıklı geliyor.”

“Cari ’ı çete vurmuş olabilir, ha? Kocanın ölümünü oldukça...”

“Soğukkanlı bir ifadeyle tartışmak oluyor bu, değil mi? Tamamen haklısın, Bay Süper Polis. Ben jüriye, size ya da herhangi bir başkasına masum olduğumu kanıtlamak için gözyaşı dökecek değilim...” Durdu, sert bir ifadeyle onlara baktı. “Bu da işleri biraz daha zorlaştırıyor, değil mi? Katı yürekli bir kaltağın masumiyetini kanıtlamak o kadar da kolay olmasa gerek.”

Hardvick kadının dikkatini çekmek için parmaklarını masaya vurdu. Sonra hafifçe öne doğru eğildi ve yavaş *konusarak*, “Biz suçu senin işlemediğini kanıtlamak zorunda *değiliz*,” dedi.

“*Mesele masumiyet değil. Biz sadece olayı araştıran başdedektif yüzünden senin asla adil yargılanmadığını kanıtlamak istiyoruz.*

Ve işimiz de tam olarak bu olacak.”

Kay yine Hardvick’e *değil de* Gumey’e baktı ve “Evet, sen

ne diyorsun bu işe, Dedektif?” diye sordu. “Bu konuda bir fikrin var mı? Ne düşünüyorsun?”

Gumey ona cevap vermek yerine, “Pekala, sen atış eğitimi aldın mı?” diye sordu.

“Evet, aldım.”

“Neden peki?”

“Çünkü birini vurmak zorunda kalabilirim diye düşündüm.”

“Kimi mesela?”

“Mesela bazı çete mensubu adamları. Carl’ın bu tip adamlara karşı tavrını düşünüyor, korkuyordum. Başımız derde girebilir diye düşündüm ve hazır olmak istedim.”

Gumey içini çekti, karşısında oturan bu ufak tefek, cesur, hiçbir şeyden çekinmeyen yaratığı tanımlamak için ancak *zorlu* sözcüğünü kullanabilirdi. Ve belki de biraz *korkutucu*.

“Cari organize suç örgütleriyle mücadele edecek bir parti kuruyor ve çeteler size saldırır diye mi korktun yani? Çeteler hakkında, ‘Bunlar Dünyanın Pislği’ tarzında konuşmalar yaptığı için mi korktun?”

Kadın gülüyormuş ya da, “Hah” der gibi bir şey mırılandı ve “Sen Cari hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?” dedi.

9 .Bölüm

Kara Dul

Kay SpaJter gözlerini kapatıp derin düşüncelere daldı. Dudaklarını büzdü, başını önüne eğdi ve ellerini çenesinin altında kenetledi. O pozisyonda GumeY ve Hardwick’in karşısmdı hiç konuşmadan iki dakika kadar oturdu. Gurney’in tahminine göre, gerçek niyetlerini tam olarak bilmediği, iyi tanımadığı - ama özgürlüğe kavuşması için son şansı olan bu iki adama nereye kadar güvenebileceğini düşünüyor olmalıydı.

Hardwick kadının uzun süre konuşmadan, gözleri kapalı olarak oturmasına sinirlenmeye başlamıştı. Sonunda dayanamadı, ağzının kenarındaki tiki tekrar belirdi ve “Bana bak. Kay,” diye konuştu. “Kafanda bir şeyler, endişeler varsa bize de açıkla da ne yapabileceğimizi...”

Kadın başını kaldırdı ve gözlerini açıp ona baktı. “Endişeler mır

“Yani eğer kafanda sorular varsa demek istiyorum...”

Kadın, “Sorum olursa sorarım,” diyerek yine GumeY’in yüzüne baktı ve “Kaç yaşındasın sen?” diye sordu.

“Kırk dokuz, neden soruyorsun?”

“Emekli olmak için erken bir yaş değil mi bu?”

“Hem evet, hem de hayır. New York Polis Departmanı’nda yirmi beş yıl...”

Hardwick araya girdi ve “Aslında tam olarak emekli olmuş

sayılmaz/” diyerek sözünü kesti. “Şehir dışına çıktı, hepsi bu. Her zamanki işini yapıyor yine GumeY. NYPD’den ayrıldıktan sonra üç büyük cinayet vakasını çözdü. İki yıl içinde üç büyük cinayet olayını aydınlattı. Ben buna *emeklilik* demem, değil mi?” GumeY, arkadaşının kendisinden bu şekilde övgüyle söz etmesinden hoşlanmamıştı. “Bir dakika, Jack...” dedi ama devam edemedi.

Bu kez Kay onun sözünü kesti ve “Peki bunu neden yapıyorsun?” diye sordu.

“Neyi neden yapıyorum?”

“Benim olayımla neden ilgileniyorsun?”

GumeY onun bu sorusuna o anda mantıklı bir cevap bulamadı ve birkaç saniye düşündükten sonra, “Merak diyelim,” dedi.

Hardwick yine araya girdi ve “Davey doğuştan meraklı bir adamdır,” diye konuştu. “Kafası hep bir şeylerle meşguldür, çok zekidir. Bir vakada gerçeğe ulaşana kadar durmaz, her şeyi karıştırır, araştırır, inceler. Onun bu ‘merak* sözcüğünün içinde aslında çok şey saklıdır...”

Kay, “Tanrı aşkına. Bunun ne demek olduğunu boş ver şimdi,*” diyerek sözünü kesti. “Hepimiz buradayız, bırak da konuşsun adam. Son olarak senin ve avukat arkadaşının ne söylediğini biliyorum...” Durdu, oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı, dikkatle karşısında oturan GumeY’in yüzüne baktı ve “Şimdi senin ne düşündüğünü Öğrenmek istiyorum. Dedektif,*” diye devam etti. “Bu davada çalışman için ne kadar ödüyorlar sana?*

“Kim?”

Kadın Hardwick’i göstererek, “O ve avukatı... Bincher, Fenn ve Blaskett hukuk firması ortağı Lex Bincher,” dedi, ama bunu söylerken, sanki tadı kötü bir ilaç ahyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

“Onlar bana bir şey ödemiyorlar.”

“Nasıl yani? ödemiyorlar mı?”

“Hayır.”

“Ama çalışmalarınla olumlu bir sonuç alırsan gelecekte bir şeyler ödeyecekler, değil mi? Bunu bekliyorsun herhalde?”

“Hayır, beklemiyorum.”

“Beklemiyor musun? Tanrım. Pekala, çok meraklı niHıgum bir yana bırakırsak, o zaman neden yapıyorsun bunu?”

“Jack’e bir iyilik borcum var.”

“Nasıl yani? Ne borcu bu?”

“O bana Good Shepherd vakasında yardım etti. Ben de ona bu vakada yardım ediyorum, hepsi bu.”

“Merak Yardım borcu. Tanrım, başka ne var?”

Başka ne mi vardı? Gumeş, üçüncü nedeni bilseydi kadın ne düşünürdü acaba diye merak etti. Sandalyede arkasına yaslandı ve bir an, ona ne diyeceğini düşündü. Sonra, “Kocanın, muhtemelen ölmeyen birkaç gün önce tekerlekli sandalyede çekilmiş fotoğrafını gördüm,” diye konuştu. “Fotoğrafta yüzü daha iyi görünüyordu.”

Kay bunu duyunca biraz duygulanmış gibi oldu. Yeşil gözleri açıldı ve yüzü biraz daha soldu. “Evet, neden söyledin buna şimdi?”

“Onun gözlerindeki o ifadeyi merak ettim. O ifadenin ne olduğunu öğrenmek isterdim.”

Kay yutkundu, alt dudağını ısırdı ve “Belki de sadece-ölece-ğini bilen bir insanın yüz ifadesi olabilir,” dedi.

“Hiç sanmıyorum. Ben ölmek üzere olan çok insan gördüm. Uyuşturucu kaçakçıları, yabancılar, akrabalar, polisler tarafından vurulup sonra ölen çok insan gördüm, ama hiçbirinin yüzünde böyle bir ifade yoktu.”

Kay derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi, hafifçe titrer gibi oldu.

Gumeş, “İyi misin sen?” diye sordu. Meslek hayatında yüzlerce, belki de binlerce sahte duygusallık taklidi görmüştü. Ama bu kadının duygusallığı gerçeğe benziyordu.

Kay gözlerini birkaç saniye kapadı, sonra açtı. “Savcı jüriye, Carl’ın yüz ifadesinin, sevdiği biri tarafından aldatılan bir insanın umutsuzluk ifadesi olduğunu söyledi. Sen de böyle mi düşündün? Karısının, ölmesini istediği bir adamın yüz ifadesi olabilir mi o?”

“Bu ihtimal var, ama başka bir şey de olabilir.”

Kay hafifçe başını salladı ve “Bir şey daha soracağım,” dedi. “Bu arkadaşına göre, temyizde kazanma ihtimaliniz, Carl’ı benim vurmuş ya da vurmamış olmamla ilgili değilmiş. Kazanmamız, yargılama sürecinde ‘büyük sorunlar’ olduğunu göstermeye bağlıymış. O halde söyler misin bana? Benim suçlu ya da masum olmam *kişisel olarak seni* ilgilendirir mi?”

“Beni ilgilendiren *tek* şey budur zaten ”

Kay uzun bir süre Gumeş’in gözlerine baktı, sonra boğazını temizledi, Hardwick’e döndü ve daha farklı, pet, hafif bir sesle, “Pekala, anlaştık,” dedi. “Bincher’a söyle, avukatlık sözleşmesini bana .göndersin.”

Hardwick sevincini belli etmemeye çalışarak, hemen ciddi bir ifadeyle başını salladı ve “Tamam, bunu yapacağım,” dedi.

Kay kuşkulu bir ifadeyle Gumeş’in yüzüne baktı ve “Neden bana öyle bakıyorsun sen?” diye sordu.

“Karar veriş tarzından etkilendim de ondan ”

“Kafama uyduğu ve cesaretim olduğu anda çabuk karar veririm. Listemizdeki bir sonraki madde nedir?”

“Biraz önce Cari konusunda hiçbir şey bilmediğini söyledin. Onunla ilgili olarak beni aydınlatmanı istiyorum ”

“Nerden başlayalım peki?”

“önemli olan bir yerden başlayabilirsin. Örneğin, Cari öldürülmesine neden olabilecek bir işe girmiş olabilir mi?”

Kadın acı bir gülümsemeyle yüzüne baktı ve “öldürülmesi hiç de sürpriz olmadı,¹” diye konuştu. “Ben asıl onun daha önceden öldürülmemesine şaşırdım, ölümünün nedeni onun yaşam tarzıydı. Cari çılgınlık derecesinde hırslı bir adamdı. Hastalık de-

recesinde hırslıydı. Elinden gelse dünyayı yutabilecek iğrençbi, sürünge olan babasına benziyordu.”

“Cari ‘hastalık derecesinde hırslıydı’ derken ne demek isti, yorsun?”

“Hırsı onu mahvediyordu. Hep daha çoğunu, daha büyüğünü, daha iyisini isterdi. Daha çok, daha çok, daha çok. *Nasıl* olacağı önemli değildi. İstedğini elde etmek için, senin bir arada bulunmak bile istemeyeceğin insanlarla ilişkisi vardı. Çingıraklı yılanlarla oynardı...” Sustu, gözlerinde öfke parıltısı vardı. “O hayvanat bahçesinde tıklıp kalmam saçmalıktı. O canavarlardan uzaklaşması için onu uyardım. Sonunda bataklığa saplanacağını, onu öldüreceklerini söyledim. Ama o beni umursamadı ve sonunda öldürüldü işte. Ve katil olarak da ben suçlandım, mahkum oldum.” Kadın sustu ve *‘hayat lanet bir şaka mı. nedir?’* der gibi Gumeş’e baktı.

“Onu vuranın kim olduğu konusunda bir fikrin var mı peki?” “Şey... bu da bir başka ironi. New York’un kuzeyinde her sözü emir gibi dinlenen adam - diğer bir deyişle, Carl’ı ya vurduran ya da en azından onayını veren yılan herif — o adam evimize üç kez geldi. Bize geldiği o günlerden birinde onu vurabiliyordun. Üçüncü gelişinde bunu nerdeyse yapıyordum. Keşke yapsaydım, o zaman Cari ölmeyecek ve ben de kodeste olmayacaktım. Anlıyorsun beni, değil mi, Dedektif? İşlemediğim bir cinayet için mahkum edildim - işlemem gereken, ama işlemediğim bir cinayet için buradayım.”

“Adı ne?”

“Kimin?”

“Öldürmediğine pişman olduğun yılanın?”

“DonnyAngel. Aynı zamanda Yunanlı olarak bilinir. Bazılar da Adonis Angelidis derler ona. Üç kez onu öldürme fırsatı yakaladım, ama her seferinde vazgeçtim.”

Gumey dikkatle dinlerken, kadının bir başka yönünü öğrendi. Bu zeki, çarpıcı, narin yaratığın içinde buz gibi bir şeyler vardı.

Spalter ailesinin yaşadığı dünyayı daha iyi anlayabilmek için, “Biraz geriye git ve Cari’ın işinden biraz daha bahset bana,” dedi.

“Sana sadece bildiklerimi anlatabilirim, ama o da buzdağının sadece su üstünde kalan kısmı olur.”

Kay ondan sonraki yanm saat içinde Carl’ın sadece iş hayatını ve şirketinin garip yapısını değil, garip ailesini de anlattı.

Carl’ın babası Joe Spalter, emlak şirketini kendi babasından miras olarak almıştı. Spalter Emlak Şirketi sonunda, Long Falls’daki binaların yansı da dahil olmak üzere, New York’ta satılık ve kiralık apartmanların büyük bir kısmına sahip olmuştu. Joe ölmenden önce şirketi iki oğluna, Cari ve Jonah’a devretmişti.

Cari babasına benziyordu, onun gibi hırslı, açgözlü bir adam olurken, Jonah annesi Mary gibi umutsuz işler peşinde koşmaya başlamıştı. Jonah ütöpik bir hayal adamı, karizmatik bir Yeni Çağ insanıydı. Kay’ın dediğine göre, ‘Cart dünyaya sahip olmak isterken, Jonah onu kurtarmak istiyordu.’

Babalannın görüşüne göre, Cari sonuna kadar gitmek. Amerika’nın, belki de dünyanın en zengin adamı olmak istiyordu. Ama sorun, Carl’ın kontrol edilemez olduğu kadar acımasız da olmasıydı. Adam istediğini elde etmek için her şeyi yapabiliirdi. Çocukluğunda, bir video oyununu çalabilmek için bir komşu köpeğini yakmıştı. Ve daha sonra da buna benzer pek çok şey yapmıştı.

Joe, oğlu Carl’ın kendisi kadar acımasız olduğunu ve bu özelliğinin potansiyel bir sorun yaratacağını gördü - aslında onun köpek yakması ve bir şeyler çalmasına aldırımıyordu. Onu endişelendiren şey, oğlunun yeterince dikkatli olmaması, risk değerlendirmesi yapmamasıydı. Son çare olarak Cari ve Jonah’ı aile işine bağladı. Jonah böylece Cari’t kontrol altında tutacaktı.

Böylece Joe şirketi iki oğluna devretti ve iki farklı karakter yararlı bir işbirliği içinde bir araya geldiler. Yapılan anlaşmaya

göre. Cart ve Jonah’ın ortak onayı olmadan şirkette hiçbir karar alınmayacak, hiçbir iş yapılmayacaktı.

Fakat Joe’nun ters karakterli olan iki oğlunu başarı için bir tek güç olarak bir araya getirebilme hayali hiçbir zaman gerçekleşemedi. Sonuçta Spalter Emlak Şirketi’nin işleri bozulmaya başladı ve iki kardeşin aralan açıldı. Ondan sonra Cari, güç ve para kazanmak için siyasete atılmaya karar verdi ve organize suç örgütlerinden destek almaya başladı. Jonah’ı ise ruhani çalışmaya teşvik etti ve o da zengin annesinin desteğiyle Cyberspace Katedrali için çalışma başlattı. İşte, Cari bir süre sonra, annesinin cenaze töreninde vuruldu.

Kay aile hikayesini anlattıktan sonra sustu, derin bir nefes aldı ve bekledi, tık konuşan Gumey oldu ve “Yani Carl’ın, Nevv York çeteleriyle savaş için kuracağı Organize Suç örgütleri Karşıtı Partisi ve “Dünyanın Pislilikleri” konuşmaları sadece... ** dedi ama devam edemedi.

Onun sözünü Kay, “Bir yalandı,”* diye tamamladı. “Çetelerle işbirliği yapan bir politikacı için bundan daha güzel bir örtü olabilir miydi? Eyaletin en acımasız suç savaşçısı olmak en güzel aldatmacaydı.”*

Gumey başını salladı ve kadının anlattığı yalan dolan hikayesini içine sindirmeye çalıştı. “Yani sana göre, Cari sonunda bu Angel denen adamla anlaşmazlığa mı düştü? Bu nedenle mi öldürüldü diyorsun?*

“Angel her zaman için çok tehlikeli bir adamdı. Cari onun öldürülen iş ortaklarından ne birincisi, ne de onuncusuydu sanırım. Söylentiye göre, Yunanlı, iş yaptığı adamlara iki teklife bulunmuş: “Ya dediğimi yaparsın, ya da lanet kafanı uçururum’ dermiş. Ben Carl’ın ona karşı geldiği için öldürüldüğüne dair bahse girerim. Sonunda kafasını uçurdular işte, değil mi?”

Gumey ona cevap vermedi. O anda bu acımasız, duygusuz kadının nasıl bir insan olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Kay onun yüzüne baktı ve “Bana kalırsa, Carl’ın vurulmadan

önce çekilmiş birkaç fotoğrafına da baksanız iyi olur sanırım,” dedi.

“Neden?”

“Belki böylece onu nelerin beklediğini de görebilir, anlayabilirsiniz. Cari politika için yaratılmış bir adamdı. Melek gibi gülümserdi ama ruhunu şeytana satmıştı.”

“Peki, ama işler bu kadar çirkinleşirken sen neden terk etmedin onu?”

“Çünkü ben de güç ve paraya bağımlı olan küçük bir servet avcısıyım.”

“Vay canına. Doğru mu bu?”

Kay insanı şaşırtan bir ifadeyle gülümsedi ve “Başka sorusu olan var mı?” diye sordu.

Gumey bir an düşündü ve sonra, “Evet, şu Cyberspace Katedrali de neyin nesi oluyor?” diye sordu.

“Tanrısı olmayan dinlerden biri. İnternette bu konuda oldukça geniş bilgi bulabilirsiniz. Başka bir şey var mı?”

“Evet, Cari ya da Jonah’ın çocukları var mıydı?”

“Jonah’ın çocuğu yok, adam ruhani konularla uğraşıyor sadece. Carl’ın ilk evliliğinden bir kızı var. Kaçık bir şey.” Kay bunu sanki kızın “üniversite öğrencisi” olduğunu söyler gibi, çok sakın bir ifadeyle söyledi.

Gumey onun bu ifadesinden pek bir şey anlamadı ve “Beni bu konuda biraz daha aydınlatabilir misin acaba?” diye sordu.

Kay önce konuşacakmış gibi ona baktı, ama sonra başını iki yana salladı ve “Bence o konuyu kendin araştırırsan daha iyi olur,” dedi. “Ben o konuda pek objektif olamam.”

Birkaç soru cevaptan sonra bir telefon konuşması zamanı saptadılar ve Hardvvick’le Gumey gitmek üzere ayağa kalktılar. Hardwick merak etti ve Kay’ın yanağındaki morluğa bir kez daha bakmak istedi. “İyi olduğuna emin misin, Kay? Burada iyi tanıdığım biri var. Kadın seni koruyabilir ve bir süre için özel bir yere geçmeni sağlayabilir, ne diyorsun?”

“Söyledim ya. sorun yok, her şey yolunda.”

“Crystal’a fazla güvenmiyor olabilir misin?”

“Crysml güçlü bir kadın ve benim lakabımın da yardımı oluyor. Bunu size söylemedim, değil mi? Bu hayvanat bahçesinde saygı gören bir lakap bu.”

“Nedir?”

Kay dişlerini göstererek sırtı ve “Kara Dul,” dedi.

10.Bölüm

Kaçık Sürtük

Bedford Hills Cezaevinden oldukça uzaklaştıktan sonra, Tappan Zee Köprüsüne doğru döndükleri zaman, Gurney merakını yenemedi ve arkadaşına bakarak, “Öyle sanıyorum ki, bu vakada bana söylemediğin başka şeyler de biliyorsun,” dedi.

Hardwick yüzünü buru;turup önlerindeki küçük kamyoneti solladı ve “Şimdi bunun sırası mı?” diye söylendi. “Şu hergelenin sürünür gibi gidişine bak, altımda bir buldozer olsaydı yol kenarındaki çukura atardım onu.”

Gurney sesini çıkarmadı, konuşmasını bekledi.

Hardwick bir süre hızını artınp yol aldıktan sonra, “Olayın ana hatlarını - kilit noktalarını, baş aktörlerini öğrendin,” diye konuştu. “Daha ne istiyorsun be adam?”

Gurney onun bu sert konuşma tarzına baktı ve “Bak şimdi kendine daha çok benzedin,” dedi, “Bu sabah bana biraz fazla nazık davrandın gibi gelmişti.”

“Lanet olsun, ne demek istiyorsun sen?”

“Biraz düşün bakalım. Unutma ki, eğer bu Spalter cinayet davası hakkında bildiğin her şeyi bana anlatmadığını düşünürsem, bu işten hemen çekilebilirim. Bu kadın sayemde senin şu avukatını tuttu diye, seninle beraber oyuna girmek zorunda olmadığımı biliyorsun. Neydi adı?”

“Sakin ol, Davey. Sonın yok. Adı Lex Bincher. Yakında onunla tanışacaksın.”

“İşte, sorun da burada ya, Jack.”

“Nasıl yani? Ne sonmu?”

“Sen hep bir şeylerin olduğunu farz ediyorsun?”

“Neyi farz ediyorum, Davey?”

“İşi kabul ettiğimi farz ediyorsun.”

Hardwick önlerindeki boş yola dikkatle baktı. Tiki yine ortaya çıktı. “Kabul etmedin mi yani?”

“Belki ettim, belki de etmedim. Mesele şu ki, bunu sana söyleyeceğim.”

“Pekala, güzel.”

Hudson Nehri’nin diğer kıyısına geçip, 1-287 yolunda batıya doğru yol almaya başlayana kadar konuşmadılar. Gurney o arada canını sıkan şeyin ne olduğunu düşünmüş ve sonunda sorunun Hardwick olmadığına karar vermişti. Sorun kendi aldatıcı davranışydı.

Aslında işi kabul etmişti. Olayda Cari Spalter’in şaşırtıcı fotoğrafı da dahil olmak üzere, onu meraklandıran birçok şey vardı. Ama o hâlâ karar vermemiş gibi davranıyordu. Böyle davranmasının nedeni Hardwick’ten ziyade Madeleine’di. Bazı objektif kriterlere göre rasyonel bir süreç yürütüyor gibi davranıyor ve Madeleine’e de öyle gösteriyordu, ama aslında gerçek bu değildi. O bu olayda rol alma konusunda seçim yapacak durumda değildi artık, işin içine çoktan girmiş bulunuyordu.

Aslında dünyada onun merakını ve dikkatini karmaşık bir cinayet olayı kadar hiçbir şey çekemezdi. Böyle bir araştırma için nedenler uydurabilirdi. Bunu sadece adalet için yaptığını söyleyebilirdi. Olaylarda yaşanan müthiş bir dengesizliği düzeltmek, darbe yiyenleri kurtarmak, gerçeği araştırmak için çalıştığını ifade edebilirdi.

Ama öyle zamanlar oluyordu ki, sadece bulmaca çözmek, dağınık parçaları birleştirmek için çalışmak isterdi. Entelektüel bir oyun, bir zihin ve irade müsabakası, ustahgım gösterecek bir oyun alanı arardı.

Bazen Madeleine de ona kızar, kendini riske atmak için bahaneler aradığını, benliğinin kendinden nefret eden bir parçasının onu ölüme sürüklemeye çalıştığını söylerdi.

Kalbinde korku olurdu ama zihni bu ihtimali her zaman reddederdi.

Ama sonuçta mesleğiyle ilgili olarak *neden* dediği konusunda düşündüğü ya da söylediği bir şeye inanmaz, güvenmezdi. Bunlar sadece bazen aklına gelen ve onu rahatlatan fikirlerdi, etiketlerdi.

Bu etiketler içinde esas çekim gücünü yakalayan bir şeyler olmuş muydu?

Bunu söyleyemezdi.

Sonuçta geldiği nokta şuydu:

İsteddiği kadar zamana uysun, mantığına vursun, bir alkoliğin ilk yudumdan sonra bir martiniden vazgeçemeyeceği gibi, o da Spalter davası gibi bir meydan okumadan, bir davadan vazgeçemezdi.

Gumey birden yorulduğunu hissetti ve gözlerini kapadı.

Bir süre sonra gözerini açtığı zaman ilerde, önlerinde Pepac- ton Su Deposu’nu gördü. O halde Cat Hollow’u geçmişler, De- laware bölgesine girmişlerdi ve Walnut Crossing’e yirmi dakikadan az yollan kalmıştı. Kuru geçen bir yaz mevsimi yüzünden su deposundaki suyun seviyesi oldukça düşmüştü ve kasvetli bir sonbahar onları bekliyordu.

Gumey o anda Bedford Hills’de konuşulan bir konuyu hatırladı.

Başını çevirip Hardvick’e baktı, o da derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

“Cari Spalter’ın şu çılgın sürtük kızı hakkında ne biliyorsun Jack, söylesene bana?” diye sordu.

“Sen hiç kuşkusuz dava dosyasındaki ifadelerde o sayfayı atlamış olacaksın, Davey - o kız ifadesine göre, Carl’ın vurulmasından bir gün önce Kay’in telefonda biriyle konuşmasını duymuş ve sözde Kay, telefondaki kişiye, her şeyin ayarlandığını, yirmi dört saat sonra sorununun kalmayacağını söylemiş. O güzel kızın adı Alyssa’dır. Onun hakkında olumlu düşünmeye (alış. Kızın kaçık bir sürtük olması müşterimizin işine yarayabilir.” Hardwick o sırada, azami hızın 70 kilometre olduğu dönemeçli bir yolda 100 kilometre hız yapıyordu. Guraey emniyet kemerini kontrol etti ve “Bunun nasıl olacağını söyler misin?” diye sordu.

“Alyssa on dokuz yaşında, sinema yıldızı kadar güzel ve zehir gibi. Söylentiye göre, özel bir yerine ‘Sınır Yok’ kelimeleriyle dövme yaptımış.” Hardvick bunu söylerken garip bir ifadeyle sırttı. “Kız aynı zamanda eroin bağımlısı.”

“Bunun Kay’e nasıl yardımı olacak peki?”

“Sabırlı ol biraz. Söylentiye göre, Cari sağken kızını çok şımartmış, iyice şımartmış, çürütmesine neden olmuş. Ama vasiyetini yazarken biraz akıllanmış p.1 Alyssa gibi bir esrarkeşin birkaç milyon dolar mirasa ko- c.a neler yapabileceğini düşünmüş olmalı. Bu nedenle mirasın tümünü Kay’e bırakmış. Vurulduğu ana kadar da vasiyetnamesini değiştirmemiş - belki boşanma konusunda kararını tam olarak vermemiştir ya da bunu düşünecek zaman bulamadı, bilemiyorum - savcı da Kay’in kocasını bu miras yüzünden öldürdüğünü söyledi.”

Gumey başını salladı. “Ve adam vurulduktan sonra da vasiyetini değiştiremedi.”

“Doğru. Ama işin bir başka tarafı da var. Kay suçlu bulunup mahkum olunca mirası alamadı - çünkü yasaya göre, kocasını öldüren bir kadının mirasını alamıyor. Bu durumda miras bir sonraki bak sahibine, yani Alyssa Spalter’a kalıyor.”

“Carl’ın mirasçısı kızı mı yani?”

“Tam olarak değil. Bu işler ağır yürür, bilirsın. Dava temyize gidince vasiyetname de kesin karara kadar tutuldu.”

Gumey sabırsızlanmaya başladı ve “O halde bu ‘sınır tanımayan’ kız olayda nasıl kilit nokta olabiliyor?” diye sordu.

“Kız hiç kuşkusuz Kay’in suçlu bulunmasını çok istiyordu. Aslına bakarsan, Kay kadar o da cinayet şüpheli olabildi.”

“Evet, ama soruşturma dosyasında ondan kuşulanılmasına neden olabilecek hiçbir ipucu, bir delil yok. Ben bir şey kaçırmadım herhalde, değil mi?”

“Hayır, hayır, hiçbir şey kaçırmadım.”

“Ee, o zaman ne demek istiyorsun?”

Hardvick başını çevirdi ve ona bakarak sırttı. Her nereye gidiyorsa, araba kullanmaktan zevk alıyor gibiydi. Gumey sürat saatine baktı ve o anda hızlarının 110 kilometreye yakın olduğunu gördü. Su deposunun batı kenarından yokuş aşağı gidiyorlar, Bamey’in Kano Kiralama yerindeki sert viraja yaklaşıyorlardı. Gumey dişlerini sıktı. Eski, ağır arabaların motorları çok güç- lüydü ama sert dönemeçlerde kolayca kontrolden çıkabilirlerdi.

Hardvick’in gözleri parlıyordu ve “Ne demek mi istiyorum?” dedi. “Bak sana bir soru sorayım. Burada hafif bir çıkar çatışması olabilir diyebilir misin...hafif bir dostluk meselesi...bir cinayet davasında potansiyel bir şüpheli davayı yürüten dedektifle yatıyorsa örneğin...”

“Nee...? Klemp ve Alyssa Spalter mı?”

“Evvett efendim. Bizim Dedektif Mick ve Kaçık Sürtük.” “Aman Tanrım. Bunun kanıtı var mı peki elinde?”

Hardvick ağzını iyice yayararak sırttı ve ona baktı. “Biliyor musun, Davey dostum? Sanırım bize yardımcı olacağın küçük işlerden biri de bu olacak.”

11.Bölüm

Küçük Kuşlar

Gumey ona hiçbir şey söylemedi. Ve ondan sonraki on yedi dakika içinde de konuşmadı. Bu süre içinde su deposundan Walnut Crossing'e vardılar; dönemeçli taş ve toprak yoldan onun gölüne, çayırına ve çiftlik evine çıktılar.

Gurney motoru rölantide çalışan GTO'nun sağ ön koltuğunda otururken, bir şeyler söylemesi ve de açık konuşması gerektiğinin bilincindeydi. Arkadaşının yüzüne baktı ve "Jack, bana öyle geliyor ki, biz ikimiz senin bu projenle ilgili olarak farklı düşünüyoruz," dedi. .

Hardwick ona baktı, ağzında sanki ekşi bir şey varmış gibi yüzünü buruşturdu ve "Nasıl yani?" diye sordu.

"Sen beni durmadan pis kokan araştırma konularına, yapılan hatalara ve benzeri şeylere doğru itip duruyorsun."

"Temyize gitmemizin nedeni de bunlar zaten."

"Evet, bunu anlıyorum. Ben de zamanla oraya geleceğim elbette, ama işe oradan başlayamam."

"Fakat Mick Klemper..."

"Biliyorum, Jack, biliyorum. Eğer sen davadaki başdedektifin araştırma sırasında bazı şeyleri...şey yüzünden...görmezden geldiğini kanıtlayabilirsen..."

"Evet, onun potansiyel bir şüpheliyle yattığını kanıtlayabili-

lirsek, sadece bununla bile hükmü tersine çevirebiliriz. Ne var bunda?"

"Bunda hiçbir şey yok elbette. Ben bu noktadan oraya nasıl giderim, sorunun bu."

"Bence atılacak ilk akıllıca adım, nefes kesen güzel Alyssa ile tanışıp konuşmak, kiminle uğraştığımız konusunda bir fikir edinmek, onu yanımıza çekmek için kullanabileceğimiz zayıf noktalarını öğrenmek..."

"İşte, farklı düşünüyoruz derken bunu demek istedim."

"Nasıl yani? Ne saçmalyorsun sen?"

"Bana göre, o kızla konuşmak ilk değil, akıllıca atılacak onuncu ya da on birinci adım olmalı."

"Lanet olsun, Davey. Sen bu konuyu gereğinden çok büyütüyorsun."

Gumey başını çevirdi, arabadan dışarıya, küçük gölün üzerinde dönüp duran şahine baktı. "Kay Spalter'ın adı konusunda olumlu şüphe uyandırmak dışında ne yapmamı bekliyorsun benden?"

"Sana ne yapacağımı söyledim."

"Bir daha söyle."

"Sen strateji ekibinin bir parçasısın. Ateş gücünün bir parçası yani. Büyük çözümün bir parçası "

"Vay canına. Demek öyleyim ha?"

"Bunda yanlış bir şey mi var, Davey?"

"Eğer bu işe bir katkı olmasını istiyorsan, istediğim tarzda çalışmama izin vermek zorundasın, Jack."

"Tanrım. Nesin sen? Lanet Frank Sinatra mı?"

"Dinle beni, eğer onuncu adımı birincinin önüne koymamı istersen bir şey yapamam, özür dilerim."

Hardwick derin bir iç çekerek kendi kendine bir şeyler homurdandı ve "Tamam, tamam," dedi. "Ne yapmak istiyorsun?" "İşin başından başlamak isterim. Yani Long Falls'dan, mezar-

lıktan, tetikçinin girdiği, atışı yaptığı binadan başlamak isterim. Olay yerini görmek zorundayım."*

"Lanet olsun, Davey. O lanet soruşturmayı yeniden mi başlatacağsın yani?"

"Bu bana hiç de fena bir fikir gibi gelmiyor."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Davey."

Gumey ona, bu işte pragmatik temyiz amacından daha büyük bir mesele olduğunu söylemek istedi. Bir gerçek meselesi vardı burada. Ama gösteriş

yapıyormuş gibi görünmemek için sesini çıkarmadı. Hardwick’e baktı ve “Etrafı iyice görüp tanımam gerekiyor, Jack,” dedi.

“Nasıl yani? Lanet olsun, ne demek istediğini anlamıyorum, Davey. Bizim odak noktamız mezarlık değil, o lanet Kfemper’ın kızı becerdiğini ortaya çıkarmak olmalı.”

Arabanın içinde oturup yaklaşık on dakika daha konuyu tartıştılar. Sonunda Hardwick teslim oldu, yorgun bir ifadeyle başını iki yana salladı ve “Ne istiyorsan yap,” diye homurdandı. “Ama boşuna zaman harcama sakın, olur mu?”

“Ben boşuna zaman harcamam, merak etme.”

“Tamam, tamam, nasıl istiyorsan öyle olsun, Sherlock.” Gumev arabadan indi ve ağır kapıyı gürültüyle kapadı. Belki on yıldan beri bu kadar gürültülü bir araba kapısı görmediğini düşündü.

Hardwick direksiyon arkasından sağ ön cama doğru uzandı ve “Bana haber vereceksin, değil mi?” diye seslendi.

“Elbette, merak etme.”

“O mezarlıkta fazla vakit kaybetme, Davey. Orası gerçekten garip bir yer.”

“Nasıl yani? Ne demek bu şimdi?”

Hardvick, “Yakında görürsün,” diye bağırırken, arabanın güçlü motoruna gaz verip devrini ve gürültüsünü artırdı. Sonra vitesi geçirip eski, kırmızı GTO’yu çimenlerin üstünde yavaşça döndürdü ve toprak yoldan aşağıya doğru sürdü.

Gumev başını kaldırıp yine havada dönüp duran şahine baktı. Eve girerken Madeleine’in ya da çaldığı viyolonsel sesini duymayı bekledi. Ona seslendi ama evin içinde derin bir sessizlik vardı, kansı herhalde dışarıya çıkmış olacaktı.

Haftanın hangi günü olduğunu düşündü - karısının akıl sağlığı kliniğinde çalıştığı üç günden biri olabilirdi, ama değildi. Madeleine’in bölge kurul toplantısından, yoga dersinden, gönüllü zararlı ot toplama çalışmasından ya da Oneonta’ya yapılan şu toplu alışveriş gezilerinden birinden söz edip etmediğini hatırlamaya çalıştı. Ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Dışarıya çıktı ve bir süre evin her iki yanındaki hafif meyilli arazide etrafa bakındı. Yamacın üst tarafında, çayırdaki üç geyik durmuş ona bakıyorlardı. Şahin hâlâ tepede dolaşıp duruyordu ama havada çizdiği daireyi biraz daha büyütmişti ve arada sırada kanat açılarında küçük ayarlamalar yapıyordu.

Etrafa biraz daha bakındı, sonra yüksek sesle karısına seslendi ve cevabını duymak için kulak kabarttı. Ama Madeleine’den ses çıkmadı. İçini çekti, etrafa tekrar ve daha dikkatli bakınırken, biraz aşağıda, ağaçların arasından, küçük ambarın arka köşesinde küpe çiçekleri gözüne ilişti.

Yolun sonundaki kimsesiz dünyalarında, küpe çiçeği bildiği kadarıyla sadece iki yerde vardı, biri Madeleine’in naylon ceketini, diğeri de eskisi ambar yangınında yandığı için, karısına doğum günü hediyesi olarak aldığı yeni bisikletin selesi.

Gumev meraklandı ve çayırdaki yokuş aşağı, oraya doğru inerken yine karısına seslendi, gördüğü şeyin onun ceketini olduğuna artık emindi. Ama yine cevap alamadı. Çayının kenarındaki fidanları geçti ve ambarın çevresindeki biçilmiş, açık araziye girince, Madeleine’in binanın köşesinde, çimenlerin üstünde oturduğunu gördü. Karısı henüz onun görüş alanında olmayan bir şeye gözlerini dikmişti, dikkatle bir yere bakıyordu.

Bağırdığı halde onun kendisine cevap vermemesine sinirlenmişti ve “Madeleine, neden...” diye seslendi ama hemen sustu.

Madeleine ona halanadır bir elini kaldırdı ve yaklaşmamasını ve konuşmamasını işaret etti.

Gumev sustu ve durdu, ama kansı o sırada sessizce yaklaşmasını istedi. Gumev yaklaşıp onun arkasında durdu ve ambarın köşesinden başını uzatıp baktı - üç tavuk ve bir horoz, ayaklarını altlarına almış, başlarını öne eğmiş, çimenlerin üzerinde hiç kımıldamadan oturuyorlardı. Horoz Madeleine’in uzattığı ayaklarının bir yanında, üç tavuk ise diğer yanında oturuyorlardı. Gumev bu garip tabloyu sessizce seyrederken, hayvanların, uyumak üzereyken yaptıkları gibi, hafifçe guruldadıklarını duydu.

Madeleine sonunda başını kaldırıp kocasına baktı ve “Bunlara küçük bir kümes ve etrafına da sağlam bir çit yapmak lazım,” dedi. “Böylece istedikleri zaman kümeden çıkıp etrafı istedikleri gibi, rahatça dolaşır, yemlenirler. Bütün istedikleri bu zaten. Onlar için bunu yapmak zorundayız.”

Kümes yapma projesinin hatırlatılması Gumev’i sinirlendirdi, ama yutkundu ve “Tamam,” dedi. Hayvanları baktı ve “Şimdi onları tekrar ambara nasıl sokacağım?” diye sordu.

Karısı tavuklara bakarak gülümsedi ve “Sorun değil,” diye fısıldadı “Biraz sonra gideriz ambara. Birkaç dakika daha çimenlerde oturmak istiyoruz.”

Gumev yarım saat sonra çalışma odasında bilgisayarının başına oturdu ve internette, web sitesinde Cyberspace Cathedral, “Mutlu Hayata Açılan Kapınız” araştırmasına başladı. Fakat organizasyon adresi ya da bir merkez binası resmi bulamadı.

Bilgisayar ekranında sadece jonah@cyber-cathedral.org adresi vardı.

Gumev ekrandaki bu e-posta adresine bakarak bir süre düşündü - bu durumda bilgi ya da yardım isteyen bir kişinin talebi doğrudan kurucuya gidecekti. Böyle bir talep karşısında ne gibi yorumlar, sorular ya da yardım teklifleri gelebileceğini merak etti ve cevapları bulmak için sitede yirmi dakika kadar dolaştı.

Sonuçla edindiği izlenime göre, vaat edilen mutlu hayat, yu- muşak-odaklı felsefe, pastel grafikler ve güzel havalarla dolu, belli belirsiz bir Yeni Çağ düşünceydi. Bu felsefe insanlara adeta bir bebek pudrası tadı ve koruması öneriyor gibiydi. Hallmark sanki yeni bir din getiriyor gibi bir şeye benziyordu bu.

Gumey'in en çok dikkatini çeken şey, *Hoş Geldiniz* sayfasındaki Jonah Spalter fotoğrafı oldu. Yüksek çözünürlüklü ve görünürde rötuşsuz olan bu fotoğrafta, çevre kırptılıyana a tezat oluşturan bir tür temizlik, samimiyet var gibiydi.

Hafif dalgalı siyah saçları, düz burnu ve güçlü çenesiyle, Jonah'm yüzü Carl'ı andırıyordu ama benzerlik o kadar lı. Carl'm gözlerinde umutsuzluk, Jonah'mkilerde ise büyük başarılarla dolu bir geleceğin umut ışığı vardı. Klasik trajedi ve komedi maskelerinde olduğu gibi, yüzleri benziyordu ama ifadeli ri tamamen zıttı. Eğer bu iki kardeş Kay'in dediği gibi kişisel bir mücadeleye girdilerse ve Jonah'm fotoğrafı gerçek halini yansıtıyorsa, o mücadeleden hangisinin galip olarak çıktığı açıktı.

Sitede Jonah'm o net resminden başka, tıklanabilen uzun bir konu listesi de vardı. Gumey listenin en başındaki "Sadece İnsan" başlıklı konuyu seçti. Ekrana etrafı papatyalarla süslenmiş bir sayfa gelirken, Madeleine'in kendisine seslendiğini duydu.

"Yemek hazır."

Madeleine cam kapının yanındaki küçük masaya oturmuştu bile - yalnızken yemeklerini o masada yer, sadece misafirleri olduğu zaman uzun masayı kullanırlardı. Gumey karısının karşısına oturdu ve tabağındaki kızarmış mezgıt balığı, bolca havuç ve brokoliden oluşan yemeğine baktı. Çatalıyla bir dilim havuç alıp ağzına attı ve çiğnemeye başladı. Nedense kamı hiç acıkmamıştı. Yine de bir şeyler yedi, ama balığı pek sevmiyor, annesinin pişirdiği lezzetsiz balıkları hatırlıyordu.

Bir ara karısının yüzüne baktı ve biraz da tedirginmiş gibi, "Onları ambara kapattın mı?" diye sordu.

"Elbette."

O anda vaktin nasıl geçtiğini unutmuş gibi, karşı duvardaki saate baktı, altı buçuk olmuştu. Başını çevirip cam kapıdan dışarıya baktı, güneş batıdaki tepelerin üzerine iyice alçalmıştı. Manzara ona romantik bir güneş batışını değil de, bir film-klişesi sorgulama lambasını hatırlattı.

O anda, birkaç saat önce Bedford Hills'de sorduğu sorular ve hapisteki bir kadından ziyade kedi resmine daha uygun gibi görünen o garip yeşil gözler geldi aklına.

Madeleine yine onun kafasından geçenleri okuyormuş gibi gözlerini ona dikmişti ve "Neler olduğunu bana da anlatır mısın?" diye sordu. Guraey bazen böyle bir durumda, aklından geçenleri farkında olmadan fısıldayıp fısıldamadığını merak ederdi.

"Neyi anlatacağım...?"

"Bugün neler yaptığımı? Görmeye gittiğiniz kadını. Jack'ü ne istediğini. Senin planını. Kadının masum olduğuna inanıp inanmadığını."

Gumey o anda bu konuda konuşmak istediğini hiç sanmıyordu. Ama belki de istiyordu. Bir an düşündü, çatalını masaya bıraktı ve "Aslına bakarsan, neye inanacağımı henüz bilemiyorum," diye konuştu. "Kadın yalan söylüyorsa, çok iyi bir yalancı demektir. Belki de şimdiye kadar gördüğüm en iyi yalancı olabilir."

"Ama sen onun yalancı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Pek emin değilim. Kadın masum olduğuna inanmamı istiyor gibi, ama beni bu konuda ikna etmek için de yeterince çaba göstermedi. Sanki bunu güçleştirmek ister gibi bir hali vardı." "Zekice."

"Zeki ya da dürüst."

"Belki her ikisi de."

"Olabilir."

"Başka?"

"Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?"

"Yani, başka ne gördün o kadında?"

Gumey birkaç saniye düşündü. Sonra karısının yüzüne bakıp, "Gurur. Güç. İnatçılık," diye cevap verdi.

"Çekici bir kadın mı?"

"Çekici' kelimesini pek uygun bulmazdım ben."

"O halde ne dersin onun için?"

"Etkileyici. Güçlü. Kararlı diyebilirim."

“Ya acımasız?”

“Bu biraz sert olur herhalde. Yani, para için kocasını öldürecek kadar acımasız olup olmadığını söylemek istiyorsan, bu konuda henüz bir şey söyleyebilecek durumda değilim.”

Madeleine onun ‘henüz’ sözcüğünü o kadar hafif bir sesle tekrarladı ki, Gumeý onu belki de duymadı.

Karısına bakarak, “En azından bir adım daha atmak istiyorum,” dedi ama bunu söylerken kurnazca davrandığının, pek de dürüst olmadığının farkındaydı.

Madeleine’in gözlerinde kuşkulu bir parlılık belirdi ve yüzüne bakarak, “Ee, nasıl bir adım olacak bu peki...?” diye sordu. “Önce olay yerine bir bakmak istiyorum.”

“Jack’in sana verdiği dosyada fotoğraflar yok muydu?” “Olay yeri fotoğrafları ve çizimleri gerçeğin belki yüzde onunu gösterir. Orada durmalı, etrafı yürümeli, oralara bakmalı, dinlemeli, koklamalı, o yerin olanaklarını, sınırlarını hissetmeli insan - etrafı, trafiği, kurbanın görmüş olabileceklerini hissetmek, katilin gördüklerini görmek, oraya nasıl gelmiş, nereye gitmiş, o katili kimin, kimlerin görmüş olabileceğini hissetmek gerekir.”

“Ya da o kadını.”

“Evet, ya da o kadını.”

“Pekala, tüm bu etrafa bakınma, dinleme, koklama ve hissetme işini ne zaman yapmayı düşünüyorsun, Davey?”

“Yarın yapacağım.”

“Akşam yemeğimizi unutmadın herhalde, değil mi?”

“Yarın mıydı o?”

Madeleine içini çekti. “Yoga kulübü üyeleri akşam yemeğine gelecekler, sakın unutma, olur mu?”

“Tamam, unutmam.”

“Eminsin değil mi? Zamanında evde olacaksın...”

“Tamam, tamam, sorun yok.”

Karısı uzun süre yüzüne baktı, sonra hafifçe gülümsedi, yemeğini bitirdi. Masadan kalktı, cam kapıyı açtı, serin akşam havasını ciğerlerine çekti.

Birkaç saniye sonra, gölün ötesinden, ormandan gelen ve daha önce de duydukları o garip, flüt sesine benzer sesi yine duydular.

Gumeý masadan kalktı ve karısının yanından geçip, taş döşemeli verandaya çıktı. Güneş tepenin arkasında kaybolmuş, hava biraz daha serinlemişti. Orada durdu ve sanki başka dünyalardan geliyormuş gibi garip olan o sesin tekrarlanmasını bekledi.

Ama uzun süre beklemesine rağmen ses tekrarlanmadı ve Gumeý o derin sessizlikte ürpermekten kendini alamadı.

12. Bölüm

Willow Rest Mezarlığı

Gurney ertesi sabah mutfığa girdiğinde çok aç olduğunu hissetti Madeleine mutfak tezgahında ekmek kesiyor, dilimleri büyük bir karton tabağa koyuyordu ve tabağın yansı, kesilip temizlenmiş çilek doluydu. Madeleine haftada bir gün, tavuklara çiftlik malzemeleri satan dükkandan alınan yemler dışında, böyle özel bir yiyecek veriyordu.

Gurney onun her zamanki günlük kıyafeti dışında giyinmiş olduğunu görünce, o günün klinikte çalışma günü olduğunu hatırladı. Saate baktı ve “Geç kalmıyor musun?” diye sordu.

“Hal uğrayıp alacak beni, sorun yok.”

Gurney bir an düşündü, yanlış hatırlamıyorsa Hal klinik ı - dürtüydu.

“Neden?”

Madeleine garip bir ifadeyle ona baktı.

“Ah, unutmuşum, araban tamirdeydi, değil mi? Peki ama H., nasıl olur da...?”

“Geçen gün onunla konuşurken, arabamın tamirde olduğunu» söylemiştim, o da zaten bu yoldan geçtiğini ve beni alabileceğini söyledi. Ayrıca, geç kalırsam o da geç kalmış olacak ve şikayet edemeyecektir. Geç kalmaktan söz etmişken, sen de erken gelirsın bu akşam, değil mi?”

“Erken gelmek mi? Neden?”

“Tanrım, bu akşam yoga kulübü gelecek ya.”

“Tamam, tamam, sorun yok.”

“Malcolm Claret’i aramayı da unutmazsın, değil mi?”

“Bugün mü?”

“Her zaman olduğu gibi bugün de otur.”

O sırada ana yoldan evlerine doğru yaklaşmakta olan arabanın sesini duydular. Madeleine pencereden baktı ve “Hal geldi işte, ben gidiyorum,” dedi. Gelip Gurney’in yanağından öptü, sonra bir eliyle komodinden çantasını, diğeriyle de ekmek ve çilek tabağını alıp kapıya doğru koştu.

Gurney, “istersen o tavuk yemini ben verebilirim hayvanlara,” dedi.

“Hayır, gerek yok. Hal ambarın yanında iki saniye durabilir herhalde. Ben yaparım, hadi görüşürüz.” Madeleine bunu söyledikten sonra koşarak arka kapıdan çıktı.

Gurney pencereye gitti ve Hal ’ın parlak siyah Audi arabasının ambara doğru gidip, kapının bulunduğu arka tarafla gözden kayboluşunu seyretti. Araba bir iki dakika sonra ambarın arkasında tekrar göründü ve ana’yola doğru uzaklaştı.

Saat sekizi çeyrek geçiyordu ve Gurney önünde onu bekleyen heyecan dolu bir gün olduğunu düşündü, artık oturup tembellik yapamayacaktı.

Kafa karışıklığını gidermek için en iyi yolun harekete geçmek olduğunu yaşadığı deneyimlerden biliyordu.

Çalışma odasına gitti, Spalter davası dosyasını, Kay’ın yargılanması aşamasında kutlanılan belgeleri, kanıtların, ifadelerin, savcılık soruşturmasının kopyalarını ve bütün yazılı, basılı kağıtları aldı, hepsini bir çantaya koyup arabasına götürdü, çünkü gün boyunca çalışırken bunlardan hangisine ihtiyacı olacağını şimdiden kestiremiyordu.

Eve geri döndü, dolaptan gri spor ceketini çıkarıp giydi, çalışırken yüzlerce kez giymişti bu ceket ama emekli olduktan sonra ancak üç kez kullanmış olabildi. Bu çekel, koyu renk pantolon, mavi gömlek ve basit, asker çizmeleriyle adeta “ben sivil poli-

sim” diye bağır gibiydi Bu kıyafetin Long Falls’da ona avantaj sağlayacağını düşünüyordu. Son kez etrafına bakındı, evden tekrar çıkıp arabasına bindi ve kontrol panelindeki portatif GPS cihazına Willow Rest mezarlığının adresini girdi.

Bir dakika sonra yola çıkmıştı - ve kendisini daha şimdiden çok iyi hissediyordu.

Ticari hayatın zaman içinde zayıflamaya başladığı eski nehir ve kanal şehirlerinde olduğu gibi, Long Falls da sürekli bir çöküşle mücadele halindeymiş gibi görünüyordu.

. ‘ Bazı yerlerde az da olsa canlılık belirtileri görülüyordu. Kapanmış, terk edilmiş eski bir fabrika binası onarılmış, artık ofis binası olarak hizmet vermeye başlamıştı Bir başkası, eski kutu fabrikası küçük dükkanlar haline getirilmişti. Eski bir tuğla blok halindeki süt ürünleri fabrikasının kapısına, *kuzey sanal stüdyoları & galeriler* tabelası asılmıştı.

Gumey ana caddeden geçerken, daha iyi günlerden geriye kalmış en azından altı harap bina gördü. Etrafta birçok boş otopark, sokaklarda çok az insan vardı. Üzerinde bir işçi tulumu, başında çarpık giyilmiş bir beyzbol kepi olan zayıf bir delikanlı, tasması kısa iri köpeğiyle beraber boş bir kapı eşliğinde oturuyordu. Gumey kırmızı ışıktaki durmak için yavaşlarken, çocuğun umutsuz, boş gözlerle geçen arabalara baktığını gördü.

Gumey bazen Amerika’da bazı şeylerin hiç de yolunda gitmediğini düşünüyordu. Genç kuşakların büyük kısmı sanki umursamazlık, tembellik ve basitlik içinde yüzüyordu. Genç bir kadının, ikisi hapiste olan üç kocadan üç çocuk sahibi olması anormal görülüyordu artık. Bir zamanlar normal koşullarda yaşayan insanları besleyen Long Falls gibi yerler çoğalmış gibiydi.

Gumey bunları düşünürken, GPS cihazından, “Vanş noktası yakında, sağda,” uyarısı geldi

Temiz asfalt yolun başında sadece Willow Rest yazısı vardı - içerde ne olduğu pek belli değildi. Gumey döndü ve araba yolunu takip ederek san tuğla bir duvar üzerindeki demir kapıdan geçti. Yolun her iki tarafındaki ağaçlar, etrafa bir mezarlık değil de bir yerleşim bölgesi izlenimi veriyordu. Araba yolunun sonunda, İngiliz tarzı küçük bir evin önünde küçük, boş bir otopark vardı.

Eski tarz küçük pencerelerdeki mor ve sarı menekşeler, o anda adını hatırlayamadığı çığlı ve ünlü bir ressamı aklına getirdi. Otoparktan evin kapısına uzanan taş yolun kenarında bir ziyaretçi bilgi işareti vardı.

Gumey yoldan yukarıya doğru dönerken, evin kapısı açıldı ve geniş taş basamağa bir kadın çıktı, ama onu görmemiş gibi davrandı. Sanki bahçıvanlık yapacakmış gibi, bir önlük giymişti ve bir elinde de budama makası vardı.

Kadın yaklaşık elli yaşlarındaydı. Bembeyaz saçları, uçları alına ve yanaklarına değecek şekilde kısa kesilmişti. Gumey çocukluğunda bu saç modelinin moda olduğunu ve annesinin de saçlarını bu tarz kestirdiğini hatırladı. Hatta hatırladığına göre, buna enginar modası saç deniyordu. Bu adı hatırlayınca nedense tedirgin olduğunu hissetti.

Kadın durdu ve arabasından inen Gumey’e bakarak, “özür dilerim, arabanın sesini duymadım,” diye konuştu. “Etrafa bakacaktım biraz. Adım Paulette Purley. Size nasıl yardımcı olabilirim acaba, bayım?”

Gumey, Long Falls’a gelirken, sorulacak sorulara nasıl cıvıplar vereceğini düşünmüş ve kendine göre “minimum dürüstçe” bir yaklaşım konusunda karar kılmıştı. Yani yalan söylerken yakalanmaması diye yeterince doğru konuşacak, ama bunu yaparken muhatapını gereksiz yere endişelendirmeyecekti.

Kadına bakarak masum bir ifadeyle hafifçe gülümsedi ve “Bana nasıl yardımcı olacağınız konusunda henüz emin değilim, hanımefendi,” diye cevap verdi. “Etrafa biraz bakmama izin verir miydiniz acaba?”

Kadın elini gözlerini onun yüzüne dikti ve inceler gibi baktı bir süre. “Daha önce geldiniz mi buraya?”

“Hayır, ilk kez geliyorum, hanımefendi. Fakat Google’dan kopyalanmış bir uydu haritam vardı, kolay buldum.”

Kadın kuşkuyla gözlerle bir süre daha baktı, sonra, “Biraz bekleyin,” dedi ve dönüp eve girdi. Birkaç saniye sonra elinde renkli bir broşürle geri geldi ve “Sizin o Google şeyiniz yeterince bilgi vermezse bu broşür yardımcı olabilir,” diye konuştu. “Dostunuz ya da akrabanız her kimse mezarını bulmanıza yardımcı olabilir miyim acaba?”

“Hayır, teşekkür ederim. Hava çok güzel, sanırım etrafta biraz dolaşıp onu kendim bulabilirim.”

Kadın başını kaldırdı ve tedirgin bir ifadeyle, yan kapalı, bulutlu gökyüzüne baktı. “Meteoroloji raporunda yağmur ihtimalinden söz ettiler. Eğer aradığınız mezarın adını bana söylerseniz

Gumey bir adım gerilerken hafifçe gülümsedi ve “Çok nazıksınız, ama ben kendim bulurum,” dedi. Küçük otoparkın arka tarafına doğru yürüdü ve güllerle kaplı bir kafesin altından geçince yaya yolu yazılı bir tabela gördü. Birkaç adım ilerledikten sonra başını hafifçe geriye çevirip omzunun üstünden arkaya bakınca, Paulette Purley’in hâlâ evin önünde durmuş, meraklı gözlerle kendisini izlediğini gördü.

Gumey bir süre yürüdükten sonra, Hardwick’in “Willow Rest garip bir yer” derken ne demek istediğini anladı. Burası şimdiye kadar gördüğü diğer mezarlıklara pek benzemiyordu. Diğer yandan, burada insana tanıdık gibi gelen bir şeyler de var gibiydi. Ama o anda bunun ne olduğunu kestiremedi.

Hafif dönemeçli taş yol, mezarlığı çeviren alçak tuğla duvara paralel olarak devam ediyordu. Bu yolun üzerinde belirli aralıklarla, çeşitli çiçeklerle kaplı, daha dar ve mezarlığın ortasına doğru giden yollar vardı. O yan yollar yine daha dar yollarla, küçük bir bahçe büyüklüğünde yeşil çimenli küçük alanlara ulaşıyordu. Gumey’in girdiği yeşil çimenli küçük alanlarda, zeminle aynı

düzeyde olan mermer mezar taşları vardı. Mezar taşlarında, orada yatan kişinin adıyla beraber, geleneksel olan doğum ve ölüm tarihleri değil de, sadece bir tek tarih yazılıydı.

Her “özel mezar yolunun” kenarında, üzerinde ölünün soyadının yazılı olduğu siyah bir posta kutusu vardı. Gumey mezarlar arasında dolaşırken bu kutulardan birkaçını açtı, ama içlerinde hiçbir şey bulamadı. Mezarlar arasında yaklaşık yirmi dakika kadar dolaştıktan sonra, üzerinde Spalter yazılı posta kutusunu buldu. Bu mezarın bulunduğu yer, tüm diğer mezar alanlarından daha genişti ve Willow Rest’in en yüksek noktalarından birine benziyordu. Doğrularp bakınca, mezarlık duvarının diğer yanından geçen dar nehri gördü. Nehrin diğer yanından, Long Falls’u ikiye bölen otayol görünüyordu. Yolun diğer tarafında ise, mezarlığa bakan üç katlı apartman blokları vardı.

13. Bölüm

Long Falls'da Ölüm

Gumey bölgenin arazi şeklini, yapılarını, açılarını ve mesafelerini zaten öğrenmişti, bu bilgiler dava dosyasında vardı. Ama binayı ve silahın ateşlendiği - o anda kendisinin bulunduğu yere ateşlendiği - pencereyi görmek sınır bozucu bir şeydi. Gerçeğin önyargıyla çakışması gibi bir etkiydi bu. O bu deneyimi birçok suç mahallinde yaşamıştı. Orada bulunmayı önemli yapan şey, zihinsel resimle, gerçek algılama etkisi arasındaki boşluktu.

Gerçek bir suç mahalli, hiçbir fotoğrafın ya da tanımlamanın yapamayacağı kadar somut, belirgin ve netti. Orada açık gözlerle ve zihinle baktığın zaman birçok sorunun cevabını bulabilirdin. Dikkatli bakarsan orası sana bir hikaye anlatabilirdi. Sana tam olarak duracağını, gerçek olanaktan inceleyebileceğin bir yer verirdi.

Gumey 360 derece dönerek çevresini tam olarak inceledikten sonra, dikkatle Spalter mezarına baktı. Oraya gelirken gördüğü en büyük mezar alanlarına kıyasla iki kat daha geniş olan çim kaplı Spalter ailesi mezar alanının eni yaklaşık on beş, boyu da yirmi metre kadardı.

Çim mezar alanının içinde sekiz mermer mezar taşı vardı ve her birinin arasında yaklaşık iki metreye dört metre boyutlarındaki birer boşluk bulunuyordu. Mezar taşlarındaki en eski tarih 1899'du ve o mezar taşında Emmerling Spalter adı yazılıydı. En yeni mezar taşı ise 1970 tarihliydi ve üzerinde Cari Spalter adı

vardı. Parlak mermer üzerine yazılmış olan ismin kenarlarının yeni kazıldığı belli oluyordu. Fakat o tarihin ölüm tarihi olmadığı belliydi. Muhtemelen doğum tarihi olacaktı.

Gumey yandaki mezarın Mary Spalter'a ait olduğunu gördü. Mary Carl'ın annesiydi ve adam onun cenaze töreninde vurulmuştu. Onun yanındaki mezarda da baba Joseph Spalter yatıyordu. Anne, baba ve öldürülen oğlun mezarları yan yanaydı. Bu garip mezarlıkta garip bir aile toplantısıydı bu. Cari vali olmak istiyordu afna şimdi anne ve babasının yanında yatıyordu.

Gumey dalgın gözlerle mezarlara bakarken, birden arkasında hafif, mekanik bir ses duyar gibi oldu. Dönüp bakınca, Spalter mezarlarının güllü sınırında elektrikli bir golf arabasının durduğunu gördü. Arabayı süren kişi Paulette Purley'di ve kadın meraklı gözlerle, ama hafifçe gülümseyerek ona bakıyordu.

"Yine merhaba Bay...? Şey, özür dilerim, adınızı bilmiyorum." "Adım Dave Gumey, hanımefendi."

Kadın küçük arabadan inerken, "Merhaba, Dave," dedi. "Etrafı kontrol ederken bulutların iyice yaklaştığını gördüm..." Durdu, eliyle batıdaki koyu gri renkli bulutları gösterdi ve "Belki bir şemsiyeye ihtiyacın olur diye düşündüm," diye devam etti. "Herhalde sağanağa yakalanıp ıslanmak istemezsin, değil mi?" Yine gülümsedi ve golf arabasına eğilip parlak mavi bir şemsiye aldı, ona getirdi. "Yürerken ıslanmak normaldir, ama diğer zamanlarda pek hoş olmaz, değil mi?"

Gumey şemsiyeyi alıp kadına teşekkür etti ve geliş nedeni aslında şemsiye getirmek olmayan kadının konuşmasını bekledi.

Kadın ona baktı, "Buradan çıkarken şemsiyeyi eve bırakırsın," diyerek arabaya doğru bir adım attı, sonra bir şey hatırlamış gibi, birden durdu ve "Aradığın mezarı bulabildin mi?" diye sordu.

"Evet, buldum. Bu özel mezarlık..."

Kadın, "Mülk," diyerek onun sözünü kesti.

"Anlamadım?"

"Biz Willow Rest'te diğer mezarlıklarda kullanılan deyimleri kullanmamayı yeğleriz. Biz ailelere kasvetli mezar yerleri değil, mülk ya da küçük araziler sunarız. Sen herhalde bu aileden biri değilsin, değil mi?"

"Hayır, değilim."

"Bir aile dostu musun yoksa?"

"Öyle de diyebilirsin. Fakat neden sorduğunu öğrenebilir

miyim?"

Kadın ne yapması gerektiğini düşünür gibi, meraklı gözlerle onun yüzüne baktı. Sonra, yüzündeki ifadeden, ona güvenebileceğini anlamış gibi, sesini biraz alçalttı ve "Özür dilerim," diye konuştu. "Aklıma kötü bir şey gelmedi. Fakat Spalter arazisi, anlayacağına eminim, özel bir konudur. Bazen bu konuda sorun çıkabiliyor...nasıl derler? Sanırım macera arayıcılar da diyebiliriz onlara...yani, aslında mezar hırsızları işte..." Kadın yine sustu ve dudaklarını büzüp yüzünü buruşturdu. "Trajik bir olay yaşandığı zaman insanlar ahmakça bakıyor, fotoğraf çekiyorlar. Can sıkıcı bir şey, değil mi? Yani yaşanan şey trajedidir işte. Düşünebiliyor musun, adamın biri annesinin cenazesinde vuruluyor. Başından vuruluyor, felç oluyor. Sonra da ölüyor. Ve onu öldüren katilin, karısı olduğu anlaşılıyor, korkunç bir trajedi, değil mi? Ama insanlar ne yapıyor, buraya gelip fotoğraflar çekiyor, hatta bazıları hatıra diye güllerimizi yoluyorlar. Bütün bunlar sorumlu olarak bana soruluyor. Bu konuda konuşmaktan bıktım artık, biliyor musun. O kadar ki..." Kadın yine sustu ve çaresiz bir tavırla elini salladı.

Gumey, bu kadın da fazla şikayet ediyor, ama aslında suçladığı insanlar kadar zevk alıyor bundan, diye düşündü. Ama sonra bunun hiç de

olağandışı bir şey olmadığını anladı, İnsanlar kendi kusurlarından ziyade başkalarının hatalarını bulmaktan zevk alırdı.

Sonra bu kadının drama zevkinden yararlanabileceğini düşündü. Onu anlıyormuş gibi, uzun süre gözlerine baktı ve “Bu seni gerçekten ilgilendiriyor, değil mi?” diye sordu.

Kadın gözlerini kırparak baktı ona ve “Elbette ilgilendiriyor. Doğal bir şey değil mi bu?” diye sordu.

Gumey ona cevap vermedi, dönüp düşünceli bir ifadeyle kenardaki güllere doğru gitti ve kadının verdiği şemsiyenin ucuyla çiçeklerin dibindeki yaprakları kanıyordu.

Kadın daha fazla dayanamadı ve “Kimsin sen?” diye sordu. Sesinde bir heyecan ifadesi seziliyordu.

Gumey, çiçeklerin altını kanıştırmaya devam ederek, “Adımın Dave Gumey olduğunu söyledim,” diye cevap verdi.

“Pekala, o halde buraya neden geldin diye sorayım.”

Gumey ona bakmadan, “Bunu sana birazdan söylerim,” diye cevap verdi. “Ama önce bir soru sorayım. Cari Spalter’ın vurulduğunu öğrendiğin zaman ilk tepkin ne oldu?”

Kadın bir an tereddüt etti ve “Gazeteci mısın?” diye sordu.

Gumey ona döndü, cüzdanını çıkardı ve altın yıldızlı NYPD dedektif rozetini gösterdi. Kadın rozetin altındaki “Emekli” sözcüğünü okuyamayacak kadar uzaktaydı ve ona daha yakından bakmak için de yaklaşmadı. Gumey cüzdanı hemen kapadı ve cebine koydu.

“Demek dedektifsin, öyle mi?”

“Evet, öyle.”

Kadın birden, “Yaa...” diye mırıldanarak içini çekti. Kafası karışmış, heyecanlanmış ve meraklanmış gibiydi. “Peki ama, burada...burada ne arıyorsun ki?”

“Neler olduğunu daha iyi anlamak istiyorum.”

Kadın gözlerini birkaç kez kırparak yüzüne baktı ve “Bunda anlayacak ne var ki?” diye sordu. “Ben sorunun... çözüldüğünü sanıyordum.”

Gumey ona biraz daha yaklaştı ve sanki gizli bir bilgi paylaşıyor gibi, alçak sesle konuşarak, “Dava sonucu temyize gitti,” dedi. “Cevabı tam olarak verilmemiş bazı sorular, kanıtlarda kuşkulu bazı şeyler var.”

Kadın kaşlarını çatı ve “Cinayet davalarının sonuçları doğrudan temyize gitmez mi zaten?” diye sordu.

“Evet ve mahkumiyet kararlarının çoğu da onaylanır. Ama bu dava farklı olabilir”

“Farklı mı? Nasıl yani?”

“Sana tekrar soruyorum. Cari’ın vurulduğunu öğrendiğin zaman *ilk tepkin ne oldu*, söyler misin bana?”

“Öğrendiğin zaman mı? Yani ilk dikkat ettiğin zaman mı T *“Dikkat ettiğin zaman mı?”*

“Onu ilk gören ben oldum.”

“Neyi ilk gören sen oldun?”

“Adamın şakağındaki o küçük deliği, önce delik olduğunu anlamadım, yuvarlak kırmızı bir nokta gibi göründü. Ama sonra o delikten ince kırmızı bir sızmaya başladı. Ve hemen anladım. Hemen o anda *anladım*. ”

“Yani onu ilk müdahale eden kişiye gösterdin mi?”

“Elbette, hemen gösterdim.”

“Olağanüstü bir şey bu. Bana ne olduğunu biraz daha anlatır mısın?”

Kadın Gumey’in durduğu yerin biraz ilerisinde bir nokta gösterdi ve “İşte, tam şurasıydı,” diye konuştu. “Adamın şakağından ilk kan damlası şuraya düştü. Şu anda bile görür gibiyim. Sen hiç kar üzerine düşen kan damlası gördün mü?” Sustu ve o anı hatırlamış gibi, gözleri büyüdü. “En koyu kırmızıdır o damla.” “Onun kan damlası olduğuna nasıl bu kadar emin oldun...?” Kadın yerde yaklaşık otuz santim daha ileride duran bir başka noktayı gösterdi ve “İşte bunun yüzünden,” diye cevap verdi.

Gumey orada, çim seviyesi altında duran küçük yeşil diski ancak ona doğru bir adım atınca görebildi. Diskin etrafında küçük delikler vardı. “Bir sulama sistemi mi bu?”

Kadın oraya gidip ayağını sulama başının yan tarafına koydu ve “Adamın başı bu diske birkaç santim mesafedeydi ve yüzü yere dönüktü,” dedi. “Tam şuradaydı işte.”

Gumey kadının bu kadar soğukkanlı hareket etmesine şaşır- inmişti.

“Sen buradaki bütün cenaze törenlerinde bulunur musun?” “Hem evet, hem hayır. Buranın yöneticisi olarak daima yakınlarda dururum. Ama cenazeyle arama mesafe koyan m. Cenaze törenlerinin aile ve davet edilen yakınlar için olduğuna inanırım. Ama hiç kuşkusuz Spalter cenaze töreninde daha yakındaydım.” “Daha yakında mıydın?”

“Evet, yine de aile bireylerinin ve dostlarının arasına girmedim...ama diğer cenazelerde olduğundan daha yakındım.” “Neden daha yakındın peki?”

Kadın şaşkın bir ifadeyle yüzüne baktı ve “Aileyle olan yakınlığımdan dolayı,” diye cevap verdi.

“Aileyle olan yakınlığın neydi?”

“Spalter Emlak, benim işverenimdi.”

“Yani Willow Rest’in sahibi Spalter ailesi mi?”

“Ben herkesin bunu bildiğini sanıyordum. Willow Rest’in kumcusu Emmerling Spalter’dır... Yani son ölenin büyükbabası... Bilmiyor muydun bunu?”

“Benimle konuşurken biraz sabırlı olmanı rica edeceğim. Olayda ve Long Falls’da yeniyim...” Kadının yine kuşkuyla yüzüne baktığını görünce, ona bir sır veriyormuş gibi, “Ben buraya tamamen yeni bazı bilgiler ışığında geldim,” diye fısıldadı. Kadının bu ifadeyi hazmetmesi için birkaç saniye bekledi ve sonra “Şimdi benim şu soruma dönelim,” diye devam etti. “Evet, adamın vurulduğunu anlayanca ne hissettin, yani o anda ne oldu?” Kadın şaşırıp, bir an tereddüt etti ve “Bu neden bu kadar önemli?” diye sordu.

“Bunu biraz sonra açıklayacağım. Bu arada bir soru daha sorayım. Kay Spalter ’ın tutuklandığını öğrendiğin zaman neler hissettin?”

“Aman Tanrım. İnanamadım, şoke oldum.”

“Kay’i çok iyi tanı mıydın?”

“Hiç kuşkusuz sandığım kadar iyi tanımadığımı anladım. Böyle durumlarda insan birini ne kadar iyi tanıdığını merak ediyor...” Kadın bir an durup düşündü ve sonra yine meraklı bir ifadeyle, “Nedir bütün bu sorular, neler oluyor burada?” diye sordu.

Gumey sanki onun güvenilir biri olup olmadığını değerlendirmek ister gibi, uzun uzun yüzüne baktı. Sonra derin bir nefes aldı ve bir şeyler itiraf edecekmiş gibi bir ses tonuyla, “Polislerin garip bir huylan vardır, Paulette,” diye konuştu. “Biz herkesin bize her şeyi anlatmasını bekler, ama kendimiz açıklama yapmaktan kaçınırız. Bunun nedenini anlıyorum, ama öyle zamanlar vardır ki...” Yine durup içini çekti, sonra kadının gözlerine bakıp, yavaş konuşarak, “Bana öyle geliyor ki, Kay kocasından daha iyi bir insandı,” diye devam etti. “Yani ben onun cinayet işleyebilecek bir kadın olduğunu düşünmüyorum. Ve şimdi de doğru düşünüp düşünmediğimi anlamaya çalışıyorum. Bunu yalnız başıma yapamam. Başka insanların görüşlerini de almam lazım. Bana öyle geliyor ki, sen bana yardımcı olabilirsin.”

Kadın birkaç saniye bakakaldı, sonra hafifçe ürperdi ve kollarını vücuduna sardı. “Sanırım benimle beraber eve gelsen iyi olacak,” dedi. “Yağmur nerdeyse başlayacak, hemen gidelim buradan.”

Şeytanın Kardeşi

Mezarlık bekçisi kadının evi Gumey’in tahmin ettiği kadar fakir ve kötü döşenmiş değildi. Evin dış cephesi çok bakımsızdı ama içi oldukça iyi korunmuştu, ön kapı oldukça mütevazı bir bole açılıyordu. Sol taraftaki oturma odasında bir şömine ve duvarlarda manzara resimleri vardı. Kapısı açık olan sağ taraftaki odada bir çalışma masası ve arkasında büyük bir yağlıboya Willow Rest tablosu gördü. On dokuzuncu yüzyılın büyük çiftlik ya da kır manzarası resimlerine benziyordu. İleride üst kata çıkan bir merdiven ve yine sağ tarafta, evin arka tarafındaki bir ya da iki odaya açılan bir kapı daha gördü. Paulette Purley onu oturma odasına götürüp bir koltuğa oturtuktan sonra, kahve yapmak için bu son kapıdan içeriye girdi. Şömine rafındaki çerçeveli resimde, kolunu Paulette’in beline sarmış uzun boylu, zayıf bir adam görüliyordu. Kadının saçtan o resimde açık renkli, daha uzun ve rüzgarda dalgalanır gibiydi.

Kadın bir süre sonra, üzerinde iki kupa kahve, küçük bir süt kabı, şekerlik ve iki kaşık olan bir tepsiyle geri döndü. Tepsiyi şömine karşısındaki alçak masanın üzerine bıraktı ve Gumey’in karşısına geçip oturdu. Kahvelerine süt, şeker koyup birer yudum aldıktan sonra arkalarına yaslanana kadar konuşmadılar.

Paulette belki dengelemek, belki de parmaklarını ısıtmak için, kahve kupasını iki eliyle tutuyordu. Dudaklarını büzmişti, bir süre

14.Bölüm

düşündü ve sonra, sanki kendi sesiyle üzerindeki gerginliği atmak ister gibi, “Artık istediği kadar yağmur yağabilir,” diyerek güldü.

Gumey, “Merak ediyorum,” diye konuştu. “Willow Rest’in ilginç bir hikayesi olmalı...”

Aslında ilgilendiği mezarlığın hikayesi değildi. Ama kadını kolay bir konuda konuşturmaya başlarsa, daha sonra daha güç bir konuda kolayca konuşturabileceğini düşünüyordu.

Kadın ona on beş dakika boyunca Emmerling Spalter’ın fel-sefesinden söz etti ama Gumey pek önemsemedi, dinler gibi göründü. Onlara göre Willow Rest bir mezarlık değil, ölenlerin son *eviydi*. Mezar taşına ölüm tarihi değil, sadece doğum tarihi yazılırdı, çünkü biz doğduktan sonra sonsuza kadar yaşadık. Willow Rest mezarlık değil, çimleri, ağaçları ve çiçekleriyle bir yuva, bir doğa parçasıydı. Her toprak parçası bir tek kişi için değil, ailenin birkaç kuşak bireylerine yuva olacak şekilde ölçülüyordu. Yaşayan aile bireyleri, mezar alanlarındaki posta kutularına sevdikleri ölümleri için kart ya da mektup bırakabiliirdi. (Bu mektuplar ve kartlar haftada bir gün toplanıp bir kap içinde yakılır ve küller toprağa karıştırılırdı.) Paulette büyük bir heyecanla Willow Rest’in yaşamın devam ettiği, güzellik, barış ve sükunet dolu bir yer olduğunu anlattı. Gumey’in gördüğü kadarıyla, bu mezarlıkta ölümden başka her şey vardı. Ama bunu kadına söyleyemezdi. Onun konuşmaya devam etmesini istiyordu.

Emmerling ve Agnes Spalter’ın üç çocuktan olmuş, ama bunların ikisi daha bebekliklerinde zatürreeden ölmüştü. Joseph yaşamış ve Mary Croack adında bir kızla evlenmişti.

Joseph ve Mary’nin, Cari ve Jonah adlarında iki oğulları olmuştu.

Paulette bu isimleri söylerken dudaktan belli belirsiz seğirdi ve Gumey’in gözünden kaçmadı bu.

Kadının yüzüne baktı ve “Bana anlattıklarına göre, bu iki kardeş çok farklı insanlarmış,” dedi.

Kadın, “Oh, evet. Siyahla beyaz, Halil ile Kabil gibiydiler.”

dedikten sonra, kızdığı bir şeyi hatırlamış gibi gözlerini boşluğa dikti ve sustu.

Gumey onu kışkırtmak için, “Öyle sanıyorum ki, Cari için çalışmak zordu, değil mi?” diye sordu.

Kadın, “Zor **mu?**” dedikten sonra acı bir gülümsemeyle Gumey’in yüzüne baktı. Sonra gözlerini kapadı, bir süre öyle durdu ve birkaç saniye sonra yine açarak konuşmaya devam etti.

“Zor dedin, öyle mi? Sana bir şey anlatayım, bayım. Eraer- ling Spalter kuzey New York’ta büyük topraklar alıp satarak çok zengin bir adam oldu. Sonra işini, paralarını ve başarılarını oğluna devretti. Joe Spalter babasından daha güçlü, daha iyi bir işadamı oldu. Düşman olarak istemeyeceğin bir adamdı o. Ama mantıklıydı, onunla konuşabilirdin. Çok sertti ama aynı zamanda dürüsttü. İyi ya da cömert değildi ama doğru bir adamdı. Kocamı Willow Rest müdürü olarak işe alan adam Joe idi. Yani...” Kadın sustu, birkaç saniye gözleri daldı, sonra, “Tanrım. Zaman nasıl da geçiyor!” diye devam etti. “Bunlar on beş yıl önceydi.” Hâlâ elinde tuttuğu kahve kupasına baktı ve yavaşça masaya bıraktı.

Gumey, “Ve Joe, Jonah ve Cari’nin babasıydı, sonra?” diye teşvik etti onu.

Kadın başını salladı ve “Joe’nun kötü yanları Carl’a, iyi ve mantıklı yanları ise Jonah’a geçti,” diye devam etti konuşmasına. “Hepimizin içinde iyilik ve kötülük olduğu söylenir, ama Spalter kardeşlerde böyle değildi. Jonah ve Cari, meleklerle şeytan gibiydiler. Sanırım Joe da bunu gördü ve ikisini ortak yaparak bu sorunu çözmeye çalıştı. Ama bu ortaklık işe yaramadı.”

Gumey kahvesinden bir yudum aldı ve “Ee, sonra ne oldu?” dedi.

“Joe öldükten sonra iki kardeş rakip olmayı bıraktılar, birbirlerine düşman oldular. Cari paradan başka bir şey düşünmüyor, paranın nasıl geldiğine aldırımıyordu. Jonah buna fazla dayanamadı, Cyberspace Cathedral’i kurdu ve ortadan kayboldu.”

“Ortadan kayboldu mu?”

“Hemen hemen kayboldu. Ona Cathedral web sitesinden ulaşmak mümkündü ama gerçek bir adresi yoktu. Rivayete göre, bir karavanda, hep hareket halinde yaşıyor, Cathedral projesini ve hayatını bilgisayarla yürütüyordu. Üç yıldan beri ilk Kez, annesinin cenazesi için geldi Long Falls’a. Biz o zaman bile geleceğini bilmiyorduk. Sanırım Cari ile tüm bağlantısını koparmak istedi. Belki de ondan korkuyordu.”

“Korkuyor muydu?”

Paulette uzanıp kahvesini aldı ve yine iki elinin arasında tutmaya başladı. Bir süre düşündükten sonra boğazını temizledi ve “Bunu bilerek söylüyorum,” diye devam etti. “Cari Spalter’da vicdan diye bir şey yoktu. Bir şeyi istediği zaman, onu almak için yapmayacağı şey yoktu.”

“Yaptığı en kötü şey...”

“En büyük kötülüğü ne miydi? Bilmiyorum ve bilmek de istemem. Ama bana ne yaptığını...ya da yapmaya çalıştığını iyi biliyorum...” Sustu, gözlerinde öfke parıltıları vardı.

Gumey, “Bana anlatabilirsin,” dedi.

“Kocam Bob bu mezarlık bekçiliği işini aldıktan sonra, on beş yıl boyunca bu evde yaşadık. Evin alt katını Willow Rest bürosu olarak kullandık ve üst kattaki küçük daire de evimiz oldu. Bob işi alınca hemen buraya taşındık. Bu işi kocamla birlikte yürütüyorduk. Bu bir işten ziyade bir taahhüttü bizim için. Korkunç zor zamanlarında insanlara yardımcı oluyorduk. Bu bir iş, bir hayat kazanma tarzı değildi - *bizim hayatımızdı*.”

Kadın dolan gözlerini birkaç kez kırıştırdı, sonra, “Bob sekiz ay önce kalp krizi geçirdi,” diye devam etti anlatmaya. Durdu, kapıya baktı, bir an için gözlerini kapadı ve açtı. “Şu holde düşüp kaldı. Ambulans geldiğinde ölmüştü... Onun cenaze töreninden sonra Spalter Emlak’tan, Carl’ın yardımcısından bir e-posta aldım. Bana, *mezarlık yönelim şirketinin* - böyle bir şey düşünebiliyor musun? - Willow Rest’in yönetimini alacağını bil

diriyorlardı. Bu durumda benim evi altmış gün içinde boşaltmamı istiyorlardı.”

Kadın yine sustu ve sandalyesinde doğrulup öfkeli gözlerle Gumey’e baktı. “Ne diyorsun buna? On beş yıl sonra beni sokağa atıyorlardı. Kocamın cenaze töreninden hemen sonra. Ve lanet, aşâğılık, hakaret dolu bir e-posta mesajıyla yaptılar bunu. *Kocan öldü, artık defol, çık git evden*, dediler. Söyle bana, Dedektif Gutney, bunu nasıl bir adam yapabilir?”

Guroey kadının biraz sakinleşmesini bekledi, sonra, “Bu olay sekiz ay önce yaşandı,” dedi. “Hâlâ burada olduğuna sevindim.” “Evet, buradayım, çünkü Kay Spalter bana bu iyiliği yaptı - ve pek çok insana da aynı şeyi yaptı.”

“Yani Cari senin altmış günün dolmadan önce vuruldu, öyle

mir

“Evet, öyle. Bu da her şeye rağmen dünyada iyi şeyler de olduğunu kanıtlıyor.”

“Yani sen hâlâ Spalter Emlak için çalışıyorsun, değil mi? “Aslında patronum Jonah artık, onun için çalışıyorum. Cari vurulup ağır yaralanınca Spalter Emlak Şirketi’nin yönetimi Jonah’a geçti.”

“Carl’ın yüzde elli hissesi burada da devam etmedi mi yanir “Hayır, Carl’ın malı mülkü o kadar fazlaydı ki, burası aklına bile gelmedi. Zaten Joe’nun onlara imzalattığı Spalter Emlak ortaklık anlaşmasına göre, kardeşlerden biri ölünce, her şey sağ kalana geçiyordu.”

Gumey bu anlaşmanın da dava dosyasında bulunması gerektiğini düşündü, ama incelediği belgelerde böyle bir şey görememişti. Bunu Hardwick’e sorması gerekiyordu.

“Bu ortaklık anlaşmasını sen nereden öğrendin, Paulette?” “Jonah yönetimi aldığı gün bunu bana söyledi. Jonah çok dürüst, açık konuşan bir adamdır. Onu tamsanız, gizlisi saklısı olmayan bir adam olduğunu anlarsınız.”

Gumey, kuşkucu görünmemeye çalışarak başını hafifçe salladı. Gizlisi saklısı olmayan bit adama şimdiye kadar hiç rastla-mamıştı. “O halde Jonah, Carl’ın mezarlık yönetimini başkasına verme planını iptal etti, öyle mi?”

“Evet, hemen iptal etti o karan. Yani hemen buraya geldi ve Bob’un işini aynı maaşla bana verdi. Ayrıca bu işte ve evde iste-diğim kadar kalabileceğimi söyledi.”

“Cömert davranmış.”

“Nehrin karşı kıyısındaki şu boş binalar görüyor musun? Spalter Emlak Şirketi güvenlikçilerine, o boş dairelerde kalan evsizleri kovmamaları talimatı verdi. Hatta o binalarda Carl’ın kestirdiği elektriği yemden bağlattı.”

“İnsanlar ve iyilik yapmayı seven bir adam olduğu belli.” Kadının yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi ve “Jonah insanları sevmekle kalmaz, o bir melektir,” dedi.

Alaycı Bir Teklif

Willow Rest'in bakımlı arazisine beş yüz metreden az bir mesafede, eyaletin ekonomik gerçeklerinden biri olan Axton Caddesi vardı. Cadde üzerindeki dükkanlardan yarısı harap olmuş, yansı açıktı. Onların üstündeki evlerin pencereleri de, sanki evler terk edilmiş, boşmuş gibi görünüyordu.

Gumey arabasını eski bir elektronikçi dükkanı önünde park etti, dava dosyasına göre, tetikçi bu dükkanın üstündeki bir daireden ateş etmişti. Dükkanın kapısı üstündeki kirli, zor okunan levhada, orasının bir zamanlar bir Radio Shack bayisi olduğu anlaşıyordu.

Yan taraftaki apartman kapısı biraz aralık kalmıştı. Gumey binanın kapısını itip açtı, küçük, pis ve harap bir lobiye girdi. Tavandaki siperli küçük bir ampul lobiye hafifçe aydınlatıyordu. İçeride idrar, alkol, kusmuk, sigara, çöp ve pislik kokusu dahil, her türlü pis koku vardı. Yukarıda tartışan iki adamın bağırması, hareketli bir müzik, köpek havlaması ve küçük bir çocuk ağlaması duyuluyordu. Bir film sahnesini andıran bu görüntüde sadece bir kapının çarpılması ve merdivenden koşarak inen ayak sesleri eksikti. Gumey o anda üst kattan, "Lanet olası köpek, defol git başımdan," diye bağran bir adamın sesini ve hemen arkasından da merdivende gerçekten bir ayak sesi duydu. Pis sesler midelerini bulandırmamış olsaydı, o anda bu tesadüfe belki de gülebilirdi.

Çok geçmeden merdivendeki ayak sesi arttı ve basamaklarda bir genç adam görüldü. Delikanlı onu görünce birden durdu, bir an tereddüt etti, sonra koşarak yanından geçti, kaldırma çıktı ve yine durup bir sigara yaktı. Zayıf, kuru yüzü, kirli saçtan omuzlarına dökülmüş bir gençti. Sigarasından derin bir nefes çekip dumanı savurdu ve hızlı adımlarla yürüyüp gözden kayboldu.

Gumey, Kay'in söylediğine göre kalorifer kazanının arkasında saklı olan ana anahtarı almak için bodruma inmeyi düşündü. Ama sonra vazgeçti, önce binayı dolaşıp etrafa bakması daha iyi olacaktı, daha sonra gerekirse aşağıya inip anahtarı alabilirdi. Çünkü ilgilendiği dairenin açık olması ihtimali büyüktü. Belki de uyuşturucu bağımlıların tarafından işgal edilmişti. Good Shep- herd davasında olduğu gibi yanında silah yoktu ve silahsız olarak, uyuşturucu etkisinde ve elinde bir AK-47 olan bir serseriyle karşılaşmak istemiyordu doğrusu.

Sessizce iki kat yukarıya, en üst kata çıktı. Her katta, iki ön ve iki arka tarafta olmak üzere dört daire vardı. Üçüncü katın bir dairesinden gürültülü rap müziği, diğerinden de ağlayan bir çocuk sesi geliyordu. Sessiz olan iki kapıyı hafifçe vurdu ve birinin arkasında hafif, boğuk sesler duydu. Diğer iki kapıyı vurunca, gürültülü rap müziğinin sesi biraz kısıldı, ama çocuk ağlaması devam etti. Daha hızlı vurmaya düşündü, ama sonra vazgeçti. Yumuşak davranarak daha olumlu sonuçlar alabilirdi. Gumey çalışırken çeşitli seçenekler denemeyi severdi.

İkinci kata indi, buradaki hol de yine tavandaki küçük bir ampulle hafifçe aydınlatılmıştı. Dava dosyasındaki fotoğrafı hatırlayarak, atışın yapıldığı dairenin kapısına doğru yürüdü. Kapının arkasını dinlemek üzere eğilirken, holde, arkasında hafif bir ayak sesi duydu. Ve hızla arkasına döndü.

Aşağıdan çıkan merdivenin üst basamağında iriyan, kır saçlı bir adam durmuş, hiç kımlıdamadan, sessizce ve kuşkulu gözlerle ona bakıyordu. Adamın elinde siyah bir el feneri vardı, ama fener kapalıydı ve adam onu bir silah olarak elinde tutuyordu. Gumey

dikkat edince, adamın onu, polis akademisinde öğretildiği şekilde kavradığını gördü. Adamın diğer eli de, koyu renkli naylon ceketinin içinde, belinde duran bir şeyin üzerindeydi. Gumey bu adamın güvenlikçilerden biri olduğuna bahse girebilirdi.

Adamın küçük gözlerinde öfke ve nefret karışımı bir ifade vardı. Ama Gumey'in üzerindeki ucuz spor ceket, mavi gömlek ve koyu renk pantolondan oluşan sivil polis üniforması gibi kıyafeti görünce yüz ifadesi değişti, meraklı gözlerle ona baktı ve "Birini mi arıyorsun, bayım?" diye sordu.

Gumey o idrar ve leş kokulu yerde duyduğu bu sert sesi meslek hayatında pek çok kez duymuştu ve o anda sanki bu adamı tanıyormuş gibi hissetti. Aslında hoş bir duygu değildi bu.

"Evet, bililerini ya da bir şeyleri diyelim... Ama aradığım adamın adını bilmiyorum," diye cevap verdi. "Aslında şu dairenin içini görmek istiyordum."

"Vay canına, demek öyle ha? Den-ı • , u daireyi görmek istiyorsun, öyle mi? Lanet olsun, kimsin s be adam?"

"Dave Gumey, emekli NYPD polisi. Tıpkı senin gibi."

"Benim hakkımda ne biliyorsun İri sen?"

"Nevv Yorklu Katolik bir İrlandalı polisi tanımak için dâhi olmaya gerek yok."

"Öyle mi?" Adam olduğu yerde durdu ve dikkatle ona baktı.

Gumey, "Bir zamanlar polis departmanı senin gibi adamlarla doluydu," diyerek başını hafifçe salladı.

Doğru düğmeye basmıştı Gumey.

"Demek bizim gibi adamlar. Bu eski hikaye, dostum. Bu eski bir hikaye oldu artık."

Gumey, “Evet, biliyorum,” diyerek sempatik bir ifadeyle gü-lümsedi, başını salladı. “Benim mütevazı fikrime göre de o eski günler çok daha iyiydi. Sen ne zaman emekli oldun?”

“Ne zaman dersin?”

“Sen söyle.”

“Şu lanet farklılık konusunu getirdikleri zamanı bilirsin, öyle

bir zaman geldi ki, Navaho büyükannesi ya da Nijeryalı lezbiyen olmayanları terfi ettirmiyorlardı. Akıllı bir beyaz adamın emeklilik zamanı gelmişti. Bu lanet ülke ne hallere düştü, biliyorsun. Hah, *Amerika*. Bir zamanlar bir anlamı vardı bu sözcüğün. Ama ne kaldı geriye? Söyler misin bana, ne kaldı geriye?”

Gumey üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı ve “Haklısın,” dedi. “O eski günlerden eser kalmadı.”

“Doğru, lanet bir dünyada yaşıyoruz. Her yer pislik kokuyor. Etraf uyuşturucu bağımlılarıyla dolu. Ve bunun nedeni de artık pis bir dünyada yaşamak zorunda olmamız.”

Gumey başını sallayarak yüzünü buruşturdu ve “Ne desen haklısın,” dedi. “Bana öyle geliyor ki, bu binada yaşayan insanlar da bu sorunun bir parçası, değil mi?”

“Tamamen öyle.”

“Buradaki işin çok zor olması, Bay... özür dilerim adını bil-miyorum.”

“McGrath. Frank McGrath.”

Gumey ona yaklaşp elini uzattı ve “Tanıştığımıza sevindim, Frank,” dedi. “Hangi bölgede çalışmştın?”

Tokalaştılar.

“Fort Apachi”deydim. Şu film çektikleri bölge.”

“Zor bir bölgeydi orası, değil mi?”

“Lanet yer delilerle doluydu. Kimse oranın o kadar berbat bir yer olduğunu bilmezdi. Ama orada yaşananlar bile şu farklılık rezaleti kadar pis değildi. Fort Apachi’yi yine de severdim. Hatırlıyorum, seksenli yıllarda bir ara, iki ay içinde günde ortalama bir cinayet işlenirdi. Bir gün beş cinayet işlendi. Hepsini kaçıktı hergelelerin. Onlarla savaş halindeydik. Ama o başkalık, farklılık pisiği başlayınca emniyet müdürlüğü de bozdu. Ne demek istediğini anlıyorsun, değil mi?”

“Tabii, Frank. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.” “Utanç verici bir durumdu.”

112 lohn Vetdon

Gumey durduktan küçük holde etrafına bakındı ve “Ee, şimdi ne yapmaya geldin buraya?” diye sordu.

“Hiçbir şey yapmaya gelmedim, öylesine dolaşıyorum.”

O sırada üst katta bir kapı açıldı ve rap müziğinin sesi iyice arttı. Ama kapı çabuk kapandı ve ses de azaldı.

“Lanet olsun, Frank, nasıl dayanıyorsun bunlara?”

Eski polis omuz silkti ve “Maaş fena değil,” diye cevap verdi. “Durumu idare edip gidiyoruz. Kanşan görüşen de yok, rahatım.”

“Daha önce o sert şeflerden biriyle çalıştın herhalde.”

“Evet, Başkomiser Pussy-Licker vardı başımızda.”

Gumey bir kakhaha attı ve sonra ciddileşerek, “Jonah için çalışmak büyük gelişme olmalı, değil mi?” dedi.

Adam bir an düşündü ve sonra, “Farklı bir şey bu,” dedi. “Pekala, btı daireye bakmak istediğini söyledin. Ne aradığını söylemek ister...”

O anda Gumey’in telefonu çaldı ve güvenlikçi eski polis sustu, ona baktı.

Arayan Paulette Purley idi. Gumey ona numarasını vermiş, onun numarasını da almıştı, ama kadının onu bu kadar çabuk aramasını hiç beklemiyordu. “Özür dilerim, Frank, bu konuşma önemli,” diyerek telefonu açtı ve “Ben Gumey,” dedi.

Paulette’in sesi endişeli gibiydi ve “Bunu sana daha önce sormak isterdim, ama Carl’ı düşününce sinirlendim ve unuttum,” diye konuştu. “Yani şimdi

konusabilir miyiz bu konuda?” “Hangi konuda?”

“Şu senin araştırman konusunda. Bana ‘yeni bir perspektif aradığını söylemiştin. Gizli mi bu konu? Yani Jonah’a bahsedebilir miyim bundan?”

Gumey o anda söyleyeceği bir şeyin Paulette ve Frank karşısında amacına hizmet etmesi gerektiğini düşündü. Doğru kelimeleri seçmeliydi ama bu aynı zamanda ona bir fırsat verecekti. “Söyle diyelim,” diye konuştu. “Dikkat her zaman yararlıdır.

Bir cinayet davasında dikkatli olmak insanın hayatını bile kurtarır.”

“Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?”

“Bunu Kay yapmadıysa, başka biri yaptı. Senin tanıdığın biri bile olabilir. Eğer kimseyle konuşmazsan, yanlış adama yanlış bir şey de söylemiş olmazsın.”

“Beni korkutuyorsun.”

“Amacım da bu zaten.”

Kadın bir an tereddüt etti ve sonra, “Pekala, anlıyorum,” dedi. “Kimseye bir şey söylemeyeceğim. Teşekkür ederim, kapatıyorum.”

Gumey, kadın hâlâ telefondaymış gibi, “Tamam ama daireye bakmak zorundayım...” diyerek konuşmaya devam etti. “Hayır, sorun yok, buradaki polislerden ya da Spalter Emlak’tan anahtar alabilirim...tabii...sorun yok.” Gumey güldü ve “Evet, tamam...” dedi. Yine güldü. “Komik değil, biliyorum. Ama ne yapalım, gülmek zorundayız.”

Açıklanmayan gülüşlerin aldatmaca konuşmayı gerçekçi gös-terdiğini uzun zaman önce öğrenmişti Gumey. Ve karşıdakini, istediğini başka bir yerden de rahatça alabileceğine inandırırsan, karşıdaki de daha kolay konuşurdu.

Gumey sonunda telefonu kapattı ve Frank’ten özür dilerken merdivene doğru yürüdü. “Karakola gitmem gerekiyor, Frank. Orada bana bir anahtar vereceklermiş. Hemen dönerim.” Merdivenin yansıını inmişti ki, Frank’ın yukarıdan, “Hey, oraya gitmek zorunda değilsin,” diye seslendiğini duydu. “Ben de var bu odşnın anahtarı, açabilirim. Ama bana neler olduğunu söyle, ben de bileyim, olur mu?”

Gumey geri dönüp tekrar loş hole çıktı ve “Bana kapıyı açabilir misin gerçekten?” diye sordu. “Sorun çıkmaz mı yani? Birinden izin almak gerekmez mi?”

“örneğin kimden?”

“Jonah’dan.”

Adam belinden bir deste anahtar aldı ve dairenin kapısını açarken, “Ne gerek var buna?” diye söylendi. “Long Falls’daki bedavacı kiracılar mutlu olduğu sürece o da mutlu oluyor.”

“Duyduğuma göre çok cömert bir adammış.”

“Evet, bir başka lanet Rahibe Teresa.”

“Cari’dan sonra öyle birinin gelmesi çok iyi değil mi sence?”

“Beni yanlış anlama, ama Cari pis bir herifti. Para, iş ve siyasetten başka bir şey düşünmezdi. Ama yine de onun ne istediğini kolayca anlar, bilirdin. Yani anlaşılması zor olmayan bir adamdı Cari.”

“Demek anlaşılması kolaydı.”

“Evet, ama Jonah tamamen farklı bir adam. Jonah’ı anlamak oldukça zordur, örneğin şu işi ele alalım, Cari bütün evsizlerin buralardan kovulmasını istiyordu ki, onun açısından bakılınca mantıklı bir işti bu, değil mi? Ama Jonah geldi ve tüm evsizlere yuva verdi, onları yağmurdan kurtardı. Bir tür ruhani prensip, değil mi? Bu evsiz serserileri boş evlere doldur, onların her yere işemelerine izin ver...”

“Spalter kardeşlerin melek-şeytan görüşlerini pek paylaşmıyorsun sen, değil mi, Frank?”

Frank garip bir ifadeyle yüzüne baktı ve “Telefonda söylediğin şey doğru muydu?” diye sordu.

“Ne doğru muydu?”

“Yani Kay’ın Carl’ı öldürmemiş olabileceği ihtimali.”

“Tanım, Frank, ben o kadar yüksek sesle mi konuştum, beni duydun mu yani? Senden rica ediyorum, bu duyduğunu kendine sakla, olur mu?”

“Sorun yok, endişelenme sakın. Ama gerçekten öyle bir ihtimal var mı?”

“Evet, gerçekten öyle bir ihtimal var.”

“Yani bu durumda soruşturma, dava yeniden mi açılacak?”

“Evet, bu mümkün.”

“Yani şimdiye kadar yapılanlar boşa mı gidiyor?”

Gumey sesini alçalttı ve “Pek de böyle diyemeyiz,” dedi. Frank kuşkulu bir ifadeyle ona baktı ve san dişlerini göstererek sınıtı. “Vay canına. Yani onu vuran Kay olmayabilir. Çok ilginç bir dava bu.”

“Biliyor musun, Frank, bana öyle geliyor ki, sanki sen de bu konuda bir şeyler söyleyebilmiş gibi duruyorsun.”

“Belli olmaz, bakarsın söylerim.”

“Bu konuda bir fikrin varsa ve bunu bana da söylersen minnettar kalırım.”

Frank yutkundu, cebinden paketini çıkarıp bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekip üfledi. Sonra, anlamlı bir ifadeyle yüzüne bakarak sınıtı ve “Bay Mükemmelin biraz fazla mükemmel olabileceği hiç geldi mi akıma?” diye sordu.

“Jonah’ın mı? Nasıl yani?”

“Elbette. Bay Cömert. Sokak serserilerine iyi davranan Mükemmel Adam. Bay Lanet Cyber-Cathedral.”

“Sen sanki onun başka bir yanını görmüş gibi konuşuyorsun, Frank.”

“Belki ben annesinin gördüğü yanını gördüm.”

“Annesinin mi? Yani sen Mary Spalter’ı tanıyor muydun?” “Cari işin başındayken o da bazen merkez ofise gelirdi.” “Yani annesi Jonah’la anlaşamıyor muydu?”

“Onun gibi bir şey vardı. Kadın onu hiçbir zaman pek sevmeydi. Sen bunu bilmiyordun, değil mi?”

“Hayır, ama bu konuda daha fazla bilgi edinmek isterdim doğrusu.”

“Mesele o kadar da zor değil. Kadın Carl’ın nasıl bir adam olduğunu bilir ve onu anırdı Sen adamları anırdı. Jonah onun için fazla iyi ve yumuşaktı. Yaşlı kadın tüm o iyiliklere güven- mezdi sanıyorum. Bana sorarsan, kadın Jonah’ın pis bir adam olduğunu düşünürdü ”

16.Bölüm

Bıçak Gibi

Frank dairenin kapısını açtı ve bir saat sonra döndüğünde Gumeý'in hâlâ orada olacağını öğrendikten sonra, devriye turana devam etti - söylediğine göre, Spalter Emlak Şirketi'nin Long Falls'daki bütün mülklerini kontrol ediyordu.

Daire küçüktü ama kasvetli hole kıyasla biraz daha aydınlıktı. Kapıdan girişte, ahşap parke döşemesi ve dar, sıkıcı bir fuaye vardı. Sağda penceresiz, açık bir mutfak, solda boş bir dolap ve banyo gördü, ön tarafta da iki pencere, orta büyüklükte bir oda bulunuyordu.

Gumeý içeriye temiz hava girmesi için iki pencereyi de açtı. Karşıdaki Axton Caddesi'ne, nehrin karşı tarafına ve Willow Rest'in alçak duvarından ileriye baktı. Cari Spalter'm vurulduğu ve şimdi de gömülü olduğu yer, ağaçlarla, çiçeklerle kaplı hafif yamacın yukansındaydı. Gumeý üç taraftan bitki örtüsüyle sanlı o yere bakınca bir sahneyi hatırladı. Karşıda, caddenin nehir tarafın-da, Gumeý'in bulunduğu yerden bir sokak lambasının nehre düşen aksiyile, bir tiyatro perdesi kemeri gibi görünen bir gölge vardı.

Bu sahne imajı sanki olayın diğer bazı yönlerini gölgede bıraka-kıyor gibi geldi. Bir adamın hayatında annesinin mezarında son bulan opera tarzı bir şeyler vardı sanki, bir adam daha sonra gö-müleceği yerde vuruluyordu. Olaydaki aldatmaca, hırs ve tamah olayları, radyo ya da TV'de yayınlanan bir dramı andırıyordu.

Gumeý o anda, daha önce bir katilin durduğu yerde durduğunu ve onun gördüklerini gördüğünü düşünürken, böyle zamanlarda olduğu gibi yine heyecan içinde, uzun uzun karşıya baktı. Ama o korkunç günde, yerde ince bir kar tabakası ve dava dosyasındaki fotoğraflara bakılırsa, Mary Spalter'm açık mezarının kenarında, aile bireyleri için iki sıra halinde dizilmiş, o> altı tane portatif sandalye vardı. Gumeý olayı zihninde tam olarak "anlan- dırmak için, o sandalyelerin yerlerini tam olarak bilmek ; orundaydı. Portatif podyumun, Carl'ın pozisyonunu da bilmeliydi. Paulette, Carl'ın nereye düştüğünü tam olarak söylemişti, ama Gumeý silah ateşlendiği zaman her şeyin nerde olduğunu tam olarak bilmek durumundaydı. Bir an düşündü ve arabasına gidip cinayet yeri fotoğraflarını almaya karar verdi.

Binadan çıkmak üzereyken telefonu çaldı.

Arayan yine Paulette idi ve kadın bu kez daha heyecanlıydı. "Dinle, Dedektif Gumeý," diye konuştu. "Belki yanlış düşünüyorum, ama bu şey beni rahatsız ediyor. Sana sormak zonnda- yım...yani sen Jonah'm da...? Yani şey mi demek istiyorsun...?" "Ben demek istiyorum ki, bu dava herkesin düşündüğü gibi henüz kapanmış olmayabilir, Paulette. Carl'ı belki Kay vurdu... ama ya o kadın vumiadıysa..."

Paulette sesini yükseltti ve "Peki ama o kadar insan içinde nasıl olur da Jonah'm..." dedi ve sustu.

"Bir dakika, ben bir şey demiyorum, sadece daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Bu arada sana da dikkatli olmanı tavsiye ederim, Paulette. Senin güvende olmanı istiyorum. Tüm söyledığım bu kadar işte."

Kadın sakinleşir gibi, derin bir nefes aldı ve "Tamam, anlıyo-rum," dedi, "özür dilerim. Sana yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey var mı acaba?"

"Aslına bakarsan var. Ben şu anda silahın ateşlendiği evde ve dairedeyim. Tetikçinin buradan ne gördüğünü hayal etmeye çalışıyorum. Eğer şimdi gidip seninle beraber daha önce durdu

ğumuz yerde durur ve Cari yere düştüğü zaman başının durduğu noktayı bana gösterirsen çok yardım etmiş olursun."

"Kami üzerindeki kan lekesinin yerini de ister misin?"

"Evet, onu da isterim. Şimdi hemen oraya gider misin?" "Elbette, hemen gidiyorum."

"Harika, çok teşekkür ederim, Paulette. Şu parlak mavi şemsiyeyi de yanına al. Onunla çok iyi, net işaret verebilirsin. Telefonunu da almayı unutma sakın, tamam mı?"

"Tamam."

Gumeý bu gelişmeye sevindi ve dava dosyasını almak için koşarak arabasına gitti. Birkaç dakika sonra dosyayla beraber yukarıya çıkıp, dairenin kapısına yaklaşırken, yandaki daireye birinin girdiğini gördü.

Hemen koştu ve ayağın aralığa koyup o kapının kapanmasını engelledi.

Kısa boylu, zayıf, uzun siyah atkuyruğu saçlı olan bir adam kapı aralığından ona baktı. Sonra, berbat bir kovboy filmindeki Meksikalı bir haydut gibi, altın kaplama dişlerini gösterip, bir deli gibi sırttı. Adamın yüzünde uyuşturucu almış bir adamın ya da bir akıl hastasının ifadesi vardı.

Adam boğuk ama düşmanca olmayan bir sesle, "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Gumeý hafifçe gülümsedi ve "Kapımı engellediğim için özür dilerim," diye konuştu. "Seninle bir sorunum yok. Sadece yan daireyle ilgili bir şey sormak istiyordum."

Adam gözlerini indirdi ve onun kapı aralığında duran ayağına baktı.

Gumey yine gülümsedi ve ayağını geriye çekerek, “Tekrar özür dilerim,” diye konuştu. “Biraz acelem var ve burada konuşacak birini bulmakta zorluk çektim.”

“Ne hakkına konuşacaktın?”

“Basit bir konu. Yani bu binada uzun zamandır yaşayan insanlara ulaşmam lazım.”

“Neden?”

“Sekiz dokuz aydır binada yaşayan kimse var mı, öğrenmek istiyorum.”

Adam, “Sekiz, dokuz ay haa,” dedi ve gözlerini kırptırdı. “Yaklaşık olarak Büyük Patlama zamanı olmalı bu, değil mi?” “Eğer silah sesini demek istiyorsan, evet.”

Adam sanki keçi sakalı varmış gibi, çenesini kaşdı ve “Yoksa Freddie’yi mi arıyorsun?” diye sordu.

Gumey önce onun ne demek istediğini pek anlayamadı. Ama sonra dava dosyasında Frederico ile başlayan bir isim gördüğünü hatırladı.

“Yani silahın ateşlendiği sabah Kay Spalter*ı bu binada gördüğünü söyleyen Freddie’yi mi demek istiyorsun?”

“Burada yaşayan sadece bir tek Freddie oldu, bayım.”

“Pekala, onu neden aramam gerekiyor acaba?”

“Ortadan kaybolduğu için, başka neden olacak?”

“Ne zaman kayboldu, Freddie?”

“Lanet olsun, sen bunu bilmiyor musun yani? Şaka mı yapıyorsun sen? Pekala, kimsin sen be lanet herif?”

“Sadece etrafa yeniden bakıp bir şeyler öğrenmeye çalışan biri.”

“Sadece etrafa bakan biri için önemli iş olmalı bu, öyle mi?” “Aslına bakarsan insana sıkıntı veren bir iş.”

Adam ciddi bir ifadeyle, “Bak bu komik işte,” dedi.

“Pekala, ne zaman kayboldu bu Freddie, söyler misin bana?” Adam başını hafifçe yana eğdi, Gumey’e yandan baktı ve “Telefonu aldıktan sonra,” diye cevap verdi. “Baksana, senin bunu bilmen gerekmez mi?”

“Bana şu telefonda söz eder misin?”

“Ben telefonda ne konuşulduğunu bilmiyorum. Sadece Freddie’ye telefon geldi. Ama sanki sizin çocukların birinden gelmiş gibiydi, bana öyle geldi.”

“Yani bir polisten mi?”

“Evet.”

“Telefondan sonra mı kayboldu Freddie?”

“Evet”

“Pekala, ne zaman oldu bu?”

“Kadının alınmasından hemen sonra.”

Gurney’in telefonu çaldı ama açmadı ve adamın yüzüne bakıp, “Freddie telefonun Klempner adında bir polisten geldiğini söyledi mi sana?” diye sordu.

“Söylemiş olabilir.”

Telefon eden Paulette Purley idi ama Gumey telefonu açmadı, cebine koydu ve “Sen bu binada mı yaşıyorsun?” diye sordu. “Çoğu zaman.”

“Bugün buralarda olacak mısın?”

“Belki.”

“O halde seninle tekrar konuşabiliriz.”

“Olabilir.”

“Benim adım Da ve Gurney. Seninki?”

“Bolo.”

“Kravat markası gibi mi yani?”

Adam, “Hayır, kravat markası gibi değil,” dedikten sonra yine altın dişlerini gösterip sırttı. “Bıçak gibi.”

İmkansız Atış

Gurney telefonunu eline alıp pencerede durdu ve caddeyle nehrin üzerinden Spalter cinayet mahalline ve mezarlığa baktı. Bir elinde telefon, diğerinde mavi şemsiye olan Paulette’in orada durduğunu görebiliyordu.

Bir süre sonra pencereden birkaç adım geriye çekildi ve cinayet masası dedektifinin fotoğraflarına göre üçayaklı düzenek üzerinde tüfeğin bulunduğu noktada durdu. Gözünü tüfeğin dürbünlü nişangahı hizasına getirmek için dizini biraz büküp eğildi ve telefona konuştu.

“Tamam, Pauvette, şimdi şemsiyeyi aç ve Carl’ın bedeninin düştüğü yere koy.”

Kadın onun dediğini yaparken tüfek dürbünüyle onu izledi ve o anda kendi dürbününü getirmediğine pişman oldu. Sonra yere koyduğu ve polisin olayla ilgili olarak çizdiği resme baktı. Resim, Carl’m vurulmadan önce ve vurulup düştüğü iki noktayı gösteriyordu. Her iki pozisyon da annesinin açık mezarıyla, arkadaki iki sıra sandalyelerin arasındaydı. Resimde her portatif sandalyenin yanında bir numara vardı ve bunlar da muhtemelen ayn bir listede gösterilmiş olan oturanların adlarıyla bağlantılıydı.

“Pauvette, hangi sandalyede kinin oturduğunu hatırlayabilir misin?”

“Elbette, herkesi dün sabah buradaymış gibi hatırlıyorum.

17. Bölüm

Adamın şakağındaki delikten sızan kan bile gözümün önünde. Sonra şü kar üzerindeki kan damlası. Tanım, onu nasıl unutacağım?”

Gumey de böyle görüntüler hatırlıyordu, heT polisin hatırladığı böyle görüntüler olurdu. “Böyle görüntüler insan zihninden tamamen silinmez, arada sırada hep hatırlanır, Paulette,” dedi.

Aslında bu tür bazı görüntüler, daha korkunç olanlar yüzünden hafızadan silinebilirdi, ama bunu o anda kadına söylemedi. “Pekala, şimdi bana o sandalyelerde, özellikle de ön sırada otu- ranları söylemeye çalış, Paulette,” dedi.

“Cari konuşmak için kalkmadan önce ilk sıranın ucunda oturuyordu. Senin tarafından bakınca sıranın sağ uçundaydı. Yanında laı Alyssa vardı ama onun yanındaki sandalye boştu. Ondan sonra Mary Spalter’ın üç kuzeni vardı, bu kadınların hepsi de yetmişli yaşlardaydı. Üçüzdüler aslında ve aynı kıyafeti giymişlerdi. Görünüşe göre şirin ya da garip olabildiler. Onların yanındaki sandalye yine boştu ve sekizinci sandalyede de Jonah oturmuştu - yani Carl’dan mümkün olduğunca uzaktaydı ve bu da çok doğaldı.”

“Pekala, ikinci sıra?”

“İkinci sırada Mary Spalter’ın emekliler grubundan sekiz kadın oturmuştu. Sanırım hepsi bir demegin üyesiydiler. Tanım... neydi o? Galiba Yaşlılar Gücü müydü, neydi... tamam... Yaşlılar Gücü’ydi işte.”

“Yaşlılar Gücü mü? Nasıl bir şey bu böyle?”

“Pek bilemiyorum. O yaşlı kadınlardan biriyle konuşmuştum bir ara... Galiba bir deyişleri vardı, ‘Yaşlılar Gücü: İyilik Yapmak için Hiçbir Zaman Geç Değildir’ gibi bir şeydi. Galiba hayır işleri yapıyorlardı. Mary Spalter da o demeye üyeydi.”

Gumey bu Yaşlılar Gücü adlı demegi internette aramaya karar verdi. “Kay’ın cenazeye gelmesini bekleyen ya da gelmediğini görünce şaşırın oldu mu peki?”

“İnsanların bu konuda konuştuğunu duymadım. Spalterlar’ı

tanıyanların çoğu ailede bir sorun yaşandığını biliyorlardı - Kay ve Carl’ın ayrı yaşadıklarını herkes öğrenmişti.”

“Pekala, demek Cari sıranın bir ucunda, Jonah ise diğesindeydi, öyle mi?”

“Evet.”

“Cari sandalyesinden kalktıktan ne kadar sonra vuruldu?” “Bilmiyorum, dört beş saniye olabilir, kalkıp platforma yürüdüğünü hatırlıyorum. Bir-iki adım attı ve vuruldu. Dedğim gibi, herkes ayağının takılıp düştüğünü sandı. Silah sesi duyulmadığına göre, insanların böyle düşünmesi de doğaldır, değil mi?”

“Silah sesi havai fişekler yüzünden mi duyulmadı?”

“Oh, Tanrım, evet. O sabah salağın biri durmadan fişek patlatıyordu. Bu gösteri herkesin dikkatini çekti.”

“Pekala, hatırladığına göre. Cari bir iki adım attı. Şimdi Carl’ın sendeleyip düşmeye başladığı noktaya gider misin?” “Elbette, kalktıktan sonra Alyssa’nın tam önünden geçiyordu.”

Gumey onun, şemsiyeyi koyduğu yerin yaklaşık üç metre sağ tarafına hareket ettiğini gördü.

Kadın, “İşte, burasıydı,” dedi.

Gumey gözlerini kısarak dikkatle baktı. “Eminsin, değil mi?” “Evet, eminim, tam burasıydı.”

“Hafızana bu kadar güveniyorsun yani, öyle mi?”

“Evet, güvenirim. Ama sadece bu değil, sandalyeleri her zaman aynı şekilde dize ederiz ve bu değişmez. Sandalye sırasının boyu mezarın boyu kadar olur ki, oturanlar dönmeden mezarın tam karşılarında görebilsinler. Kalabalık olması halinde sandalye sırasını artırırız, ama sıranın boyu ve mezara göre pozisyonlar hiç değişmez.”

Gumey sesini hiç çıkarmadan kadının anlattıklarını dinliyor ve olay sırasında insanların pozisyonlarını zihninde canlandırmaya çalışıyordu. O sırada, olay raporunu okuduğundan beri aklında kalmış olan bir soruyu sordu. “Bildiğim kadarıyla Spalterlar çok zengin, tanınmış, çevresi geniş bir aileydi. O halde..”

“Cenaze töreni neden o kadar tenhaydı, öyle mi? Bunu mu merak ettin?”

“Evet, yani yanlış saymadıysam, cenaze töreninde sadece on dört kişi vardı ki, böyle ünlü bir aile için çok az insan davet’edilmiş.”

“Bana söylediklerine göre, bu Mary Spalter’ın vasiyetiymiş. Ölmeden önce cenazesine katılmasını istediği insanların listesini kendisi yapmış.”

“Demek cenaze törenine gelmelerini istediği insanları kendisi belirlemiş.”

“Evet, üç kuzeni, iki oğlu, torunu ve Yaşlılar Gücü’nden sekiz kadın. Sanırım aile - daha doğrusu Cari - daha sonra daha büyük bir anma töreni düzenlemek istiyormuş, ama... işte...” Kadın sustu, bir an düşündü ve sonra, “Başka bir şey var mı?” diye sordu. “Son bir sonu? Carl’ın boyu ne kadardı?”

“Boyuna ne kadar mıydı? Şey... sanırım bir seksen, bir seksen beş kadar vardı. Uzun, iri bir adamdı Cari. Neden soruyorsun?” “Vurulduğu sahneyi mümkün olduğunca doğru hayal etmeye çalışıyorum.”

“Pekala. Tamam mı yani?”

“Sanırım tamam...ama sakıncası yoksa olduğun yerde bir dakika daha durur musun? Bir şeyi kontrol etmek istiyorum.” Gumei gözlerini Paulette’ten ayırmamaya gayret ederek, üçayak düzeneğe takılı tüfeğin bulunduğu ve diz çöktüğü yerden doğrulup ayağa kalktı. Ağır adımlarla sola doğru kayarken, iki pencerenin birinden Paulette’i de gözden kaçırmamaya çalıştı. Aynı hareketi sağa doğru tekrarladı. Sonra pencerelere gitti ve pencere eşiğine dayanarak dikkatle dışarıdaki manzaraya baktı, inceledi.

Sonunda Paulette’e teşekkür etti, kısa bir süre sonra onunla tekrar konuşacağını söyledi, telefonu kapattı ve cebine koydu.

Sonra odanın ortasında uzun süre kımıldamadan durdu ve durum muhakemesi yaptı.

Axton“ Caddesi’nin uzak ucundaki sokak lambası sorun oluşturuyor, direğin yatay çubuğu görüşü kapatıyordu. Eğer Cari Spalter bir seksen civan boyundaysa ve Paulette’in dediği yerde durduysa, başına isabet eden kurşun bu daireden atılmış olamazdı.

Ama cinayet silahı bu dairede bulunmuştu.

Polis dedektifleri .220 Swift mermisi barut artığı ya da izini de bu dairede bulmuşlardı - ki bu da bulunan tüfek ve Cari Spalter’ın beyninden çıkanları mermi parçalarıyla uyumluydu.

Görgü tanığı, Kay Spalter’ı silahın kullanıldığı sabah bu dairede gördüğünü söylemişti.

Gumei’in şu anda içinde bulunduğu bu daire, şaşırtıcı bir

yerd.

Cinsiyet Sorunu

Şaşkınlık bazı insanları iş yapamaz hale düşürebilir. Ama bu duygunun Gumeý üzerindeki etkisi tamamen ters olurdu. O dairedaki çelişki - o silahın o daireden ateşlenmiş olmasının mümkün olmaması durumu - onun üzerinde amfetamin etkisi yaptı.

Dava dosyasında hemen incelemesi gereken bazı şeyler vardı. Boş, eşyasız dairede kalmak yerine, dava dosyasını alıp arabasına gitti, ön koltuğa oturup açtı ve olayla ilgili yazılmış raporları ka- nıtlamaya başladı. Dosya iki bölüm halindeydi. Her iki yer için de kurbanın ve katilin durdukları yerleri ayrı ayrı gösteren fotoğraflar, yer tanımlamaları, ifadeler ve delil toplama raporları vardı.

Gumeý her şeyden önce garip bir ihmale dikkat etti. Hiçbir olay raporunda sokak lambası direğinin görüşü kapatan durumundan söz edilmemişti. Spalter mezarlığının o dairenin penceresinden çekilmiş bir telefoto resmi vardı, ama Carl'ın vurulduğu an bulunduğu pozisyonla ilgili olarak nişan hattı sorunundan hiç söz edilmemişti.

Gumeý çok geçmeden dosyada garip bir başka ihmal daha keşfetti. Güvenlik videolarından hiç bahsedilmemişti. Hiç kuşkusuz birisi Axton Caddesi ve mezarlıktaki güvenlik kameralarını kontrol etmiş, incelemiş olacaktı. Bu kadar rutin, doğal bir prosedürün ihmali ve kamera kayıtlarının dosyaya girmemiş olması inanılacak bir şey değildi.

18. Bölüm

Dosyayı ön koltuğun altına sakladı, arabadan indi ve kapısını kilitledi. Kaldırımında durup sağa sola bakınca, yakında sadece üç dükkanın açık olduğunu gördü. Bunlardan biri, şimdi adı olmayan eski Radio Shack, diğeri River King Pizza, üçüncüsü de vitrininde şişirilmiş balonlar olan, ama ne sattığı belli olmayan Dizzy Daze adlı dükkandı.

Ona en yakın olan, adı olmayan elektronik eşya dükkanydı. Gumey dükkana yaklaşıncı vitrin camında elle yazılmış “199 Dolardan itibaren Yenilenmiş Tablet Bilgisayarlar” ve “Saat 2’de Döneceğim” gibi ifadeleri gördü. Saatine baktı, 2.09’dı. Kapıyı denedi, kilitliydi. River King’e gidip birkaç dilim pizza ve bir Cola almayı düşünürken, eski bir Corvette araba kaldırıma yanaştı. Arabadan inen iriyan adam ellisine yakındı ve kollarında başından daha çok kıl vardı. Diğer kapıdan inen kadın ondan biraz daha gençti, diken gibi sivri, mavi san saçları, geniş bir Slav yüzü ve yarı açık pembe süveterin düğmelerini geren iri göğüsleri vardı. Kadın alçak koltuktan kalkmaya çalışırken, adam elektronik eşya dükkânının kapısına gitti, anahtarla açtı ve dönüp Gumey’e baktı. Boğuk, aksanlı bir sesle, “Bir şey mi istiyorsun?” diye sorarken, sanki muhtemel bir müşteriye davet etmiyor, adeta tehdit ediyordu.

“Evet, ama benim istediğim şey biraz karmaşık.”

Adam omuz silkti ve o sırada arabanın alçak koltuğundan kalkmayı başarmış olan kadını gösterip, “Benim işim var, Sophia ile konuş,” dedi, dükkana girdi ve kapıyı açık bıraktı.

Sophia, Gumey’in yanından geçip dükkana girerken, elmacık kemikleri kadar Slav olan bir aksanla, “Zaten bu adamın her zaman yapacak bir işi vardır,” diye homurdandı. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bu dükkân ne zamanda beri açık?”

“Ne zamandan beri mi? Yıllardır burada, ne istiyorsun?” “Güvenlik kameralarınız var mı?”

“Güvenlik kamerası mı?”

“Dükkana giren, çıkan, kaldırımında yürüyen, belki de hırsızlık yapan insanların fotoğraflarını çeken kameralar yani.” “Hırsızlık mı? Nasıl yani?”

“Senden bir şeyler çalan ya da çalmak isteyenler gibi?” “Benden mi?”

“Yani dükkândan demek istiyorum.”

“Hmm, dükkândan mı? Lanet köpekler burayı soymak istediler.”

“Tamam, burayı gözetleyen video kamerası var mı?”

“Evet, var.”

“Pekala, şu ünlü Cari Spalter cinayeti zamanında, yani dokuz ay önce burada mıydınız?”

“Elbette, onu herkes biliyor, buradaydık...” Sophia elini kaldırıp Willow Rest yönünü gösterdi. “Annesinin cenazesinde vuruldu. Düşünebiliyor musun, ne kadar kötü!” Kadın, bir adamı annesinin cenazesinde vuran katilin iki kat ceza görmesi gerektiğini söylemek ister gibi, onun yüzüne baktı ve başını iki yana salladı.

“Güvenlik bantlarını ya da dijital dosyaları ne kadar zaman muhafaza ediyorsunuz?”

“Nasıl yani?”

“Yani onları kaç hafta ya da kaç ay koruyorsunuz, saklıyorsunuz? Kayıtları tutuyor musunuz, yoksa belirli zamanlarda siliyor musunuz?”

“Genellikle siliyoruz. Neden tutalım ki?”

“Spalter’ın vurulduğu güne ait güvenlik kamerası kayıtları duruyor mudur acaba?”

“Polisler hepsini aldı, bizde bir şey kalmadı. Bir sürü bandımız gitti, çok paraydı. O lanet polis hepsini aldı.”

“Bir polis mi aldı güvenlik kamerası bantlarını?”

“Elbette.”

Sophia’nın arkasında durduğu tezgahın üzerinde, U harfi şeklinde dizilmiş bir sürü cep telefonu vardı. Arkasındaki açık kapıdan da dağınık bir büro görünüyordu. Gumey içeride, telefonda konuşan adamın sesini duydu ama neler dediğini anlayamadı.

“O polis aldığı kamera kayıtlarını geri getirmedi mi peki?”

“Hayır, getirmedi. Halbuki bir kayıtta adamın başından vurul-duğu görüliyordu ve TV’ler bu tür kayıtlara nasıl para verirler, bilirsin, değil mi?”

“Yani sizin güvenlik kamerası kaydında karşı mezarlıkta vurulan adamın kaydı da vardı, öyle mi?”

“Tabii, dükkanın önündeki kamera her yeri görüyor. Hem de yüksek çözünürlüklü kayıt bunlar. Çok net görüntüler. Hepsi oto-matik çalışır, çok para verdik buna.”

“O kayıtları alan polis...”

O sırada kadının arkasındaki büronun kapısı ardına kadar açıldı ve kollan kılı adam dışarıya çıktı.

Yüzünde kuşkulu bir ifade vardı ve kaşlarını çarpı Gurney’e bakarken, “Kimse bir şey almadı buradan,” diye homurdandı. “Kimsin sen?”

Gurney ciddi bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve otoriter bir ses tonuyla, “Spalter olayına bakan eyalet polisi konusunda araştırma yapan özel müfettişim,” diye konuştu. “Mick Klemper adında bir dedektifle doğrudan temasınız oldu mu?”

Adam uzun süre boş gözlerle, anlamsız bir ifadeyle ve sessizce onun yüzüne baktı. Sonra başını yavaşça iki yana salladı ve “Böyle bir şey hatırlamıyorum,” diye homurdandı.

“Güvenlik kamerası kayıtlarınızı alan ve hanımefendinin bir daha da geri getirmediğini söylediği o polisin adı Mick Klemper miydi?”

Adam abartılı şaşkın bir ifadeyle kadına baktı ve “Ne saçmalayıp durdun sen öyle, lanet olası kadın?” diye homurdandı.

Kadın içini çekti, onun yüzüne bakıp omuz silkti ve “Polisler

bir şey almadı mı yani?” diyerek güldü. “Belki de almadılar, kim bilir? Belki ben yine yanıldım. Belki çok içiyor ve çok yanılıyorum. Harry benden daha iyi hatırlıyor olayları. Öyle değil mi, Hany?”

Kılı Harry parlak siyah bıyıkları andıran gözlerini Gurney’e çevirdi ve sınıttı. “Görüyorsun işte, buradan kimse bir şey almadı. Eğer bir TV almayacaksan çık git buradan. Büyük ekran, internet için hazır TV’ler var. Fiyatlarımız da makuldür, iyidir.”

Gurney de sırtarak ona baktı ve “Bunu düşünceğim,” dedi. “İyi fiyat dediğin ne kadar oluyor?”

Harry avuçlarını yukarıya doğru açarak, “Bu arz talep meselesi,” diye konuştu. “Ama senin için yine de özel bir fiyat yapabilirim. Polisler her zaman indirim yaparım.”

Gurney aşağıya doğru yürüdü ve çok geçmeden, vitrininde ba-lonlar olan dükkanın kapalı olduğunu gördü. Güneş balonların üzerine vurmuş, onları yanan ampuller gibi parlatmıştı. River Kings adlı pizzacıdaki güvenlik kamerasının kapsama alanı ise çok dardı ve ancak kasanın etrafını alabiliyordu. Yani katil acıkıp da pizzacıya girmediyse, orada öğrenilecek bir şey yok demektir.

Fakat elektronik eşya satan dükkanın yeri çok güzeldi ve Gurney ondan yararlanabilirdi. Tahminine göre, Klemper o dükkanın güvenlik kamerasında kendisi için tehdit oluşturabilecek bir şey görmüş ve onu yok etmeyi düşünmüş olabilirdi. Eğer öyle bir şey oluyorsa, Klemper, Harry’nin ağızını kapalı tutmak için mutlaka bir şeyler yapmak zorundaydı. Klemper belki elektronik eşya dükkanının bir başka işte de kullanıldığını biliyor olabilirdi. Belki de Harry’nin gizli bazı işlerini öğrenmişti.

Fakat bunlar ancak birer tahminden ibaretti. Gurney’in kafasında şimdi bir başka soru vardı. Katil o daireden ateş açmadıysa, hangi daireyi kullanmış olabilirdi? Kaldırımında durdu ve nehrin karşısına, Paulette’in, hâlâ yerde duran ve Carl’ın düştüğü yeri işaret eden mavi şemsiyesine baktı.

Cadde üzerindeki binalara bakıp düşündü; silah, mezarlığa bakan kırk ya da elli pencerenin herhangi birinden ateşlenmiş olabilirdi. Bu pencerelerin hepsinin incelenmesi gerekirdi. Ama bunun ne yaran olacaktı ki? .220 Swift mermisinin barut izleri ilk dairede bulunduyorsa, .220 kalibrelik silah oradan ateşlenmiş demektir. Silah Cari Spalter’a bir başka daireden ateş ettikten sonra o daireye getirilip orada da yeniden ateşlenmiş mi olacaktı yani, buna mı inanmalıydı Gurney? Eğer öyle bir şey yapıldıysa - sa, silahın ilk ateşlendiği daire de onun incelediği daireye yakıt olmalıydı.

Bu durumda en mantıklısı, onun incelediği dairenin hemen yanındaki daire olacaktı. Yani orası adının Bolo olduğunu söyleyen o adamın kaldığı daireydi. Gurney yine binaya girdi, merdiveni koşar adım çıktı ve Bolo’nun kapısını hafifçe vurdu.

Dairenin içinden hızlı adım sesleri, sanki bir çekmecenin açılıp kapanmasını andıran bir ses ve kapanan bir kapının sesi duyuldu. Sonra kapının tam arkasından ayak sesi geldi. Gurney alışkanlıkla bir adım yana çekildi, düşmanca bir hareket ihtimaline karşı alınan bir önlemdi bu. O anda, Long Falls’a geldiğinden beri ilk kez, silahlı gelmekle akılsızlık ettiğini düşündü.

Uzanıp kapıya yine hafifçe vurdu ve “Hey, Bolo, benim,” diye seslendi.

Kapının arkasında iki keskin zincir sesi duyuldu ve kapı, iki zincirin izin verdiği kadar, yaklaşık on santim aralandı.

Bolo kapı aralığından baktı ve “Lanet olsun, yine mi sen?” diye homurdandı. “Her şeye baktın işte, yetmedi mi? Şimdi ne istiyorsun, söyler misin?”

“Uzun hikaye. Pencerenden dışarıya bir göz atabilir miyim?”

“Çok komik.”

“Ben ciddiym, bakabilir miyim?”

“Gerçekten ciddi misin sen? Benim penceremden sokağa mı bakmak istiyorsun yani?”

“Evet, bu benim için önemli.”

Bolo kapıyı kapadı, zincirleri çıkardı ve kapıyı ardına kadar açarken, “Hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım,” diye homur-dandı. Özerinde dizlerine kadar inen san bir basketbol forması vardı ve belki altına da başka bir şey giymemişti. Gumeý’in içeriye girmesi için geriye çekilirken, “hy carıma,” diye söylendi. “Demek penceremden bakmak istiyorsun. Bunu hiç unutmayacağım.” Bu daire de yandaldnin tamamen aynıydı. Gumeý önce mutfığa, sonra holün sonundaki banyoya baktı, oradaki kapı kapalıydı. Bolo’ya baktı ve “Misafirlerin mi var?” diye sordu.

Adam yine altın dişlerini gösterip sıttı ve “Bir tek ziyaretçim var,” dedi. “Ama o bayan kimseye görünmek istemiyor, anla işte...” Salonu gösterdi ve “Pencereden bakmak istiyorsan git bak, işte pencereler orada,” diye ekledi.

Gumeý kapalı duran banyo kapısından rahatsız olmuştu, bu-lunduğu yerde gizli bir şey kalınasım istemiyordu. “Belki daha sonra bakarm,” dedi. Gidip açık duran kapıda durdu, hafif yan döndü ve dairede ya da dışarıda, holde herhangi bir hareketi görecekt şekilde bir süre bekledi.

Bolo ona bakıp göz kırptı ve “Elbette, haklısın,” diyerek başını salladı. “Dikkatli olmak zorundasın. Hiçbir şey karanlıkta kalmamalı, değil mi? Zekice.”

“Bana Freddie’den söz etsene biraz.”

“Söyledim ya sana, adam kayboldu. Serserilerle takılırsan başına gelecek olan budur. Adam ne kadar büyük serseri olursa, başının belası da o kadar büyük olur.”

“Freddie, Kay Spalter’ın davasında tanıklık etti ve kocasının vurulduğu gün, kadım hemen yandaki dairede gördüğünü söyledi. Sen onun böyle konuştuğunu biliyordun, değil mi?”

“Bunu herkes biliyordu.”

“Ama sen Kay’i orada görmedin, değil mi?”

“Aslında ona benzer birini gördüğümü sanmıştım.”

“Nasıl yani? Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Diğer polise söylediğim şeyi sana da söylüyorum.”

“Benimle açık konuşmanı istiyorum.”

“Ufak tefek...narin bir insan gördüm, bir kadına çok benziyordu. Ufak tefek, zayıf, sanki bir dansçı gibiydi. Ona Fransızcada *Petite* diyorlar, yani küçük anlamında. Bunu bilmeme şaşırdın, değil mi?”

“O insanın kadına benzediğini söylüyorsun, ama kadın olduğundan emin değilsin, değil mi?”

“tık gördüğümde kadın sandım, ama emin değildim. Güneş gözlüğü, başında bir bant ve boynunda geniş bir atkı vardı.”

“İlk gördüğünde mi? Kaç kez gördün onu...yani...”

“İki kez gördüm. Diğer polise de böyle söyledim.”

“Yani o kadın oraya iki kez mi girdi? tık seferi ne zamandı?” “Pazar günüydü. Cenaze töreninden önceki Pazar günü.”

“O gün olduğundan eminsin, değil mi?”

“Pazar olması gerek. Boş olduğum tek gündü. Araba yıkamada çalışıyordum. Sigara almak için aşağıya inerken o *petite* denilen kişi merdivenden yukarıya çıkıyordu ve yanımdan geçti, tamam mı? Ama alt kata inince yanımda para almadığımı anladım, tekrar yukarıya çıktım. O kişi senin biraz önce durduğun o kapıdaydı. Ben para almak için kendi daireme girdim.”

“Ona burada ne yaptığını, kimi aradığını sormadın mı?”

Bolo hafif bir kahkaha attı ve “Lanet olsun, adamım,” dedi. “Burada kimse kimseyi rahatsız etmez. Herkes kendi işine bakar. Kimse kimseye soru sormaz.”

“Pekala, o kadın o daireye nasıl girdi? Kapıyı anahtarla mı açtı?”

“Evet, anahtarla açtı.”

“Anahtarla açtığını nerden biliyorsun?”

“Kapıyı anahtarla açtığını duydum. Bunlar ucuz binalar, duvarlar çok ince. Bir anahtarla kapı açılırken sesi duyuluyor. Evet, şimdi o gün Pazar olduğunu kesin olarak hatırladım. Çünkü saat on ikide nehir tarafından kilise çanı sesi geldi. Ding-dong, ding- dong. On iki kez ding-dong çaldı.”

“Pekala, onu tekrar gördün mü?”

“Evet, ama o gün değil. Silahın ateşlendiği güne kadar gör-medim.”

“Ne zaman gördün peki?”

“İkinci kez Cuma günü gördüm onu. Sabah saat dokuzdu. Li-net araba yıkama yerine gitmeden önce. Dışarıya çıktım ve piza alıp geldim.”

“Sabahın dokuzunda mı?”

“Evet, pizza güzel kahvaltıdır. Geriye döndüğümde yine onu gördüm, bu binaya girdi. Aynı kişi. *Petile*. Hızlı yürüyordu ve elinde bir kutu ya da parlak bir paket gibi bir şey vardı. Ben bi-naya girdiğimde o ikinci kata çıkmıştı ve elindeki paketi daha iyi gördüm, yaklaşık bir metre uzunluğunda, Noel paketi gibi, süslü kağıda sarılmış bir kutuydu. Ben üst kata çıktığımda o kişi yan daireye girmişti, ama kapısı hâlâ açıktı...”

“Ne gördün peki?”

“O küçük insan banyoya, ya da tuvalete girmişti. Belki sıkışmış ve tuvalete koşmuştu ve dış kapıyı açık bırakmasının nedeni de buydu diye düşündüm.”

“Evet, sonra ne oldu?”

“Doğru düşünmüştüm, o küçük insan tuvaletteydi, sesi du-yunca iyice anladım bunu.”

“Nasıl yani? Neyi anladın?”

“Sesi.”

“Neyin sesini?”

“Bu doğru değildi.”

“Doğru olmayan neydi?”

“Erkekler ve kadınlar işerken farklı ses çıkarırlar. Bunu sen de bilirsin.”

“Senin duyduğun ses...?”

“Bu, erkek işemesi sesiydi. O kişi belki de ufak tefek bir adamdı. Ama erkek olduğuna eminim.”

Suç ve Ceza

Gumey, Bolo'nun yasal adını (Estavio Bolocco), cep telefonu numarasını ve gördüğü o ufak tefek insanın en ayrıntılı tarifini aldıktan sonra arabasına gitti ve dava dosyasını yarım saat kadar daha inceledi. Dosyada Estavio Bolocco'nun ifadesini, atıştan önceki Pazar günü binada kuşkulu birinin görülüp görülmediğine dair herhangi bir not ya da tetikçinin cinsiyetine dair bilgi aradı.

Fakat dosyada bu üç konuda da bir bilgi bulamadı.

Gözleri yorulmuştu ve üzerinde büyük bir gerginlik hissediyordu. Long Falls'da uzun, yorucu bir gün geçirmişti ve Walnut Crossing'e dönüş zamanı gelmişti. Arabayı çalıştırdı ve oradan ayrılmak üzereydi ki, siyah bir Ford Explorer tam önüne çekip durdu. Tıkız bir adam olan Frank McGrath arabasından atladı ve Gumey'in araba penceresine yanaştı.

"Burada işin bitti mi?"

"Bugünlük bitti sayılır. Eve gidip biraz uyumalıyım, ayakta duracak halim kalmadı. Sana bir şey soracağım, vurulma olayı sırasında burada yaşayan Freddie adında bir adam hatırlıyor musun?"

"Burada yaşayan evsizlerden biri mi?"

"Evet, sanırım onlardan biri."

McGrath yüzünü buruşturarak, İspanyol aksanıyla "*Fre-de-ri-co*," dedi ve "N'e yapmış o adam?" diye sordu.

19. Bölüm

“Adam kaybolmuş, ortalarda yok, biliyor musun?”

“Galiba duymuştum, ama bu uzun zaman önceydi.”

“Pekala bana duyduklarım anlat.”

“Nasıl yani?”

“Neden ortadan kaybolduğu hakkında ne biliyorsun?”

“O herifin ortadan kaybolmasından bana ne. O pis adamlar gelirler ve giderler, biri daha eksilmiş işte. Keşke hepsi yok olsalar da rahatlasak. Onları buradan koyabilirsen sana minnettar kalırım.” Gurney not defterini çıkarıp bir sayfa kopararak cep telefonu numarasını yazdı ve McGrath’a uzattı. “Eğer Freddie hakkında bir şeyler duyar, nerede olduğunu öğrenebilirsen beni ara lütfen. Şimdilik hoşça kal ve kendine dikkat et, Frank, hayat kısa biliyorsun.”

“Küçük iyilikler için Tann’ya dua et sen.”

Gurney arabayla eve dönerken düşünceliydi, sanki bir puzzle kutusu açmıştı ve kutudaki büyük parçalardan birçoğu kayıptı. Emin olduğu bir şey vardı; tetikçinin ateş ettiği söylenen o daireden atılan bir kurşun, sokak lambasının kalın metal kolunu delmeden Cari Spalter’ı şakağından vurmuş olamazdı. Ve bu da anlaşılacak bir şey değildi. Bulmacanın kaybolan parçaları sonunda bu anlaşılmaz durumu hiç kuşkusuz açığa kavuşturacaktı. Fakat her şeyden önce hangi parçaları ve kaç tanesini araması gerektiğini bilmeliydi.

Walnut Crossing’e iki saatlik yolu vardı ama yolların çoğu, onun ve Madeleine’in sevdiği, tarlalar ve ormanlar arasından geçen kır yollarıydı. Fakat Gurney’in kafası meşguldü ve güzel kır manzaralarını, ağaçları görecekti hali yoktu.

Önüne bakıyordu ve kafası cinayet olayına takılmıştı.

Sürekli olayı düşünerek sonunda taşlı kasaba yoluna vardı, küçük gölü geçti ve çayır ortasından geçen kendi yoluna girdi. Ama evine biraz daha yaklaşınca, yan tarafa üçü Priuse ve biri Range Rover olan dört araba görünce şaşırıldı. Evinde sanki bir çevre sorumluluğu ve kasabalılar toplantısı yapılıyor gibiydi.

Ah, lanet olsun, yoga kulübü yemeği vardı, diye homurdandı. Arabanın kontrol panelindeki saat 6.49’u gösteriyordu. Kırk dokuz dakika geç kalmıştı. Zamanı unuttuğu için kendine kızdı, yüzünü buruşturdu ve başını iki yana salladı.

Yemek salonu, mutfak ve salon olarak kullanılan geniş odaya girince, misafirlerin yemek masasına oturmuş, hararetli bir sohbe dalmış olduklarını gördü. Altı misafiri tanıyordu, onlarla yerel konserlerde ve sanat gösterilerinde tanışmıştı ama isimlerini hatırlayamıyordu (ama Madeleine bir gün ona, katillerin adlarını hiç unutmadığını söylemişti).

Onun içeriye girdiğini görünce herkes konuşmasını, yemeğini bıraktı ve başını kaldırıp ona baktı, çoğu gülümsüyordu ama bazılarının yüzlerinde merak ifadesi vardı.

“Geç kaldığım için özür dilerim, bazı sorunlar çıktı da.”

Madeleine de arkadaşlarından özür diler gibi gülümsedi ve “Dave çoğu insanın benzinciye girişinden daha sık sorun yaşar,” dedi.

Davetlilerden biri, “Aslında tam zamanında geldi,” deyince Gurney ona baktı. Onu koruyan misafir, Madeleine’in kriz merkezindeki danışman arkadaşlarından biri, neşeli, iriyan bir kadındı. Gurney onun garip bir adı olduğunu hatırlıyordu. Kadın gülümseyerek, “Biz de tam suç ve ceza konusunu tartışıyorduk, Dedektif,” diye devam etti. “Bu konuyu konuşurken hayatı suç ve cezayla dolu olan adam geldi işte. Zamanı bundan daha iyi ayarlamış olabilir mi?”

Kadın sanki ev sahibiymiş ve bir onur misafirini ağırlyormuş gibi, boş bir sandalye gösterdi Gurney’e ve “Otursana, Dedektif,” diye devam etti. “Madeleine bize yine bir macera peşinde olduğunu söyledi, ama aynı konuda hiç de cömert davranmadı. Yine suç ve/veya cezayla ilgili bir macera mı bu acaba?”

Erkek misafirlerden biri, Gurney’in boş sandalyeye rahat oturması için, kendi sandalyesini biraz yana doğru çekti.

“Teşekkür ederim, Scott.”

“Rica ederim, ama adam Skip.”

“Tabii ya, Skip. Ama seni gördüğüm zaman hemen uzun yıllar beraber çalıştığım Scott adında bir arkadaşımı hatırlıyorum, sana çok benzerdi.”

jGurney o anda bu küçük yalanı sosyal nezaket gereği söylemişti. Çünkü adamın adını hatırlamıyor ve onunla hiç de ilgilenmiyordu. Ama

söylediğinin yalan olduğu aslında belliydi, çünkü Skip yetmiş beş yaşında, ak saçları Einstein tipi kabarmış, yaşlı bir adamdı. Bu durumda, Üç Ahbap Çavuşlar’dan birine benzeyen bu zayıf, yaşlı adamı aktif bir polis dedektifine benzetmek aslında inanılacak bir şey değildi elbette.

Ama misafirlerden biri bu konuyu merak edip sormadan önce, iriyan kadın hemen atıldı ve “Dave tabağına bir şeyler alırken, konuştuğumuz konuyu ona da söyleyelim mi arkadaşlar?” dedi.

Guroey kadının yine kendini koruduğunu görüp etrafa bakınırken, birden adını hatırladı. Kadının adı Filomena idi, ama herkes ona kısaca Mena derdi ve gerçekten lider olacak bir kadındı. Kadın, “Slip’e göre hapsin amacı suçluları cezalandırmaktır, çünkü rehabilitasyon...ne demiştin bu konuda, Skip?” diye sordu.

Yaşlı adam sanki okul yılları sırasında üzücü bir şeyler hatırlamış gibi, yüzünü buruşturdu ve “Şu anda hatırlayamadım,” dedi.

Ama kadın o neşeli haliyle, “Hah, şimdi hatırladım,” diye devam etti. “Rehabilitasyonun sadece bir fantezi, ama hapsin ceza olduğunu söyledin. O zaman Margo da rehabilitasyon, ya da iyileştirme için uygun cezaların gerekli olduğundan söz etti. Ama Madeleine’in bu konuda aynı fikirde olduğunu sanmıyorum. Sonra da Bruce dedi ki...”

Kır saçlı ve sert yüz ifadeli bir kadın, “Ben ‘ceza’ demedim,” diyerek araya girdi. “Ben, ‘açık olumsuz sonuçlar’ dedim. Çağn- şımlar tamamen farklıdır.”

“Pekala, o halde Margo açık olumsuz sonuçları savunuyor. Ama Bruce dedi ki...aman Tanm, ne demiştin, Bruce?”

Masanın başında oturan siyah bıyıklı, tüvit ceketli bir adam onlara sırtarak baktı ve “Çok önemli bir şey söylemedim,” diye konuştu. “Ben sadece, cezaevi sisteminizin, vergi gelirlerini boşa harcamaktan başka bir işe yaramadığını söyledim - suçları engelleyeceği yende, daha çok suçlu yaratan bir sistem.” Hapis yerine infazı yeğleyen kibar, ama öfkeli bir adam gibi konuşuyordu. Böyle konuşan bir adamı, oturmuş, sakın bir tavırla yoga meditasyonu yaparken hayal etmek zordu.

Gumey masanın ortasındaki büyük servis tabağından kendi tabağına biraz sebzeli lazanya alırken, bunu düşünerek hafifçe gülmüştü. “Sen de yoga kulübüne üye misin, Bnce?”

Adam, dostane olmaktan ziyade, alaycı bir ses tonuyla konu-şarak, “Karım hocalardan biri olunca ben de doğal olarak onur üyesi, ya da fahri üye oluyorum,” dedi.

İki sandalye ötede oturan soluk yüzlü kremli, sarışın bir kadın zor duyulan bir sesle, adeta fısıldayarak, “Ben hoca olduğumu söyleyemem, sadece grubun bir üyesiyim,” diye konuştu. Bir an durup soluk dudaklarını yaladı ve “Konumuza geri dönersek, bütün suçlar aslında bir tür akıl hastalığı değil midir,” diye sordu.

Kocasını gözlerini devirip ona baktı.

Gurney’in karşısında oturan yumuşak, yuvarlak yüzlü, sempatik bir kadın, “Aslında bu konuda çarpıcı bir araştırma var, Iona,” diye konuştu. “Gazetedeki tümörler konusunu okuyan var mı içinde? O yazıda, daha önce normal olan ama daha sonra çocuklara tecavüz etme arzusu duymaya başlayan orta yaşlı bir adamdan söz edilmiş. Muayenesi sonucunda adamın beyininde hızlı büyüyen bir tümör bulunmuş. Adamı beyin ameliyatına alıp tümörü çıkarmışlar ve adamdaki aşırı cinsel arzular yok olmuş. Garip, değil mi?”

Skip yüzünü buruşturdu ve “Yani suç işleme arzusu beyin kanserinin bir ürünü mü demek istiyorsun?” diye sordu.

“Ben sadece okuduğum yazıdan söz ediyorum. Ama o yazıda, yine beyin anormallikleriyle bağlantılı olan başka korkunç

davranışlar da anlatılmıştı. Ve bu da bir anlam ifade ediyor, değil mi?”

Bruce boğazını temizledi ve “O halde Bemie Madoff’un Pon- zi planı, onun beyin korteksindeki küçük bir kistte mi gelişti diyeceğiz yani?” diye sordu.

Mena, “Bruce, Tanrı aşkına,” diyerek araya girdi. “Patty böyle bir şey demek istemiyor.”

Adam yüzünü buruşturup başını iki yana salladı ve “Bu bana kaygan bir yol gibi görünüyor,” diye konuştu. “İnşam sıfır so-rumluluğa götürüyor, değil mi? Önce, ‘Bunu bana Şeytan yaptırdı,’ sonra da ‘Mahrum çocukluğum yaptırdı’ diyorlar. Şimdi de ‘Bunun nedeni tümördür’ ifadesi ortaya çıktı. Bu bahaneler nerde son bulacak?”

Onun öfkelendiğini gören diğerleri sustular. Gumey’in anladığı kadarıyla, her zaman sosyal yönetici ve barışçı olan Mena, konuyu değiştirmek için, “Hey, duyduğuma göre tavuk yetiştirmeye başlamışsın, Madeleine, doğru mu bu?” diye sordu.

Maileine birden neşelendi ve “Evet, doğru,” diyerek başını salladı. “Ambarımızda geçici olarak yaşayan üç tavuk ve bir de saldırgan horozumuz var. Gıdıklayıp, ötüp duruyorlar. Onları seyretnmek gerçekten eğlenceli oluyor.”

Mena başını hafifçe yana eğdi ve “Ambarda geçici olarak mı kalıyorlar?” diye sordu.

“Onlara bir kümes yapmamızı bekliyorlar zavallılar - kümesi şu arka tarafta yapacağız.” Bunu söylerken cam kapılardan dışarısını gösterdi.

Patty endişeli bir ifadeyle hafifçe gülümsedi ve “Kümesin güvenli olmasına dikkat edin,” dedi. “Tavuklara saldıran hayvanlar vardır ve o zavallılar kendilerini savunamazlar.”

Bruce hafifçe öne doğru eğildi ve “Sansar sorununu bilirsiniz, değil mi?” diye sordu.

Madeleine sansarlardan söz edilmesini istemiyormuş gibi, he-men, “Tabii biliyoruz,” dedi.

Bruce onları korkutmak ister gibi, sesini alçalttı ve “Aslında o türden başka saldırgan hayvanlar da vardır,” diyerek başını salladı.

Madeleine, korkulu gözlerle ona baktı. “Başka hayvanlar da mı var?”

Iona birden ayağa kalktı, masadakilerden özür diledi ve holdeki tuvalete doğru gitti.

Bruce, “Gelincik, çakal gibi yırtıcı hayvanlar da kümeslere saldırır. Bunlar kan kokusu almca çıldırırlar,” dedi. Bir an durdu, gece vakti kamp ateşi etrafındaki çocukları koikutmaya çalışıyormuş gibi, “Bu hayvanlar tavuk ve horozları paramparça ederler,” diye devam etti. “Bu hayvanların tek amacı sanki zararsız hayvanları parçalamaktır.”

Masada uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Skip, “Ama sorun sadece o yırtıcı hayvanlar değildir,” deyince diğerleri güldüler. Fakat yaşlı adam onlara aldırmadı, konuşmaya devam etti. “Çakallar, kurtlar, tilkiler, şahinler, kartallar da tehlikelidir. Yani, tavuklara düşman olan çok sayıda vahşi hayvan vardır doğada.”

Bruce garip bir ifadeyle güldü ve “Tamam, ama tüm bunlara karşı güzel bir av tüfeğiyle karşı koyabilirsiniz, dostlanm,” dedi.

Mena bu kez yine tavuk konusunu değiştirmek istedi ve “Pekala, bu kadar tavuk yeter, şimdi Dave geldiği zaman konuşmakla olduğumuz konuya dönelim,” dedi. “Ben bugün toplumunuzdaki suç ve ceza konusunda onun görüşünü duymak isterim.”

Patty, “Tabii, ben de isterim bunu,” diye destekledi onu. “Özellikle de suçlular ve günahlar, kötülükler konusundaki fikrini almak isterim.”

Gumey bir parça lazanya alıp ağzına attı ve çiğneyip yuttuktan sonra onun melek gibi temiz yüzüne bakarak, “Günahlar, kötülükler mi?” diye sordu.

Kadın, “Böyle şeyler olduğuna inanıyor musun sen?” diye sordu. “Yoksa bunlar da ejderhalar, cadılar gibi uydurma kavramlar mı?”

Gumey bu soruya sinirlendi ve “Sanırım ‘kötülük’ yararlı bir kelime olabilir,” dedi.

Masanın diğer ucundan tartışmaya katılmak isteyen Margo, “Yani sen buna inanıyor musun?” diye sordu.

“Ben ‘kötülüğün’ yararlı bir sözcük olduğuna dair ortak bir insan deneyimi olduğunun farkındayım.”

“Bu nasıl bir deneyim olabilir ki?”

“Kalpten yanlış olduğuna inandığın bir şeyi yapmak gibi.”

Patty, onaylar gibi, parlayan gözlerini onur yüzüne dıktı ve “Yaa,” dedi. “Ünlü bir yogi, ‘Kötülük usturasının sapı ağzından daha derin keser,’ demişti.”

Bruce, “Bu söz bana sanki bir niyet kurabiyesi gibi geldi,” dedi. “Bunu Meksikalı uyuşturucu baronlarının kurbanlarına söylemeye çalış bakalım.”

Iona ona belli belirsiz bir heyecan ifadesiyle baktı ve “Bu da ‘Sana yaptığım kötülüğün iki katını kctv’ne yaparım,’ demeye benziyor,” dedi. “Kader hakkında konu*, .-mın çok çeşitli yollar vardır.”

Bruce, “Kader aciz ya da beceriksizler için geçerli bir kavramdır,” diyerek başını iki yana salladı. “Yani bir katil kendisine, öldürdüğü kişiden iki kat daha fazla zarar verdiyse, onu yargılayıp mahkum etmeye gerek kalmaz anlamına mı gelmeli bu? Saçmalık. Karmaya ya da kadere inanıyorsan, canileri tutuklayıp cezalandırmaya hiç gerek kalmaz. Ama canilerin cezalandırılmasını istiyorsan, o zaman karmanın saçmalık olduğuna inanmalısın.”

Mena birden neşeli bir ifadeyle, “Pekala, suç ve ceza konusuna geri döndük demek,” diye konuştu. “Şimdi Dave’e bir sorum var. Bazılarına göre, Amerika’da adalet sistemine inanç azalıyor. Sen adalet dünyasında yirmi yıldan fazla çalıştın, değil mi, Dave?”

Gumey başını salladı.

“O halde bu sistemin güçlü ve zayıf noktaları, neyin çalışıp neyin çalışmadığını bilirsin. O zaman nelerin değişmesi

BiliHimi-ft

konusunda az çok bir fikrin vardır. Bu konuda neler düşündüğünü duymak isterdim.”

Cevaplanması oldukça zor bir soruydu. Gumeý bir süre dü- şündü ve sonra, “Değişimin mümkün olduğunu pek sanmıyo- rum,” dedi.

Skip öne doğru eğildi ve “Fakat yanlış olan çok şey var,” dedi. “Gelişme konusunda fırsatlar da çok.”

Farklı düşünen Patty, “Svami Shisna-pushna’ya göre, dedek- tiler ve yogiler, gerçeği arayan ve farklı kıyafetler giymiş kar-deşlermiş,” dedi.

Gumeý kuşkulu bir ifadeyle ona baktı ve “Ben kendimi ger- çeği arayan bir adam olarak görmek isterim,” dedi. “Ama belki de sadece yalanları ortaya çıkaran biriyim.”

Patty onun bu sözünden daha derin bir anlam çıkarmış gibi, gözlerini açarak yüzüne baktı.

Mena konuyu dağıtmak istemiyormuş gibi, “Pekala, eğer siste- min kontrolünü bugün eline alsaydın, neleri değiştirdin, Dave?” diye sordu.

“Hiçbir şeyi değiştirmedim.”

“İnanamıyorum sana. Sistem karmakaşık olmuş bir halde.”

“Elbette karmakaşık. Her kaşıklık gücü elinde tutan bili- lerinin işine yarar. Ve bu öyle bir karmaşadır ki, kimse bunu dü- şünmek istemez.”

Bruce boş ver der gibi elini salladı. “Göze göz, dişe diş. Bu ka- dar basit. Düşünmek bir çözüm değil, aslında sorun yaratmaktır.”

Skip bir kahkaha attı ve “Hayalanna bir tekme atarsın olur

Masada derin bir sessizlik oldu ve Gumeý de lazanyasun ye. meye başladı.

İlk konuşan kişi, Mona Lisa gülümsemesini andıran hafif çatık kaşlarıyla Gumeý’e bakan soluk yüzlü Iona oldu. “Canımı sıkan bir konu var. Bu soru uzun zamandır aklımda ve bir türlü cevabını bulamadım...” Sustu ve önündeki tabağın ortasında kalmış bir bezelye tanesini bıçağının ucuyla dürttü. “Size saçma gibi gelebilir, ama ben ciddiym. Çünkü dürüst bir cevabın, bir kişi hakkında birçok şeyi açığa çıkaracağını sanıyorum. Bu yüzden canım sıkılıyor, karar veremiyorum. Bu kararsızlık beni nasıl bir insan yapar?”

Bruce parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutarken, “Tanrı aşkına, Iona, ne söyleyeceksen söyle artık,” dedi.

“Tamam, tamam, özür dilerim. İşte, sorum şu. Seçmek zorunda kalsaydın, bir katil mi... yoksa onun kurbanı mı olmak isterdin?”

Bruce şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve “Bunu bana mı soruyorsun?” diye sondu.

“Hayır canım, elbette sana sormuyorum. Senin cevabının ne olacağını biliyorum zaten.”

Peter Pan

İkinci Kısım.

Rahatsız Edici Farklar

Bruce ve Iona büyük Range Rover’la, diğerleri sessiz Priuse’la- nyla gittikten sonra Madeleine masayı ve etrafı temizlerken, Gumey de Spalter dosyasıyla çalışma odasına kapandı. Otopsi raporunu çıkardı ve oğlunun Babalar Günü hediyesi olarak verdiği ince retina-ekran tablet bilgisayarını açtı.

Yarım saat kadar nörolojik web siteleri arasında dolaştı ve Cari Spalter’ın başındaki kurşun yarasıyla, Paulette’in söylediğine göre, yere düşmeden önce sendelediği yaklaşık üç metrelik mesafede tutarsızlığı anlamaya çalıştı.

NYPD Cinayet Masası’nda çalıştığı yıllarda buna benzer iki kurşun yarasını istediğinden daha yakın bir mesafeden görmüştü Gumey. Ve her iki olayda da kurbanlar oldukları yere düşmüşlerdi. Ama Cari hemen düşmemiş, iki üç metre kadar sendeleyerek ilerlemişti. Bu nasıl olmuştu?

Bunun iki açıklaması olabilirdi.

Bir ihtimale göre, adli tıp uzmanı doktor, beyin dokusu travması konusunda yanılmış olabilirdi ve belki de beynin hareket merkezi mermi parçalarıyla tam olarak tahrip olmamıştı. İkinci İhtimale göre, Cari bir kez değil, iki kez vurulmuştu. Birinci mermi onu yere’ doğru sendeletmiş, şakağa isabet eden İkincisi ise otopside görülen ağır sinirsel hasan yapmıştı. Ama bu teoriye göre sorun, adli tıp uzmanının Carl’da bir tek kurşun yarası

20. Bölüm

bulmuş olmasıydı. Bir .220 Swift mermisi elbette çok temiz bir yara, ya da çok dar bir delik açardı - dikkatli çalışan bir adli tıp uzmanının bunu gözden kaçırmaması olanaksızdı. Ama böyle minik bir kurşun deliği herhangi bir şekilde dikkati dağılmış bir uzmanın gözünden kaçmış olabilir.

Gurney bunu düşünürken bir şey daha hatırladı. Paulette'in anlattığına göre, Cari, ölümünden en çok yararlanacak olan iki insanın hemen önlerinde vurulmuştu. Jonah, Spalter emlak şirketinin tek sahibi olacak, şımarık uyuşturucu bağımlısı Alyssa da - Kay'in sahneden çekilmesiyle - babasının mirasına konacaktı.

Gurney, Jonah ve Alyssa ile mutlaka görüşmeliydi. Mick Klemper'la tanışması da gerekiyordu. O adamla çok fazla beklemeden yüz yüze gelmeliydi. Bu tezatlar, sağlam olmayan deliller ve muhtemelen yalancı tanıklar ortamında, savcı Pişkin'in nerde durduğunu öğrenmesi de iyi olacaktı.

O sırada mutfakta kınlan bir şeyin sesini duyunca yüzünü buruşturdu.

Bir zamanlar mutfaktan kınlan bir şeyin sesini duyduğu zaman Madeleine'in dalgın olduğunu düşünürdü. Ama daha sonra, bu seslerin kendi kafasını da karıştırdığını anlamaya başladı. Bazen karısıyla tartıştığı zaman onun bir tabak çanak kırmasını doğal karşılar, bunun sinirlenme sonucu olduğunu anlardı. Ama düşünceli davranır, Madeleine'i sinirlendirmezse, kınlan herhangi bir şeyin küçük, zararsız bir kaza olduğunu kabul ederdi.

O akşam, karısının arkadaşlarını davet ettiği yemeğe yaklaşık bir saat geç gelmiş, misafirlerin adlarını hatırlayamamış ve onlar gider gitmez de onu mutfakta yalnız bırakıp çalışma odasına kapanmıştı.

Onu mutfakta yalnız bırakmakla sinirlendirmişti mutlaka, ama bunu telâü edebilir, ondan özür dileyerek durumu düzeltebilirdi. Nörolojik web sitelerinde bir süre daha not aldıktan sonra, tablet bilgisayarını kapattı, otopsi raporunu dosyaya koydu ve mutfığa gitti.

Madeleine o sırada bulaşık makinesinin kapağını kapıyordu. Kahve makinesinin suyuna baktı, kaynatma düğmesine bastı. Madeleine ellerine bir sünger ve bir de bez alarak mutfak tezgahını temizlemeye başladı.

Gurney karısına baktı ve alçak sesle, "Garip insanlar," dedi. "Bence 'İlginç insanlar' demek daha nazikçe bir ifade olur." Gurney hafifçe boğazını temizledi ve "Adalet sistemi konusunda söylediklerimi duyunca umarım çok şaşırmaşlardır" dedi.

O sırada kahve makinesinin kırmızı düğmesi yandı.

"Aslında önemli olan söylediğin şey değildi. Ses tonun kep-melerden daha çok şey ifade ediyordu."

"Daha çok şey mi ifade ediyordu? Nasıl yani?"

Madeleine ona hemen cevap vermedi ve tezgahın üzerine eğilip inatçı bir lekeyi silmeye çalıştı. Gurney onun konuşmasını bekledi. Madeleine alına düşen bir tutam saçı elinin tersiyle iterek gözlerini açtı. Sonra onun yüzüne baktı ve "Bazen insanlarla bir arada olmaktan, onlarla konuşmaktan ya da onları dinlemekten sıkılmış gibi davranıyorsun," dedi.

Gurney içini çekti ve "Benim canımı sıkın şey insanlarla bir atada olmak değil..." dedikten sonra sustu. Kahvesini aldı, şeker atarak gereğinden daha uzun bir süre karıştırdı ve sonra, "Kafam bir şeyle meşgulken, normal hayat şartlarına uyum sağlamakta zorluk çekiyorum," diye ekledi.

Madeleine, "Bunun zor olduğunu ben de biliyorum," dedi. "Sanırım bazen benim klinikte nasıl çalıştığımı, ne gibi sorunlarla uğraştığımı unutmuş gibi davranıyorsun."

Gurney ona klinikte uğraştığı sorunların içinde cinayet ol-madığını söylemek isterdi, ama bunu yapamayacağını biliyordu. Madeleine ona bir şeyler daha söylemek ister gibi bakınca, kahve kupasını eline aldı ve konuşmasını bekledi - karısı ona herhalde kırsal kesimde çalışan bir kriz merkezinin şartıcı gerçeklerinden bahsedecekti.

Fakat Madeleine farklı bir konuda konuştu. "Ben belki işimi senden daha kolay bırakabiliyorum, çünkü işimde, senin kendi işinde olduğun kadar iyi değilim."

Gurney gözlerini kırıştırdı ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir insanda belirli bir konuda büyük yetenek varsa, o insan her şeye boş verir ve o konuya yoğunlaşma eğilimi gösterir. Bunun doğru olduğunu kabul etmiyor musun?"

Gurney onun konuyu nereye götürmek istediğini merak etti ve "Sanırım haklısın," dedi.

"Evet, işte sen sorunları, yalanları ortaya çıkarma, karmaşık suçları çözme konusunda son derece yeteneklisin. Bu konuda o kadar iyi, o kadar

rahatsız ki, belki de hayatın diğer olayları adeta rahatsız ediyor seni...” Madeleine sustu ve tepkisini görmek ister gibi yüzüne baktı.

Gumey onun söylediklerinde gerçek payı olduğunu biliyordu, ama sadece omuz silkti ve bir şey söylemedi.

Madeleine içini çekti ve yumuşak bir sesle, “Ben kendi işimde çok yetenekli olduğumu düşünmüyorum,” diye devam etti. “Bana işimde iyi olduğumu söylemiş olabilirler ama bu benim için yeterli değil. Yani hayatımın en önemli şeyi işim değil. Ben hayatımdaki her şeye önem veriyorum. Çünkü benim için her şey önemli. Özellikle de sen çok önemlisin.” Madeleine sustu ve kelimelerinden çok daha fazla şey ifade eden o garip gülümsemesiyle gözlerine baktı.

Madeleine, “Bazen senin bir olaya fazla daldığın konusunda konuşurken tartışmaya başlıyoruz,” diye devam etti. “Çünkü sen belki de benim, seni bir dedektif gibi çalışmaktan alkoymak istediğini sanıyor, bana kızılıyorsun. Buralara, dağın başına ta-şındığımız zaman, bu benim için bir umut ya da fantezidi belki, ama artık öyle değil, Dave. Senin kim olduğunu biliyor, anlıyor ve bununla mutlu oluyorum. Bazen belki böyle davranmıyorum, seni değiştirmek istediğini düşünüyorsun. Ama bu doğru değil.”

Madeleine sustu, düşüncelerini, duygularını sandığından daha iyi okur gibi kocasına baktı. “Ben seni olmadığın başka birine çe-virmek istemiyorum. Sadece hayatına biraz parıltı, bir değişiklik getirirsen daha mutlu olabileceğini hissediyorum, Dave. Bana sanki sonunda hiçbir ödül olmayan bir yamaçtan, bir kayadan yukarıya tırmanmış gibi geliyor. Sanki hep bir şeyleri itmek, mücadele etmek, kendini tehlikeye atmak istiyorsun. Tehlike büyüdükçe senin daha çok hoşuna gidiyor.”

Gumey onun tehlike konusunda söylediğine itiraz etmek istedi, ama sustu ve sözünü bitirmesini bekledi.

Madeleine üzgün bir ifadeyle ona baktı ve “Bu davanın, bu karanlık olayın derinliklerine öylesine daldın ki, bu olay senin güneşini kararttı, Dave,” diye devam etti konuşmasına. “Sen artık bu davadan başka hiçbir şey görmüyorsun. Ben de bu durumda yaşantıma bildiğim gibi devam ediyorum. Klinikte çalışıyorum, ormanda yürüyorum, konserlere, sergilere gidiyorum. Kitap okuyorum, viyolonsel çalıyor, bisiklete biniyor, bahçeye, eve, tavuklara bakıyorum. Kışın karda yürüyor, arkadaş ziyaretine gidiyorum. Ama bazen de, bütün bunları neden seninle beraber yapamıyoruz diye düşünmeden edemiyorum. Birlikte güneşlenip yürüyüş yapamaz mıyız yani?”

Gumey ona ne diyeceğini bilemedi. Onun, dediklerinde bir noktaya kadar haklı olduğunu biliyor, ama yine de bunu ona söy-leyemiyordu.

Madeleine sonunda hafifçe gülümsedi ve “İşte, aklımdakileri sana söyledim,” diye bitirdi.

Ama yüzündeki o üzgün ifade yok olmuş, gözlerinde sıcak, açık, umut dolu bir ifade belirmişti.

Gumey, bütün varlığıyla karşısında duran, ona gülümseyerek bakan karısına baktı. O anda aralarında hiçbir engel, kaçınılacak bir şey, hiçbir oyun, hile yoktu. Karısı konuşurken farkında bile olmadan elinde tuttuğu kupayı masaya bıraktı ve ona yaklaştı.

Onu kollannın arasına aldı ve bütün sevgisiyle sarıldı, vücudunun tüm sıcaklığını hissetti.

Sonra onu yeni damadın gelini kucaklaması gibi, kucağına aldı ve Madeleine kahkahalar atarken, yatak odasına kadar taşıdı, yavaşça yatağa bıraktı...

Ertesi sabah Madeleine ondan önce uyandı.

Gumey duş alıp tıraş oldu, giyinip kahvaltıya gittiğinde, Madeleine kahvesini almış, fındık ezmesi sürülmüş kızarmış ekmeğini yerken sevdiği bir kitabı okuyordu. Gumey onun yanına gitti, eğildi ve saçlarından öptü.

Madeleine ağzındaki lokmayı yutmaya çalışırken, güldü ve Günaydın,” dedi. O gün klinik çalışma günüydü ve işine gitmek üzere giyinmişti.

Gumey, “Bugün tam gün mü çalışıyorsun, yarım gün mü?” diye sordu.

Madeleine kahvesinden bir yudum aldı ve “Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Bugün orada başka kimlerin olacağına bağlı. Senin programında neler var?”

“Saat sekiz buçukta Hardwick gelecek.”

“Öyle mi”

“Saat dokuz civan Kay Spalter’dan bir telefon bekliyoruz.” “Sorun mu var?”

“Sorundan başka ne var ki... Bu vakada her gerçeğin karşısında bir tezat, bir yalan var.”

“Sen de zaten bundan hoşlanmıyor rtusun? Bunu istemez misin hepr

“Yani her şey kördüğüm olsun ve ben de onu çözeyim, değil mı.

Madeleine başını salladı, kahvaltısını bitirdi ve boş tabağıyla kupasını lavaboya götürüp yıkadı. Sonra gelip Gurney’i öptü ve “Geç kaldıu ? öüşürüz,” diyerek koşar adım uzaklaştı.

Gumey kendisine tost yapıp cam kapının yanına oturdu. Hafif sabah sisinde, karşısında puslu görünen çayıra, karşıdaki bir kısmı yıkılmış duvara, komşulardan birinin otlarla kaplı tarlasına ve onların ötesinde güçlükle görebildiği Barrow Tepesine baktı.

Kahvaltısını bitirmek üzereydi ki, ambarın altındaki yoldan gelen Hardwick’in koca GTO arabasının homurtusunu duydu. İki dakika sonra kırmızı canavar kuşkonmaz bahçesinin yanına park etti ve Hardwick cam kapının önünde göründü, üzerinde siyah bir tişört ve kirli gri bir eşofman altı vardı. Cam kapılar ardına kadar açıldı ama içerdeki sürgülü kapılar kilitliydi.

Gumey eğildi ve sürgülü kapılardan birinin kilidini açtı. Hardwick içeriye girdi ve selam bile vermeden, “Yukarıdaki yolda dolaşıp duran koca bir lanet domuz var, biliyor musun?!” dedi.

Gumey başını salladı ve “Burada olağan manzaralar bunlar,** diye cevap verdi.

“Sanırım yüz otuz kiloya yakındı hergele.**

“Onu tutup kaldırmayı mı denedin yoksa?!”

Hardwick onun alaycı sorusuna aldırmadı, etrafa bakındı ve “Söyledim ama yine söyleyeceğim,” dedi. “Burada şahane bir kır havası, güzelliği, çekiciliği var, biliyor musun?”

“Teşekkür ederim, Jack. Otursana.”

Hardwick tırnağıyla ön dişini karıştırdı, düşünceli bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve bir sandalye çekip karşısına oturdu. “Yal-‘ nız başına kalan şu Bayan Spalter’la konuşmadan önce bana söylemek istediğin bir şeyler var mı, Dave?”

“Aslında pek yok ama olayda anlamsız bir sürü şey olduğunu söyleyebilirim.”

Hardwick gözlerini kısarak baktı ve “Pekala, bu anlamsız dediğin şey»er ..bizim lehimize mi, aleyhimize nr?” diye sordu “Bizim mi?”

“Ne demek istediğini biliyorsun. Kararın bozulması için işinize yarayacak şeyler mi, yoksa aleyhimizde mi?”

“İşimize yarayabilirler sanıyorum, ama pek de emin değilim.

Çok kanşık, kuşku uyandıran, garip şeyler var bu olayda.” “Karışık ve kuşkulu şeyler mi? Nasıl yani?”

“örneğin şu, tetikçinin kullandığı, silahı ateşlediği daire.” “Ne olmuş o daireye?”

“Atış oradan yapılmamış gibi görünüyor.”

“Nedenmiş?”

Gumey ona mezarlık bekçisi kadın Paulette ile yaptığı deneyi ve sokak lambasının engelleyici pozisyonunu anlattı.

Hardwick kafası karışmış gibi baktı, ama pek de endişeli değil gibiydi. “Pekala, başka ne var?”

“Tetikçiyi gördüğünü söyleyen bir görgü tanığı buldum.” “Freddie mi? Polisin şüpheliler sırasında Kay’i gösteren adamı mı demek istiyorsun?”

“Hayır, benim tanığının adı Estavio Bolocco. Adam sorguya çekildiğini söyledi, ama dosyada buna dair bir kayıt yok. Bu adam tetikçiyi gördüğünü ve onun aslında bir kadın değil, bir erkek olduğunu söylüyor.”

“Nerde görmüş tetikçiyi?”

“Bu da bir sorun işte. O da tetikçiyi atışın yapıldığı söylenen o bildik dairede gördüğünü söylüyor, ama ben atışın oradan ya-pılmadığına eminim.”

Hardwick yüzünü buruşturdu ve “Dediğin gibi, bu söyledik-lerin her şeyi karmakarışık hale getiriyor,” diye konuştu. “Ama tanığının, tetikçinin bir kadın değil de erkek olduğunu söylemesi boşuma gitti. Klemper’ın, o tanığın ifadesini dosyaya koymamış olmasına da sevindim. Bu da polisin hatalı davranışta bulunması, delilleri karartması ya da en azından büyük bir beceriksizlik yapmış olması anlamına gelir ki, bunların hepsi de bize yardımcı olacak hususlar. Fakat atışın yapıldığı kabul edilen şu daire konusunda söylediğin şey işi karıştırıyor. Tetikçinin o daireye girdiğini söyleyen bir tanık çıkardıktan sonra, atışın oradan yapılmadığını nasıl söyleriz? Lanet olsun, kendi kendimizi nasıl yalanlarız?”

“Haklısın. Aslında adamın anlattıklarında bir başka gariplik daha var. Estavio Bolocco tetikçiyi *iki kez* gördüğünü söylüyor. Bir kere, olayın yaşandığı Cuma günü görmüş. Ama daha önce Pazar günü, yani beş gün önce de görmüş. Pazar günü gördüğünden emin, çünkü izinli günüyümüş.”

“Onu nerde gördüğünü söylüyor?”

“Dairede.”

Hardwick dudaklarını büzdü ve “Lanet olsun, orada ne yapmış adam?” diye sordu. “Keşif mi yapmış yani?”

“Ben de öyle tahmin ediyorum. Ama bu da başka bir soruyu akla getiriyor. Farz edelim ki, tetikçi Mary Spalter’ın öldüğünü, aile mezarlığının yerini, cenaze töreninde Carl’ın ön sırada, ortada olacağını öğrendi. Ondan sonra yapması gereken şey, etrafta keşif yapmak ve atış için uygun bir pozisyon aramak olacaktı.” “Evet, peki senin aklına gelen soru ne?”

“Zamanlama. Tetikçi atış için uygun bir yeri Pazar günü aradıysa, Mary Spalter’ın Cumartesi ya da daha önce öldüğünü var-sayarsak, tetikçi ölüm haberini doğruca aileden alacak kadar onlara yakın, ya da cenaze haberini gazetede bir ya da iki gün sonra almış olmalıydı. Kafamdaki soru şu, eğer cenaze töreni en erken, kadının ölümünden yedi gün sonra yapıldıysa...bu gecikmenin nedeni neydi?”

“Kim bilir? Belki de yakın bir akrabasının gelmesini beklediler. Bu seni neden meraklandırıyor?”

“Bir cenazeyi bütün bir hafta bekletmek anormal bir şey. Anormal şeyler de beni meraklandırır, mesele bu işte.”

“Doğru, haklısın.” Hardwick bir sinek kovalar gibi elini salladı ve “Kay telefon ettiği zaman bunu da sorabiliriz,” dedi. “Ama ben kayınvalidesinin cenaze töreniyle ilgili olayların temyizinde bizim işinize yarayacağını pek sanmam.”

“Olabilir. Ama burada işimize yarayabilecek bir başka olay var... Duruşmada Kay’i işaret eden şu Freddie adlı adamın ortadan kaybolduğunu biliyor muydun?”

Tedirgin Eden Açık Sözlülük

Kay Spalter, Gumeý'i saat dokuzda deęil de, ancak dokuz buçuęa doęru arayabildi. Gumeý telefonu açtı ve hoparlöre aldı.

Hardwick, "Merhaba Kay," dedi. "Güzel Bedford Hills'de iş-ler nasıl gidiyor bakalım?"

Kadın sert, kuru bir sesle ve sabırsızmış gibi bir ifadeyle, "Harika," diye cevap verdi. "Sen de orada mısın, Dave?"

"Evet, buradayım."

"Bana soracağın başka somlar olacağını söylemiştin?"

Gumeý onun cezaevi kontrolü ya da gerginliği nedeniyle bu tarzda, acele konuşuyor olabileceğini düşündü. "Yaklaşık yanımda sorum var."

"Devam et."

"Geçen konuşmamızda, Carl'ın ölümüyle ilgili olarak Donny Angel adında bir çete üyesinden söz etmiştin. Sorun şu ki, Carl'ın vurulması olayı öyle bir adamın beceremeyeceği kadar karmaşık geldi bana."

Kadın sinirlenmekten ziyade, meraklanmış gibi bir ses tonuyla, "Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Angel onu tanıyor, hakkında çok şey biliyordu. İsteseydi, mezarlığa yaklaşık beş yüz metre mesafeden bir tetikçi kullanacağı yerde, Carl'ı çok daha kolayca öldürebilirdi. Yani şimdilik, onu Öldüren kişi Angel değildi diyelim. İkinci bir şüpheli olarak kimi gösterebilirsin?"

Kadın hiç tereddüt etmeden, sakın bir sesle, "Jonah," dedi. "Motivasyonu da aile şirketinin kontrolünü almak mı olurdu?" "Evet, şirketi kontrol edebilirse, istediği kadar mülkü ipotek ederek, Cyberspace Cathedrai'ni dünyanın en büyük dinsel kuruluşlarından biri haline getirebilecekti."

"Onun böyle bir amacı*olduğunu nereden biliyorsun?" "Bildiğim bir şey yok, ben sadece tahmin ediyorum. Aslında Jonah herkesin tanıdığından farklı bir adamdır ve şirketin kontrolü onun için büyük para anlamına geliyor. Bir zamanlar Carl'a binalardan bazılarını ipotek etmek istediğini söyledi, ama Cari buna izin vermedi, ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyledi."

"Ne güzel kardeşlik ilişkisi. Pekala başka katil adayı var mı akımda?"

"Cari'm kuyruğuna basnğı yüzden fazla kişi vardır sanırım." "Geçen günkü konuşmamızda, sana onunla neden kaldığını sorduğum zaman bana komik bir cevap verdin. Yani, en azından bana komik geldi. Şimdi onunla kalmanın gerçek nedenini bilmek zorundayım."

"Aslına bakarsan gerçek nedeni ben de bilmiyorum. Bir ara ben de kendime onun yanında neden kaldığımı sorup durdum, ama cevabım bulamadım. Belki ben de adi bir para avcısıyım."

"Onun öldüğüne üzüldün mü?"

"Belki biraz."

"Onunla günlük ilişkiniz nasıldı?"

"Bana karşı cömertti, patronluk taslar, beni kontrol etmek istedi."

"Sen ona nasıl davranırdın?"

"Onu severdim, hayrandım ve itaatkardım. Ama bazen aşırıya kaçardı."

"O zaman ne olurdu?"

"Ne mi olurdu? Öyle zamanlarda patlardım."

"Onu tehdit ettiğin olur muydu?"

"Evet"

"Başkasının yanında da tehdit ettin mi hiç?"

"Evet"

"Bana bir örnek ver."

“Birçok kez oldu.”

“En kötüsünü anlat.”

“Onuncu evlilik yıldönümümüzde Cari birkaç evli dostumuzu yemeğe davet etti. O yemekte içkiyi fazla kaçırdı ve o çok sevdiği, ‘Brooklyn’den kız alabilirsin, ama kızdan Brooklyn’i alamazsın’ şarkısını söylemeye başladı. Sonra saçmalamaya, New York valisi olduktan sonra aday olup başkanlık seçimlerine gireceğini ve benim de halkla temasında yardımcı olacağımı söylemeye başladı. Dedğine göre, Arjantin’deki Juan Peron gibi biri olacak, ben de onun Evita’sı olacaktım. Benim görevim, onu işçi sınıfına sevdirmek olacaktı. Bunu nasıl yapacağımı anlatırken birkaç cinsel öneride de bulundu. Sonra daha da aptalca bir şey yaptı ve tıpkı Evita gibi, bin çift ayakkabı alabileceğini söyledi.”

“Sonrft ne oldu?”

“Ne mi oldu? Fazla saçmalamıştı. Buna dayanamadım, nedenini bilmiyorum, ama dayanamadım. Yaptığı çok aptalcaydı.”

“Pekala, o zaman ne yaptın?”

“Ona bağırdım, saçmaladığım, bin çift ayakkabısı olan kadının Evita Peron değil, Imelda Marcos olduğunu söyledim.”

“Hepsi bu kadar mı yani?”

“Değil. Bana tekrar böyle saçma şeyler söylerse, aletini kesip bilmem neresine sokacağımı söyledim.”

Güzel Bedford Hills’in nasıl olduğunu soluktan sonra hiç sesini çıkarmamış olan Hardwick bunu duyunca dayanamadı ve bir kahkaha attı, ama Kay onu umursamadı.

Gumey kadına sorduğu soruların yönünü birden değiştirdi ve “Silah susturucuları konusunda neler biliyorsun, Kay?” diye sordu.

“Bildiğim kadarıyla polis onlara susturucu değil, ses kesici diyor.”

“Başka ne biliyorsun?”

“Onlar bu eyalette yasak ve subsonik (ses-altı) mermilerle daha etkili oluyorlar. Ucuz olanları da işe yarıyor ama pahalı olanlar çok daha mükemmel.”

“Bunları nereden öğrendin peki?”

“Atış eğitimi aldığım poligonda öğrendim.” İ,Neden?”

“Atış eğitimi aldığım için onu da sordum.”

“Carl’ı korumak için birine ateş etmek zorunda kalabileceğini mi düşündün?”

“Evet.”

“Bir susturucu satın almış veya ödünç almış olabilir misin?” “Hayır, ben bunu yapmadan önce onlar Carl’ı hallettiler.” “Onlar dediğin kişiler çete mensupları mı?”

“Evet. Onların tetikçi kullanmalarının garip olacağını söyledin, ama ben hâlâ bunu onların yapmış olabileceğini düşünüyorum. Ben Jonah’tan çok onlardan kuşkuluyorum.”

Gumey bu konuda daha fazla konuşmanın pek işe yaramaya-cağını düşündü ve “Carl’ın Angel’dan başka yakın olduğu çete mensupları var mıydı?” diye sordu.

Kay ilk kez olarak hemen cevap vermedi, bir süre düşündü. Karşı taraftan ses çıkmayınca Gumey hattın kesildiğini sandı ve “Kay?” diye sordu.

Kay o zaman, “Tamam, tamam,” diye konuştu. “Cari bazen poker oynadığı gruptaki birinden söz ederdi.”

Gumey onun konuşurken biraz tedirgin olduğunu hissetti ve “Bir isimden söz etti mi hiç?” diye sordu.

“Hayır, sadece adamın ne işler çevirdiğini anlatmıştı.”

“Ne işler çeviriyormuş bu adam?”

“Kıralık katil filan ayarlarmış, yani bu tür pis işlerde aracılık yaparmış. Birini öldürmek istediğin zaman o adam sana kıralık katil bulur, işi planlarmış.”

“Ondan söz ederken biraz rahatsız olmuş gibisin.”

“Carl’ın böyle katil kiralayan biriyle poker oynaması beni rahatsız etmişti. Bir gün ona, ‘Kiralık katil ayarlayan, hiç düşünmeden insan öldürten bir adamla nasıl poker oynuyorsun? Çılgınlık değil mi bu?’ diye sordum. O zaman bana, bunu anlamadığımı söyledi. Ona göre kumar oynamak, risk almak, saldırmaktı. Ve ölümün karşısında oturarak kumar oynamanın riski çok daha büyük oluyordu...” Kadın bir an sustu ve sonra, “Bak, fazla zamanım yok, bitti mi konuşmamız?” diye sordu.

“Sadece bir şey daha var. Mary Spalter’ın ölümüyle gömülmesi arasında neden o kadar uzun süre beklediler?”

“Ne beklemesi, anlamadım?

“Kadın Cuma günü gömüldü. Ama dediklerine göre bir hafta önce - ya da en azından bir hafta önceki Pazar günü ölmüş.” “Neden bahsediyorsun? Kadın Çarşamba günü öldü ve iki gün sonra da gömüldü.”

“İki gün sonra mı gömüldü? Bundan emin misin?”

“Elbette eminim, ölüm ilanına baksana. Nedir bu böyle?” Gumeş şaşkın bir ifadeyle Hardwick’e baktı ve telefona, “Ne olduğunu anladığım zaman sana da söylerim,” dedi. “Kay’e sormak istediğin bir şey varsa hemen sor istersen, Jack.”

Hardwick başını iki yana salladı ve sonra abartılı bir samimiyetle, “Seninle yakında yine konuşacağız, tamam mı, Kay?” dedi. “Sakın üzülme, doğru iz üzerindeyiz ve yakında bir şeyler bulacağız. Öğreneceğimiz her ayrıntı bizi sonuca biraz daha yaklaştıracak.”

Konuşurken kendinden çok emin gibi görünüyordu.

22.Bölüm

İkinci Buket

Kay Spalter’la konuşmaları bittikten sonra Hardwick oldukça uzun bir süre sessiz kaldı. Çalışma odasının penceresinden dışarıya bakarken, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Gumey bir süre masasına oturarak, ona bakıp bekledi ve sonunda, “Ne düşünüyorsun, Jack?” diye sordu. “Aklından geçenleri bana da anlat, rahatlırsın.”

“Bence hemen, şimdi Lex Bincher’la konuşmalıyız. Açıklanması gereken bir sorun var. Ben buna Lanet öncelik Bir diyorum, anlıyorsun, değil mi?”

Gumey gülmüsed ve “Bana sorarsan, Lanet öncelik Bir, Mary Spalter’ın öldüğü yeri ziyaret etmek olmalı,” dedi.

Hardwick pencereden geriye dönerek ona baktı ve “İşte, benim demek istediğim de bu,” diye konuştu. “Lex ile buluşup oturmalı ve aklımızdakileri ortaya döküp fikir birliğine varmalı, saçma şeyler düşünmekten vazgeçmeliyiz.”

“Saçma şeyler düşünmekten de öte bir şey bu.”

“Öyle mi? Nasıl?”

“Pazar günü - yani Mary Spalter’ın ölümünden üç gün önce I o dairede keşif yapan insan her kimse, yaşlı ve hasta kadının çok yakında öleceğini biliyor olmalıydı. Yani demek istediğim, kadının kazara ölüşü de pek kaza değildi.”

“Hey, Sherlock, ağır ol bakalım. Ben uzun zamandır böyle saçma tahminler duymadım.”

“Estavio Bolocco’nun hikayesine inanmaya ne dersin?” “Evet, araba yıkama işinde çalışan, yarı harap bir binada yai şayan, kim bilir hangi uyuşturucuyu kullanan bir serseri, sekiz ay Önce o daireye bir adamın hangi gün girdiğini hatırlayacak, öyle mi?”

“Tamam, böyle adamların sözüne pek güvenilmez, bunu kabul ediyorum. Ama ben yine de...”

“Sen bile böyle adamlara pek güvenilmeyeceğim kabul edi-yorsun. Bense öyle bir adama inanmaya çılgınlık derim.” Gurney ona baktı ve sakın bir ifadeyle, “Sana hak veriyorum,” diye konuştu. “Fakat Bolocco’nun o gün konusunda doğru söylediğini bir an bile düşüsek, yani ona bir an bile inansak, o zaman cinayet olayı savcının mahkemede anlattığından çok daha laikli olacak. Tanrım, düşünsene Jack. Carl’ın annesi neden öldürülmüş olabilir ki?”

“Vakit kaybediyoruz, Dave.”

“Belki kaybediyoruz, belki de kaybetmiyoruz. Bir an için kadının ölümünün kaza olmadığını düşünelim. O zaman onun öldürülmesi konusunda iki türlü düşünebiliriz. Birincisi - yaşlı kadın ve Cari, her ikisi de hedefi - katil her ikisini de öldürmek istiyordu. İkincisi, yaşlı kadın bir basamaktı - Cari belirlenen bir günde, onun cenazesinde mezarlığa gelecek ve hedef olacaktı.”

Hardwick’in ağzının kenarında yine o her zamanki tiki belirdi. Adam iki kez konuşmak istedi, ama ikisinde de vazgeçti, sustu. Ama daha sonra dayanamadı ve “Sen zaten işin başından beri bunu istedin, değil mi?” diyerek arkadaşının yüzüne baktı “Böyle saçma şeyler düşünmek ve sonra da neler olacağını görmek istedin. Polisin yanıldığını kanıtlamak istiyordun Dedektif Mick ve potansiyel zanlı Alyssa Spalter’ı işe karıştırdın - her şeyi bir bulmaca haline getirdin. Şimdi de kalkmış bir cinayeti ikiye çıkarmak istiyorsun. Yarı cinayet sayısı yarım di/ine olabilir. Lanet olsun, ne yapmaya çalışıyorsun sen, Davc **

Gumey hafifçe gülmüsed ve yumuşak bir sesle, “Ben sadece önüme çıkan ipuçlarını izlemeye çalışıyorum, Jack,” dedi.

“Lanet olsun, Dave. Ben burada Lex için olduğu kadar kendim için de konuşuyorum. Demek istediğim, konuya odaklanmamız gerekiyor. Bak sana açık söylüyorum. Cari Spalter cinayeti ve Kay Spalter’ın yargılanmasıyla ilgili olarak cevapla/ması gereken sadece birkaç soru var. Bir: Mick Klemper ne yapması gerekirken yapmadı? İki: Klemper yapmaması gereken ne yaptı ? Üç: Klemper savcıdan ne sakladı? Dört: Savcı savunma avukatından ne sakladı? Beş: Savunma avukatı ne yapması gerekirken yapmadı? İşte sana beş lanet som. Bu soruların doğru cevaplarını bul ve Kay Spalter’ın mahkumiyet kararını iptal ettir. İş bu kadar açık ve basit. Pekala, şimdi söyle bana, benimle aynı fikirde misin?” Hardwick’in yüzü kızarmaya başlamıştı, galiba tansiyonu yükseliyordu.

“Sakin ol, Jack. Sonunda aynı noktaya geleceğimize eminim. Ama senden rica ediyorum, işini zorlaştırma.”

Hardwick uzun süre kaşlarını çatarak baktı, sonra sinirli bir ifadeyle başını iki yana salladı ve “Lex Bincher araştırma için vatandaşın parasını harcıyor,” diye konuştu. “Eğer sen bu beş soruya cevap bulmanın ötesinde bazı şeyler için para harcamak istersen, onun da bunu önceden onaylamaya ihtiyacı olacak.”

“Soran yok.”

Hardwick pencereden dışarıya bakarak, “Sorun yok,” diye tekrarladı. “Keşke ben de buna inanabilseydim.”

Gumey sesini çıkarmadı.

Hardvick bir süre sonra derin bir iç çekti ve “Pekala, söylediğin her şeyi Bincher’a anlatacağım,” dedi.

“Güzel.”

“Tanrı aşkına, Dave...bunu bana yapma...” Hardwick sözünü bitirmedi ve başını iki yana salladı.

Gumey arkadaşının iyice gergin olduğunu anlıyordu ama

konuda yapabileceği bir şey yoktu: Hardwick istediği sonuca ulaşma konusunda umutsuzdu, önüne çıkan belirsizliklerle dehşete düşmüş gibiydi.

Dava dosyasına eklenmiş çeşitli bilgiler arasında, Mary Spalter’ın en son yaşadığı yerin adresi de vardı - Walnut Crossing’le Long Fal Is yolunun yaklaşık yansında, Cooperstovvn’a oldukça yalan, Indian Valley’de, Twin Lak es Yolu’nda yardımcı yaşam hizmeti veren bir tesisti burası. Guraey adresi arabasındaki GPS’e girdi ve bir saat sonra istediği noktaya ulaştı.

Araba yoluna girip bir duvarın dibinden bir süre gitti ve çok geçmeden bir yol aynımına geldi. Çatal yolun bir tarafında “Anahtar Sahipleri”, diğerinde ise “Ziyaretçiler, Teslimatlar” yazıyordu.

Ziyaretçiler yolunu izleyerek sedir ağacından bir evin önündeki otoparka geldi. Küçük bir gül bahçesinin önündeki bir levhada “Güvenli yaşlılar toplumu. Lütfen içeriye başvurun,” yazıyordu.

Arabasını park etti ve inerek kapıyı vurdu.

İçerden, “Girin,” diyen tatlı bir kadın sesi *duyuldu*.

Guraey kapıdan içeri adımını attığında tertemiz, düzenli bir ofisle karşılaştı. Etrafında rahat birkaç sandalye dizili olan cilalı bir masanın arkasında, kırklı yaşlarında, güneş yanığı tenli, güzel bir kadın oturuyordu. Duvarlarda çeşitli büyüklük ve renklerde küçük evlerin fotoğrafları asılıydı.

Kadın Guraey’e dikkatle, onu değerlendirir gibi baktıktan sonra, hafif bir gülümsemeyle, “İyi günler, beyefendi, size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

Guraey de ona gülümseyerek karşılık verdi ve “Şey, aslında pek bilemiyorum,” dedi. “Yani, merak ettiğim için geldim de diyebilirim.”

Kadın meraklı bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve “Neyi merak ettiniz peki?” diye sordu.

“Bu konuda da emin olduğumu söyleyemem aslında.”

. Kadın bu kez kuşkuyla kaşlarını çattı ve “Pekala, bayım,” dedi. “Ne istiyorsunuz? Ve kimsiniz?”

Gumey, mahcup bir tavrıyla altın yıldızlı rozetini çıkarıp ona gösterdi ve “Çok özür dilerim, hanımefendi,” diye konuştu. “Adım Da ve Gumey. Ben bir dedektifim.”

Kadın rozete dikkatle baktı ve “Evet, ama burada emekli diye yazıyor,” dedi.

“Evet, emekliydim. Ama şu cinayet vakası yüzünden galiba emeklilikten vazgeçtim.”

Kadın birden gözlerini açarak ona baktı ve “Şu Spalter cinayetinden mi söz ediyorsunuz?” diye sordu.

“Bu konuyu biliyorsunuz, değil mi?”

Kadın şaşırmış gibi, başını hafifçe salladı ve “Elbette biliyorum,” dedi.

“Herhalde gazetelerde okudunuz?”

| “Hem gazetelerden, hem de kişisel olarak aldığım bilgiler var.”

“Kurbanın annesi burada yaşamıştı, o nedenle, değil mi?”

“Bir anlamda öyle de denebilir...ama bu ne demek oluyor, söyler misiniz, Dedektif?”

“Şey...olayın tam olarak açıklanmamış bazı ayrıntıların ortaya çıkarmaya çalışıyoruz, bu nedenle buraya gönderildim.”

Kadın yine dikkatle onun yüzüne baktı. “Aileden biri mi sizi buraya gönderdi?”

Gumey onun zekasını takdir ediyormuş gibi bir ifadeyle hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

Kadın, “Aileden kim sizi buraya gönderdi?” diye sordu.

“Siz aileden kimleri tanıyorsunuz?”

“Hepsini tanırım, bayım.”

“Kay? Jonah? Alyssa?”

“Kay ve Jonah’ı tanıyorum. Hayattayken Cari ve Mary’yi de tanırdım. Ama Âlyssa’yı sadece ismen tanıyorum, onu henüz görmedim.”

Gıney kadına, ailedeki herkesi nasıl tanıdığını sormak üzereydi, ama cevabı o anda kendisi buldu. Neden bilinmez, daha önce bu yerin Gmmerling Oaks olan adıyla aile arasında bir ilişki kuramamış, ama daha sonra Willow Rest hakkında bilgi alırken, Carl’ın dede adının Emmerling olduğunu öğrenmişti. Aile şirketi hiç kuşkusuz bina ve mezarlıktan başka yerlere de yatırım yapmıştı. “Spalter Emlak için çalışmak hoşunuza gidiyor mu?” diye sordu.

Kadın gözlerini kısarak baktı ve “önce siz benim soruma cevap verin,” dedi. “Buraya neden geldiniz?”

Gıney bu zeki kadının sorusuna nasıl bir cevap verirse olumlu bir yanıt alabileceğini düşündü. Ona hoşlanmayacağı bir cevap verip olumsuz bir sonuç almaktan çekiniyordu. Elinde onu memnun edecek bir bilgi olmadığını bilincindeydi. Ama kadın “Carl’m adından söz ederken, aynen Paulette Purley gibi, hafifçe yüzünü buruşturmuştu.

Kadına gizli bir bilgi verecekmiş izlenimi yaratmak için sesini alçalttı ve “Şöyle söyleyeyim,” dedi. “Kay Spalter’m mahkumiyet kararında bazı kuşkulu, sorgulanabilir yanlar var.”

Kadın birden heyecanlandı, ağzını açıp, şaşkın bir ifadeye ona baktı ve “Yani kocasını o öldürmedi mi?” diye sordu. “Tanırım, bunu biliyordum.”

Gıney cesaretlendi ve biraz daha ileri gitti. “Yani onun Carl’ı öldüremeyeceğini mi düşündünüz?”

“Oh, hayır, o aslında bunu yapabilecek bir kadın. Ama sanırım o yapsaydı bu yola başvurmazdı.”

“Yani tüfekle öldürmez miydi demek istiyorsunuz?”

“Yani bu kadar uzaktan ateş etmezdi demek istiyorum.” “Neden peli?”

Kadın başını hafifçe yana eğdi ve kuşkulu gözlerle baktı. “Kay’i ne kadar iyi tanıyorsunuz?”

“Herhalde sizin kadar iyi tammyorumdur... Bayan...?” “Garbi; Carol Blissy.”

Gıney masanın üzerinden elini ona doğru uzattı ve “Tanış-tüğımıza sevindim, Carol,” dedi. “Ve bana zaman ayırdığın için gerçekten teşekkür ederim.”

Kadın onun elini hemen sıktı ve bıraktı. Parmakları ve avucu sıcaktı. Gıney, “Ben Kay’in avukatının ekibinde çalışıyorum,” diye devam etti. “Onunla bir kez yüz yüze, bir kez de telefonla konuştum. Bu uzun telefon konuşması sırasında onun kişiliği hakkında oldukça iyi bir izlenim edindiğimi sanıyorum, ama galiba sen onu benden çok daha iyi tanıyorsundur.”

Carol Blissy bunu duyunca memnun olmuş gibi baktı, sonra dalgın bir ifadeyle üzerindeki siyah ipek bluzun yakasını düzeltilti. Beş parmağında da parlak yüzükler vardı, onlara baktı ve “Ben onun bu işi böyle yapmayacağını söylerken, onun tarzının bu olmadığını söylemek istedim,” diye konuştu. “Onu tanıdıysan her şeyi açıkça, çekinmeden yapan bir kadın olduğunu anlamışsındır, Dedektif. Kay hiçbir şeyden çekinmez, onun gizli işi yoktur. Carl’ı öldürecek olsaydı, yarım mil mesafeden ateş etmezdi. Doğruca ona gider ve baltayla kafasını parçalar.”

Kadın bunu söyledikten sonra sustu ve yüzünü buruşturdu, “özür dilerim, bu söylediğim korkunç bir şey. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

“Elbette, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Onun hakkında ben de aynen senin gibi düşünüyorum...” Gıney sustu, kadının parmaklarındaki yüzüklere baktı ve “Çok güzel yüzüklerin var, Carol,” diye ekledi.

Kadın yüzüklerine tekrar baktı ve “Oh, teşekkür ederim,” dedi. “Ben de severim onları, sanırım mücevher seçmesini iyi biliyorum...” Durdu, dilinin ucuyla dudağını hafifçe ıslattı ve masanın arkasından Gıney’e baktı. “Buraya neden geldiğini hâlâ söylemedin, Dedektif,” diyerek gülümsedi.

Gıney ona ne kadar açılabilirliği konusunda hâlâ tereddüt-lüydi. Samimiyet derecesine göre bazı riskler ve ödüller söz konusu olacaktı. Ama Carol Blissy’ye dikkatle bakınca, aşın olmasa da biraz açılmasında salanca olmayacağını düşündü. Kadına açılırsa, onun da kendisiyle işbirliği yapacağına dair bir his vardı içinde.

“Hassas bir konu bu, Carol,” diye konuştu. “Karşımdaki kişiden emin olmadan açıkça söyleyebileceğim bir şey değil...” Durdu, derin bir nefes aldı ve sonra, “Mary Spalter’ın ölüm nedeninin kaza olmayabileceği konusunda bazı işaretler var,” diye ekledi.

“Nasıl yani? Kaza olmayabilir mi? Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Bunu söylememeliyim, ama senin yardımına ihtiyacım var ve seninle açık konuşmak istiyorum. Ben Spalter olayının bir *çifte* cinayet olduğunu

düşünüyorum. Ve Kay’ın bu işte suçsuz olduğunu sanıyorum.”

Kadının bunu tam olarak anlaması birkaç saniye sürdü. Sonra, “Yani onu hapisten kurtaracak mısın?”

“öyle umuyorum.”

“Harika.”

“Ama yardımına ihtiyacım var.”

“Nasıl yardım edebilirim?”

“Burada güvenlik kameralarınız vardır, değil mi?”

“Elbette var.”

“Video filmlerini ne kadar süreyle muhafaza ediyorsunuz?”

“İhtiyacımızdan daha uzun süre tutuyoruz diyebilirim. Eskiden tekrar kullandığımız o koca kasetler vardı. Fakat yeni sistemin kapasitesi çok büyük ve ona asla dokunmuyoruz. Kapasite dolduğu zaman en eski dosyalar otomatik olarak siliniyor, ama bu süre de sanırım yaklaşık bir yıl kadar uzun - en azından hareketli film çeken kameralarda öyle. Spor salonu ve bakım birimlerindeki kameralarda durum biraz farklı sanırım, onlar daha kısa sürelerde siliniyor.”

“Güvenlik kameralarının gerektiği gibi çalışmasını sen mi kontrol ediyorsun?”

Kadın gülümsedi ve “Buradaki her şeyden ben sorumluyum,” dedi. Sonra elini kaldırıp bluzundaki bir kıvrıklığı düzeltir gibi bir hareket yaptı.

“İşini çok iyi yaptığına eminim.”

“Yaptığımı sanıyorum. Videolarda ilgini çeken nedir?”

“Mary Spalter’ın öldüğü gün Emmerling Oaks’a gelen ziya-retçileri görmek istiyordum.”

“özellikle onun ziyaretçilerini mi?”

“Hayır, mal teslimatı yapanlar, tamirciler, bakım ekipleri - o gün tesise gelen herkesi görmek isterim.”

“Ne zaman istiyorsun?”

“Sen Kay’ın hapisten çıkmasını ne zaman istiyorsun?” Guraey, video filmlerde onun umduğu namlusu dumanlı silah görüntüsü olsa bile, bu kadar acele bir sonuç almak isterken abarttığını biliyordu.

Carol onu alıp binanın arka tarafındaki bilgisayar odasına gö-türdü. Sonra bir başka binaya gitti ve Gumeý’in bilgisayarına e-posta ile bir sürü video filmi gönderdi. Kadın geriye döndüğü zaman Gumeý’in omzu üzerinden eğilip ona bazı çalışma talimattan verdi, ama Gumeý onu bu kadar yakın mesafeden dinlerken ekrana dikkat etmekte epey zorlandı.

Kadın onu bırakıp kendi ofisine gitmek için kapıya doğru dö-nerken, Gumeý, sanki o anda aklına gelmiş gibi, “Spalter emlak şirketi için çalışmak hoşuna gidiyor mu?” diye sordu.

Kadın, cevap verirse belki de ağzından söylememesi gereken bazı şeyler kaçırabileceğini ima eden bir gülümsemeyle ona baktı ve “Bu konuda konuşmam daha iyi olur,” diye cevap verdi.

“Ama Spalter ailesi konusunda neler hissettiğini öğrenmek çok işime yarardı.”

“Sana yardım etmek istiyorum. Fakat...bu aramızda kalacak, tamam mı?”

“Kesinlikle.”

“Pekala...Kay korkunç bir kadındı. Öfkeli ve korkunç bir ka-

dın. Ama Cari ondan daha da korkunçtu. Her şeyin dibine inerdi ve patronluk taslardı. Jonah ise kardeşiyle iş yapmak istemez, daima ondan uzak durdu.”

“Pek, Jonah şimdi nasıl davranıyor?”

“Cari ölünce o patron oldu...” Kadın durdu, Dikkatle Gurney’e baktı ve “Onu henüz çok iyi tanımıyorum,” diye ekledi.

“Ben onu hiç tanımıyorum. Ama onun için melek, sahtekar, muhteşem bir adam, dinci bir kaçık gibi bir sürü farklı şey diyenler duydum. Bunlara bir

başka sıfat eklemek ister misin?” Kadın soran gözlerle ona bakarak, “Sanmıyorum,” dedi. Durdu, yine dudaklarını ıslattı. “Onun gibi adamlar konusunda soru sorulacak doğru insan ben değilim. Yani ben dindar bir insan değilim.”

Gumey üç saat boyunca, işine yarayabilecek bir görüntü var mı diye videoları seyretti - otoparkı, Carol Blissý’nin ofisini ve tesiste yaşayanların kullandığı otomatik kapıdan geçen araçları gözetleyen kameraların filmleriydi bunlar.

Otoparkı ve ofisi gözetleyen kameraların filmleri çok ilginçti. Bir filmde, bir boyacı tenekesine çarpıp düşecekmiş gibi görüntü veren bir boyacı ustasının hareketi dikkatini çekti. Bir başka filmde gözlerini deli gibi açmış bir pizzacı da ilginçti. Bir filmde de çiçek siparişi getiren bir çiçekçi aracı gördü.

Gumey filmde çiçekçinin görüldüğü iki kısa bölümü beş altı kez dikkatle izledi. Birinci bölümde, otoparka giren lacivert renkli ve sadece sürücü kapısında “Floransa Çiçekçisi” yazılı olan kapalı bir kamyonet vardı. Sesli olan ikinci bölümde, sürücü Carol’ın ofisine giriyor, Bayan Majorie Stottlemeyer için kasımpatı getirdiğini söylüyor ve müşterinin evine nasıl gideceğini öğreniyordu.

Sürücü ufak tefek, zayıf biriydi - kameranın açısı nedeniyle ne kadar ufak tefek olduğu tam olarak belli olmuyordu - üzerinde kot pantolon, deri ceket, boynunda atkı, başında kulaklığı olan bir kasket ve yan tarafları kapalı güneş gözlüğü vardı. Gumey filmi birçok kez izlemesine rağmen, o kişinin erkek mi, yoksa kadın mı olduğunu anlayamadı. Ama daha sonra bir şey dikkatini çekti. Çiçekçi bir tek müşteri adı vermişti ama elinde iki demet kasımpatı vardı.

Carol Blissý’nin ofisine gidip onu çağırdı ve güvenlik kamerası filminin o bölümünü ona da gösterdi.

Kadın şaşırması gibi bir ifadeyle, “Oh, bu mu?” dedi. Sonra bir sandalye çekip Gumey’in yanına oturdu ve “Şunu bir kez daha oynatır mısın?” dedi.

Gumey filmi tekrar oynatınca kadın, “Evet, onu hatırladım,” diyerek başını salladı.

Gumey, “Hatırladın demek. Peki, bu kişi erkek miydi, yoksa kadın mı?” diye sordu.

“Bunu sorman ne garip. O zaman bunu ben de merak etmiştim. O kişinin sesi, hareketleri aslında ne erkeğe, ne de kadına benziyordu.”

“Nasıl yani? Neyi kastediyorsun?”

“Şey...o kişi garip görünüyordu... yani bir cin ya da periymiş gibi geldi bana, şaşkınlık vericiydi.”

Gumey o anda Bolo’nun, binada gördüğü insan için *küçük* kelimesini kullandığını hatırladı. “Pekala, sen o kişiyi kiralanmış küçük evlerden birine yönlendirdin, değil mi?”

“Evet, Majorie Stottlemeyer’in evini tarif ettim, oraya gitmesini söyledim.”

“Peki, çiçeklerin ona teslim edildiğini biliyor musun?”

“Evet, kadın daha sonra beni aradı ve çiçeklerle ilgili bir sorun olduğunu söyledi, ama şimdi o sorun neydi hatırlayamıyorum.”

“O kadın hâlâ burada mı yaşıyor?”

“İnsanlar sürekli kalmak için buraya gelir. Yani ölene kadar burada kalırlar.”

Gumey o anda, burada ölenlerden kaç kişinin Willow Rest’e gömüldüğünü merak etti. Ama kafasında, cevabını bulması gerek

“Stottlemeyer adındaki bu kadını iyi tanıyor musun?” diye sordu.

“Onun hakkında ne bilmek istiyorsun?”

“Hafızası güçlü mü? Benim birkaç soruma cevap vermek ister mi?” 3

Carol Blissý şaşkın gözlerle ona baktı ve “Majorie doksan &(yaşında bir kadındır,” diye cevap verdi. “Hafızası hâlâ yerindedir ve dedikoduya bayılır.”

Gumey, “Mükemmel,” diyerek ona döndü. Kadından etrafa hafif bir gül kokusu yayılıyordu. “Ona telefon edersen bana çok yardım etmiş olursun. Bir dedektifin ona geçen Aralık ayında çiçek getirmiş olan kişi hakkında soru sorduğunu ve onunla görüşmek istediğini söyleyebilirsin.”

Carol, “Tabii, bunu yapabilirim,” dedi ve kopya doğru dönerken eliyle hafifçe onun omzuna dokundu.

Üç dakika sonra elinde cep telefonuyla Gumey’in yanına döndü ve “Majorie şimdi banyo yapacağını, sonra yatıp uyuyacağım ve daha sonra da akşam yemeğine hazırlanacağım söyledi,” dedi. “Ama şimdi seninle telefonda konuşabilmiş.” Gumey telefonu aldı ve “Merhaba, Bayan Stottlemeyer,” dedi.

Yaşlı kadın tiz bir sesle, “Bana Majorie diyebilirsin,” diye konuştu. “Carol’ın dediğine göre, o gizemli buketi getiren o küçük garip yaratık hakkında benimle konuşmak istiyormuşsun? Nedir bilmek istediğin?”

“Bu konu bir sonuç vermeyebilir ama çok ciddi de olabilir, Majorie. O kişi sana o gizemli buketti getirdiği zaman sen...” “Cinayet soruşturması bu, değil mi?”

“Majorie, umanm beni anlarsın, bu konuda konuşurken dikkatli olmak zorundayım.”

“O halde cinayet konusu bu. Aman Tanrım. Yanlış bir şeyler olduğunu işin başından beri biliyordum.”

“İşin başından beri mi? Nasıl yani?”

“O kasımpatılar işte, ben çiçek sipariş etmemiştim ki. Çiçeklerde gönderenin kartı yoktu. Bana çiçek gönderecek kadar yakın olan dostlarım da ya ölmüş, ya da bunamıştı.”

“Bir demet miydi çiçekler?”

“Ne demek bir demet miydi?”

“Yani o kişinin elinde iki değil, sadece bir tek çiçek demeti mi vardı?”

“İki mi? Bana neden iki demet getirecekti ki? Bir demet zaten saçmalaktı. Kaç tane ölü hayranım olacaktı ki?”

“Teşekkür ederim, Majorie, bana çok yardımın oldu. Bir sorum daha var. Sana çiçek getiren ve ‘küçük garip yaratık’ dediğin o kişi erkek miydi, yoksa kadın mı?”

“Özür dilerim, utanyorum bunu söylemeye ama bilmiyorum. Yaşlılık sorunu bu. Benim gençliğimde erkeklerle kadınlar arasında gerçek bir fark vardı. *Yaşasın farklılık*. Duydun mu bunu? Fransızlar söyler bu sözü.”

“Pekala, Majorie, o yaratık sana soru sormuş muydu?”

“Ne hakkında?”

“Bilemiyorum. Herhangi bir sora.”

“Hayır, çok konuşmamıştı zaten. Galiba, ‘Size çiçek gönderdiler’ gibi bir laf etti. Kapı gıcirtısı gibi bir sesi, garip bir burnu vardı.”

“Garip mi? Nasıl yani?”

“Sivri, gaga gibi bir şeydi.”

“Onunla ilgili olarak hatırladığınız başka garip şeyler var mı?”

“Hayır, kancalı gaga gibi bir burnu vardı işte, hepsi bu kadar.” “Boyuna ne kadardı?”

“En fazla benim boyumdaydı. Belki benden bile birkaç santim kısaydı galiba.”

“Peki, senin boyun ne kadar, Majorie?”

“Bir elli sekiz. Benim gözlerim mavidir, ama onun gözlerini göremedim, güneş gözlüğü takmıştı. Ama o gün gökyüzünde gü-

neş yoktu, hava kapalıydı. Ama artık insanlar güneş gözlüğünü sadece güneş için kullanmıyor, değil mi? Bu artık bir moda olmuş, sen de biliyorsundur mutlaka...”

“Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim, Majorie. Çok yardımcı oldun, yine görüşürüz.”

Gumey telefonu kapadı ve Carol’a geri verdi.

Carol gözlerini kısarak ona baktı ve “Sorunun ne olduğunu şimdi hatırladım,” dedi.

“Hangi sorun?”

“Marjorie’nin bana telefon edip sorduğu sora. Bana telefon etti ve çiçekçinin, çiçeklere ilişik olması gereken kartı benim masama düşürüp düşürmediğini sormuştu. Dediğine göre, çiçeklerin üzerinde gönderenin kartı yoktu. Peki, ama senin şu iki demet olup olmadığı konusundaki sorun da neydi?”

Gumey, “Video filmine bakarsan, çiçekçinin elinde bir değil, iki çiçek demeti olduğunu görürsün,” cV4i. “Buraya bir değil, aslında iki çiçek demeti gönderilmiş.”

“Hiçbir şey anlamadım Ne demek oluyor bu?”

“Demek oluyor ki, o küçük yaratık Bayan Stottlemeyer’in çiçeklerini verdikten sonra burada bir başka eve daha gitti.”

“Ya da daha önce gitti ikinci eve, çünkü Marjorie onun elinde bir tane çiçek demeti gördüğünü söyledi.”

“Bence, o ikinci buketi geçici olarak Marjorie’nin kapısı dışında bir yere bırakmıştı.”

“Neden?”

“Bana göre, o garip yaratık buraya Mary Spalter’ı öldürmek için gelmişti ve o ikinci buketi de ona kapıyı açtırmak için kullanacaktı.”

“Anlayamadım Neden bir buket getirip, bana onu Hayan Şpalter’a getirdiğin söylemedi peki ’ Majorie yı neden bu işin içine kattı? Anlamsız bir şey bu I

Hayır, hiç de anlamsız değil. Marv Spalter’ın ölümünden hemen M>nra, senin kayıt defterinde oja çiçek geldiği hakkında bir kayıt olsaydı, polis o konuyu daha sıkı araştıracaktı. Mary’nin kazara ölmüş gibi görünmesi katil için çok önemliydi. Ve ka-til bunda başarılı da oldu. Kadının ölümünden sonra gerçek bir otopsi yapılmadığına bile eminim.”

Carol şaşkın, ağzı açık kalmış bir halde onun yüzüne baktı ve “Aman Tanrım,” diye mırıldandı. “Yani sen şimdi...buraya...be- nim ofisime bile bir katilin geldiğini mi söylüyorsun? Hem de...”

Kadın korkulu gözlerle ona baktı ve başını iki yana salladı. Gımev o anda yapmaması gereken bir şey yaptığını ve çok hızlı gittiğini düşündü. Faraziyeler yürütüyor ve onları rasyonel sonuçlar yerine koyuyordu. O anda başka bir soru geldi akıma. Bu kadına cinayet hipotezinden neden söz ediyordu? Onu korkutmaya ya da tepkisini görmeye mi çalışıyordu? Yoksa noktalan birleştirirken haklı olduğunu gösterecekmış gibi, kendisini onaylayacak birini mi anyordu?

Ama ya yanlış noktalan birleştirip yanlış bir resim oluşturunorsa ne olacaktı? Ya onun noktalar dediği şeyler rasgele izole edilmiş olaylarsa? Böyle zamanda, dünya üzerinde belirli bir enlemde herkesin gökyüzünde aynı yıldızları gördüğünü düşünür, rahatsız olurdu. Ama iki kültür hiçbir zaman aynı takımyıldızı görmezdi. O bu fenomeni tekrar tekrar görmüştü. Gördüğümüz örnekler, inanmak istediğimiz hikayeler tarafından oluşturulurdu.

Tıkırtı

Gumey, Emmerling Oaks'dan ayrıldıktan sonra, kafası karışık ve rahatsız bir halde, gördüğü ilk alışveriş merkezinin otoparkına girdi.

Bir büyük kupa kahve ve öğle yemeği yiyemediği için boş olan midesini bastırmak için iki çörek aldı ve arabasına döndü. Sert ve tatsız çöreklerden birini zorla yedi, diğerini daha çok acıktığı bir zamanda yemek üzere torpidoya koydu ve ılık kahveden birkaç yudum içti. Sonra yine çalışmaya başladı. Carol Blissy'nin ofisinden ayrılmadan önce, çiçekçinin gö-rüldüğü video filmlerini kendi telefonuna aktarmıştı ve şimdi o resmi bir mesajla beraber Bolo'nun cep telefonuna gönderdi. Mesajda Bolo'ya, *“Elinde çiçek olan küçük adam sana birini hatırlatıyor mu?”* diye sordu.

Aynı güvenlik kamerası resmini Hardwick'e de *“Elinde çiçek olan kişi Spalter davasıyla ilgili biri olabilir - Mary ve Carim ölümleri arasında olası bir bağlantı. Daha bilgi gelecek”* mesajıyla beraber gönderdi.

Cep telefonuna aktardığı güvenlik kamerası görüntülerini yeniden inceledi. Çiçekçi arabasının kapısındaki çiçekçi yazısı aracın kapısında yazılı değildi, yapıştırma bir yazıydı. Ayrıca bu yazı sadece sürücü kapısı üstüne yapıştırılmıştı ki, bu da garipti.

Çünkü böyle yazılar, dışarıdan daha iyi görülsün diye daha çok sağ kapıya yapıştırılırdı. Ama belki de sürücü* çiçekçi yazısını islediği anda, durmadan ve arabadan inmeden sökmek için kendi kapısına yapıştırmıştı.

Çiçekçi yazısında telefon numarası yoktu. Gumey internet araştırması yaptı ve birkaç tane “Floransa Çiçekçisi” buldu, ama bunların hepsi de Emmerling Oaks'a en az 160 kilometre mesafedeydi. Buna hiç şaşırmadı.

İyice soğumuş olan kahvesini bitirdi ve Walnut Crossing'e doğru yola çıktı. Sinirliydi ama davada iki garip nokta konusunda artık emin olduğu için rahatlamıştı. Sokak lambasının kalın direği yüzünden katilin atışı o odadan yapmadığım artık biliyordu ve karmaşık gibi görünen bir otopsi raporu da görece basit bir cinayet amacıyla birleşmişti.

Carl'ın öldürülüşü, Oswald'ın Kennedy'yi vurmasına benziyordu. Bu olay kadınların kocalarını vurmaları gibi bir şey değildi. Çete üyelerinin tartışmaların çözme yoluna da benzemiyordu. Gumey'e göre, hedefe ulaşmak için daha kolay olan bir düzine yol seçilebilirdi. Katil, beş yüz metre mesafeden, evsizlerle dolu harap bir evden, susturuculu tüfekte bir cenaze törenindeki hedefine ateş etmek zorunda kalmadan, daha basit bir planlamayla, koordinasyonla da bunu yapabilirdi. Ama bunun için, atışın o binadan yapıldığını kabul etmek gerekiyordu. Cari Spalter'ın şakağına isabet edecek şekilde ateş edilmesi gerekiyordu. Ayrıca, neden önce Carl'ın annesini öldürmek gerekiyordu? Bunun nedeni Carl'ı o mezarlığa getirmekti. Ama ya bu cinayet tamamen farklı bir nedenle işlendiyse?

Gumey kafasında bu sorularla uğraşıp dururken, bir saatlik yolu nasıl aştığını anlamadı. Bir sütü soruyla, ihtimalle boğuşurken bir ara tierde olduğunu bile unuttu, ama tepenin sonunda kendi arazisine girdiği zaman, cep telefonuna gelen mesajın sesiyle kendini topladı. Mesaj Bolo'dan geliyordu: *“Evet, evet, aynı şekiller. Garip burun, o pis yaratık,”* diyordu.

Hardwick hiç kuşkusuz bu tanığa güvenmeyecekti, ama Gur- ney Bolo'mın mesajım alınca bu garip insanın olaydaki rolüne iyice inandı. Belki beş yüz parçalık puzzle'm ilk iki parçasının tıkırtısından biraz daha fazla bir şey değildi bu, ama Gumey kendisini iyi hissetti.

Bir tıkırtı bile bir ses demektir. Ve ilk tıkırtının özel bir gücü

vardı.

Dünyanın Tüm Sorunları

Gumey mutfağa girince, içinde köşeli bir şeyler olan plastik bir alışveriş torbası ve kenarda da Madeleine’in bir notunu gördü.

Yarın hava güzel olacakmış. Nalburdan biraz malzeme aldım, böylece tavuk kümesini yapmaya başlayabiliriz. Olur, değil mi? Çalışma programımda bugün biraz değişiklik oldu, birkaç saat için eve geldim, şimdi işe dönüyorum. Akşam yediye doğru döneceğim. Acıktysan beni bekleme, bir şeyler ye. Buzdolabında yiyecek bir şeyler var. Sevgiler - M.

Gumey plastik torbanın içine bakınca, katlanabilir bir metal cetvel, bir top san naylon ip, iki marangoz önlüğü, iki marangoz kalem, san bir not defteri, iki çift iş eldiveni, iki su terazisi ve köşeleri birleştirmek için bir avuç çivi buldu.

Madeleine onun da katılmasını istediği bir iş planladığı zaman Gumey önce sinirlenir, yüzünü buruştururdu. Fakat bu kez, bir süre önce onun kavga, dövüş ve kana olan düşkünlüğü konusundaki tartışmalar - ya da belki o tartışmadan sonraki samimi yaklaşımları - nedeniyle kümes projesine biraz daha olumlu yaklaştı.

Bir duş alırsa belki çok daha olumlu düşünebilecekti.

Yarım saat sonra mutfağa döndüğünde, duşunu alıp rahatlamış, daha çok acıkmıştı ve Madeleine’in tavuk kümesi projesi konusunda daha ılımlı düşünüyordu. Kümes malzemesini aldı, alet dolabından bir çekiç çıkardı ve verandaya çıktı. Etrafa bakarak Madeleine’in kümes ve etrafındaki çiti yapmak istediği yeri saptadı — kümesi kuşkonmaz bahçesiyle büyük elma ağacı arasındaki boşluğa yapacaklar ve Horace ile tavukların kahvaltı masasından görebileceklerdi. Horace o boşlukta bölgesine egemen olabilir, rahatça ve istediği kadar ötebilirdi.

Gumey kalaslarla çevrilmiş olan kuşkonmaz bahçesinin yanına gitti ve Madeleine’in aldığı kümes malzemeleri torbasını yan taraftaki çimenlerin üzerine bıraktı. Sonra not defteriyle bir kalem aldı ve bahçeyle veranda ve elma ağacı arasında bir yer saptayarak kabaca bir kümes planı çizdi. Plan tamamlandıkça orada kümesin yaklaşık boyutlarını saptadı ve işaret etti.

Metal bant metreyi alıp boyutlar ve mesafeler konusunda daha kesin ölçümler yapmayı düşünürken, evin içinden telefon sesi geldi. Koştı, elindeki alet ve malzemeyi verandaya bırakıp çalışma odasına girdi. Arayan Hardwick’di.

“Merhaba, Jack. Aradığına sevindim.”

“Kim o lanet olası cüce, Dave?”

“Güzel soru. Şu anda sana sadece, o cücenin bir erkek olduğunu - bana böyle dediler - öldüğü gün Mary Spalter’ın kaldığı sağlıklı yaşam tesisine gittiğini, Carl’ın vurulmasından beş gün önce ve daha sonra da, vurulduğu gün, şu Long Falls apartman binasına girmiş olduğunu söyleyebilirim.”

“Bunlar Klemper’in bilmesi gereken şeyler miydi?” “Estavio Bolocco o adamı iki sefer o binada gördüğünü Klemper’a söylemiş. Bu durumda Klemper bu konuda bir araştırma yapmalı, en azından yaşlı Bayan Spalter’in ölümünü sonış- tırmalıydı, değil mi?”

“Fakat Bolocco’nun bunu Klemper’a söylediğini duyan kimse, yani bu konuda bir tanık yok, değil mi?”

“Onlar konuşurken Freddie de onların yanında olmadıysa tanık yok. Fakat sana söylediğim gibi, tanık olması muhtemel olan o adam da kayıp, ortarlarda yok.”

Hattın diğer yanından Hardwick’in iç çekışı duyuldu. “Klem- per ve Bolocco arasındaki bu konuşmayı doğrulayamazsak ne işe yarar ki?”

“Bolocco, Emmerling Oaks güvenlik kamerası videosunda o kişiyi tanıdığna göre, anne ve oğlun ölümleri arasında bir bağlantı var. Buna da yararsız diyemezsin, değil mi?”

“Sadece bu, tek başına, polisin kötü niyetini gösterTi’ez, bu da temyize gitmek için yeterli değil ki, bizim amacımız te, ryize gitmek, ki ben sana hep bunu söylüyorum ve sen de durmadan kulak tıkıyorsun.”

“Pekala, ya senin kulak tıkadığın şeyler...”

“Biliyorum - ben de adalete, suça ve masumiyete kulak tıkıyorum. Bunu mu söylemek istiyorsun?”

“Pekala, Jack. Şimdi kapatmak zorundayım. İşe yaramayan başka ipuçları bulursam seni ararım. Bu arada, Kay’in aleyhine tanıklık yapmış olan insanların durumlarını bir araştırıp incelesen iyi olur. Bak bakalım onlardan kaç tanesini bulabileceksin?”

Hardwick sesini çıkarmadı.

Gumey telefonu kapadı.

Saatine bakınca altıya yaklaştığını gördü ve ne kadar acıktığını, o gün sadece sert bir çörek yiyip, şekerli bir kahve içebildiğini hatırladı. Mutfaka girdi ve kendine peynirli bir omlet yaptı.

Yemeğini yedikten sonra sakinleşti. Davaya kendisinin ve Hardvick'in bakış açılan arasındaki fark nedeniyle gerilmiş olan sınırları biraz gevşedi, rahatladı. İşin başında ona, yardım istiyorsa, çalışma tarzı konusunda kendisini rahat bırakması gerektiğini söylemişti. Gumeş kendi tarzında çalışmaya devam edecekti, kimse onu engelleyemezdi. Hardvick'in bundan memnun olmaması umurunda bile değildi.

Tavaş ve bulaşğını yıkadıktan sonra gözleri kapanmaya başladı ve biraz uyumanın çok iyi olacağını düşündü. NYPD'deki çift vardiya günlerinde de böyle lasa süreli yan uyku durumlarıyla az da olsa biraz dinlenme olanağı bulurdu. Ellerini kurulayıp yatak odasına girdi, cep telefonunu komodinin üzerine bıraktı, ayakkabılarını çıkardı ve yatak örtüsünün üzerine uzanıp gözlerini kapadı.

Bir süre sonra telefon sesine uyandı.

Saate balonca 7.32 olduğunu gördü, düşündüğünden daha uzun süte, bir buçuk saat uyumuştı.

Telefon ekranında arayanın Kyle Gumeş olduğunu gördü. "Alor

"Merhaba baba, sesin uyku gibi geliyor. Yoksa uyandırdın mı seni?"

"Sonun değil, neredesin? Nasılsın?"

"Evdeyim, şu *Kriminal Tartışmalar* adlı özel yasal-konular programını izliyorum. Programda röportaj veren bir avukat senin adından söz edip duruyor."

"Ne? Hangi avukatmış o?"

"Bincher diye bir avukat, ilk adı Rex ya da Lex gibi bir şey galiba."

"Televizyonda mı?"

"Şu senin sevdiğin kanalda, RAM-TV'de. Web sitesinde de eşzamanlı olarak aynı programı veriyorlar."

Gumeş yüzünü buruşturdu. Good Shepherd soruşturması sırasında RAM-TV ile pek sorun yaşamamıştı, ama o dedikoducu, olayları çarpıtan TV kanalında adının geçmesi hiç hoşuna gitmiyordu. Bincher'ın ne işi vardı ki o TV kanalında? Adamın amacı neydi?"

"Şu anda devam ediyor mu bu avukatlı program?"

"Evet, bana da bu programı izleyen bir arkadaşım haber verdi, senin adını duyunca beni aramış. İstersen web sitesini açıp izleyebilirsin."

Gumeş yataktan kalkıp çalışma odasına gitti, dizüstü bilgisayarını açıp oğlunun dediğini yaptı - bunu yaparken, Bincher'ın nasıl bir oyun oynadığını ve birkaç ay önce RAM'in tıksındırıcı program müdürüyle yaptığı tartışmayı düşünüyordu.

Üçüncü denemesinde programa girdi. Ekranda, üzerinde bir sürahi su ve iki bardak olan alçak bir sehpanın iki yanında karşılıklı oturan iki adam vardı. Ekranın dibinde, kırmızı bir bant üzerinde beyaz harflerle *KRİMİNAL TARTIŞMALAR* yazılıydı. Onun altından geçen mavi şeritte de her tür karmaşa ve felaket haberi hareketli yazılar halinde geçip gidiyordu - o anda, bir nükleer terörist tehdidi, büyük bir zehirlenme vakası, düşmanca rap lirikleriyle ilgili olarak ünlülerin kavgası ve çarpışan Porsche arabalar konulu haberler geçti ekrandan.

Soldaki adam, tüm TV röportajlarında olduğu gibi, eline birkaç kağıt almış, ciddi bir ifadeyle sağda oturan adama doğru hafifçe eğilmişti. Gumeş programa bir cümlelerin ortasında girdi: "...yasal terimi kullanmak istersem, bu tamamen sistemin *suçlanması* anlamına gelir, Lex."

Masanın karşı tarafında oturmuş ve o da diğeri gibi hafifçe eğilmiş olan adam öne doğru biraz daha eğildi. Gülümsüyordu ama sadece dişlerini göstererek bunu zorla yaptığı belli oluyordu. Oldukça sert, yüksek ve boğuk bir sesle konuşarak, "Dinle Brian," dedi. "Uzun yıllardır ceza avukatı olarak çalışıyorum, bu konuda çok deneyimli sayılırım, ama şimdiye kadar böyle berbat, çürümüş bir polis çalışması görmedim. Adaletin kesin olarak yıkılması, tahrip edilmesi demektir bu."

Brian şaşkın gözlerle ona baktı ve "Reklam arasından hemen önce bazı sorunlardan söz etmeye başlamıştın, Lex," diye konuştu. "Suç mahalli çelişkileri, yalan yere yemin, yalancı tanıklar, kaybolan tanık ifadeleri..."

"Evet, şimdi bunlara kaybolan, ortadan yok olan bir tanığı da ekleyebilirsin. Bu konuda biraz önce araştırma ekibimden bir mesaj aldım. Ayrıca muhtemel bir şüpheliye cinsel istismar olayı var. Olayda cinayetle ilgili açıkça görülen başka senaryoların incelenmediğini, organize suç örgütleri olduğunu görüyoruz. Ailede cinayetle ilgili olarak Kay Spalter'dan daha büyük motivasyonları olabilecek kişiler var. Bu bir siyasi cinayet bile olabilir. Aslında, bu davada yanlış hüküm verilmiş olması ihtimali büyük ve ben bu davaya özel bir savcının atanması talebinde bulunacağım, Brian. Bu davada organize suç örgütlen konusunun hiç dikkate alınmamış olmasına doğrusu inanmıyorum."*

Elindeki kağıttan sıkıca tutarak ona şaşkın gözlerle, dehşete düşmüş gibi bakan TV röportajcısı, elini hafifçe salladı ve "Yani sen şimdi bu karmaşık durumun herkesin düşündüğünden daha da karmaşık, daha da büyük olduğunu mu söylemek istiyorsun, Lex?" diye sordu.

"Bunu söylemek bile yetmez, Brian. Ben bu işin sonunda bazı polislerin kötü duruma düşebileceklerini bile düşünüyorum. Eyalet polisinden savcısına kadar birçok kişi sorun yaşayabilir. Ve ben de bu işi eşelemekten çekinmeyeceğim."

"Göründüğü kadarıyla, kısa bir süre içinde karşı tarafa zarar verecek bazı şeyler bulmuş gibisin. Bana biraz önce NYPD'nin en iyi polislerinden biri olan Dedektif Dave Gumeş ile beraber çalıştığınızı söylemiştin - bir süre önce Good Shepherd vakasını aydınlatan polis değil mi o? Sana gelen bu yeni bilgileri de Dave Gumeş mi sağladı?"

“İstersen şöyle diyelim. Çok kuvvetli bir araştırma ekibim var ve Dave Gurney de NYPD cinayet masasının en iyi dedektiflerinden biriydi. Onun yarımında ideal bir ortak olarak Jack Hardwick var - Jack de Good Shepherd vakasında Guraey’e izinsiz yardım ettiği için işinden atıldı. Bu ekiple daha ne bombalar patlatacağz, göreceksiniz. Onların yardımıyla ku Spalter davasını ters yüz edeceğim, bundan emin ol.”

“Lex, mükemmel bir bitiş konuşması yaptın. Ve ne yazık ki süremiz doldu. Bu akşam programında bize katıldığın için sana çok teşekkür ediyorum. Ben Brian Bork, *Kriminal Tartışmalar*’ı izlediniz sayın izleyiciler.”

O sırada arkasında *bu* ses duyan Gurney birden irkildi.

“Ne seyrediyordun, Dave?”

Madeline çalışma odasının kapısında durmuş ona bakıyordu. Yorgun görünüyordu ve ıslanmıştı.

Gurney, “Ne o, ıslanmışsın,” dedi.

“Haberin yok galiba, sağanak yağmur var.”

Gurney bilgisayarı gösterdi ve “Ekrana dalmışım, farkında bile değilim,” dedi.

Madeline bilgisayara yaklaştı, ekrana bakıp kaşlarını çattı ve “Senin hakkında ne diyorlardı?” diye sordu.

“İyi şeyler sayılmaz.”

“Ama bana sanki övücü sözler gibi geldi.”

“Övülmek her zaman iyi değildir. Her şey kaynağa bağlıdır.” “Konuşan kimdi?”

“Hardwick’in Kay Spalter için bulduğu şu atıp tutan avukat.” “Sorun ne peki?”

“Adımın TV ekranında, özellikle de bir ego-manyak tarafından ve bu ses tonuyla anılmasından hoşlanmıyorum.”

Madeline meraklı bir ifadeyle yüzüne baktı ve “Konuşması senin için bir tehdit oluşturabilir mi, öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu.

Gurney, henüz kim olduğunu bilmediği bir katilin kendi kimliğini öğrenmesinin hiç de lehine olmayacağını bilincindeydi, ama karısını korkutmamak için bunu ona söylemedi.

Omuz silkti ve “Reklamdan hoşlanmıyorum,” diye cevap verdi. Olay konusundaki senaryoların medya önünde tartışılması güzel bir şey değil. Abartılı tahminleri sevmiyorum, özellikle de çok konuşan, kendini öven avukatlardan hiç hoşlanmam.” Gurney olaylardan duyduğu heyecandan da söz etmedi. Sadece kendisine itiraf etse bile, Bincher gibi çok konuşan bir henfin her şeyi karıştıracağından emindi. Avukatın konuşması karşı tarafı aşın kızdıracak, onlar da ona gereken cevabı vermek isteyeceklerdi.

“Yani seni endişelendiren şey bu mu, Dave?”

“Sence yetmez mi?”

Karısı ona endişelenmiş ve sanki ‘*Soruma gerçek cevabı vermedin*, ‘der gibi baktı.

Gurney, Bincher’in TV’deki medya performansı konusunda Hardwick’le konuşmak için ertesi sabahı beklemesinin daha iyi olacağını düşündü.

Sabah saat 8.30’da biraz daha, en azından kahvesini içene kadar beklemeye karar verdi. Madeline kahvaltı masasına oturmuştu ve o da kahvesini alıp masaya oturdu. Ama ilk yudumunu alırken, ev telefonu çaldı. Gurney masadan kalkıp çalışma odasına gitti ve telefonu açtı.

Sanki hâlâ NYPD’de çalışıyormuş gibi, “Buyurun, ben Gurney,” dedi - bu alışkanlığından kurtulduğunu sanıyordu ama yanılıyordu.

Hattın diğer ucunda gelen boğuk, hafif ve sanki uyukluymuş gibi gelen sesi tanıyamadı.

Adam, “Merhaba Bay Gurney, benim adım Adonis Angeli- dis,” dedi ve onun konuşmasını bekler gibi sustu. Ama konuşmadığını görünce, “Sanırım Bincher adında bir adamla çalışıyorsun,” diye devam etti. “Doğru mu bu?”

Gurney o anda Kay Spalter’ın ona ‘Donny Angel’ adlı bir adamdan söz ettiğini hatırladı ve dikkatle onu dinledi.

“Bunu neden soruyorsun?”

“Neden mi soruyorum? Şu TV programı yüzünden. Bincher senden büyük bir övgüyle söz etti. Herhalde farkındasın bunun, değil mi?”

“Evet.”

“Güzel. Sen bir dedektifsin, değil mi?”

“Evet.”

“Ve de ünlü bir adamsın, yanılmıyorum değil mi?”

“Bu konuda bir şey söyleyemem.”

“Çok komik. Demek bu konuda bir şey söyleyemezsin. Sevdim bunu, mütevazı bir adamsın.”

“Ne istiyorsun, Bay Angelidis?”

“Ben bir şey istemiyorum, bayım. Ama bilmek istediğin bazı konularda sana yardımcı olabilirim sanıyorum.”

“Hangi konular?”

“Bunlar yüz yüze konuşulacak konular. Seni birçok sorundan kurtarabilirim.”

“Nasıl sorunmuş bunlar?”

“Dünyanın her türlü sorunu. Ve sana zaman da kazandırırm. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bizim çok zamanımız var. Ne demek istediğini anlıyorsun, değil mi?”

“Pekala, Bay Angelidis. Neden söz ettiğini bilmek isterim.” “Neden mi? Senin şu büyük davandan. TV’de Bincher’ı dinledim ve kendi kendime, ‘Saçmıyor bu adam, salak herif ne dediğini bilmiyor,’ dedim. Sen onu dinlersen boşuna zaman kaybedersin, akim karışır. Bu yüzden sana bir iyilik yapmak, doğru yolu göstermek isterim.”

“Doğru yolu mu göstermek istersin?”

“Yani Cari Spalter’ı kimin öldürdüğünü sana söyleyebilirim. Sen de zaten bunu bilmek istiyorsun, öyle değil mi?”

Şişman Gus

Gumey düşündüğü gibi, Hardwick’i arayıp onunla konuştu, ama Bincher konusunda olumsuz bir şey söylemedi. Çünkü o gün öğleden sonra saat ikide bir Long Falls restoranında Donny Angel ile buluşacaktı - bu buluşma her şeyi değiştirebilirdi - ve bu buluşmanın nedeni Bincher’ın performansıydı.

Hardwick, Gumey’in Angel konusunu dinledikten sonra, ona destek ya da üzerine dinleme cihazı takılmasını isteyip istemediğini sordu - restoranda konuşma sırasında önemli şeyler söylenebilir ya da yaşanabilirdi.

Gumey onun iki teklifini de reddetti. “Adam bana yardımcı olmak istiyor ve bunda samimi olduğunu sanıyorum. Üzerime dinleme cihazı taksan bile adam bunu da düşünecek ve ona göre davranacaktır zaten.”

“Pekala, ama adamın nasıl bir oyun oynamak istediği konusunda bir şeyler tahmin edebiliyor musun, Dave?”

“Sanırım onu da işe karıştıracağımızı düşünüp endişeleniyor ve bunu engellemeye çalışıyor.”

Hardwick boğazını temizledi ve “Bence Lex’in fikrini yabana atmamak gerekir, Dave,” diye konuştu. “Cari çetelerden biriyle fikir ayrılığına düştüğü için öldürülmüş olabilir, bu mümkün.”

“Aslına bakarsan, onun davayla ilgili tüfek yaklaşımı, senin

25.Bölüm

bana verdiğin şu ‘odaklan, odaklan,’ öğüdünden çok daha man- tıklı gibi, Jack.”

“Lanet olsun, Sherlock. Sen kasten o noktaya gelmiyorsun. Esas olan şu, adam Klemper’ın araştırması gereken ama araş- tramadığı senaryoları ortaya koyuyor. Lex dürüstçe, ustaca yapılmamış, önyargılı araştırmadan söz ediyor. Hepsi bu. Temyize gitmenin amacı bu. Sen onun söylediklerini bir yana bırakıp, *Klemper* ’m yapmadıklarını ortaya koymalısın.”

“Tamam, Jack. Şimdi önümüzde yeni bir konu var. Senin şu bayan arkadaşın Esti Moreno, Mary Spalter’ın otopsi raporuna bakabilir mi?”

Hardwick bir an tereddüt etti, düşündü ve sonra, “Rapordan ne çıkabilir ki?” diye sordu.

“Raporda ölüm nedeninin kazara düşmek olduğu yazılıdır el-bette, ama kemik ve doku haşan incelenirse, birinin kadını saç-larından tutup başını banyo kenanna vurmuş olabileceği ihtimali de ortaya çıkabilir.”

“Ama yine de başını banyo kenanna vurduğunu söyleyecekler. Bu neyi değiştirir ki?”

“O zaman ben de yine yoluma devam edeceğim.”

Gumey, Hardvvick’le konuşmasından sonra saatine baktı ve Long Falls’a gitmeden önce birkaç saat daha zamanı olduğunu gördü. Tavuk kümesi projesi için bir şeyler yapabileceğini düşündü, bir çift lastik bahçe çizmesi giydi ve yan kapıdan çıkıp, bir gün önce ölçüm yaptığı yere gitti.

Orada elinde mezura ile Madeleine’i görüncə şaşırdı. Kansı mezuranın bir ucunu kuşkonmaz bahçesinin alçak duvana takmış, geri adımlar atarak yavaşça elma ağacına doğru yürüyordu. Ama ağaca vardığı zaman mezuranın duvara takılı ucu aniden yerinden fırladı ve metal mezura yerde sürünerek, hızla geriye gidip Madeleine’in elindeki muhafazasına sanldı.

Madeleine öfkeli bir süsle; “Lanet olsun,” diye bağırdı. “Bu üçüncü oluyor.”

Guraey onun yanına gitti, mezuranın ucunu tuttu, geriye çekip açarak, yine takıldığı yere götürdü ve “Burada mı kalsın istiyorsun?” diye sordu.

Karısı başını salladı ve derin bir nefes alıp, “Teşekkür ederim,” dedi.

Gumey ondan sonra bir buçuk saat boyunca kümes ve etrafındaki çitlerin ölçümü, köşe direklerinin yere çakılması, çitalara düzeltilmesi için karışma yardım etti, ama bu süre içinde onun sadece bir tek kararını sorguladı. Madeleine çit çitasını çakarken, geniş bir çalılığı dışarıda bırakmayıp çitin içine alınca, Guraey onun bunu kazara yaptığını sandı ve dikkat etmesini söyledi. Ama Madeleine bunu bilerek yaptığını, tavukların kümes çevresinde bir gölgelik de isteyeceklerini anlattı.

Gumey karısını dinlerken, onun bu işi ne kadar önemsedığını anladı.. Ve onun çevreyle ve gördüğü her şeyle yakından ilgilenmesini adeta kıskanır gibi olduğunu hissetti. Kansı çok farklı şeylerle ilgileniyor, oyalanıyordu. O ise daha çok hayatta önemi olan konularla ilgilenmek istiyordu. Böyle düşünmesinin nedeni belki de hava koşullarının garip olmasıydı. Ağustos ayında olmalarına rağmen hava oldukça serindi, hafif pusluydu ve ıslak çimenlerden toprak kokusu yükseliyordu. O anda hayatın gerçeklerini yaşamıyor, sanki bir rüya görüyormuş gibi hissediyordu.

Adonis “Donny Angel” Angelidis ’le buluşacağı Aegean Odyssey adlı restoran Axton Caddesi’nde, araştırmanın merkezi olan binadan yaklaşık üç blok mesafedeydi. Walnut Crossing’den oraya olan iki saatlik araba yolculuğu problemsiz geçti. Daha önce olduğu gibi, yine park yeri sorunu yaşamadı. Restoran kapısına yaklaşık on beş metre mesafede bir park yeri buldu ve yanaştı. Saat ikydi, tam zamanında gelmişti.

Restoran boş gibiydi, yaklaşık yirmi masadan sadece birinde yaşlı bir adam oturmuş, Yunanca bir gazete okuyordu. Restoranın içi tipik Yunan stilinde mavi ve beyaz renklerle dekore edil-

mişti. Duvarlar renkli çinilerle kaplıydı. İçerde kekik, fesleğen, kızarmış kuzu eti ve kahve kokusu vardı.

Genç bir garson ona yaklaştı ve “Buyurun bayım,” dedi.

“Benim adım Gumey, Bay Angelidis’le buluşacaktım.”

Garson, “Elbette, beni takip edin lütfen,” diyerek onu restoranın arka tarafına götürdü. Sonra biraz yana çekildi ve beş altı kişi alacak kadar geniş, ama içinde sadece bir kişi oturan bir locayı gösterdi - masada karışık, kır saçlı, kocaman bir kafası olan ilhan bir adam vardı.

Adamın kırılmış boksör burnu gibi bir burnu vardı. Geniş omuzluydu, bir zamanlar çok güçlü bir adam olduğu belliydi ve belki hâlâ da öyleydi. Kınışık yüzündeki ifade kimseye kolayca güvenmediğini gösteriyordu. Elinde kalın bir para destesi vardı ve dolarları sayarak masaya koyuyordu. Bileğinde bir Rolex saat göze çarpıyordu. Başını kaldırıp Gumey’e baktı, hafifçe gülümsedi ama yüzündeki ekşi ifade pek değişmedi.

“Geldiğin için teşekkür ederim, Bay Gumey,” dedi. “Ben Adonis Angelidis...” Sanki uzun zamandır çok yüksek sesle ba- gırmış da sesi kısalmış gibiydi, alçak ve boğuk bir sesle konuşuyordu. “Ayağa kalkmadığım için özür dilerim, sırtımda bir ağn var da, lütfen otur.” Sesi duyulacak kadar

yüksek çıkmıyor olabilirdi ama cümleleri çok düzgündü.

Gumey masaya, onun karşısına oturdu. Masada çok sayıda yemek tabağı duruyordu.

“Mutfak bugün kapalı, ama birkaç özel yemek hazırlattım, istediğini seçebilirsin. Hepsi çok lezzetlidir. Yunan yemeklerini sever misin?”

“Musakka, pilaki gibi birkaç şey biliyorum.”

Adam elindeki paraları masaya bıraktı ve tabaklardaki yemekleri göstererek Rumca adlarını saymaya başladı. Masada çeşitli et ve balık yemekleri, kalamar ve çeşitli mezelerden başka, bir kase içinde yağlı zeytin, bir sepet içinde dilimlenmiş taze ekmek ve büyük bir kase taze siyah incir de vardı.

“Buyur, bence hepsinden biraz tatmalısın, bu yemeklerin hepsi çok lezzetlidir.”

“Teşekkür ederim, kamım tok...ama bir incir alınm.” Gumey bir tane taze incir aldı ve bir parça ısınp yedi.

Angelidis meraklı gözlerle yüzüne baktı.

Gumey başını salladı ve “Haklısın, incir çok lezzetli,” dedi.

“Elbette. Acele etme. Rahat ol, ne zaman istersen o zaman konuşuruz.”

“Beklemeye gerek yok, şimdi konuşabiliriz.”

“Pekala, Bay Gumey. Sana bir şey sormalıyım. Birisi bana senin cinayetler konusunda uzman olduğunu söyledi. Doğru mu bu? Yani, cinayet işleme değil, olayları çözme konusunda demek istiyorum.”

“Doğru.”

“Güzel. Yani Organize Suçlar Birimi saçmalığından değilsin,

değil mi?”

“Benim çalışma alanım cinayetlerdir. Başka konularla pek fazla uğraşmam.”

“Güzel, çok güzel. Ortak bir ilgi alanımız olabilir. Belki işbirliği bile yapabiliriz, ne dersin?”

“Umarım yapabiliriz.”

“Pekala, yani sen Cari konusunda bilgi edinmek istiyorsun, öyle mi?”

“Evet”

“Yunan trajedisi nedir, bilir misin?”

“Nasıl yani? Anlamadım.”

“Sophokles’i bilir misin?”

“Okulda onun hakkında bazı şeyler okumuştuk, biraz hatırlıyorum.”

Angelidis öne doğru eğildi, kalın kollarını masaya koydu ve “Yunan trajedisinde fikir basitti,” diye konuştu. “Büyük gerçek şuydu: Bir adamın gücü aynı zamanda onun zayıflığıdır. Ne kadar parlak bir ifade, değil mi? Sen de aynı fikirde misin?”

“Bunun nasıl gerçek olabileceğini görebiliyorum.”

“Güzel. Çünkü Carl’ı öldüren bu gerçektir...” Adam sustu ve gözlerini Gumey’in gözlerine dikti. “Sen şimdi ne saçmaladığımı, ne demek istediğimi merak ediyorsundur.”

Gumey bir şey söylemedi, incirden bir parça daha ısırdı ve onun yüzüne bakarak konuşmasını bekledi.

“Benim söylediğim şey basit. Trajik bir mesele. Carl’ın büyük gücü, hızlı düşünmesi, karar vermesi ve harekete geçme konusunda istekli olmasıydı. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Hiç korkmadan, çok hızlı karar verir, büyük işler başarırdı. Ama onun bu gücü aynı zamanda da zayıfletiydi. Neden? Çünkü bu büyük güç sabırsızdır. Bu güç önündeki engeli hemen yıkmak- ıdır.”

“Yani Cari bir şeyler istiyordu. Birisi ona engel oldu. Sonra ne oldu?”

“Cari elbette engeli kaldırmak istedi. O hep böyle yapardı.” “Ne yaptı?”

“Duyduğuma göre, engeli yok etmek için biri kanalıyla bir anlaşma yapmak istedi. Ben ona biraz sabırlı olmasını, yavaş gitmesini, yardım edebileceğimi söyledim. Bir baba gibi konuştum onunla. Ama o beni dinlemedi, bu işin benim alanım dışında olduğunu, bu işe karışmamamı söyledi.”

“Yani sen şimdi bana, onun birini öldürtmek istediğini, ama bunu senin yapmanı istemediğini mi söylemek istiyorsun?” “Rivayete göre, bu tür işler ayarlayan bir adama gitti.”

“Bu adamın bir adı var mı peki?”

“Gus Gurikos.”

“Bir profesyonel, değil mi?”

“O bir idareci, yetenekleri bulan bir ajandır. Anlıyor musun? Şişman Gus’a ne istediğini söyler, fiyatta anlaşır, istediği bilgileri verirsin ve gerisini o halleder. Sen hiçbir sorun yaşamazsın. İşi yapacak en iyi elemanı bulur - sen hiçbir şey bilmezsin. Şişman

Gus hakkında çok garip hikayeler vardır. Bir gün sana da anlatırım bazılarını”

Gumey kiralık katiller hakkında kendisine ömür boyu yetecek kadar hikaye dinlemişti.

“Demek Cari Spalter önüne çıkan bir engeli yok etmek için Şişman Gus’la anlaşma yaptı, ona para ödedi. Gus da ona kiralık katil bulacaktı, öyle mi?”

“Söylentiler bu yönde.”

“Çok ilginç doğrusu, Bay Angelidis. Peki, bu hikaye nasıl son

buldur

“Cari çok hızlıydı, ama Şişman Gus yeterince hızlı çalışmadı.”

“Ne demek oluyor bu?”

“Bu anlaşmada sadece bir tek şey olabilirdi. Carl’ın yok etmek istediği adam, Gus’m kiralık katili ayarlamasından daha önce anlaşmayı öğrenmiş olmalı. Ve onlardan önce davrandı. Daha önceden engelleme saldırısına geçti, tamam mı? Cari onu öldürmeden önce, o adam Carl’ı öldürttü.”

“Pekala, arkadaşın Gus bu işe ne diyor?”

“Gus hiçbir şey diyemedi, ne diyebilirdi ki? Gus’ı da vurdular - Carl’ın vurulduğu aynı Cuma günü onu da vurdular.”

Gumey için yeni bir bilgiydi bu. “Vay canına, yani hedef, Carl’ın kendisini öldürtmek için Gus ile konuştuğum öğrendi ve onlardan önce harekete geçip ikisini de öldürttü, öyle mi?” “Tam isabet, önceden engelleme saldırısı işte.”

Gumey hafifçe başını salladı. Hiç kuşkusuz bu da bir olasılıktı. Elindeki kocaman incirden küçük bir parça daha ısırdı.

Angelidis yine arzulu bir ifadeyle, “Bu durumda senin işin oldukça kolaylaşıyor,” diye devam etti. “Şimdi sen Carl’ın öldürtmek istediği adamı bul, onu öldüren ya da öldürten adamı da bulmuş olursun.”

“O adamın kim olabileceği konusunda bİT fikrin yok mu?” “Hayır. Bunu bilmek senin için önemli. Beni iyi dinle, Cari

cinayetiyle benim hiçbir ilgim yok. Benim bu konularla işim olmaz, bunu bilmelisin.”

“Bunları nasıl biliyorsun peki?”

“Carl’ı iyi tanırdım. Yaptırmak istediği iş benim yapabileceğim bir şey olsaydı, doğruca bana gelirdi. Ama o bana gelmedi, Gus’a gitti. Onun için çok özel bir işti ve benimle hiçbir ilgisi olmadı. Benim çalışma alanımla hiçbir ilişkisi yoktu o işin.” “Şişman Gus senin için çalışmıyor muydu?”

“Gus bağımsız çalışırdı. Para verenin işini yapardı. Aslında öyle çalışmak daha iyi oluyor.”

“Yani senin bu konuda gerçekten hiçbir fikrin yok, öyle mi?” Angelidis onun gözlerine baktı ve “İnan bana, bilmiyorum,” dedi. “Bilseydim sana söylerdim.”

“Peki, ama bana neden söyleyesin ki?”

“Çünkü Carl’ı vuran hergele benim işlerimi de berbat etti. İşimi bozan adamları hiç sevmem. Ve ben de onları mahvetmek isterim. Beni anlıyorsun herhalde, değil mi?”

Gumey güldü ve “Göze göz, dişe diş meselesi,” dedi. Angelidis meraklı bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve “Bu da ne demek oluyor şimdi?” diye sordu.

Gumey onun bu deyimi bilmemesine şaşırđı ve “İncil’de vardır bu ifade,” dedi. “Bir şeyin karşılığını vererek adaleti sağlama anlamına...”

“Bu lanet ifadeyi biliyorum. Şu anda bunu neden söyledin?” “Cari ve Gus’ı öldürenin cezasını vermek için çok hırslı olduğunu anladığım için söyledim.”

Yunanlı bir süre düşündü ve sonra, “Gus’ın vurulması konusunda bir şey bilmiyor musun, Dedektif?” diye sordu.

“Hayır. Neden?”

Adam birkaç saniye hiç konuşmadan dikkatle Gumey’in yüzüne baktı. Sonra, “Pis bir adamdı o piç kurusu,” diye homurdandı. “O olay hakkında hiçbir şey duymadın mı?”

“Hayır, o adamın adını duymadım, öyle birinin yaşadığından ya da öldüğünden hiç haberim olmadı.”

Angelidis yavaşça başını salladı ve “Pekala,” dedi. “O zaman sana söyleyeyim, belki yardımı olur. Gus’ın evinde her Cuma akşamı poker partisi yapılırdı. Carl’ın vurulduğu Cuma akşamı kumarbazlar eve geldiler, ama onlara kapıyı açan olmadı. Böyle bir şey ilk kez oluyordu. Gus’ın belki tuvalette olduğunu düşündüler. Kapıyı birçok kez çalıp vurdular, ama kapı açılmadı. Kapı kilitli değilmiş, açıp içeriye giriyor ve Gus’ı buluyorlar...” Yunanlı sustu, sanki ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu ve sonra, “Bu konuda konuşmaktan hiç hoşlanmıyorum,” diye devam etti. “Ben her işin mantıklı olması gerektiğine inamam Bunun gibi çılgınca işler kafamı bozuyor.” Başım iki yana salladı ve masa üzerindeki bazı tabakların yerlerini düzeltti. “Gus iç çamaşırıyla TV önünde oturuyonnuş. önündeki sehpa da bir şarap şişesi, yansı şarap dolu bir kadeh, bir dilim ekmek ve bir tabak içinde biraz yiyecek varmış. Hafif yemek. Fakat..” Yüzünü yine buruşturdu ve derin bir nefes aldı.

Gumey dayanamadı ve “Fakat ölmüştü,” dedi.

“Elbette, gerçek bir ölüydü. Her gözüne, her kulağına birer tane ve biri de lanet boğazına olmak üzere, kafasına beş tane koca çivi çakılmıştı...” Sustu ve Gumey’in yüzüne baktı. “Şimdi ne düşünüyorsun, Dedektif?”

“Bu olayın medyaya neden aksetmediğini düşünüyorum.”

Angelidis kelimelerin üzerine basarak, onları adeta tükürür gibi, “Organize Suçlar Birimi, Dedektif. Bu birim, olayı kapattı, ne ölüm ilam, ne haber, hiçbir şey duyulmadı. İnanabiliyor musun buna? Bunu neden gizli tuttuklarını biliyor musun?”

Aslında Gumey’e bu soruyu sormuyordu ve o da cevap vermedi.

Angelidis yine derin bir iç çekti ve “Bunu gizlediler, çünkü o zaman bir sır biliyormuş gibi hissettiler,” diye devam etti. “O

zammı kimsenin bilmediği büyük bir sır bildiklerini hissettiler. Onlar çok güçlüydü, gizli bilgilere sahiptiler. Aslında onlar nasıl insanlar, biliyor musun? Aslında beyinsiz, kafaları hiç çalışmayan adamlar bunlar...” Durdu, bileğindeki kocaman, altın Rolex saatine baktı ve “Pekala, vakit geç oldu,” dedi. “Umarım bu anlattıklarım yardımcı olur, Dedektif.”

“Evet, bunlar çok ilginç bilgiler. Ama son bir sonum daha var.” Angelidis tekrar saatine baktı ve “Elbette,” diyerek başını salladı.

“Senin Cari ile aran nasıldı? İyi arkadaş mıydınız?”

“Çok iyi dosttuk. Oğlum gibi severdim onu.”

“Aranızda hiçbir sorun yoktu yani, öyle mi?”

“Hiç sorun yoktu.”

“Onun yaptığı şu ‘dünyanın pisliklerini temizleme’ konulu konuşmalar seni rahatsız etmiyor muydu?”

“Rahatsız etmek mi? Ne demek istiyorsun?”

“Cari basıp toplantılarında, senin iş alanında çalışanları dünyanın pisiği olarak adlandırır, o adamlar hakkında hoş olmayan şeyler söylerdi. O konuda sen ne düşünüyordun, ne hissederdin?” “Adamın akıllı olduğunu düşünürdüm. Seçim kazanmak için iyi konuşuyordu...” Yunanlı yine sustu ve zeytin kasesini göstererek, “Bunlar çok lezzetlidir,” diye ekledi. “Bunları bana Mika- nos’taki kuzenim özel olarak gönderir. Biraz al da karma götür, Dedektif.”

Bu Lanet Bir Satranç Oyunu Değil

Gumey, arazisine giren dağ yolunun sonuna geldiğinde, ambarın yanına park etmiş olan büyük, siyah SUV aracı görünce şaşırıldı. Posta kutusunun yanında durup, camını indirerek içine baktı, ama Madeleine gelen postayı almıştı. Cilalı arabaya doğru gitti ve önünde durdu.

Büyük arabanın kapısı açıldı ve iriyan, futbol savunma oyuncusuna benzer bir adam aşağıya indi. Asker tıraşı gibi, kısa kesilmiş kır saçları, pek de dostane bakmayan kanlanmış gözleri vardı ve Gumey’e bakarak sırttı. “Bay Gumey?”

Gumey de ona aynı şekilde, sırtarak baktı ve “Evet, ne istemiştiniz?” diye sordu.

“Benim adım Mick Klemper. Bu adı duymuş olmalısın.” “Spalter davasında başdedektifsin.”

Adam, “Doğru,” diyerek cüzdanını çıkardı ve açarak Cinayet Masası kimliğini gösterdi. Kimlik kartındaki gençlik fotoğrafında, İrlandalı çetelerin kafasız fedailerinden birine benziyordu. “Burada ne arıyorsun, Bay Klemper?”

Klemper gözlerini kırıştırdı ve yine anlamlı bir sırıtişla ona bakarak, “Karıştırdığın şu iş iyice kontrolden çıkmadan konuşmamız gerekiyor,” dedi.

“Karıştırdığım şu iş mi? Nasıl yani? Ne demek şimdi bu?” “Bincher’in şu rezaleti. Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Ne bilmem gerekiyor onun hakkında?”

“Nasıl bir pislik olduğu konusunda ne biliyorsun yani?” Gumey onun bu son sözünü bir an düşündü ve “Baksana, Klemper, seni buraya birisi mi gönderdi, yoksa bu senin fikrin miydi?” diye sordu.

“Ben sana bir iyilik yapmaya çalışıyorum, Gumey. Konuşabilir miyiz?”

“Tabii. Konuş.”

“Ben dostça konuşmaktan söz ediyorum. Yani, ikimiz de sokağın aynı tarafındaymışız gibi...”

Adamın gözlerinde tehlike parıltısı vardı. Fakat Gumey meraklandığı için bunu pek umursamadı. Motorunu kapatıp arabasından indi ve “Sen bana ne söylemek istiyorsun, Klemper?” diye sordu.

“Yanında çalıştığın şu Yahudi avukatın polisleri lekeleyerek ün yaptığını biliyor musun sen?” Adamın ağzı, alkol kokusunu bastırmak için çiğnediği naneli çiklet kokuyordu.

“Ben kimsenin yanında çalışmıyorum.”

“Bincher TV’de böyle konuşmadı.”

“Onun konuşması beni ilgilendirmez.”

“Yani o Yahudi yalan mı söylüyordu?”

Gumey gülümsedi ve herhangi bir saldırıya karşı hazır olduğunu göstermek ister gibi, ayaklarını hafifçe değiştirdi. “Sokağın aynı tarafına geçmeye ne dersin, Klemper?”

“Anlamadım?”

“Benimle dostça konuşmak istediğini söylemedin mi?”

“Ben sana dostça konuşarak, Lex Bincher’in müşterilerini kurtarmak ve para kazanmak için bir sürü hikaye uydurmaya çalıştığını söylemek istiyorum, Gumey. Onun.Cooperstown’da- ki lanet evini gördün mü sen? Göl kıyısındaki en büyük malikane orası. Bir sürü dolap çevirip hapisten kurtardığı uyuşturucu kaçakçılarının paralarıyla yapıldı o ev. Senin bundan haberin

“Bincher benim umurumda değil. Ben sadece Spalter cinaye-tiyle ilgileniyorum, Klemper.”

“Pekala, güzel. O halde o konuyu konuşalım seninle. Kay Spalter kocasını başından vurdu, yargılandı ve hüküm giydi. Kay Spalter yalancı, katil bir kaltak, hak ettiği cezasını çekiyor. Ama şimdi senin şu Yahudi dostun Bincher onu temyize götürüp kararı bozduzmaya...”

Gumey elini kaldırıp onu susturdu ve “Bana bir iyilik yap, olur mu, Klemper?” dedi. “Ben senin Yahudi sorununa ilgilenmiyorum. Eğer Spalter davasıyla ilgili konuşacaksan konuş, o zaman dinlerim seni.”

Adam nefret dolu bir ifadeyle yüzüne baktı ve Gumey bir an için, onun kendisine saldırabileceğini bile düşündü. Hafifçe yan dönerek, onun göremeyeceği bir şekilde yumruğunu sıkı ve bekledi. Ama Klemper boş gözlerle ona bakıp hafifçe gülümsedi ve başını iki yana salladı.

“Pekala, dinle Gumey, ben sana şunu söylemek istiyorum. İnce teknik terimler kullanmak o kadının işine yaramaz. Sen deneyimli, iyi bir polissin,

bunu bilmen gerekir. Neden sen de çöpleri karıştırıp işe yarar bir şeyler bulmaya çalışıyorsun ki?”

Gumey omuz silkti ve önemsiz bir şeyden söz ediyormuş gibi, “Sen şu olay yeri yakınındaki sokak lambasının direğine dikkat ettin mi hiç?” diye sordu.

“Neden söz ediyorsun?”

“O daireden isabetli bir atış yapılmasını engelleyen direktten söz ediyorum.”

Klemper bu konuda bir şey bilmiyor görünmek istedi belki, ama düşünceli tavrı konuya yabancı olmadığını gösterdi. “Bu olanaksız değildi ve oldu da.”

“Nasıl yani?”

“Kolay - kurban bazı tanıkların söylediği noktada durmadı- sa ve silah da bulunduğu noktadan ateşlenmediyse, tam isabet mümkün.”

“Yani Cari herkesin onu vurulduğu zaman gördüğü noktadan en az üç metre açıkta durduysa ve tetikçi de bir portatif merdivenden ateş ettiyse, bu olabilirdi diyorsun.”

“Bu mümkün.”

“Portatif merdivene ne oldu peki?”

“Kadın belki de bir sandalye üzerinden ateş etti, bilemem.” “Yaklaşık beş yüz metreden adamın başına ateş etmek için sandalyeye mi çıktı yani? Ve elindeki silahın altından da yaklaşık iki buçuk kiloluk bir üçayak sehpa sallanırken, öyle mi?” “Nerden bileyim, lanet olsun. Ortada bir gerçek var - Kay Spalter o binada ve o dairede görüldü. Onu gören görgü tanıklar var. O dairede, tozlu zeminde onun ayakkabı izlerini ve ayrıca barut kalıntısını bulduk...” Durdu ve dikkatle Guraey’in yüzüne baktı. “Silahta iki buçuk kilo ağırlığında bir üçayak sehpa kullanıldığını sana kim söyledi?”

“Orası önemli değil, önemli olan, silahın kullanılması senar-yonda çelişkiler olması. Elektronik eşya satan dükkanın güvenlik kamerası kayıtlarını yok etmenin nedeni de bu mu, söyler misin bana?”

Klemper yine şaşırmış gibi baktı ve “Hangi kamera kaydından söz ediyorsun sen?” diye sordu.

Gumey onun sorusunu duymazdan geldi ve “Senin konsepti- ne uymayan bir ipucu bulmak, konseptinin yanlış olduğu anlamına geliyor,” diye konuştu. “Delilleri yok etmek, karartmak, ilerde daha büyük sorunlar yaratacaktır - yani şimdi senin başındaki sorun gibi. O güvenlik kamerası video filminde ne vardı?” Klemper ona cevap vermedi ve dişlerini gıcırdatarak, boş gözlerle ileriye baktı.

Gumey onun sessiz kaldığını görünce, “İstersen ben bir tah-minde bulunayım,” diye devam etti. “O video filminde, Carl’ın vurulduğu anda durduğu nokta görülüyor ve o noktada, o daireden vurulamayacağı belli oluyordu. Haksız mıyım?”

Klemper hiç ses çıkarmadı.

“Ve bu noktada gizlenen bir bilgi daha var. Tetikçi, Mary Spalter’ın Ölümünden üç gün önce o binada inceleme yaparken görülmüş.**

KJemper yine gözlerini kırıştırdı ve sessiz kaldı.

Gurocy, “Senin mahkemedeki tanığının Kay Spalter olarak iddia ettiği kişi, aslında, ikinci bir tanığa göre bir erkek,*” diye de* vara etti. “Ve aynı kişi, Mary Spalter’ın ölümünden bir süre önce yaşlı kadının evi yakınlarında, yine kamera kaydında görülüyor.” “Bu saçmalıktan nerden uyduruyorsun?*

Gumey yine onu duymamış gibi davrandı ve “Bana öyle geliyor ki, tetikçi aslında iki anlaşma yapmış olan profesyonel bir katildi. Yani hem yaşlı kadını, hem de oğlunu vurmak üzere anlaşma yaptı. Bu konuda söyleyeceğin bir şey var mı, MickT KJemper’ın yanağında açıkça belli olan bir seğirme meydana geldi. Başdedektif arkasına döndü ve ambarın önüne doğru birkaç adım attı. Yolu kenarındaki posta kutusuna kadar yürüdü, bir süre durup göle doğru baktı ve sonra dönüp geriye geldi.

Gumey’in önünde durdu ve onun yüzüne bakarak, “Bak sana ne diyeceğim,” diye konuştu. “Bu söylediklerinin hepsi saçmalık, bunların hiçbir anlamı yok. Bir tanık katilin kadın, diğeri de erkek olduğunu söylüyor, bu her zaman olur. Görgü tanıkları ber zaman bata yapar, birbirlerini yalanlarlar. Ne var bunda? Freddie zanlılar sırasında kadın tanıdı. Bir başka görgü tanığı ise tanıyamadı. Ne olacak peki? Bakarsın bir başka tanık da kaltağın bir uzay yaratığı olduğunu söyleyebilir. Bir başkası onu bir başka yerde gördüğünü de söyler. Bunların hepsi saçmalık diyorum sana....

“Farz edelim doğru söylüyorlar. Ama o kadın, kayıvalidesinden, öldürdüğü kocasından daha çok nefret ediyordu, bunu biliyor muydun? Bu nedenle aslında o kaltak katil kadın bir değil, iki cinayetten yargılayıp mahkum ettirmemiz gerekirdi.”

KJemper çok Öfkelenmişti ve ağzının kenarlarında biriken tükürüğü elinin tersiyle sildi.

Gumey hafifçe gülümsedi ve “Bak.sana ne diyeceğim, Bcş- dedektif,” diye devam etti. “Büyük olasılıkla Mary Spalter’ı öldürmüş olan katilin Emmerling Oaks güvenlik kamerasına takılmış görüntüsü elimde. Ve bu video filmini gören bir tanık, aynı kişinin, Cari vurulduğu zaman Axton Caddesindeki binada da görüldüğünü söyledi.”

“Ne olacak peki? O tetikçi iki anlaşma yapmış bir profesyonel olsa bile, o kadın cezadan kaçamaz. O zaman siladıt kendisi kullanmadı ama bir katil kiraladı denir. O halde, daha önce Jimmy Flats olayında yapmak istediği gibi, bir katil kiraladı deriz.”

KJemper birden heyecanlandı ve “Teorin aslında çok güzel, Gumey,” diye devam etti. “Kocasını öldürtmek için daha önce Flats’ı tutmak istediğini biliyoruz, bu işi sevgilisine de yaptırmak istedi. Bunlar onun suçlu olduğunu açıkça gösteriyor...” Sustu ve zafer kazanmış bir ifadeyle Gumey’e bakıp sırttı. “Şimdi ne diyorsun bakalım?”

“Burada tetiği kimin çektiği çok önemli. Görgü tanığının ifadesi de büyük önem taşıyor KJemper. Yargılama sırasında alınan tanık ifadesi, senin sakladığın, ya da yok ettiğin güvenlik kamerası kaydının ateşleme senaryosunu desteklemesi ya da bozma- sj.,bunlar hep önemli şeyler.”

KJemper yüzünü buruşturup yere tükürdü ve “Bu pislikler sadece senin için önem taşıyor,” diyerek sırttı. “Bana daha çok şey vermeni beklerdim.”

“Nasıl daha çok?”

“Ben senin NYPD cinayet masasında yirmi beş yıl çalıştığım öğreünce buraya geldim. Böyle bir yerde yirmi beş yıl çalışmış ve bir sürü pislikle uğraşmış olan bir polisin gerçekleri anlayacağım düşündüm.”

“Nasıl gerçekler?”

“Dürtülerin ortaya çıkması, *hakkın* kuralların önüne geçmesi gibi gerçekler Bir satranç oyunu oynamadığımız, bir savaşın içinde olduğumuz cerceği. Pisliklere karşı beyaz şapkalar. Düşman saldırdığı zaman onu durdurmalı için her şeyi yaparsın. Bir mermiyi durdurmak için lanet bir kurallar kitabı saıJamazsın havada.”

“Ya yanlış düşünüyorsan?”

“Neyi yanlış düşünüyorsam?”

“Farz edelim ki, Cari Spalter’ın ölümü ile karısının biç ilgisi yok. Diyelim ki, onu Spalter emlak şirketinin kontrolünü almak için kardeşi öldürttü. Ya da onun vali seçilmesini istemeyen çeteler yaptı bu işi. Mirasa konmak için kızı bile yaptırmış olabilir. Ya da karısının sevgilisi...”

KJemper’in suratı birden kıpkırmızı kesildi ve “Bunların hepsi saçmalık,” diye bağırdı. “Kay Spalter kötü bir kadın, acımasız bir katil. Ve eğer bu lanet dünyada adalet varsa, o kaltak beyni parçalanarak hapiste ölecek. Hepsi bu kadar.” Adam o kadar öfkelenmişti ki, bağırarak konuşurken ağzından etrafa tükürüldür saçılıyordu.

Gumet düşünceli bir tavırla, dost, düşman, akıllı ya da deli, herkese yaptığı gibi, “Haklı olabilirsin,” dedi. “Söyler misin, tetikçinin yöntemini, suç analizi veri tabanında kontrol ettin mir KJemper anlamamış gibi, gözlerini kıpırnarak onun yüzüne baktı ve “Lanet olsun,” diye homurdandı. “Bunu neden bitmek isteyeceksin ki?”

Gumey omuz silkti ve “Merak ettim,” dedi. ‘.Tetikçinin yaklaşımında bazı farklı ya da özel faktörler var. Bunların başka bir yerde de ortaya çıktığını görmek ilginç olabilir.”

KJemper bir adım geriledi ve öfkeli bir ifadeyle, “Delirmişsin sen,” diye homurdandı.

“Haldi olabilirsin. Ama o yöntemi kontrol etmeyi düşünürsen, incelemen gereken bir durum daha var. Şişman Gus Gurikos adında bir Yunanlı gangsteri duydun mu?”

Klemper şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve “Gurikos mu?” diye sordu. “Onun bu olayla ne ilgisi var?”

“Cari bu Sisman Gus’tan birinin reml7İlenme«ını ıcr#-Hİ Ve bu

Gos da Carl’ın vurulduğu aynı gün öldürüldü - yani Carl’m anjının ölümünden iki gün sonra o da gitti. Bu durumda aslında o1tada üç cinayet var. biliyor musun, Klemper?”

Klemper kaşlarını çatarak, hiç konuşmadan bir süre düşündü.

Gurney, “Yerinde olsam bunu da araştırdım,” diye devam etti. “Duyduğuma göre, Organize Suçlar Birimi Gurikos cinayetini örtbas etmiş, ama bunun da Spalter davasıyla bir bağlantısı vatsa, araştırman gerekir.”

Klemper başını iki yana salladı ve oraya geldiğine pişman olmuş gibi Gurney’e baktı. Birden geriye dönüp arabasına doğru yürümek istedi, ama Gurney’in arabasının yolunu kesmiş oldu- gunu görünce durakladı.

Dönüp Gurney’e baktı ve sinirli bir ifadeyle, adeta emreder gibi, “Şu arabam yolundan çekecek misin?” diye homurdandı.

Gurney.arabasını çekip yolu açtı ve Klemper hiç arkasına bakmadan ve yolun kenarındaki posta kutusunu da sıyrarak, hızla uzaklaştı.

Gurney o gittikten sonra dönüp bakınca, Madeleine’in ambarın köşesinde durmuş, onları seyrettiğini gördü. Horozla üç tavuk da sessizce onun arkasında, çimenlerin üstünde duruyorlardı. Hayvanlar sanki, henüz ne olduğunu bilmedikleri bir şeyin olmasını bekliyormuş gibi, başlarını havaya kaldırmışlardı.

27.Bölüm

Umutsuz Bir Adam

Biraz da gergin bir havada, çok az konuşarak yedikleri akşam yemeğinden sonra, Madeleine masayı temizledi ve bulaşıkları yıkadı - her zaman bunun kendi görevi olduğunda ısrar ederdi.

Gumey de lavabo yakınındaki bir tabureye oturdu ve sessizce onu seyretmeye başladı. Sabırlı davranırsa, sonunda karısının konuşacağını, içindekileri dökceğini biliyordu.

Madeleine bulaşıktan yıkadıktan sonra, eline bir bez alıp kurulamaya başladı ve çok geçmeden, “O adam Spalter davasındaki dedektifi, değil mi?” diye sordu.

“Evet. Mick Klemper”

“Sinirli bir adama benziyor.”

Madeleine açıkça görülen bir şeyden söz ettiği zaman, Gumey onun bir şeyler ima ettiğini bilirdi. O anda karısının neyi ima etmek istediğini pek anlamadı ama konuşmalarından en azından bir kısmını duyduğunu ve bir açıklama beklediğini biliyordu.

“Adam zor bir gün geçirmiş olmalı.”

“Zor bir gün mü?”

Gumey, “Bincher’ın suçlamaları internette dolaşmaya başladıktan sonra, pek çok insan Klemper’den açıklama istemiş olmalı.” diye konuştu. “Emniyet Müdürlüğü, Eyalet Polisi Adli Dairesi, Savcılık, İçişleri ve medya akbabaları bir sürü soru yöneltilmiş olmalıdır.”

Madeleine elindeki tabağı bırakmadan kaşlarını çatı ve “Ben bu işi anlamakta zorlanıyorum,” dedi.

“Anlamayacak bir şey yok. Klemper, Kay Spalter’la konuştuktan sonra onun suçlu olduğuna karar verdi. Mesele, onun bu kararının ne kadar doğru olduğu?”

“Nasıl yani?”

“Yani, bana göre, Kay ona eski karısını hatırlattığı için onu suçlu buldu Klemper. Ve kadının hüküm giymesi için bazı yasalara da karşı geldi.”

Madeleine elindeki tabağı hâlâ bırakmamıştı ve “Benim demek istediğim bu değildi,” dedi. “Yani, demek istiyorum ki, adam seninle konuşurken aşırı sinirli, öfkeliydi ve nerdeyse...” “Onun bu halde olmasının nedeni korkusu, bundan eminim. Adam Kay’ın serbest kalmasından, davayla ilgili görüşü yüzünden rezil olmaktan, işini kaybetmekten, hatta hapse girmekten korkuyor. Mahvolacak, kişiliğini kaybedecek, onun korkusu bu.”

“Yani onun umutsuz bir durumda olduğunu mu söylüyorsun?” “Aynen öyle, tamamen umutsuz bir durumda.”

“Umutsuz, paramparça olmuş bir durumda.”

“Evet.”

“Silahın üstünde miydi?”

Gumey birden şaşırıp ve “Hayır, değildi,” dedi.

“Ama o sırada öfkeli bir deliyle, umutsuz, çaresiz bir adamla karşı karşıyaydın. Ve silahın da üzerinde değildi...” Madeleine acı ve korku dolu bir ifadeyle onun yüzüne baktı. “Şimdi Malcolm Claret’i görmeni neden istediğimi anlıyor musun?”

Gumey ona, Klemper’in kendisini burada beklediğini bilmediğini, normal olarak silah taşımaktan hoşlanmadığını, ancak bilinen bir tehdit varsa silah aldığını söylemek istedi. Ama bir an düşününce, karısıyla yine tartışmaya girmek istemediğine karar verdi ve hiçbir şey söylemedi.

Madeleine sonunda elindeki tabağı yeniden kurularıp yerine

bıraktı ve üst kata çıktı. Bir iki dakika sonra da Gumey onun çellosunun sesini duydu.

Klemper’in Malcolm Claret hakkındaki tavsiyesiyle ilgili olarak tartışmak istememişti. Ama şimdi adamın dikkatli bakışlarını, açık, soluk alına düşen seyreli saçlarını, konuşması kadar durgun hareketlerini, soluk renkli pantolonunu ve ceketini, sakın tavrını hatırlamaktan kendini alamadı.

O anda adamı birkaç yıl önceki haliyle hatırladığını düşündü. Ama şimdi adamın yüzündeki kırışıklıklar daha da artmış, saçları biraz daha dökülmüş, yüzüne daha yorgun bir yaşlılık ifadesi gelmiş olmalıydı. Bunu düşününce yüzünü buruşturdu ve adamı unutmaya karar verdi.

Claret yerine Klemper’ı, onun Kay Spalter hakkındaki olumsuz fikrini, onu suçlu kabul etmesini, istediğini yapabilmek için soruşturmayı engellemeye çalışmasını düşündü.

Adamın yaklaşımı sinir bozucuydu ve bunun nedeni de normal prosedürü izlememesi değil, tam aksine, takip etmesiydi. Gumey’e göre, Klemper’ın

saldırısı garip bir olaydı. İyi bir dedektif her zaman mantıklı davranır, bir cinayet ve faille ilgili olarak, objektif bir sonuca ulaşmak için çalışır. Gerçek suç ve ceza dünyasında - tüm insani çabalarda olduğu gibi - objektiflik hayaldi. Yaşama çabası, sonuçlara gitmeyi gerektiriyordu. Çok önemli bir aksiyon her zaman kısmi delillere dayanırdı. Nişangahındaki geyiğin gerçekten geyik olduğu konusunda bir zoologdan yeminli beyan isteyen bir avcı, sonunda açlıktan ölecekti. Ormanda yaşayan bir adam, kaçmadan önce kaplanın üzerindeki çizgileri saymaya kalkarsa, parçalanıp ölürdü. Kesinliği zorlayan genlerde, bir sonraki kuşağa geçme eğilimi yoktu.

Gerçek dünyada elimizdeki birkaç noktayı birleştirmeli ve işe yarar, anlamlı bir örnek çıkarmaya çalışmalıydık. Bu mükemmel olmayan bir sistemdi. Hayatın kendisi de öyleydi. Tehlike, noktaların kılığından ziyade, bazı noktalara diğerlerine kıyasla öncelik tanıyan bilinçsiz kişisel gündemden, örneğin belirli bir yöne

bakmasını isteyen gündemden doğar. Olaylarla ilgili anlayışlarımız bilgi zayıflığından ziyade duygularımızın gücü tarafından çarpıtılır.

Olaya bu açıdan bakılırsa, durum basitti- Klemper, Kay'ın suçlu olmasını istiyordu ve bu nedenle onun suçlu olduğuna inanmıştı, örneğe uymayan noktalar değersiz kılınmış ya da görmezden gelinmişti. "Dürüst" bir sonucu engelleyen kurallar aynı şekilde değersiz ya da yok sayılmıştı.

Ama bu olayda bir başka bakış açısı daha vardı.

Mademki, eksik bilgilerle sonuca gitme süreci doğal ve gerekliydi, bu konudaki uyan aslında yanlış sonuca gitmeme uyan- sı olarak kalacaktı. Gerçek şuydu ki, her sonuç erken sayılabilirdi. Atılanın değeri konusundaki son hüküm sonucun değeriyle verilecekti.

Bu fikir rahatsız edici bir olasılığı akla getiriyordu.

Farz edelim ki, Klemper 'ın kararı doğrudu.

Nefret dolu Klemper doğruyu bulduysa ne olacaktı? Adamın sakat prosedürleri ve olası suçları bozuk yoldan doğru sonuca gittiye ne yapacaktık? Kay Spalter gerçekten de kocasını öl- dürdüyse ne olacaktı? Yargılanması ne kadar hatalı olursa olsun, Gumeş soğukkanlı bir katilin serbest kalmasına yardımcı olamazdı.

Ama bir olasılık daha vardı. Klemper'ın, Kay Spalter'ı ortadan kaldırmaya kararlı olmasının, kısıtlı algılamalar ya da hatalı sonuçlarla bir ilgisi olmayabilirdi. Bu sinik ve çürümüş bir çaba da olabilirdi, bunu belki de davanın bir an önce sonuçlanmasını isteyen üçüncü bir taraf istemiş, bunun için ödeme yapmıştı.

Gumeş tüm bu olasılıklar içinde boğulacak gibiydi, sinirliydi -yeni bilgiler edinmeli, deliller, ipuçları bulmalıydı.

O sırada Madeleine'in çellosunun sesi biraz daha yükseldi.

Kamçı Şaklaması Gibi

Jack Hardwick telefonda Gurney'den, Adonis Angelidis'le buluşmasının ve Gus Gurikos'un öldürülmesinin hikayesini dinledikten sonra, ne diyeceğini bilememiş gibi, bir süre sessiz kaldı. Sonra, temyiz sürecini tehlikeye attığını söyleyerek onu eleştirmek yerine, davayla ilgili daha rahat konuşabilmeleri için Gurney'i evine davet etti.

Gurney saatine baktı ve "Şimdi mi?" diye sordu. Akşam saat yedi buçuktu ve güneş tepelerin arkasında kaybolmuştu.

"Hemen konuşmalıyız, Dave. Bu lanet dava gittikçe garipleşmeye başladı."

Bu davet Gurney için gerçekten bir sürpriz olmuştu, ama itiraz edecek değildi. Dava hakkında gerçekten de ayrıntılı bir konuşma yapmaları, konuyu tartışmaları gerekiyordu.

Gurney otuz beş dakika sonra Hardwick'in yaşadığı küçük Dillweed köyü dışında, toprak bir yolun sonunda ve bir tepede bulunan kiralık çiftlik evine vardığında bir başka sürprizle karşılaştı. Kırmızı GTO'nun yan tarafında park etmiş parlak mavi bir Mini Cooper duruyordu. Hardwick'in bir ziyaretçisi vardı.

Gurney, Hardwick'in geçmişinde oldukça çok sayıda gönül ilişkisi yaşamış olduğunu biliyordu, ama kadın arkadaşlarından hiçbirinin, kapıyı açan bu kadın kadar dramatik görünüşlü olabileceğini düşünmemişti.

Kendisine bakan zeki, sorgulayan ve değerlendiren gözler olmasa, dar kot pantolon ve önü oldukça açık tişört içinde insanı tahrik edecek kadar güzel, çekici olan bu kadın hakkında başka şeyler düşünebilirdi. Kadının çıplak ayaklarında tırnakları kırmızı ojeli, teni güneş yanığı, abanoz ağacı rengi saçları kısa kesilmişti ve dolgun dudakları ve çıkık elmacık kemikleri yüzü güzeldi. Kadın çok güzel sayılmasa bile - Hardwick'in aksine - varlığını belli ediyordu.

Hardwick hemen, kadına sahipmiş gibi bir ifadeyle, ortaya sıtarak çıktı.

"Hoş geldin Dave, geldiğin için teşekkür ederim."

Gurney holde ilerleyip ön odaya girdi. Daha önceki gelişlerinde oldukça çıplak gördüğü oda şimdi oldukça toparlanmış, süslenmişti. Yerde renkli bir halı, duvarda güzel bir tablo kopyası, bir vazo içinde söğüt fidanları, büyük toprak bir çömlek içinde birkaç ağaç dalı, iki yeni koltuk, çam ağacından güzel bir büfe ve mutfığa yakın olan köşede yuvarlak bir kahvaltı masası ve üç deri kaplı sandalye vardı. Bu kadın evde oldukça büyük bir değişiklik yapmıştı.

Gurney etrafa bakınarak hafifçe gülümsedi ve "Çok-güzel, Jack," dedi. "Evde büyük değişiklik var, güzel olmuş."

Hardwick, "Evet-, güzel oldu," diyerek başını salladı. Sonra elini kadının yan çıplak olan omzuna koydu ve "Dave, seni BCI dedektifi Esti Moreno ile tanıştırayım," diye ekledi.

Gurney bunu duyunca birden şaşırıp ve onun şaşkın halini gören Hardwick bir kahkaha attı.

Ama Gurney hemen toparlandı ve elini kadına doğru uzatıp, "Seni tanıdığımı sevindim, Esti," dedi.

"Ben de memnun oldum, Dave," diyen kadının tokalaşması oldukça güçlü, avucu sanki nasırlı gibi sertti. Hardwick cinayet soruşturmasında bir bilgi kaynağı olarak ve Mick Klemper'm kusurlarıyla ilgili olarak bu kadından bahsetmişti. Gurney, ka-

dinin Hardwick-Bincher çalışmasındaki rolünü ve bu işe nasıl baktığını merak etti.

Kadın sanki onun kafasından geçenleri tahmin etmiş gibi, hemen konuya girdi ve "Seninle tanışmayı bekliyordum, Dave," diye konuştu. "Kay Spalter'ın temyiz konusunu bir yana bırakıp, dikkatini cinayete vermesi için bu adamı ikna etmeye çalışıyordum. Ama cinayet sayısı şimdi üç oldu, değil mi? Ve belki daha da artabilir." Kadın boğuk bir sesle ve hafif İspanyol aksanıyla konuşuyordu.

Gurney hafifçe gülümsedi ve "Onu kandrabıldın mı bari?" diye sordu.

Kadın önce Hardwick'e, sonra yine Gurney'e baktı ve "Hâlâ ısrar ediyorum," diye devam etti. "Sanırım senin bu akşam telefonda adamın gözlerine çivi çakıldığını söylemen sonunda onu ikna etti."

Hardwick onu dinlerken hafifçe yüzünü buruşturdu.

Kadın Gurney'e göz kırparak, "Evet, göze çakılan çiviler bu adamı sonunda bu işe inandırdı," diye devam etti. "Herkesin hassas bir noktası, dikkatini çeken bir şey vardır, değil mi? O halde biz de temyiz konusunu Avukat Lex'e bırakıp, *Klemper* pisliğiyle değil de gerçek olayla, cinayetle uğraşabiliriz." Kadın Klemper'ın adım söylerken yüzünü buruşturdu. "Şimdi biz gerçekte neler olduğunu öğrenmeli, her şeyi bir araya getirip bütünü görmeye çalışmalıyız. Sen de böyle mi düşünüyorsun, Dave?"

Gurney, "Benim düşüncelerimi oldukça iyi biliyor gibisin," derken, onun, açık tişörtü konusundaki fikrini de tahmin edip etmediğini merak etti.

"Jack bana seni anlattı ve ben de iyi bir dini ey ic iyimdir."

Hardwick o sırada biraz huzursuz olmuş gibi, durduğu yerde hafifçe kıpırdandı ve “Belki biraz kahve yapıp masaya oturarak konuşsak daha iyi olacak,” dedi.

Bir saat sonra, kahvelerini tazelemiş, san not defterlerine gerekli notları almış, önemli noktaları yeniden gözden geçirmeye başlamışlardı.

Bir süre sonra Esti, kaleminin ucuyla not defterini göstererek,

“Yani bu üç cinayetin birbiriyle bağlantılı olduğunu kabul ediyoruz, değil mi?” diye sordu.

Hardwick, “Otopside annenin ölümüne de cinayet dindiğini farz edersek öyle olacak,” dedi.

Kadın Gumeý’e bakarak, “Sen gelmeden biraz önce Adli Tıp’tan bir arkadaşla konuştum,” dedi. “Yann beni arayacak. Fakat tetikçinin Long Falls’daki mezarlık yerini yaşlı kadının ‘nazara’ ölmesinden önce incelemiş olması oldukça anlamlı. Y&’i bu durumda üç cinayetin bağlantılı olduğunu söyleyebiliriz.”

Hardwick, içinde sanki bilmediği bir madde varmış gibi, dalgın bir ifadeyle önündeki kahve kupasına bakıyordu. Birden başını kaldırdı ve “Benim anlayamadığım bir şey var burada,” dedi. “Gumeý’in Yunanlı gangster arkadaşına göre, Cari birisini öldürtmek için Şişman Gus’a gitti - kimi öldürtmek istediği bilinmiyor. Ama öldürtmek istediği o kişi bunu öğreniyor ve daha önce davranıp Carı öldürtüyor. Sonra da Gus’ı öldürtüyor, doğru biliyorum, değil mi?”

Gumeý, “Doğru,” dedi. “Sadece ‘arkadaş’ ifadesi yanlış.”

Hardwick onun bu itirazına aldırmadı ve “Pekala, bu durumda Cari ve hedefi birbirlerini öldürtme yarışına girdiler,” diye devam etti. “Yani, ilk saldıran kazanacaktı, doğru mu?”

Gumeý yine başını salladı.

Hardwick, “O halde, böyle kritik bir zamanda, birbirlerini en kısa zamanda öldürmeye çalışırken, Carl’ı öldürmek isteyen kişi neden böyle zaman gerektiren bir plan yapmak için uğraştı?” diye sordu. “Yani, Carl’ın kendisini öldürtmeye çalıştığını bildiği halde, neden böyle bir plan yaptı? Böyle bir durumda bir kar maskesi takıp Spalter Emlak Şirketi’ne giderek Carl’ı hemen öldürmek daha mantıklı olmaz mıydı? Böylece, bir hafta uğra-

şıp bir cinayet planı yapmak yerine, işi’yanın günde bitirebilirdi. Cari’ı mezarlığa çekmek için annesini öldürme planı da ne olur- yor? Bu olay bana çok garip geliyor.”

Gumeý bu konuda ona hak vermekten kendini alamadı.

Esti, “Fakat annenin öldürülüşü, Carl’ı belirli bir zamanda belirli bir yere çekmek amacıyla yapılmış olmayabilir de,” diye araya girdi. “Belki de anne başka bir nedenle öldürüldü. Yani, anne birinci, Cari ikinci hedef bile olabilir. Bunu hiç düşündünüz mü?”

Hepsi sustular ve bir süre düşündüler.

Hardvrick, “Benim bir başka sorunun daha var,” diye devam etti. “Mary ve Cari cinayetleri arasında bir bağlantı olduğunu kabul ediyorum. İkisi arasında bir ilişki olmak zorunda. Donny Angel söylese de, söylemese de, Cari ve Gus cinayetleri arasında da bir ilişki olduğunu kabul ediyorum. Yani birinci ve ikinci arasında ve ikinci ile üçüncü arasında bir ilişki olduğu belli, ama bu üçünün birbiriyle bağlantısı beni rahatsız ediyor.”

Gumeý de bu konuda onun gibi rahatsız olduğunu hissediyordu. Yüzlerine baktı ve “Baksanıza, Carl’ın iki ve Gus’ın üç numara olduğundan emin miyiz peki?” diye sordu.

Esti kaşlarını çatarak baktı ve “Nasıl yani?” diye sordu.

“Angelidis’in anlattıklarına bakılırsa, sıranın böyle olduğunu düşündüm, ama durumun mutlaka böyle olması için bir neden yok. Sadece Cari ve Gus’ın aynı günde öldürüldüklerini kesin olarak biliyorum. Ama bu zamanlamanın doğrulanmasını isterim.”

“Nasıl olacak bu?”

“Dava dosyasında Cari için kesin zaman belli. Ama Angelidis’in bana anlattığına göre, Gus’ın öldürüldüğü zamanı kesin olarak bilmiyorum. Aklıma gelen iki kaynak var, ama bu da temas edeceğimiz kişilere bağlı - ya Gurikos’un otopsisinin yapıldığı Adli Tıp’a, ya da poliste bu dosyaya ulaşabilecek kişiye gitmemiz gerekecek.”

Esti, “Bu işi bana bırak,” dedi. “Sanırım tanıdığım biri var.”

Gumeý sevinmişti ve ona bakarak, “Harika,” dedi. “Tahmini ölüm zamanıyla beraber, otopsi sırasında çekilen fotoğrafların kopyalarını da alabilirsen çok iyi olur.”

“Yani ceset açılmadan önce çekilen fotoğrafları mı demek istiyorsun?”

“Evet - masada yatan cesedin ve adamın başıyla boynunun ayrıntılı fotoğrafları.”

Kadın sanki bu tür konularda konuşmaktan zevk alıyormuş gibi, “Adamın nasıl çivilendiğini görmek istiyorsun, öyle mi?” diyerek göldü.

Hardwick de yüzünü buruşturup sırttı ve Gumeý'e bakarak, "Sen bu korkunç şeyin bir tür mesaj olduğunu mu düşünüyorsun, Dave?" diye sordu.

"Adamlar kasıtlı olarak kafa karıştırmak istemedilerse, bu tür ayin benzeri şeyler genelde bir mesaj içerir."

Esti, "Bunda nasıl bir mesaj olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Gumeý omuz silkti ve "Şu anda bilemem," dedi. "Ama bana göre açık bir mesaj bu."

Hardwick sanki diş ağrısı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturup başını hafifçe yana eğdi ve "Yani adam ona, 'Lanet herif, senden o kadar nefret ediyorum ki, beynine çiviler çakmak istedim,' demek mi istemiş?"

Esti, "Unutma, boynuna da çakmış," dedi.

Gumeý, "Boğazına çakmış," diyerek onu düzeltti.

İkisi de ona baktılar ve kadın, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Beşinci çivinin Gus'ın gırtlığına çakılmak istendiğine inanıyorum."

"Neden?"

"İnsanın sesi oradan çıkar."

"Ee, ne var bunda?"

"Gözler, kulaklar ve gırtlak. Görme, işitme ve ses. İşte hepsi mahvedilmiş."

Hardwick meraklı bir ifadeyle ona baktı ve "Bu sana göre ne demek oluyor?" diye sordu.

"Yanılıyor olabilirim, ama aklıma, 'Kötülük görme, kötülük duyma ve kötülük konuşma' mesajı geliyor."

Esti, "Mantıklı bir yaklaşım," diyerek başını salladı. "Fakat bu mesaj kime gönderildi? Kurbana mı, yoksa bir başkasına mı?"

"Katilin ne kadar çılgın olduğuna bağlı."

"Nasıl yani?"

"Duygusal bir nedenle adam öldüren bir psikopat, genellikle kendi patolojisinin doğasını yansıtan sembolik bir mesaj bırakır - çoğu zaman kurbanının bir yerini parçalar. Bu mesaj onun rahatlamasına katkıda bulunur. Bu mesaj genelde kendisiyle kurbanı arasında bir tür iletişim olarak kabul edilir. Muhtemelen bu mesaj aynı zamandaki çocukluğunda tanıdığı, onu etkilemiş birine de gönderilmiştir - çoğu zaman ebeveyninden birine gönderilir."

"Yani Gurikos'un başına çakılan çiviler böyle bir mesaj olabilir"

Gumeý başını iki yana salladı ve "Eğer Gurikos'un öldürülmesi Cari ve annesinin öldürülmesiyle bağlantılıysa, o mesaj zorlamadan ziyade pratik bir amaçla gönderildi, ben böyle düşünüyorum," dedi.

, Esti şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve "Pratik bir amaçla mı?" diye sordu.

"Bana öyle geliyor ki, katil binlerine, kendi işlerine bakmalarını, bir konuda sessiz kalmalarını ve bunu yapmazlarsa aynı şeyin kendi başlarına da geleceğini söylemek istedi. Şimdi önümüzdeki soru, o birinin ya da bililerinin kim ve o konunun da ne olduğu."

"Bu konuda bir fikrin olabilir mi?"

"Tahminde bulunabilirim. O konu, ilk iki cinayetle bir şey olabilir."

Hardwick dayanamadı ve "Yani, tetikçinin kimliği gibi bir şey mi?" diye sordu.

Gumeý, "Motivasyon ya da suçlayıcı bir ayrıntı da olabilir," dedi.

Esti öne doğru eğildi ve Gumeý'in gözlerine bakarak, "Uyarılan kişi kim olabilir?" diye sordu. "Bu konuda bir fikrin var mı?" "Gus'ın bağlantılarını bu konuda bir fikir yürütebilecek kadar iyi tanımıyorum. Angelidis'e göre, Gus Cuma akşamları bir poker partisi yaparmış. O gün cinayetten sonra katil Gus'm kapısını açık bırakmış. Bu bir ihmal ya da kasıtlı olarak yapılmış olabilir - belki pokere gelenlerin cesedi bulmaları için açık bırakılmıştır. Ya da 'kötülüğü görme, duyma ve konuşma' mesajı gruptaki birine ya da Angelidis'e bırakıldı. Poliste o gruptaki adamların adları vardır. Belki Gus'm evini gözetim altına almış olabilirler."

Esti kaşlarını çatı ve "Arkadaşımdan bir şeyler öğrenmeye çalışacağım...ama o da dava dosyasında her şeye ulaşamayabilir," dedi. "Onu da zor durumda bırakmak istemem."

Hardwick dişlerini gıcırdattı ve "Birimdeki o heriflerle iş yaparken dikkatli olmak gerekir," diye homurdandı. "FBI'm kötü olduğunu düşünüyoruz, ama organize suç özel timindeki hergeleler onlardan bin beterdır..." Bunu söylerken yine yüzünü buruşturdu ve başını iki yana salladı.

Esti, sanki ona meydan okuyormuş gibi, kaşlarını çatarak baktı ve “Ben de onları tanımam ve ne yaptığını biliyorum, merak etme sen,” diye söylendi. “Şimdi başa dönelim. Şu ‘önceden saldırı’ konusuna, yani Carl’ın, öldürtmek istediği kişi tarafından öldürülmesine nasıl bakıyoruz?”

Hardvick başını iki yana salladı ve “Doğru olabilir, ama bana saçma geliyor,” dedi. “Güzel hikaye, ama kaynağına baksanıza. Donny Angel gibi bir herifin lafına inanılır mı?”

Kadın, Gume’y’e baktı ve “Sen ne diyorsun, Dave?” diye sordu. “Ben Angelidis’in söylediği şeyin doğru olabileceğine inanıyorum. Oldukça mantıklı bir senaryo. Ayrıca, ona uyan bir başka

hikaye de duyduk. Kay Spalter dâ Carl’ın, çetelere tetikçi bulan bir adamın poker partilerine gittiğini söylemişti.”

Hardwick elini hafifçe kaldırıp salladı ve “Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz,” dedi. “Carl’ın birini öldürtmek için Gus’ı tuttuğunu kanıtlamaz.”

Esti yine Gume’y’in yüzüne baktı.

Gume’y, “Tamam, kanıtlamaz,” diyerek omuz silkti. “Ama bu bir olasılık. İşe yarayabilecek bir bağlantı sayılır.”

Esti, “Pekala,” diye konuştu. “Eğer Angelidis’in hikayesini bir olasılık olarak kabul edersek - yani katil aslında Carl’ın hedefi olan kişiye - Carl’ın öldürtmek isteyebileceği kişilerin listesini çıkarmamız gerekmez mi?”

Hardvick kendi kendine bir şeyler homurdandı.

Kadın sert bir ifadeyle ona baktı ve “Daha güzel bir fikrin mi var?” diye sordu.

Hardvick omuz silkti ve “Hayır, devam edin, yapın listeyi,” dedi.

Esti kalemini alıp not defterinin üstüne getirdi ve “Pekala, ben listeyi yaparım,” dedi. “Dave - herhangi bir teklifin var mı?”

“Jonah.”

“Carl’ın kardeşi mi? Neden?”

“Çünkü Jonah ortadan kalktığı takdirde, Cari Spalter emlak şirketinin tümüne sahip olacak ve istediğini satarak siyasi hayatı için harcayabilecekti. Ne ilginçtir ki, Jonah da aynı nedenle Carl’dan kurtulmak isteyebilirdi - o da emlak şirketinin tümüne sahip olarak Cyberspace Cathedral’ini büyütmek istiyordu.”

Esti kaşlarını kaldırıp soran gözlerle ona baktı ve “Cyber...?” dedi ve sustu.

“Uzun hikaye. İşin esası, Jonah’ın da büyük planları ve çok paraya ihtiyacı vardı.”

“Pekala, onun adını üsteye yazıyorum. Başka?”

“Alyssa.”

Kadın gözlerini kırptırdı, sanki hoş olmayan bir şeyler hatırlamış gibi, biraz düşündü, sonra o adı da yazdı not defterine.

Hardwick dudak büktü ve “Adamın kendi kızı mı şüpheli yani?” diye sordu.

Esti hemen, “Klemper’in telefonda Alyssa ile konuşmasını tesadüfen duydum,” diye cevap verdi. “Anladığım kadarıyla, baba kızın ilişkileri pek de normal değilmiş. Sanki Carl’ın kızına tecavüz etmesi gibi korkunç bir olay söz konusuymuş gibi geldi bana.”

“Hardvick, “Bunu bana daha önce de söyledin, Esti,” diye söylendi. “Böyle bir sapkınlığa inanacağımı sanmıyorum.”

Bir süre hiçbiri konuşmadı. Ama sonunda Gume’y, “Buna pratik açıdan bakmaya çalışalım,” dedi. “Alyssa tedaviyi kabul etmeyen bir uyuşturucu bağımlısı. Cari New York valisi seçilmek istiyordu. Hem şimdi, hem de gelecekte kaybedecek çok şeyi vardı. Eğer kızı Alyssa ile yıllar önce zina yapmışsa, korkunç bir şantajla karşı karşıya kalabilirdi. Diyelim ki, Alyssa’nın talepleri aşırıya kaçtı. Farz edelim ki, Cari onu, istediği her şeyi engelleyecek büyük bir tehdit olarak görmeye başladı. Onun çok hırslı ve istediğini elde etmek için her şeyi yapabilecek bir adam olduğunu birkaç kişiden duyduk...”

Hardwick yine yüzünü buruşturdu ve “Yani sen şimdi bana, Alyssa babasının kendisinden kurtulmak istediğini öğrendi ve bir katil tutup onu öldürttü mü demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bu olmayacak bir şey değil. En azından Angelidis’in hikayesine uygun bir durum. Ama daha basit bir versiyonu da olabilir, yani Cari bir şey yapmadı, ama kız babasının mirasına konmak için onu da öldürttü diyebiliriz.”

“Fakat Cari’ın vasiyetinde Kay tek mirasçıydı. Alyssa mirastan pay alamayacaktı. O halde neden...”

Gume’y, “Alyssa, Kay katil olarak hapse girmediği takdirde bir şey alamayacaktı,” dedi. “Kay mahkum olunca, New York yasalarına göre, Carl’ın mirası tamamen Alyssa’ya kalacaktı.”

Hardwick içini çekerek sınıtı ve “Evet, işte bu, durumu açıklıyor,” dedi. “Kızın, davayı saptırması için Klemper’ın altına yattığı da böylece

anlaşıyor. Kız, mahkemede yalancı şahitlik yapması için, annesinin sevgiliyle bile yatmış olabilir. Lanet bir keş o kız, korkunç bir uyuşturucu bağımlısı, uyuşturucu bulmak için bir eşekle bile yatabilir.”

Esti dudaklarını büzdü ve düşünceli bir ifadeyle, “Belki . de ona babası tecavüz etmedi,” diye mırıldandı. “Belki de kız KJemper’ı kandırmak, ikna etmek, sempatisini kazanmak için bu yalanı söyledi.”

“Sempati göstermesi yetmezdi. Kız onu avucuna almak için ne gerekiyorsa yaptı.”

Esti sinirlenmişti, bir an düşündü, başını salladı ve “Lanet olsun,” diye homurdandı. “O pis herif gittikçe batıyor...” Durdu, not defterine bir şeyler karaladı ve “Pekala, Alyssa ve Jonah olası şüpheliler,” dedi. “Peki, Kay’ın sevgilisine ne diyorsunuz?”

Hardvick başını iki yana salladı ve “önceki saldırı olayında o olamaz,” dedi. “Carl’ın onu öldürtmesi için hiçbir nedeni olamaz. Cari onun için para harcamazdı. İsteseydi ondan kurtulmak için daha kolay bir yol bulabilirdi sanyorum. Genç Darryl de Carl’m hedefi olduğunu anlayıp önceden saldırıya geçmiş biri olamaz, inanmam buna.”

Esti, “Pekala, ama bir an için şu önceden saldırı fikrini unutalım,” dedi. “Darryl, Cari ölürse zengin olacak olan Kay ile çok daha rahat bir yaşantı süreceğini düşünmüş ve bunun için Carl’ı öldürmüş olamaz mı? Bu konuda ne düşünüyorsunuz, Dave?”

“Mahkeme videosunda bunu yapabilecek kadar akıllı ve cesur görünmüyordu. Yalancı tanıklık yapabilir, yalan yere yemin edebilir. Ama o adamın iyi planlayıp-üç kişiyi öldürebileceğini hiç sanmam. Genç adam, Spalter Kulübü’nde, yüzme havuzunda asgari ücretle çalışan bir güvenlik işçisi - hiç de korkunç bir katil tipi yok. Hele yaşlı bir kadının başını bir yere çarparken ya da bir adamın gözlerine çivi çakarken düşünmüyorum.”

Hardwick başını iki yana salladı ve öfkeli bir ifadeyle, “Lanet olsun, bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor.” diye homurdandı. “Üç cinayette de tamamen farklı yöntemler kullanılmış. Aralarında bir bağlantı da göremiyorum. Bu olayda açıkça görülemeyen bazı şeyler var. Siz de benim gibi düşünmüyor musunuz?”

Guraey hafifçe başını salladı ve “Aslında açık olmayan çok şey var,” diye konuştu. “Dava dosyasında suç analizi veri tabanı konusunda hiçbir‘not yok. Haksız mıyım?”

Esti, “Klemper’a bakarsan, Carl’ı vuran.kesin olarak Kay,” diye konuştu. “Adam buna inanmış bir kere, suç analizi veri tabanı formuyla ya da başka veri tabanıyla neden uğraşsın ki? Hergelenin kafası bulanmış.”

“Evet, bunu biliyorum. Ama biz temel bilgileri şimdi ele al - cn azından bir suç analizi veritabanı çalışması yaparsak, işe yarar bir şeyler bulabiliriz. Olayda adı geçen kişilerden sağ olanları da bulabiliriz. En azından Gus Gurikos hakkında Interpol’den de bir şeyler çıkabilir...” Gume y durdu, iki arkadaşına baktı ve “İkinizden biri bunu sorun yaratmadan yapabilir mi?” diye sordu.

Esti bir süre düşündü ve “Belki ben bir şeyler yapabilirim.” dedi. Ama bunu nasıl yapabileceğini açıklamak istemiyor gibi bir hali vardı. “Suç analizi veri tabanı için cn çok ilgilendiğiniz bilgiler hangileri?”

“Sonuçlar konusunda batağa saplanmamak için, daha çok normalin dışındaki gariplikler üzerinde yoğunlaş - her bir cinayet mahallindeki en garip elementler - ve bunla» arama terimleri olarak kullan.”

“Yani ‘.220 Swift’ - Long Falls silah kalibresi gibi mi?”

“Doğru. Ve silahla bir arada kullanılan susturucu gibi.”

Esti not defterine yine bir şeyler karaladı ve sonra, “Pekala, başka bir şey var mı?” diye sordu.

“*Havai fişekler.*”

“Ne?”

“Cari’m vurulduğu anda, mezarlıktaki tanıklar etrafa havai

fişekler atıldığını duymuşlar. Eğer katil bunu susturuculu silahın namlu parıltısını gizlemek için yaptıysa, bu tekniği daha önce de kutlanmış olabilir, bir tank bunu soruşturma dedektifine söyle*mış olabilir ve dedektif de bunu kendi suç analizi raporu formuna girmiş olabilir.”

Hardwick dayanamadı ve “Lanet olsun,” diye homurdandı. “Bütün bunlar saçmalık.”

“Ama denemeye değer.”

Esti kaleminin ucuyla not defterine hafifçe vurdu ve “Sence tetikçi bir profesyonel miydi, Dave?” diye sordu.

“Bana öyle geliyor.”

“Pekala, başka arama terimleri?”

“‘Mezarlık’ ve ‘cenaze töreni*’. Eğer tetikçi ana hedefini mezarlığa çekmek için başka birini öldürdüyse, aynı şeyi daha önce de yapmış olabilir.”

Kadın not alırken, Gume y, “Davayla ilgili bütün soyadları - Spalter, Angelidis, Gurikös ve diğerleri - aranmalı,” diye ekledi. * “Aynca Danyl’in

soyadini, diğ er savcılık tanıklarının soyadlarını ve Kay'ın kızlık soyadını da araştırmalıyız. Bunların hepsini mahkeme kayıtlarında bulabilirsin.”

Hardwick sinirli bir ifadeyle, “ ‘Gözlerde çivileri’, ‘kulaklarda çivileri* ve gırtlakta çivi’ de unutma sakın,” diye söylendi.

Esti başını salladı ve Gume y’e bakarak, “Annenin yaşadığı yerde araştırılacak bir şey var mı?” diye sordu.

“İşin orası o kadar kolay değil. Banyoda düşme gibi görünen cinayetleri, çiçek teslimatlarıyla ilgili cinayetleri, hatta sahte çiçekçi adlarını - Floransa Çiçekçisi - araştırab i lirsın, ama bu, havai fişek araştırmasından daha zor olacaktır.”

“Sanırım bunlar beni epey uzun bir süre meşgul edecektir.”* Gume y, “Jack, Jillian Perry davasından hatırladığıma göre Interpol’de bir tanıdığım vardı, hâlâ orada mı o arkadaşın?” diye sordu.

“Yanılmıyorsam orada.”

“Belki Gurikos konusunda onlardan da bir şeyler öğrenebilirsin.”

“Bunu deneyebilirim, ama bu konuda kesin konuşamam.”

“Aslında savcılığın esas tanıklarıyla ilgili bir araştırma yapabilirsin, değil mi?”

Hardvick yavaşça başını salladı. “Silah ateşlendiğinde Kay’ın o binada olduğunu söyleyen Freddie... Kay’ın, Carl’ı öldürmek için kendisini tutmaya çalıştığını söyleyen Jimmy Flats... Kay’ın aynı şeyi kendisinden de istediğini söyleyen sevgilisi Darryl gibi mi?”

“Evet, en azından o üçünü anı ştırabilirsin.”

“Tamam, ne yapabilirim bir bakayım. Onlardan birini yalan ifade verdiği konusunda konuşturabileceğimizi mi düşünüyorsun?”

“Bu çok iyi olurdu. Ama ben daha ziyade onların hayatta ve de ulaşılabilir olup olmadıklarını öğrenmek istiyorum.”

Hardwick de Gume y gibi düşünüyormuş gibi ona baktı ve “Hayatta olup olmadıktan mı?” diye sordu. Eğer işin içinde Gus Gurikos’a yapıları yapabilecek bir adam varsa, her şey mümkündü. İhtimaller dehşet vericiydi.

O korkunç ihtimaller Gume y’e KJemper’ı hatırlattı ve “Ner- deyse unutacaktım,” diye konuştu. “Akşama doğru eve döndüğümde senin ünlü dedektifin evimin önünde beni bekliyordu.”

Hardwick gözlerini kısarak ona baktı ve “Ne istiyormuş senden o lanet herif?” diye homurdandı.

“Bana Kay’ın kötü, yalancı, katil bir kaltak, Bincher’ın da kötü, yalancı bir Yahudi piçi ve kendisinin ise kötülüklerle savaşı an bir Tanrı savaşı sını olduğunu, buna inanmamı söyledi. Bazı ufak tefek hatalar yaptığını kabul ediyormuş, ama bunlar Kay’ın suçlu olduğu ve hapiste ölmesi gerektiğ i gerçeğini değiştirecek kadar büyük hatalar değilmiş...”

Esti heyecanlanmış gibi Gume y’e baktı. “Böyle aceleyle evine gelip bunları söylediğ ine göre, adam panik halinde olmalı.”

Hanhvick kuşku lu gözlerle arkadaşına baktı ve “Lanet olası hergele,” diye homurdandı. “Sadece bunun için mi gelmiş? Kay’ın suçlu olduğunu söylemek için mi gelmiş oraya kadar?” “Yaptığı her şeyin yasal olduğ una beni inandırmak için her şeyi yapabilecek gibi görünüyordu. Neler bildiğ imi öğrenmek için belki beni zorlamaya bile kalkabilirdi. Benim görebildiğ im kadarıyla, bu Klemper denen hergele çürümüş ve de hasta bir adam”

Esti, “Tehlikeli de olabilir,” diye ekledi.

Hardwick içini çekti ve konuyu değişt irip, “Pekala, ben ö ç savcılık tanığ ını arayacağ ım,” dedi. “Ama bulabileceğ imden de pek emin değilim, bakalım neler göreceğ iz. Interpol’deki arkadaşından da yardım isteyeceğ im. Esti de gerekli yerlerden destek isteyerek davayla ilgili resmi bilgileri toplamaya çalışacak. Pekala, sen ne yapacaksın, Sherlock?”

“Ben önce Alyssa Spalter, sonra da Jonah Spalter’le konuşmak istiyorum ”

“Çok güzel de, onların seninle konuşmak isteyeceğ inden emin misin? Bunu nasıl becereceksin?”

“Çekiciliğ imi kullanacağ ım, gerekirse tehdit edecek, bazı sözler vereceğ im, artık hangisi iş e yararsa.”

Esti hafif bir kakhaha attı ve “Alyssa’ya bir parça kokain göster, her yere peşinden gelir,” dedi. “Ama Jonah’ı nasıl ikna edersin bilmem, bunun yolunu kendin bulacaksın.”

“Pekala, Alyssa’yı nerde bulabilirim, biliyor musunuz?” “Son duyduğ uma göre, Venüs Lake’deki aile malikanesine gitmiş. Cari ve Kay ortadan kalktığ ına göre, orasını istediğ i gibi kullanabilir. Ama Klemper’a dikkat et, adam onunla hâlâ görüşüyor sanırım. O küçük canavara aşık olmuş gibi davranıyor.” Hardwick, “Buna ne ş üphe,” diyerek sırtı.

Esti ona, “Bırak sırtımay ı,” diyerek Gume y’e baktı. “Adresi sana gönderirim. Ama şimdi de verebilirim. Not defterimde olacaktı.” Kadın masadan kalktı ve odadan çıktı.

Gume y arkasına yaslandı ve soran gözlerle Hardwick’e baktı.

“Bir şey mi vardı’

“Belki hayal gücüm fazla çalışıyor, ama öyle sanıyorum ki, bu dava konusunda sen de benim gibi düşünmeye başladın galiba.”

“Ne saçmalayıp duruyorsun sen?”

“Bakıyorum da artık teknik temyiz konularının biraz ötesine geçmeye başladın.”

Hardvick önce onunla bu konuda tartışmak ister gibi göründü, ama sonra vazgeçti ve başını yavaşça iki yana salladı. “O lanet çiviler...” dedikten sonra susup yere baktı. “Bilemiyorum... bir insan böyle bir şeyi nasıl yapabilir, anlamıyorum. Bu kadar korkunç bir şey nasıl yapılır? Yani bir insanın yapabileceği pisliklerin hiç sınırı yok mu?”

Gumey kopanlan kafalar, parçalanmış boğazlar, kesilen insan uzuvları konusunda daha fazla düşünmek istemiyordu. Ebeveynleri tarafından yakılan çocuklar bile vardı. “Şeytan Noel Baba” davasında manyak bir seri katil, kurbanlarının vücut parçalarını hediye paketi yaparak Noel’de polislerin evlerine gönderiyordu.

“İnsanın aklına bir sürü berbat şey geliyor, Jack. Ama son günlerde benim uykumu bile kaçırarak bir şey daha var ki, o da Cari Spalter’ın yüzü - ölmeden önce, Kay’ın davasında çekilen fotoğrafı. O yüzde korkunç bir ifade vardı. Gus’ın gözlerindeki çivilerin seni etkilemesi gibi, Cari’nin gözlerindeki o umutsuzluk ifadesi de beni etkiliyor.”

O sırada Esti elinde küçük bir kağıt parçasıyla geri geldi ve onu Gumey’e uzattı. “Belki de bu adrese ihtiyacın bile olmayabilir. Lakeshore Drive’daki en büyük evi arayan onu bulmuş olursun zaten.”

“Adresle daha da kolay olur, teşekkürler.”

Kadın sandalyesine oturup onlara baktı ve “Ne var? İkiniz de bir şeylerden tiksinişmiş... ya da yorgun gibi görünüyorsunuz.”

Hardvick kendini zorlayarak hafif bir kahkaha attı, konuşmadı.

Guroey omuz silkti ve “Arada bir uğraştığımız işlerin gerçeklerine bakıyoruz da,” dedi. “Ne demek istediğini anlıyorsun sanırım, değil mi?”

Kadın içini çekti ve “Evet, anlıyorum,” dedi.

Bir süre konuşmadılar.

Sonra Gumey, “İlerleme kaydettiğimizi düşünmeliyiz,” diye konuştu. “Gereken neyse yapıyor, yapmaya çalışıyoruz. Doğru bilgiler ve sağlam mantıkla...”

Ama o anda evin ahşap dış kaplamasına aniden vuran bir şeyin sesiyle birden sustu.

Esti gerildi, korkmuş gibi onlara baktı.

Hardwick gözlerini kıpırttı ve “Bu lanet şey de ne boyler diye homurdandı.

Ses tekrarlandı — sanki bir kamçının sert ucuyla evin duvar kaplamasına vuruluyordu — ve evin ışıkları aniden söndü.

Oyun Değiştiriciler

I

Gumey refleksle kendini birden yere attı. Hardwick ve Esti de küfürler ederek onu izlediler.

Gumey, “Bende silah yok,” dedi. “Evde silah var mı, Jack?”

Hardwick, “Yatak odası dolabında Glock dokuz, gece masasında da SIG .38 var,” diye cevap verdi.

Esti, “Benim omuz kılıfında da bir Kel-Tec .38’lik var,” dedi. “Kılıf senin arkanda, yerde duruyor, Jack. Onu bana doğru iter misin?”

Hardwick masanın diğer tarafına doğru kayd ve kılıfı içindeki tabancayı Esti’ye doğru kaydırıldı.

“Tamam Jack, aldım silahı.” Hardwick, “Hemen dönüyorum,” dedi.

Gumey onun küfürler ederek ve sürünerek odadan çıktığını, sonra bir kapının açıldığını ve bir çekmecenin açılıp kapandığını duydu. Yakınında yatan Esti’nin soluklarını da işitiyordu.

Kadın alçak sesle, “Bu gece ay ışığı da yok, değil mi?” dedi. Gumey belki de korkunun ve yükselen adrenalinin etkisiyle, kadının fısıldar gibi konuşmasını ve kendine yakın oluşunu o anda birden erotik buldu ve cevap bile veremedi.

“Dave?”

“Evet, şey...Evet, ay ışığı yok.”

Kadın ona biraz daha yaklaştı, kolu koluna hafifçe değdi. “Neler oluyor dersin?”

“Emin değilim, ama güzel bir şey değil samım”

“Acaba aşın tepiri mi gösteriyoruz, ne dersin?”

“Umarım öyledir.”

“Lanet olsun, hiçbir şey göremiyorum. Sen görebiliyor mu* sun?”

Gumey başını çevirip pencere tarafına baktı ve “Hayır, hiçbir şey yok,” dedi.

“Lanet olsun.” Kadının endişeli, fısıldayarak konuşması sanki gerçeküstü bir ortam yaratır gibiydi. “O sesler duvara vuran kurşun sesleri olabilir mi? Ne dersin?”

Gumey aslında bundan emindi, ama “Olabilir,” diye cevap verdi. Mesleği gereği pek çok kez bu şekilde ateş altında kalmıştı.

“Fakat silah sesi duymadık.”

“Susturucu kullanmış olabilirler.”

“Lanet olsun. Dışarıda gerçekten bir tetikçi, keskin nişancı olabilir mi?”

Gumey bundan emindi, ama kadına cevap vermeden önce Hardwick geri döndü.

“Tamam, Glock ve SIG’i aldım, ben Glock’u severim, ne diyorsun, Dave, SIG iyi mi senin için?”

“Soran yok, Jack.”

Hardvick karanlıkta elini uzattı, Gumey’in dirseğine dokundu, sonra elini buldu ve tabancayı ona verdi. “Şarjör dolu, namluda b*ır mermi var ve emniyeti kapalı.”

“Güzel, sağ ol.”

Esti, “Belki de destek istememiz gerekecek,” dedi.

Hardwick homurdandı, küfretti.

“Ee, ne yapıyoruz? Bütün gece böyle oturacak mıyız burada?”

“Onu nasıl yakalayabiliriz, onu düşünelim önce.”

“Onu yakalamak mı? Bu SWAT’ın işi, değil mi? Onları aranz, gelirler ve bulurlar”

“Boş ver onları, ben kendim enseleyeceğim o hergeleyi, Dave. Kimse ateş açamaz benim lanet evime. Mahvedeceğim o piçi” ,

“Jack, Tanrı aşkına. Herif senin elektriğini kesti. Karanlıkta yaptı bunu, müthiş bir keskin nişancı bu adam. Silahında bir gece-görüş dürbünü var. Herif ağaçların, çalıların arasında saklanıyor, nasıl bulacaksın onu? Tann aşkına, biraz mantıklı düşün, Jack.”

“Lanet olsun, o kadar da keskin nişancı değil - elektriği ancak iki kez ateş ederek kesebildi. Ben bu Glock’la onun süper kıcımlı rahat vururum.”

Gumey, “Ama belki de iki kez ateş etmedi,” dedi.

“Ne saçmalıyorsun sen? Işıklar birincide değil, ikinci atışta kesildi.”

“Bence ev telefonu hattını kontrol etsen iyi olur.”

“Nasıl yani?”

“Adam üst kat duvarında farklı yerlere ateş etti gibi geldi bana. Bu evde elektrik ve telefon hatları aynı yerde mi, ayrı yerlerde mi?”

Hardwick ona cevap vermedi, ama vermiş kadar oldu. *

Gumey onun sürünerek mutfığa doğru gittiğini duydu... Hardwick ev telefonunun ahizesini kaldırıp dinledi ve tekrar yerine koydu...sonra yine sürünerek onların yanına döndü.

“Telefon çalışmıyor, hergele onu da kesmiş.”

Esti, “Saçmalık bu,” diye fısıldadı. “Herkeste cep telefonu varken ev telefonunu kesmek neye yarar ki? Jack’i ve büyük olasılıkla bizi de tanıyor ve hepimizde telefon olduğunu bilmesi gerekir. Sen hiç cep telefonu taşımayan polis gördün mü? Ev telefonunu kesmek de ne demek?”

Hardwick, “Belki de oyun oynamaktan hoşlanıyor bu piç kurusu,” diye homurdandı. “Ama yanlış adama çattığını yakında anlayacak.”

“Burada yalnız değilsin, Jack. Adam belki de Dave ile oy

namak istiyor. Belki de hepimizle oynamaktan hoşlanıyor, kim bilir?”

“Kiminle oynarsa oynasın, umurunda değil. Ama o hergelenin ateş ettiği yer benim evim, değil mi?”

“Delilik bu. Bence hemen S WAT timini çağırırsak iyi olacak.”

“Lanet olsun, Albany’de değiliz. SWAT timi Dillveed’de kamp kurmuş bizim çağırımızı beklemiyor herhalde, değil mi? Buraya ancak bir saatte gelebilirler.”

Kadın sanki destek bekler gibi bir ifadeyle, “Dave?” dedi.

Ama Gumey ne yazık ki ona destek veremedi ve “Sanırım bu işi kendimiz halletsek daha iyi olacak,” diye fısıldadı.

“Daha iyi mi olacak? Nasıl olacak bu peki?”

“Bunu resmi hale getireceğiz, büyük bir solucan kutusu bu.”

“Nasıl yani? Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Senin görevin?”

“Benim görevim mi?”

“Sen bir polis dedektifsin ve Jack de şu anda polisle işbirliği yapıyor görünüyor. Senin burada bulunuşunu nasıl yorumlayacaklar? Jac’ın polisten bilgi aldığı iki saniyede anlamayacaklar mı yani? Jack polisten aldığı bilgilerle onların hayatını kolayca karartabilir. Bundan kolayca kurtulamayacakları belli, değil mi? Beraber çalıştığım insanlar tarafından bir hain olarak görül- mektense, ormandaki bir tetikçiyle uğraşmayı yeğlerim ben.”

Esti hafif titrek bir sesle, “Bir şey kanıtlayabileceklerini sanmam,” diye konuştu. “Hiçbir neden yok...” Birden sustu. “Neydi bu?”

Gumey, “Ne neydi?” diye sordu.

“Şu pencerenin dışımda...evin karşısındaki tepede...orman- da...bır ışık, bir parıltı vardı...”

Hardwick sürünerek masanın diğer tarafına, pencereye doğru geçti.

Esti dışarıya, karanlığa bakarak, “Bir şey gördüğüme eminim...” diye fısıldarken yine aniden sustu.

Bu kez parıltıyı Gumey ve Hardwick de gördüler. Gumey, “İşte, şurada,” diye söylendi.

Hardwick, “Tamam, tamam, benim yol fenerlerimden biri o,” dedi. “Hareketle çalışır. Ormanda onlardan yarım düzine kadar var - daha çok av sezonu için kullanılırlar.” O sırada tepenin biraz daha yukarısında bir flaş daha parladı. “Adam yoldan yukarıya doğru çıkıyor. Lanet olsun. Uzaklaşıyor ”

Hardwick birden ayağa fırladı, mutfığa koştu, sonra bir elinde iki tane yanmış el feneri, diğerinde de Glock tabanca olduğu halde geri döndü. Fenerlerden birini, ışığı tavana dönlük olarak masaya bıraktı ve “Hergelenin ne tarafa gittiğini biliyorum,” diye homurdandı. “Ben gittikten sonra arabalarınıza atlayın ve hemen gidin buradan. Ve buraya geldiğinizi de unutun.”

Esti endişeli bir ifadeyle, “Sen nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“O yolun gittiği yere - dağın arkasındaki Scutt Hollovv’a, oraya o heriften önce vhrabilirim..

“Biz de seninle geliyoruz.”

• “Saçmalama. Siz hemen şimdi ters yöne gitmek zorundasınız. Burada olduğun anlaşılırsa, resmi bir görevli olarak başın derde girebilir, Esti. Onun için hemen gidin buradan, ikiniz de.”

“Jack.”

Hardwick onları dinlemedi ve koşarak dışarıya çıktı. Birkaç saniye sonra koca GTO V8 motorunun homurtusunu, hemen arkasında tekerleklerin taşlı yolda çıkardığı gıcırtyı duydular, araba hızla uzaklaştı. Gumey masada duran el fenerini alıp verandaya koştu ve arabanın dar toprak yolda, 10 No.lu otoyola doğru uzaklaşan stop lambalarını gördü.

Esti gergindi ve boğuk bir sesle, “Onun yalnız gitmesi doğru değil,” dedi. “Onu takip etmeli, destek vermeliyiz.”

Kadın haklıydı ama Hardwick de haksız sayılmazdı.

“Jack akıllı, güçlü adamdır,” diye konuştu. “Ben onu bundan çok daha zor durumlarda gördüm. Bir şey olmaz ona.” Ama

Gumey’in bu sakinleştirici konuşması kadını pek de tatmin «. mmiş gibiydi.

**0 manyak herifi tek başına kovalaması doğru değil ama” “İsterse bizi çağırabilir, destek isteyebilir, ona kalmış bir iş bu. Biz orada olmazsak istediği hikayeyi uydurabilir. Ama biz yanında olursak işler karışabilir. O zaman senin için hiç de iyi olmayabilir, işten bile atılabilirsin.*’

Kadın sınırlı bir ifadeyle birkaç adım attı ve “Tanrım, nefret ediyonnn böyle şeylerden.”* diye homurdandı. “O halde ne yapacağız? Her şeyi böyle bırakıp buradan gidiyor muyuz yani?” “Evet, önce sen gidiyorsun. Hemen şimdi.”

Kadın Gumey’in elinde hareket eden el feneri ışığında ona baktı ve “Tamam, tamam,” diye söylendi. “Ama biz bu işi beceremedik, bunu da bilmiş ol, tamam mı?”

“Sana hak veriyorum, Esti. Ama şu anda Jack’in dediğini yapmak zorundayız. Bu evde sana ait bir şeyler var mı?”

Kadın onun sorusunu anlamamış gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra, “Büyük el çantamla, omuz tabanca kılıfın... sanırım hepsi bu,” diye cevap verdi,

“Pekala, her şeyini al ve hemen çık git buradan.”

El fenerini kadına verdi ve eşyalarını alıp geri dönene kadar kapının Önünde onu bekledi.

Esti iki dakika sonra geri geldi ve el çantasıyla omuz kılıfını Mini Cooper’ın sağ ön koltuğuna koydu.

Gumey, “Nerde yaşıyorsun?” diye sordu.

“Oneonta’da.”

“Yalnız mır “Evet”

“Dikkatli ol.”

“Tabii, sen de dikkatli ol, Dave.” Esti arabasına bindi, park yerinden çıktı ve çok geçmeden toprak yolda gözden kayboldu.

Gumey el fenerini kapadı ve karanlıkta *durup* bir süre etrafı dinledi. Her taraf zifiri karanlık ve tamamen sessizdi, rüzgar

esintisi bile yoktu. Bir süre belki bir ses duyanm diye bekledi, ama her taraf olağandışı bir şekilde sessiz, hareketsizdi.

Bir elinde kapalı el feneri, diğerinde emniyeti kapalı SIG tabanca olduğu halde, bulunduğu yerde 360 derecelik küçük bir daire çizdi. Etrafta dikkat çekecek hiçbir şey yoktu. El fenerini yakıp evin duvar kaplamasını inceledi ve çok geçmeden, ikinci kat pencerelerden birinin yan tarafındaki bir elektrik kutusunda çıkmış bir kablo ucu gördü. Ondandır yaklaşık üç metre mesafede, başka bir pencere yanındaki farklı bir kutudan çıkmış bir tel daha vardı. Feneri yola doğru tutunca, bir elektrik direği ve ondan kopmuş, yere doğru sarkan iki kablo gördü.

Eve doğru yaklaştı, kopmuş olan iki telin altında durdu. Duvar kaplama tahtasının üzerinde tellerin kopmuş uçlarının arkasında birer küçük, koyu renkli delik görünüyordu. Bulunduğu noktadan kurşun deliklerini tam olarak göremiyordu, ama mermilerin .30 ya da .35 kalibre olduğunu tahmin etti.

Eğer eve ateş eden kişi Willow Rest'te CarPı vuran aynı te- tikçiye, hedefe göre silah seçen bir adam olmalıydı. Pratik bir adam, ya da belki bu tetikçi bir kadındı.

O anda Esti'nin, "Herkeste cep telefonu varken ev telefonu hattını kesmek de ne demek oluyor?" sorusu aklına geldi. Pratik açıdan bakıldığında, elektrik ve telefon hatlarını kesmek bir saldırının başlangıcı olurdu. Ama bu adam saldırmamıştı. O halde amacı neydi?

Bir uyan mıydı bu?

Gus'm başına çakılan çiviler gibi bir uyan mıydı yoksa?

Fakat tetikçi telefon hattını neden kesmişti?

Tanrım.

Mümkün müydü bu?

Elektrik ve telefon. Elektrik, ışık ve görmek demektir. Ya telefon? Bir telefonla karşıdakini dinler ve onunla konuşurdun.

Elektrik olmazsa karanlıkta göremez, telefon olmazsa başkasını dinlemez, onunla konuşamazdın.

Kötülük görme, duyma ve konuşma.

Yoksa kendini bu "mesaj" teorisine çok mu kaptırmış mu hayal kuruyordu acaba? İnsanın kendi hipotezlerine kapılmasının kötü sonuç verdiğini biliyordu. Fakat bunlar değilse, neydi o zaman?

El fenerini kapadı ve SİG Sauer tabancayı yan tarafına tıp karanlıkta yine dinledi, etrafa dikkatle bakındı. Zifiri k< ve derin sessizlik bir an için ürpertti, ama bunun nedeni h havanın soğuması ve nemin artması olabilirdi. Fakat bu şünmek rahatlatmadı Gurney'i. Artık buradan gitse iyi ola

Walnut Crossing yolunu yanladığında, bütün gece açık bi kete girdi ve sıcak bir kahve aldı. Otoparkta arabasının oturdu ve kahvesini yudumlayarak Hardwick'in evinde ol yapması gerekenleri, atılması gereken adımları düşünmeye başladı ve bir süre sonra K.yle'ı aramaya karar verdi.

Ona mesaj bırakmayı düşünüyordu ama birden sesini d ca şaşırdı.

"Merhaba baba, nasılsın? Neler oluyor?"

"Aslına bakarsan çok şey oluyor, evlat."

"Öyle mi? Vay canına. Ama sen hareketli hayatı seversin değil mi?"

"Öyle mi diyorsun?"

"Biliyorum bunu. Çok işin olmazsa boş kaldım diye cağ kılır senin."

Gurney gülümsedi ve "Umarım bu geç saatte aradığıma madn," dedi.

* Geç saatte mi? Saat henüz dokuz kırk beş. Burası New | baba, arkadaşlarının çoğu bu saatte eğlenmeye çıkarlar."

"Sen çıkmıyor musun?"

"Biz bu gece evde kalmaya karar verdik."

"Siz mi? Nasıl yani?"

"Uzun hikaye. Ne oldu?"

"Senin Wall Street deneyimine dayanan bir sorum vardı. Bunu nasıl soracağımdan bile emin değilim aslında. Ben hayat boyu cinayetlerle uğraştım, mali konulardan pek anlamam, bilirsin. Şunu merak ediyorum, bir firma - örneğin işi büyütme için - büyük finansman aradığı zaman bu haber etrafa yayılır mı?" "Duruma bağlı olarak değişir."

"Nasıl yani?"

"İşin ne kadar büyük olduğuna, ne tür finansman gerektiğine bakmak lazım. İşin kime ait olduğu da önemlidir. Yani birçok faktör dikkate alınır. Konuyla ilgili söylenti çıkması için paranın büyük miktarda olması gerekir. Finans dünyasında küçük rakamları umursamazlar. Tam olarak konu nedir?"

"Cyberspace Cathedral denen bir olay - Jonah Spalter adında bir adamın yarattığı bir oluşum."

“Böyle bir şey duydum galiba.”

“Nasıl bir şey bu duyduğun?”

“CyberCath...”

“*CyberCath* mi? Nasıl yani?”

“Finans dünyasında insanlar firma ve hisse senedi isimlerini kısaltmayı, hızlı konuşmayı severler - yani kelimeleri tam olarak kullanamayacak kadar meşgul görünmek isterler.”

“Cyberspace Cathedral borsada kayıtlı mı yani?” “Sanmıyorum, ama borsacılar ondan bahsederken böyle söylerler. Sen ne bilmek istiyorsun?”

“İnsanların o konuda söyledikleri ve Google’da bulamadıklarım.”

“Sorun yok. Yeni bir dava üzerinde mi çalışıyorsun sen?” “Bir cinayet hükmünü temyize götürmek istiyoruz. İlk soruşturmada ele alınmamış, gizli kalmış bazı gerçekleri ortaya çıkarmaya çalışıyorum.”

“Güzel. Ee, nasıl gidiyor peki?”

“İlginç şeyler oluyor.”

“Senin bu konularda nasıl konuştuğunu iyi bilirim. Böyle dediğine göte, herhalde sana ateş ettiler ama vuramadılar, öyle mi?”

“Şey...buna yakın bir şeyler oldu işte.”

“Nee? Yani doğru mu tahmin ettim? tyi misin sen? Yani seni vurmak mı istediler?”

“Adamın biri bir eve ateş etti, ama ben de o sırada o evdeydim”

“Aman Tanrım. Özerinde çalıştığın davayla ilgili miydi bu olay?”

“Öyle sanıyorum.”

“Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun, baba? Birisi benim bulunduğum bir eve ateş etse ben çıldırdım herhalde ”

“Adam doğrudan bana ateş etseydi, ben de daha çok rahatsız olurdum.”

“Vay canına. Sen bir çizgi-roman kahramanı olsaydın, herhalde Doktor Sakin derlerdi sana.”

Gumey bunu duyunca güldü ve başını iki yana salladı. Kyle ile pek sık görüşmezdi ama Good Shepherd vakasından sonra biraz daha sık konuşmaya başlamışlardı. “Bu yakınlarda bizim tarafa gelmeyi düşünüyor musun?”

“Tabii gelirim. İyi olur.”

“Motosikletin duruyor mu?”

“Tabii, senin verdiğin kask da duruyor. Şu eski kaskın. Benimkinin yerine onu takıyorum.”

“Yaa...şey...kafana uyduğuna sevindim.”

“Sanırım seninle kafa ölçülerimiz aynı.”

Gumey güldü, ama neden güldüğünü anlamadı. “Pekala, buraya gelersen seviniriz... Columbia Yasası nasıl?”

“Çok meşgul ediyor, tonlarca okunacak şey var, ama güzel ” “Yani Wall Street’ten ayrıldığın için pişman olmadın, değil mi?”

^MHayır, yani belki bir an için olmuş olabilirim. Ama sonra orada dönen bir sürü dolabı hatırlayınca rahatlıyor, seviyorum.”

“Güzel.”

Kısa bir süre konuşmadılar. Sonra Kyle, “Pekala,” dedi. “Birkaç kişiye telefon edip şu senin CyberCath hakkında bir araştırma yapacağım. Daha sonra aram seni”

“Teşekkür ederim, seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, baba.”

Gumey telefonu kapadıktan sonra bir süre hareketsiz oturdu ve oğluya konuşmasının oldukça garip olduğunu düşündü. Oğlu yirmi beş, ya da yirmi altı yaşındaydı, bunu bile tam olarak hatırlamıyordu. Onunla yıllardır, özellikle de son on yıldır birbirlerinden uzaklaşmamış olsalar da, pek sık

konusmaz, görüşmez olmuşlardı. Ama konuşmaları her zaman samimi geçer, özellikle Kyle babasına karşı oldukça sıcak davranırdı.

Gumey'in bu tarz davranışı, belki de uzun yıllar önce, üniversitede onu terk eden kız arkadaşının ifadesiyle açıklanabilirdi. Adı Geraidine olan kız arkadaşı ona, "Sen insanlara yakınlık duyan biri değilsin, Daviddemişti. Bronx Botanik Bahçesi'ndeki seranın dışında duruyorlardı. Kiraz ağaçları çiçek açmıştı. Yağmur yağmaya başladı, kız onun yanından çekip gitti ve bir daha da konuşmadılar.

Gumey elinde duran cep telefonuna baktı. Birden aklına geldi, karısına telefon edip ona yolda olduğunu söylemeliydi.

Karısı telefonu açtı ve uyuklu bir sesle, "Nerdesin sen?" diye sordu.

"Özür dilerim, seni uyandırmak istemezdim."

"Uyandırmadın. Bir şeyler okuyordum ama sanırım biraz uyukladım."

Gumey ona *Savaş ve Barış*'ı mı okuduğunu sormak istedi. Karısı o kitabı daha önce de okumuştı ve onu adeta bir uyku ilacı gitokullanıyordu.

"Şey. yolu yanlışladım sayılır. Dillveed ile Walnut Crossing ara- sın da bir yerlerdeyim. En fazla yirmi dakika sonra evde olunun." "Tamam, neden bu kadar geç kaldın?"

"Hardwick'in evinde biraz sorun yaşadık."

"Sorun mu yaşadınız? İyi misin sen?"

"İyiym, merak etme. Eve gelince anlatırım ne olduğunu." "Sen eve geldiğinde ben uyumuş olurum." ,,

"O zaman sabah anlatırım."

"Dikkatli sür."

"Tamam, görüşürüz."

Gumey telefonu cebine koydu, soğuyan kahveden birkaç yudum alıp kalanını çöp bidonuna attı ve marketin otoparkından ana yola çıkarak yoluna devam etti.

Çok geçmeden yine Hardwick'i düşünmeye başladı. Hard- wick saldırganın uyanı! anlamamış, ya da aldırmamış ve adamın peşinden gitmişti. Olaylar geliş - >'ir, tetikçiyle silahlı çatışma olabilir, polis işe kanşabilir, Lo.* nin de görev dışı olarak olaya kanştığı anlaşılabilir, yanlış ifadeler alınabilir, işler iyice kanşabilirdi. Fakat Hardvick, başa çıkmakta zorlanacağı bir güçle karşı karşıya da gelebilirdi.

Gumey bir ara endişelendi ve geriye dönüp Hardvick'in peşinden gitmeyi düşündü, ne tarafa gideceği konusunda bir fikr vardı. Fakat önünde çok seçenek, taraması gereken çok yol vardı. Kaçan saldırganın hangi yola girdiğini saptamak, izini bulmak hiç de kolay olmayacaktı. Hardvick doğru tahminler yaparak, tesadüf eseri adama rastlaşa bile büyük sorun çıkabilirdi.

Bunları düşünerek yoluna devam etti ve bir süre' sonra, kendi evine giden yol sapağma geldi. Bu bölgede geyikler dolaştığı ve arabaların önüne aniden çıktıkları için düşük hızla gidiyordu. Bir süre önce bir geyik yavrusuna çarpmış, onu öldürmüştü ve bu kazanın acısı hâlâ içindeydi.

Tepeye çıktığında, farların ışığında yol üzerinde bir kirpi gör- dü ve geçip gitmesi için duntup bir süre bekledi. Havyan ambann

arkasındaki tepede, çalıların arasına girip gözden kayboluncaya dek arkasından baktı. Oklu kirpilerin kötü bir şöhreti vardı, bu hayvanlar evlerin tahta kaplamalarından, araçların fren kablola- nna kadar her şeyi kemirip mahvediyorlardı. Yolun aşağısındaki çiftçi ona, bu hayvanları gördüğü zaman vurmasını tavsiye etmiş, "Bu hayvanlar hiçbir işe yaramaz, sadece sorun yaratırlar," demişti. Ama Gumey bunu yapamıyordu ve zaten Madeleine de buna asla izin vermezdi.

Arabayı yeniden vitese takıp gazlamak üzereydi ki, ilerde, ambar pencerelerinden birinde bir ışık gözüne çarptı. Madeleine tavuklara yem verdikten sonra belki de ışığı unuttu diye düşündü. Fakat ambardaki ampul küçüktü ve sarıya yakın, loş bir ışık verirdi. Ne var ki bu ışık parlak ve beyazdı. Gumey dikkatle bakınca, ışığın biraz daha parlak gibi olduğunu gördü.

Farlarını kapadı, birkaç saniye arabada oturup düşündü, sonra Hardwick'in, yan koltukta duran büyük el fenerini aldı, yakmadan arabadan indi ve ambara doğru yürümeye başladı - karanlıkta yürürken, ambardaki garip ışığın da hareket eder gibi olduğunu fark etti.

Fakat çok geçmeden, ışığın ambarda olmadığını anladı. Işık onun arkasında bir yerden geliyor ve ambann penceresine yansıyor - birden ürperdi. Aniden arkasına döndü ve onu gördü - o parlak ışık gölün arkasındaki sırttan, ağaçların arasından geliyordu. O anda bunun, bir aracın üstüne monte edilmiş bir halojen arama ışığı olduğunu düşündü.

O sırada ambarın içindeki horoz, belki de parlak ışığın etkisiyle uyanıp öttü.

Gumey tekrar dikkatle sırta, oradaki ağaçların arkasından gelen kuvvetli ışığa baktı. Ama sonra birden bunun ne olduğunu anladı. Ve daha ilk görüşte anlamadığı için kendine güldü. Bu, gizemli bir ışık değildi. Ormanda dolaşan yabancı bir araç filan yoktu. Tepenin arkasında yükselen dolunaydı bu.

O anda kendini aptal gibi hissetti.

Ve aym anda telefonu çaldı.

Madeleine, “Ambarın yakınında duran sen misin, Dave?”

diye sordu.

“Evet, evet, benim.”

Madeleine sakın bir sesle, “Biraz önce biri seni aradı,” dedi. “Eve geliyor musun?”

“Evet, burada bir şeye bakıyordum. Arayan kimdi?”

“Alyssa.”

“Ne?”

“Alyssa adında bir kadın.”

“Soyadını da söyledi mi?”

“Soyadını sordum, ama senin muhtemelen bileceğini ve eğer bilmiyorsan zaten seninle konuşmanın yaran olmayacağını söyledi. Biraz uyuşturucu almış, ya da kafayı yemiş gibi konuşuyordu.” “Tamam, telefon numarası bıraktı mı?”

“Evet, not aldım.”

“Hemen geliyorum.”

İki dakika sonra, saat 10.12’de mutfakta, Alyssa’nın numarasını tuşluyordu.

Madeleine perabe-san tonlarında yazlık pijamasıyla mutfığa girmiş, bulaşık makinesinde kalmış birkaç gümüş kabı yerlerine kaldırıyor.

Gurney’in telefonuna cevap üçüncü çalışta geldi, kısık ve nazık bir ses, “Beni arayan kişi Dedektif Gurney olabilir mi acaba?” diye sordu.

“Alyssa?”

“Ondan sadece bir tane var.”

“Alyssa Spalter mı yani?”

Kız sanki babasının içki şişesinden gizlice birkaç yudum içmiş on iki yaşında bir çocuk gibi, geveleyerek konuştu ve “Mihrapta bırakılan ve boynunda idam ipi olan Alyssa Spalter,” dedi.

“Senin için ne yapabilirim, Alyssa?”

“Benim için bir şeyler yapmak istiyor musun gerçekten?” “Beni biraz önce sen aramışsın. Ne istiyorsun?”

“Sana yardımcı olmak istiyorum. Tüm istediğim bu.”

“Nasıl yardımcı olacaksın bana?”

“Horoz Robin’i kimin öldürdüğünü bilmek istiyor musun?” “Ne?”

“Şu anda kaç cinayetle uğraşıyorsun sen?”

“Baban hakkında mı konuşuyoruz, anlayamadım?”

“Başka kim olacak ki?”

“Pekala, babanı kimin öldürdüğünü biliyor musun yani?” “Kral Carl’ı mı? Elbette biliyorum.”

“O halde söyle bana.”

“Telefonda olmaz.”

“Neden peki?”

“Benimle görüşürsen söylerim.”

“Hadi, yapma, bir isim ver bana.”

“Sana bir isim vereceğim. Ama seni daha iyi tanıdıktan sonra yapacağım bunu. Ben bütün sevgililerime özel isimler takarım. Pekala, ne zaman görüşüyoruz?”

Gurney ona cevap vermedi, düşündü.

Kızın sesi bazen net olarak çıkıyor, bazen geveleyerek konuşuyordu ve bir süre sonra, “Hâlâ orada mısın, Dedektif?” diye sordu. “Evet, buradayım.”

“Tamam, işte benim takıldığım nokta bu. Buraya gelmen gerekiyor.”

“Alyssa...işe yarar bir şeyler biliyor, ya da bilmiyor olabilirsin. Bana bir şeyler söyleyebilirsin ya da söylemezsin, senin bileceğin bir şey bu. Bunun kararını şimdi vermelisin.”

“Ben her şeyi biliyorum.”

“Pekala, o zaman söyle bana, bildiğin ne varsa anlat.”

“Şu anda mümkün değil, telefon dinleniyor olabilir. Korkulu bir dünyada yaşıyoruz. Bu adamlar her şeyi dinliyor. Ama sen bir dedektifsin, bunları zaten biliyorsundur. Eminim nerde yaşadığı, mı da biliyorsun.”

‘ Gurney yine sessiz kaldı.

“Hiç kuşkusuz evimi biliyorsun, değil mi?”

Gurney yine cevap vermedi.

“Evet, bildiğine bahse girerim.”

“Alyssa, dinle beni...eğer bana bir şeyler...”

Kız sanki onu baştan çıkartmak ister gibi abartılı, adeta komik, cilveli bir sesle konuşarak, “Evet...bütün gece burada olacağım,” dedi. “Yarın da bütün gün buradayım. Lütfen mümkün olduğunca çabuk gel. Bekliyorum seni. Sadece seni bekliyorum.” O anda telefon kapandı.

Gurney ahizeyi yerine koydu ve Madeleine’e baktı. Kansı yerine bırakmak üzere olduğu gümüş bir çatala bakıyordu. Birden kaşlarını çattı, musluğu açtı ve çatalı suya tutup ovmaya başladı. Sonra duruladı, kuruladı ve bu kez tatmin olmuş gibi, çatalı çekmeceye koydu.

Gurney, “Sanırım haklıydım,” dedi.

Kansı kaşlarını çatarak onun yüzüne baktı ve “Hangi konuda?” diye sordu.

“Bu genç kadının uyuşturucu etkisinde ya da kaçık olduğu konusunda.”

Madeleine güldü ve “Ne istiyormuş senden?” diye sordu. “Güzel soru.”

“Pekala, ne istediğini söyledi sana?”

“Beni görmek istiyor. Babasını kimin öldürdüğünü söyleyecekmiş.”

“Cari Spalter’ı mı?”

“Evet.”

“Pekala, onu görmeye gidecek misin?”

Gurney bir an düşündü ve “Belki giderim,” dedi. “Muhtemelen gideceğim.”

“Bu kız nerde yaşıyor?”

“Venüs Lake’deki aile malikanesinde. Long Falls tarafında.”** “Yani şu aşk tanrıçası *Venüs* gibi mi?”

“Sanırım öyle.”

“Ve *zührevi* hastalık?”

“Sanıyorum.”

Madeleine, “Bir göl için güzel bir isim,” dedi. “Ailesine ait bir malikanede yaşıyor dedin, değil mi? Babası öldü, annesi hapiste. Ailede başka kim var?”

“Bildiğim kadıyla başka kimse yok. Alyssa tek çocuk.” “Sorunlu bir tek çocuk! Oraya yalnız mı gideceksin peki?” “Hem evet, hem de hayır.”

Madeleine meraklı bir ifadeyle ona baktı.

“Belki basit bir elektronik destek alırım yanıma.”

“Yani dinleme cihazı mı kullanacaksın?”

“Televizyonda gördüklerimiz gibi, bir araç içinde dinleyen elektronik sistemler ve uydu anteni teşkilatı gibi bir şey olmayacak. Daha eski-düşük kaliteli bir cihaz kullanabilirim. Sen yarın evde mi olacaksın, klinikte mi?”

“Yarın öğleden sonra çalışıyorum, öğleye kadar evde olacağım. Neden sordun?”

“Ben şöyle düşünüyorum. Venüs Lake’e varınca, eve girmeden önce cepten bizim ev telefonunu ararım. Sen telefonu açıp benim olduğunu anladıktan sonra kayıt cihazını çalıştırırsın. Cep telefonum açık olarak gömlek cebinde olacak. Belki her kelimayı net kaydedemeyiz ama hiç olmazsa onunla neler konuştuğumuz anlaşılır ve bu da işimize yarar.”

Madeleine kuşkululu bir ifadeyle ona baktı ve “Kaydedilen konuşma daha sonra belki işine yarayabilir,” dedi. “Ama bu kayıt oradayken seni pek koruyamaz, değil mi? Alyssa ile iki dakika konuştum ama bu kısacık zaman bile kızın gerçekten tehlikeli bir kaçık olduğunu anlamama yetti.”

“Evet, bunu biliyorum, ama...”

“Sakın bana daha önce şehirde kaç tane tehlikeli kaçıkla uğ-

raştığını söylemeye kalkma şimdi, Dave. O eskidendi, şimdi du- rum farklı...” * Sustu, bir an düşündü ve sonra, “Bu kız hakkında ne biliyorsun, onu ne kadar tanıyorsun?” diye sordu.

Gumey düşündü. Kay kız hakkında ona bilgi vermişti, ama bunun ne kadan doğruydı, bilemiyordu.

“Ashna bakarsan o kıızı iyi tanıdığını söyleyemem. Üvey annesi onun bir uyuşturucu bağımlısı ve yalancı olduğunu söyledi. Bir söylentiye göre, babasıyla cinsel ilişkiye girmiş. Soruşturmayı etkilemek için Mick KJemper’la da yatmış olabilir. Üvey annesine iftira atmış olması da ihtimal dahilinde. Biraz önce telefonda benimle konuşurken de uyuşturucu etkisinde gibiydi. Ya da, Tanrı bilir nasıl bir nedenle, garip bir oyun oynuyor da olabilir.”

“Onun hakkında bildiğin güzel, olumlu bir şey var mı peki?”

“Buna evet diyemeyeceğim galiba.”

“Pekala... kararı sen vereceksin.” Madeleine bunu söylerken, gümüş takımların çekmecesini biraz sertçe kapadı. “Ama bana sorarsan, o kıızla onun evinde yalnız başına görüşmeye gitmen korkunç bir fikir.”

“Şu telefonla dinleme güvenliği önlemine almasaydık, ben de bunu kolayca yapmak istemezdim.”

Madeleine hafifçe başını sallarken ona sanki *Bu iş çok tehlikeli, ama seni durduramayacağımı biliyorum*, der gibi baktı. Sonra, “Pekala, şu randevuyu henüz ayarlamadın, değil mi?” diye sordu.

Gumey onun konuyu değiştirdiğini anladı, ama anlamamış gibi yaptı ve “Ne randevusu?” diye sordu.

Madeleine lavabonun önünde durdu, sabırlı, ama inanamıyor- muş gibi bir ifadeyle yüzüne baktı.

Gumey, “Malcolm Claret’den mi söz ediyorsun?” diye sordu.

“Evet, sen ne sandın?”

Gumey çaresiz kalmış gibi bir ifadeyle başını iki yana salladı ve “Zihnimin de bir kapasitesi var, bazı şeyleri unutabiliyorum,” dedi.

“Pekala, yann kaçta oraya gideceksin?”

Madeleine yine konuyu değiştirmişti.

Gumey, “Venüs Lake’e mi?” diye sordu. “Sanırım evden do* kuz gibi çtkartm. Alyssa’nın erken kalkacağına pek ihtimal vermiyorum. Neden sordun?”

“Şu kümes için bir şeyler yapmayı düşünüyordum. Gitmeden önce belki bana yapılması gereken bazı işler konusunda bir fikir verebilirsin diye düşündüm. Böylece kliniğe gitmeden önce bir şeyler yapabilirdim. Yann sabah hava güzel olacak galioa.”

Gumey içini çekti. Kümes projesini, şeklini, ölçülerini, satın alınması gereken malzemeleri, bundan sonra neler yapmaları gerektiğini düşünmeye çalıştı, ama aklını bu konuya veremiyordu. Sanki Spalter meselesiyle kümes konusu için iki ayın beyne ‘ihtiyacı varmış gibi hissediyordu. Ayrıca Hardvvick’in durumu da söz konusuydu. Onu düşündüğü zaman, onun istediğini yapmayı kabul ettiğine pişman oluyordu.

Madeleine’e kümes konusıyla daha sonra ilgileneneğini söyledi, çalışma odasına gitti ve Hardvvick’in numarasını tuşladı.

Telefon açıldı ama “Hardvvick - mesaj bırakın,” sözünü duyunca Gumey hiç şaşırmadı.

“Hey, Jack, orada neler oluyor? Nerdesin, lütfen beni ara,” mesajını bıraktı.

Bir süre bekledi ve ondan bir ses çıkmayınca, çok yorgun olduğunu hissetti ve yatak odasına gidip Madeleine'in yanına yattı. Bir süre sonra uykuya daldı ama uykusunda bile rahat değildi -karmakarışık rüyalar gördü ve bir ara "*Hanhvick - mesaj bırakın,*" ifadesi bile zihninde yankılandı.

Güzel Zehir

Gumey, Hardwick'in evindeki silahlı saldırı ve kabloların koparılması olayını kansına ancak ertesi sabah anlatabildi. Ona olayı oldukça kısa bir şekilde, ama eksiksiz olarak anlattıktan sonra, Madeleine sanki daha bir şeyler anlatmasını bekler gibi bir süre konuşmadan onun yüzüne baktı.

Gumey onun, kendisinden ne beklediğini anladı ve "Sanırım bir önlem olarak..." diye başladı ama cümlesini Madeleine tamamladı.

"Önlem olarak bir süre evden uzaklaşmam gerekecek. Bunu mu söyleyecektin, Dave?"

"Sadece güvende olduğumuzdan emin olmak için, birkaç günlüğüne demek istiyorum. Bana göre o adam mesajını verdi ve bunu tekrar yapacağını sanmıyorum, ama yine de... sorun çözülene kadar senin olası bir tehlikeden Uzak durmanı istiyorum."

Bir yıl önce, sinir bozucu Jillian Perry vakasında aynı teklifi yaptığında olduğu gibi, Madeleine'in yine sinirlenip itiraz etmesini bekledi ama çok sakin olduğunu görünce şaşırды. Madeleine sakin bir ifadeyle, "Kaç gün sürecek bu iş?" diye sordu.

"Bunu sadece tahmin edebirim... belki üç, dört gün sürebilir. Sorunu çözme süresine bağlı."

"Bu üç dört günlük süre ne zaman başlıyor peki?"

"Sakıncası yoksa yarın gece. Kız kardeşin herhalde birkaç gün seni misafir..."

"Ben Winkler'lerde kalırım."

"Anlamadım, nerde?"

"Hatırlamayacağımı biliyordum. Buck Ridge'de, Winkler'lerin çiftliğinde kalırım diyor."

Gumey onları hatırlamaya çalıştı ve "Haa, şu garip hayvanları olan insanlar, değil mi?" dedi.

"Alpakaları vardı, evet. Hatırlarsan panayır zamanında onlara yardım etmek için oraya gitmeyi de teklif etmiştim."

"Tamam, tamam, hatırlıyorum onları."

"Panayırın bu hafta sonu başlayacağını da hatırlıyor musun peki?"

"Doğru ya. Tamam."

"Onun için onlarda kalacağım. Panayır boyunca onların çiftliğinde olacağım. Oraya öbür gün gitmeyi düşünüyordum, ama bir gün önceden gitmemi hoş görürler sanırım. Aslında beni bir hafta kalmak üzere davet etmişlerdi. Bunun için klinikten de birkaç gün izin alacaktım. Bu konuyu daha önce de tartışmıştık, biliyorsun." "Evet, hatırlar gibiyim. Sanırım o zaman henüz çok erkendi ve bu yüzden unuttum. Ama bu çok güzel olacak - kız kardeşine ya da bir başka yakınma gitmekten çok daha iyi, daha uygun." Madeleine birden gerilmiş gibi baktı ona ve "Peki ama sen ne yapacaksın?" diye sordu. "Güvenlik nedeniyle ben burada kalamayacağıma göre..."

"Sen beni merak etme. Dedğim gibi, o tetikçi mesajını verdi. Adam Spaltet vakasını Hardwick'in soruşturduğunu biliyor gibiydi, bunun için mesajını ona verdi. Ayrıca, zayıf bir ihtimal olarak yeniden saldırıya kalkarsa da, bu kez ben hazır olurum ve gereken cevabı alırım."

Madeleine yutkundu ve itiraz etmek ister gibi bir ifadeyle, bir süre hiç konuşmadan ona baktı.

Gumey onun yüzündeki ifadeyi görünce, korkuttuğunu anladı, böyle konuştuğuna pişman oldu ve onu sakinleştirmeye çalıştı. "Yani, demek istiyorum ki, burada bir sorun çıkma olasılığı çok zayıf, ama bu olasılık yüzde birden bile az olsa, ben senin buradan mümkün olduğunca uzakta olmanı istiyorum."

"Tamam da sen burada olacaksın ama. Olasılık yüzde birden az olsa bile ki, ben de inanmıyorum buna..."

"Sen beni düşünme... New York dergisine göre, ben bölgenin en başarılı cinayet masası dedektiflerinden biriymişim... hiç merak etme beni!..."

Kendini överek karısını rahatlatmak istiyordu.

Ama bu onu daha rahatsız hissettirmekten başka bir işe yaramadı.

Gumey arabasındaki GPS sisteminin yardımıyla birkaç nehir vadisinden geçerek Long Falls'u geride bıraktı ve Ventus Lake bölgesine ulaştı.

Lakeshore Drive, boyu yaklaşık bir, genişliği çeyrek mil kadar olan bir gölün etrafında, yaklaşık iki mil uzunluğunda daire şeklinde bir yoldu. Daire şeklindeki bu yol suyun bir ucundaki şirin bir köyde başlıyor, gölün etrafında dolanıp yine aynı yerde son buluyordu. Spalter malikanesi - bir koloni çiftlik evinin büyütülmüş şekliydi - gölün bir ucunda, manzarası çok güzel, çok büyük bir arazide inşa edilmişti.

Gumey gölün çevresindeki yolu dolaştıktan sonra, balık olmaları, balıkçılık malzemesi, İngiliz çayı ve köy kıyafetleri satan Killingston's Mercantile Emporium adlı mağazanın önünde durdu. Bu şirin mağaza kırsal yaşamın gerçek bir temsilcisi gibi görünüyordu.

O sabah üçüncü kez olarak Hardwick'i aradı ama telefonunda yine mesaj bırakın sesini duydu. Sonra, yine üçüncü kez olarak Esti'yi aradı, ama kadın bu kez cevap verdi.

“Jack'den bir haber aldın mı, Esti?”

“Hem evet, hem de hayır. Dün gece on bir kırk beşte beni aradı. Sesinden pek de mutlu olmadığı anlaşılıyordu. Galiba, tetikçinin altında çok hızlı bir arazi aracı varmış. Jack onun sesini ormanda, yola yakın bir yerde duymuş ama sonra kaybetmiş. Yani adamı bulamamış. Sanırım bugün Kay'e karşı tanıklık yapan kişileri arayacaktı.”

“Fotoğraflardan ne haber?”

“Gurikos otopsi fotoğrafları mı?”

“Evet, onlar da var - ama ben yol kameralarının çektiği fotoğraflardan söz ediyorum. Adam eve ateş ettikten sonra kaçarken, ormanda gördüğümüz flaşları hatırlıyorsun, değil mi?”

“Jack'in bana söylediğine göre, kameralar parçalanmış. Adam kaçarken onlara ateş edip parçalamış olmalı. Gurikos ve Mary Spalter otopsileri konusunda telefonla bilgi istedim, bekliyorum”

Gumey telefonu kapadı ve bu kez kendi ev telefonunu aradı.

Önce cevap alamadı, telefon telesekretere bağlanmıştı. Karısına kızdı ve nerde olduğunu soran bir mesaj bırakmak üzereydi ki, Madeleine telefonu açtı.

“Merhaba, Dave, dışarıdaydım, şu elektrik konusunu merak enim”

“Hangi elektrik konusu?”

“Kümise bir elektrik hattı çekme konusunu konuşmuştuk ya, unuttun mu?”

Gumey yüzünü buruşturdu ve can sıkımsıyla içini çekti. “Evet... hatırlıyorum da şu anda bununla uğraşacak zamanımız yok, değil mi”

“Tamam...ama bunun nereden geçeceğini şimdiden saptasak daha iyi olmaz mı? İlerde bir de bu sorunla uğraşmak zorunda kalmayalım, değil mi?”

“Dinle beni, şu anda kafam çok karışık, bununla uğraşacak

nın kızıyla konuşacağım. Şimdi telefonu kayıt yapacak şekilde ayarlamamı istiyorum senden, tamam mı?”

“Biliyorum, tamam, söylemiştin bunu. Telefonu açık bırakacak ve kayıt cihazını çalıştıracam”

“Tamam, yapman gereken bu. Ama ben bu işi halletmenin daha iyi bir yolunu buldum.”

Madeleine sesini çıkarmadı, onun devam etmesini bekledi.

“Orda mısın?”

“Evet, buradayım.”

“Pekala, şimdi senden şunu yapmanı istiyorum. Tam on dakika sonra beni ara. Ben sana herhangi önemsiz bir şey söyleyip telefonu kapayacağım. Hemen sonra beni tekrar ara. Ben yine bir şey söyleyip tekrar kapayacağım telefonu. Beni üçüncü kez ara ve bu sefer ne dersem diyeyim, hattı açık bırak ve kayıt cihazını çalıştır. Tamam mı?”

Madeleine meraklı bir sesle, “Neden böyle karıştırıyorsun işi?” diye sordu.

“Alyssa konuşmamızı kendi telefonuma kaydettiğimi ya da başka bir kayıt cihazına ilettiğimi düşünebilir. Telefonumu birkaç kez kapatarak onun kafasındaki bu düşüncüyü yok etmek istiyorum.”

“Pekala, şu andan itibaren on dakika sonra seni arayacağım,

‘ lamam mı?”

“Tamam.”

“Eve döndüğün zaman onların su ısıtıcısını da konuşuruz belki, değil mi, Dave?”

“Onların neyini?”

“Kitapta okuduğuma göre, kümesin ısıtılması gerekmezmiş, ama sulan donmamalıymış. Onun için kümise elektrik hattı çekmeliyiz.”

“Peki, tamam, ama bunu sonra konuşuruz, olur mu?”

“Tamam, seni dokuz buçuk dakika sonra arıyorum.”

Gumey telefonunu gömlek cebine koydu ve arabanın torpido gözünden küçük, dijital bir kayıt cihazı alıp kemerine, görülür bir noktaya taktı. Sonra Venüs Lake’in karşı kıyısına gitti ve demir kapıdan geçip, araba yolundan Spalter malikanesine doğru çıktı. Binanın önündeki geniş, granit basamakların önüne arabasını park etti.

Malikanenin kapısı, eski ama yine büyük bir binadan alınmış antika bir kapıya benziyordu. Kapının yanında bir dahili telefon sistemi vardı ve Gumey onun düğmesine bastı.

Dahili telefonda bir kadın sesi, “İçeri gel, kapı açık,” dedi.

Gumey saatine baktı. Madeleine altı dakika sonra arayacaktı. Kapıyı açtı ve duvarlarında çok sayıda antika şamdanla aydınlatılmış büyük bir giriş holüne girdi. Sol taraftaki kemerli bir kapıdan geniş bir yemek salonuna giriliyordu. Sağ taraftaki aynı tarz kapı da mükemmel döşenmiş geniş bir salona açılıyordu ve içerde, insan boyu bir şömine gördü. Holün arka tarafında, cilalı basamakları ve trabzanıyla, ikinci kata çıkan geniş bir merdiven vardı.

Çok geçmeden üst kat sahanlığında yan çıplak bir genç kadın görüldü, durdu, Gumey’e bakıp gülümsedi ve sonra merdivenden aşağıya inmeye başladı. Üzerinde iki parçalı, vücudunun büyük kısmını açıkta bırakan bir kıyafet - göğüslerinin çoğunu gösteren, kısa kesilmiş pembe bir tişört ve çok kısa bir şort - vardı. Tişörtün önünde siyah harflerle, Gumey’in anlamını bilmediği FMAD kelimesi yazılıydı.

Genç kadının yüzü, Gumey’in bir uyuşturucu bağımlısından beklediği gibi değil, daha canlı görünüyordu. Omuzlarına dökülen sarı saçları, sanki duştan yeni çıkmış gibi ıslak görünüyordu. Ayakları çıplaktı ve ayak parmakları, güzel, dolgun dudaktan gibi soluk pembe boyalıydı.

Kız merdivenden indikten sonra durdu ve onun yaptığı gibi, Gumey’i dikkatle inceledi.

Sonra kıyafeti gibi, insanı etkileyen boğuk bir sesle, “Merhaba, Dave,” dedi. Kızın gözleri uyuşturucu bağımlıları gibi donuk değildi ve Gumey onun bu görüntüsü karşısında oldukça şaşırıldı. Gözleri parlak maviydi, ama masumane bir ifadesi yoktu. Hırslı ve soğuk bakıyordu.

Gumey bu ilginç ifadeyi düşündü. Gizlemek ister gibi görünmesine rağmen, o gözlerde görüş alanına giren her şeyin duygusallığını muhafaza eden ve yansıtan bir şeyler vardı.

Kız bir süre gözlerini hiç kırpmadan ona bakınca, Gumey birden ürperdiğini hissetti. İçini çekti, hafifçe boğazını temizledi ve gereksiz ama sorması gereken soruyu sordu. “Sen Alyssa Spalter mısın?”

Genç kız pembe dudaklarını hafifçe aralayıp, mükemmel dişlerini göstererek, “TV’de polisler birini tutuklamadan önce bu soruyu sorarlar, değil mi?” diye soruyla karşılık verdi. “Beni tutuklamak mı istiyorsun, Dedektif?” Oyun oynar gibiydi ama gözlerinde ciddi bir ifade vardı.

“Hayır, böyle bir niyetim yok.”

“O halde nedir niyetin?”

“Özel bir niyetim yok, sen çağırdın, ben de geldim.”

“Merak ettiğin için geldin, değil mi?”

“Ben sadece babamı kimin öldürdüğünü merak ediyorum. Bana katili bildiğini söyledin. Gerçekten biliyor musun?4’

Kız döndü, çıplak ayaklarla, adeta dans eder gibi yürüyerek salona girdi ve arkasına bakmadan, “O kadar acele etme, Dedektif,” dedi. “Gel de otur biraz.”

Gumey onun arkasından salona girerken, hayatında daha önce hiç bu kadar mükemmel bir seksapel ve saf siyanür karşımı görmediğini düşündü.

Büyük şöminesi, deri kaplı koltukları ve İngiliz kırsal man- ^ zara tablolarıyla, bu Lolita-tipi kızla garip bir tezat oluşturan koca salon bir süre sonra bu kızın olacaktı. Ama binanın ancak

Alyssa yaşında ve dış görünüşünün de oldukça yenilik içerdiği düşünülürse, tezat belki de o kadar fazla sayılmazdı.

Alyssa, “Burası biraz müzeye benziyor, değil mi?” dedi. “Ama divan çok güzel ve yumuşak. Bacaklarıma teması çok hoşuma gidiyor. Sen de dene.”

Gumey divana değil de bir koltuğa oturmak üzereyken, telefonu çaldı. Arayan Madeleine’di. Tam zamanında aramıştı. Telefon ekranına bakıp, sanki arayan kişiyle konuşmak istemiyormuş gibi, yüzünü buruşturdu ve sonra telefonu açtı.

“Alo?” dedi. Durdu, sonra, “Hayır,” diye cevap verdi. Dinledi ve sinirlenmiş gibi, “Hayır dedim,” dedikten sonra telefonu kapadı, gömlek cebine koydu ve Alyssa’ya bakarak hafifçe gülümsedi. “Özür dilerim, nerde kalmıştık?”

Alyssa divanın bir ucuna oturdu, eliyle onu da yan tarafına davet etti ve “Rahatça oturmak üzereydik,” dedi.

Gumey bir an durdu ve sehpanın yanındaki koltuğa oturdu.

Kız bir an için somurttu, sonra, “İçecek bir şey ister misin, Dedektif?” diye sordu.

Gumey başını iki yana salladı.

“Bira?”

“Hayır”

“Şampanya?”

“Hayır, bir şey istemiyorum.”

“Martini? Negroni? Tequini? Margarita?”

“Hiçbir şey istemiyorum.”

Kız yine surat asarak ona baktı. “Hiç içki içmez misin sen?”

. “Bazen içerim. Ama şimdi istemiyorum.”

“Çok gergin görünüyorsun. Bir parça...”

0 sırada telefonu tekrar çaldı, arayan yine karısıydı. Üç kere çalmasına rağmen açmadı telefonu, sonra sabırsızlıkla açtı ve “Ne var?” diye sordu. Bir an dinledi ve “Şimdi sırası değil. Tan- n aşkına...” dedi. Dinledi ve öfkeli bir sesle, “Şu anda meşgul

olduğumu... ŞİMDİ OLMAZ,” diye bağırdı. Telefonu kapadı ve yine cebine koydu.

Alyssa ona bakıp cilveli bir tavırla gülümsedi ve “Sevgilinle sorun mu yaşıyorsun?” diye sordu.

Gumey cevap vermedi, sessizce sehpaye baktı.

“Biraz rahatla, sakınleş bir parça, Dedektif. Gerginliğini ben bile hissedebiliyorum. Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Üzerine bir şeyler giyersen belki biraz rahatlarım.”

“Giyinmek mi? Giyiniğim.”

“Bu kıyafetle pek sayılmaz.”

, Kız ona hafifçe sırakarak baktı ve “Garip bir adamsın sen, biliyor musun?” dedi.

“Tamam, Alyssa, bu kadar maskaralık yeter. Konumuza gelelim. Beni neden görmek istedin?”

Kız yine surat astı ve “Kızmana gerek yok,” diye konuştu. “Ben sadece’sana yardım etmek istiyordum.”

“Nasıl?”

Alyssa, sanki verdiği cevap her şeyi açıklayacakmış gibi, “Durumun gerçekliğini anlamana yardım etmek istiyorum,” diye cevap verdi. Gurney’in konuşmadan kendisine baktığını görünce, yine sıntı ve “Bir şey içmek istemediğine emin misin?” diye sordu. “Güzel bir tekilaya ne dersin? Ben çok güzel içki hazırlarım.”

Gumey çok rahat bir hareketle elini kalçasına götürdü, l’ir yerini kaşıyormuş gibi yaptı, sonra kemerine takılı dijital kayıt cihazını çalıştırdı, bunu yaparken öksürdü, ama cihazın açılma sesi yine de duyulmuştu.

Alyssa bir kahkaha atarak ona baktı ve “Konuşmamı istemiyorsan tatlım, bunu yapabilirsin,” dedi.

“Anlayamadım? Ne dedin?”

Kız buz gibi bir ifadeyle ona baktı. Ama sonra yine güldü ve “Anlayamadım mı?” diye tekrarladı.

Gumey masum görünmeye çalışan bir suçlu tavrıyla ona bak- tı ve “Bir şey mi var? Rahatsız mı oldun?” diye sordu.

“Kemerindeki şu küçük, güzel oyuncak nedir?”

Gumey başını eğerek kemerine baktı ve “Ha, şu şey...” Sustu, hafifçe boğazını temizledi ve “Aslında bir kayıt cihazı o,” diye ekledi.

“Kayıt cihazı mı? İnanmıyorum, lanet olsun. Görebilir miyim şunu?”

Gumey gözlerini kırparak ona baktı ve “Şey...tabii,” dedi. Cihazı kemerinden çıkardı ve sehpanın üzerinden ona doğru uzattı.

Alyssa cihazı alıp inceledi, düğmesine basıp kapadı ve yanındaki minder üzerine bıraktı.

Gumey kaşlarını çatı ve “Onu alabilir miyim?” diye sordu.

“İstiyorsan gel al.”

Gumey önce ona, sonra kayıt cihazına baktı, sonra yine boğazını temizledi ve “Rutin bir şeydir bu,” diye konuştu. “Ben konuşmalarımı her zaman kayıt altına alırım. Daha sonra neler konuşulduğunu ortaya koymak için çok yararlı bir yöntem olduğunu düşünüyorum. Kimse söylediğini inkar edemez, değil mi?”

“Öyle mi? Vay canına. Ben neden düşünemedim bunu acaba?”

“Evet, işte böyle. Şimdi izin verirsen, seninle konuşacaklarımı da kaydetmek isterim.”

“Öyle mi? Ciddi misin? Boş versene.”

Gumey canı sıkılmış gibi dudaklarını büzdü, başını iki yana salladı ve “Ne var bunda? Çok doğal bir şey,” dedi.

“Benim için hiç de doğal değil. Ben söylediklerimin kayda alınmasından hiç hoşlanmam.”

“Ama bu ikimiz için de yararlı olacaktır.”

“Seninle aynı fikirde değilim, Dedektif.”

Gumey derin bir iç çekti, sonra omuz silkti ve “Pekala, sen nasıl istersen,” dedi.

“Konuşmamızı kaydedip ne yapacaktın?”

“Dediğim gibi, daha sonra bir tartışma, bir itiraz olması ihtimaline karşı...”

O sırada telefonu yine çaldı, arayan Madeleine’di. Gumey telefonu açtı ve sinirli bir ses tonuyla, “Yine ne var?” diye bağırdı. Sonra, on saniye kadar sabrı tükenmiş bir adam tavrıyla konuştu. “Biliyorum... Doğru... Doğru... Tanrım, bunları daha sonra konuşamaz mıyız? Tamam... tamam dedim.” Telefonu kulağından çekip öfkeli bir ifadeyle ona baktı, sonra kapatma düğmesinin yanına basıp kapatır gibi yaptı ve çalışır halde cebine koydu. Başını iki yana salladı, Alyssa’ya baktı ve “Tanım” diye homurdandı.

Alyssa, kendisinden başka birini düşünen bir adamdan sıkılmış gibi esnedi, gerindi. Bunu yaparken üzerindeki kısa kesilmiş tişört yukarıya kalktı ve göğüslerinin alt kısmı da meydana çıktı. Sonra Gumey’e baktı, divanda tekrar arkasına yaslandı ve “Pekala, istersen yeniden başlayalım,” diye konuştu.

“Tamam, ama ben kayıt cihazımı geri istiyorum.”

“Şimdilik bende kalsın o kayıt cihazı, giderken alırsın.”

“Pekala, öyle olsun bakalım. Sen bana biraz önce bunun gerçeğini anlamam gerektiğini söyledin? Ne gerçeği bu?”

“Gerçek şu ki, siz her şeyi tersine çevirmeye çalışırken boşuna zaman harcıyorsunuz.”

“Sen benim boşuna zaman harcadığımı mı düşünüyorsun yani?”

“Siz o kaltağı kurtarmaya çalışıyorsunuz, değil mi?”

“Ben babanı kimin öldürdüğünü anlamaya, onu bulmaya çalışıyorum.”

“Onu kimin öldürdüğünü mü öğrenmek istiyorsun? Onu o kaltak karısı öldürdü. Her şey bu kadar basit.”

“Yani Kay Spalter bir keskin nişancı mı?”

Kız sanki hareketle onu daha iyi ikna edebileceği gibi, atış yaparcasına kollarını kaldırdı ve “Kadın atış eğitimi aldı, atış dersleri aldı. Bunun kanıtı var,” dedi.

Gumey omuz silkti. “Atış eğitimi alan bir sürü insan var, ama onlar adam öldürmüyorlar.”

Alyssa yüzünü buruşturdu, başını iki yana salladı ve “Sen onun nasıl bir kadın olduğunu bilmiyorsun, Dedektif” diye homurdandı.

“O halde sen anlat bana.”

“O yalancı ve aç gözlü bir fahişedir.”

“Başka?”

“Babamla parası için evlendi. Bu herkesin bildiği bir gerçek. O kadın ahlaksızın tekidir. Babam bunu geç de olsa anladı ve ona boşanmak istediğini söyledi. O fahişe boşanırsa rahatının sona ereceğini anladı ve onu öldürdü. Olay bu kadar basit.”

“Yani sana göre bunun nedeni tamamen para, öyle mi?”

“O kadın her istediğine sahip olmak istiyordu. Babamın parasıyla onun havuz güvenlik memuru Darryl’e hediyeler aldığını biliyor muydun? Adama doğum gününde elmas bir yüzük hediye etti. O yüzüğe kaç para verdiğini tahmin edebilir misin...”

Gumey sessizce bekledi.

“Gerçekten, tahmin etmeye çalış bakalım.”

“Bin dolar mı?”

“Delirdin galiba, kadın o yüzüğe on bin dolar verdi. Zavallı lanet babamın lanet on bin dolarını o yüzüğe harcadı. O lanet havuz uşağı için. Neden, biliyor musun?”

Gumey yine konuşmadı, onun konuşmasını bekledi.

“Neden biliyor musun? O kadar parayı o adama kendini be- certmek için ödedi. Ne kadar korkunç, iğrenç bir şey, değil mi? İğrençlikten laf açılmışken...sen onun makyajlı halini gördün mü hiç...kadın sanki bir cenaze evinde bir ölüye makyaj yapılır gibi süsleniyor.”

Aiyssa bunu söylerken o kadar öfkelenmişti, o kadar nefret doluydu ki, Gumey onun gerçek halini ancak şimdi gördüğünü düşündü. Ama onun rol yapma yeteneği konusunda hâlâ emin değildi, neler yapacağını merak ediyordu.

Genç kız bir süre sessizce oturdu ve başparmağını kemirdi.

Gumey ona baktı ve yumuşak bir sesle, “Pekala, Kay babaanneni de öldürdü mü?”* diye sordu.

Aiyssa gözlerini kırıştırdı, kafası karışmış gibi ona baktı ve “Kimi dedin?...anlamadun...” diye sordu.

“Babaanneni, babanın annesini...”

“Ne saçmalyorsun sen?”

“Mary Spalter’m kazara ölmediğine dair nedenlerimiz var, Aiyssa.”

“Nasıl yani? Ne gibi nedenler?”

“Babaannenin öldüğü gün Emmerling Oaks’a sahte kimlikle giren biri var, güvenlik kameralarına yakalanmış. Aynı kişi, babanın vurulduğu gün atışın yapıldığı, tüfeğin bulunduğu binaya girerken de görülmüş.”

“Bütün bunlar sizin o uçkağtçı avukatınızın uydurmalan, değil mi?”

“Babanın’ vurulduğu gün, onunla ilişkisi olan bir gangsterin de öldürüldüğünü biliyor muydun? Onu da Kay öldürmüş olabilir mi sence?”

Gumey, kızın yüzündeki ifadeden, kafasının kanıştığını, ama bunu belli etmemeye çalıştığını anladı.

“Onu da öldürmüş olabilir, neden olmasın? Kendi kocasını öldürdüğüne göre...” Aiyssa daha fazla konuşmadı, susup Gumey’in yüzüne baktı.

Gumey, “Demek bu Kay denen kadın gerçek bir seri katil, öyle mi?” diye devam etti. “Bedford Hills ’deki müebbet cezası almış mahkumların bundan sonra dikkatli olmaları gerekecek galiba...” Gumey alaycı bir ifadeyle bunu *scyiü* ‘scr, *»ir- en cezaevi zrkadaşlanmn Kay’e taktıkları K> > Oul]?kabui ha

tırladı ve mahkumların onda, kendisinin görmediği bir şey görüp görmediklerini merak etti.

Alyssa bir süre konuşmadı, divanın köşesine büzüldü ve kollarını göğsünde kavuşturup Gumey’e baktı. Yetişkin bir genç kızdı, ama o anda Gumey’c sanki başı dertte olan bir ortaokul öğrencisi gibi göründü. Alyssa, sessiz geçen birkaç dakikadan sonra birden öfkeli bir sesle, “Bunların hepsi saçmalık,” diye bağırды. “O kaltağı kurtarmak için bunların hepsini siz uydurdu atız, değil mi?”

Gumey seçeneklerini düşündü. Anlattıklarının kızın kafasında yer etmesini ve bunun sonucunu bekleyebilir, ya da başk ı şeyler de anlatarak onun iyice sinirlenmesine, patlamasına neden olabilirdi. He iki durumda da bazı riskler olduğunun bilincindeydi. Onu biraz daha sıkıştırmaya karar verdi. O sırada telefonunun konuşmaları evine kesintisiz olarak iletmeye devam etmesi için dua etti.

Oturduğu koltukta dirseklerini dizlerine koyup kıza doğru hafifçe eğildi ve “Beni dikkatle dinle, Alyssa,” diye konuştu. “Bunlardan bazılarını hatta çoğunu zaten biliyorsun. Ama yine de beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Bunlan sana sadece bir kez söyleyeceğim! Kay Spalter kimseyi öldürmedi. Onu mahkum ettiler, çünkü Mick Klemper soruşturmayı carpıttı, bunu bilerek yaptı. Şimdi aklıma şöyle bir soru geliyor, bu senin fikrin miydi, yoksa oadam kendiliğinden mi yaptı bunu? Bana öyle geliyor ki, bu senin fikrindi.”

“Çok komiksin, Dedektif.”

“Bence senin fikrindi, çünkü mantiken motivasyonu en güçlü olan insan sensin. Kay babanın katili olarak ortadan kalkınca, bütün miras sana kalıyor. Bu nedenle, Kay’i suçlu göstermesi için Klemper’la yattın. Fakat Klemper berbat bir iş çıkardı, her şeyi gerektiği gibi yoluna koyamadı. Bu nedenle sizin karton eviniz yıkılıyor. Savcılık dosyasında bir sürü boşluk, kanıt sorunu, polis hatası var. Kay’in mahkumiyeti temyizde büyük olasılıkla iptal

Alyssa bunu söylerken o kadar öfkelenmişti, o kadar nefret doluydu ki. Guroey onun gerçek halini ancak şimdi gördüğünü düşündü. Ama onun rol yapma yeteneği konusunda hâlâ emb değildi, neler yapacağını merak ediyordu.

Genç kız bir süre sessizce oturdu ve başparmağını kemirdi.

Guraey ona baktı ve yumuşak bir sesle, “Pekala, Kay babaan- neni de öldürdü mü?” diye sordu.

Alyssa gözlerini kırptırdı, kafası karışmış gibi ona baktı ve “Kimi dedin?...anlamadım...” diye sordu.

“Babaanneni, babanın annesini...”

“Ne saçmıyorsun sen?”

“Mary Spalter’ın kazara ölmediğine dair nedenlerimiz var, Alyssa.”

“Nasıl yani? Ne gibi nedenler?”

“Babaannenin öldüğü gün Emmerling Oaks’a sahte kimlikle giren biri var, güvenlik kameralarına yakalanmış. Aynı kişi, babanın vurulduğu gün atışın yapıldığı, tüfeğin bulunduğu binaya girerken de görülmüş.”

“Bütün bunlar sizin o üçkağıtçı avukatınızın uydurmaları, değil mi?”

“Babanın vurulduğu gün, onunla ilişkisi olan bir gangsterin de öldürüldüğünü biliyor muydun? Onu da Kay öldürmüş olabilir mi sence?”

Gumey, kızın yüzündeki ifadeden, kafasının karıştığını, ama bunu belli etmemeye çalıştığını anladı.

“Onu da öldürmüş olabilir, neden olmasın? Kendi kocasını öldürdüğüne göre...” Alyssa daha fazla konuşmadı, susup Gumey’in yüzüne baktı.

Gumey, “Demek bu Kay denen kadın gerçek bir seri katil, öyle mi?” diye devam etti. “Bedford Hills’deki müebbet hapis cezası almış mahkumların bundan sonra dikkatli olmaları gerekecek galiba...” Gumey alaycı bir ifadeyle bunu soy; birden cezaevi arkadaşlarının Kay’e taktıkları K**»Oul lıkabı ha-

ırladı ve mahkumların onda, kendisinin görmediği bir şey görüp görmediklerini merak etti.

Alyssa bir süre konuşmadı, divanın köşesine büzüldü ve kollarını göğsünde kavuşturup Gumey’e baktı. Yetişkin bir genç kızdı, ama o anda Gumey’e sanki başı dertte olan bir ortaokul öğrencisi gibi göründü. Alyssa, sessiz geçen birkaç d?kikadan sonra birden öfkeli bir sesle, “Bunların hepsi saçmalık,” diye bağırdı. “O kaltağı kurtarmak için bunların hepsini siz uydurdu uuz, değil mi?”

Gumey seçeneklerini düşündü. Anlattıklarının kızın kafasında yer etmesini ve bunun sonucunu bekleyebilir, ya da başka şeyler de anlatarak onun iyice sinirlenmesine, patlamasına neden olabilirdi. He iki durumda da bazı riskler olduğunun bilincindeydi. Onu biraz daha sıkıştırmaya karar verdi. O sırada telefonunun konuşmaları evine kesintisiz olarak iletmeye devam etmesi için dua etti.

Oturduğu koltukta dirseklerini dizlerine koyup kıza doğru hafifçe eğildi ve “Beni dikkatle dinle, Alyssa,” diye konuştu. “Bunlardan bazılarını hatta çoğunu zaten biliyorsun. Ama yine de beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Bunları sana sadece bir kez söyleyeceğim”. Kay Spalter kimseyi öldürmedi. Onu mahkum ettiler, çünkü Mick Klemper soruşturmayı çarpıttı, bunu bilerek yaptı. Şimdi aklıma şöyle bir soru geliyor, bu senin fikrin miydi, yoksa oadam kendiliğinden mi yaptı bunu? Bana öyle geliyor ki, bu senin fikrindi.”

“Çok komiksin, Dedektif.”

“Bence senin fikrindi, çünkü mantıken motivasyonu en güçlü olan insan sensin. Kay babanın katili olarak ortadan kalkınca, bütün miras sana kalıyor. Bu nedenle, Kay’i suçlu göstermesi için Klemper’la yattın. Fakat Klemper berbat bir iş çıkardı, her şeyi gerektiği gibi yoluna koyamadı. Bu nedenle sizin karton eviniz yıkılıyor. Savcılık dosyasında bir sürü boşluk, kanıt sorunu, polis hatası var. Kay’ın mahkumiyeti temyizde büyük olasılıkla iptal

edilecek ve bir ay içinde, belki daha da önce Kay cezaevinden çıkacak. O özgür kalınca Carl’ın mirası ona kalacak ve sen de Klemper’ın altına boşuna yatmış olacaksın. Temyiz sonucunda ne olacağını görmek çok ilginç olacak doğrusu - bakalım içerde kim daha çok yatacak?”

“İçerde yatmak mı? Nasıl yani? Ne demek bu şimdi?”

“Engelleme, delil karartma, yalan yere yeminli tanıklık, komplo kurmak. Ve daha yarım düzine pis yasal oyunlar. Hepsi için de uzun hapis cezaları istenecek. Klemper seni suçlayacak, sen de onu suçlayacaksın. Ama jüri herhalde ikinizi de içeri atacak ve uzun bir süre çıkmayacaksınız.”

Gumey bunları söylerken, Alyssa dizlerini göğsüne çekti ve kollarıyla bacaklarını sardı. Gözleri boşluğa bakar gibiydi, iyice derinlere dalmış görünüyordu.

Sonunda başını kaldırıp Gumey’e baktı ve alçak sesle, “Ya . sana, onun bana şantaj yaptığını söylersem?” dedi.

Gurney o anda onun alçak sesle konuşmasından endişelendi, kızın sesinin cebindeki açık cep telefonundan evindeki kayıt cihazına gidip gitmediği konusunda emin olmak istiyordu.

“Sana şantaj mı yaptı?” diye sordu. “Nasıl? Neden?”

“Benim hakkımda bir şeyler biliyordu.”

“Ne biliyordu?”

Kız kurnazca bir ifadeyle gülümsedi ve “Bunu bilmek zorunda değilsin,” dedi.

“Pekala, adam sana şantaj yaparak senden ne yapmanı istedi?”

“Onunla sevişmemi istedi.”

“Ve de Kay’ın telefonda söyledikleri konusunda mahkemede yalan söylemeni istedi, değil mi?”

Kız bir an tereddüt etti, sonra, “Hayır, ben onları gerçekten duydum,” dedi.

“Yani Klemper’la seviştiğini kabul ediyor, *ayra* mahkemede ifade verirken yalan yere yemin ettiğini reddediyorsun, öyle mi?”

, “Evet. Onunla sevişmem bir suç değildi. Ama onun beni sevişmeye zorlaması suçtu. Yani bu durumda başı dertte olan biri varsa, bu o, ben değilim”

“Pekala, bana söylemek istediğin başka bir şey var mı, Alyssa?” •

Kız bacaklarını indirip yere bastı ve “Hayır, yok,” dedi. “Ve bu söylediklerimi unutsan iyi edersin, Dedektif.”

“Neden unutacakmışım?”

“Çünkü doğru olmayabilir.”

“Yalansa bana neden anlatıyorsun?”

“Anlamana yardım etmek için. Şu bana, hapse girme konusunda söylediklerin. Bu hiçbir zaman olmayacak...” Kız sustu ve dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı.

“Pekala, o halde burada işimiz bitti demektir.”

“Benimle bir içki içme konusunda fikrini değiştirmediyse bitti sayılır. Ama bu içki fikir değiştirmene değecektir.”

Gumey yüzünü buruşturup ayağa kalktı ve divanın üzerinde duran küçük kayıt cihazını göstererek, “Artık alabilir miyim şunu, lütfen?” dedi.

Alyssa kayıt cihazını aldı ve bacaklarında zaten patlayacakmış gibi duran daracık, kısacık şortunun cebine attı. Sonra gülümseyerek, “Onu sana gönderirim,” dedi. “Ama istersen...şimdi de almaya çalışabilirsin.”

“Pekala, sende kalsın.”

“Yani almaya çalışmayacak mısın? Gelip bir denesen kolayca alabileceğine eminim.”

Gumey gülümsedi ve “Klemper’ın pek şansı olmadı, değil mi?” diye sordu.

Alyssa da güldü ve “Söyledim ya sana, bana şantaj yaptı,” diye cevap verdi. “Beni isteyerek yapmayacağım şeyleri yapmaya zorladı. Bana neler yaptırdığını hayal edebilirsin belki.” Gumey masanın çevresinden dolaştı, önce salondan sonra

da evden çıktı ve kapının önündeki geniş taş basamakta bir an durdu. Alyssa arkasından geldi, kapı eşiğinde durup surat astı ve “Erkeklerin çoğu bu FMAD harflerinin anlamını soruyorlar, biliyor musun?” dedi.

Gumey kızın tişörtünün önündeki harflere baktı ve umursamaz bir tavırla, “Eminim soruyorlardır,” dedi.

“Sen merak etmedin mi peki?”

“Pekala, merak ettim diyelim. Nedir FMAD’ın* anlamı?”

Kız ona doğru biraz eğildi ve fısıldadı, “Beni becer ve geber.”

Bir Başka Kara Dul

Gumey’in beklediği gibi, kırmızı GTO evin yan kapısı önünde duruyordu. Gumey, Venüs Lake’den dönerken Hardwick’i aramış, en kısa zamanda buluşmaları gerektiğini, mümkünse Esti’yi de alarak onun evine gelmesi mesajını bırakmıştı.

Gumey, Walnut Crossing’e yaklaşırken, Hardwick de onu aramış ve hemen geleceğini bildirmişti. Gumey eve girdiği zaman, Hardwick kahvaltı masasında, bir sandalyede oturuyordu ve verandaya açılan çift kanatlı cam kapı da açıktı.

Gumey’in soran gözlerle kendisine baktığını gören Hardwick, “Güzel karın bana kapıyı açtı ve sonra bölgedeki kaçıkların tedavisine katkıda bulunmak için kliniğe gitmek zorunda olduğunu söyledi ve gitti,” dedi.

“Böyle konuşmadığına eminim.”

“Elbette daha nazik kelimeler seçtiğini söyleyebilirim. Kadınlar kaçıklar konusunda konuşurken çok daha nazik kelimeler kullanmaktan hoşlanırlar, bilirsin işte.”

“Nazik kadınların delilerle ilgisinden söz ederken, sen ve Esti arasında neler oluyor, söyler misin?”

“Bunu söylemek öyle kolay değil.”

“Onunla ilişkin konusunda ciddi misin?”

“Ciddi mi? Evet, sanırım, yani ‘ciddi’ ne anlama geliyorsa? Ama sana seksin ciddi olarak güzel olduğunu söyleyebilirim.”

“Eve bazı eşyalar almanın nedeni bu mu yani?”

“Kadınlar yeni eşyalara bayılır. Onları harekete geçiriyor diyebilirim. Güzel şeyler güzel duygulan tetikler. Biyolojik gereksinimler ortaya çıkar. Yataklar, divanlar, koltuklar, halılar - bu tür fark oluşturan şeyler işte... O da gelmek üzeredir, biliyor musun?”

“Gelmek üzere mi?”

“Onun da gelmesini istediğini unuttun mu yoksa? Sana haber vermiştir diye düşündüm.”

“Hayır, beni aramadı ama geleceğine sevindim. Konu üzerinde ne kadar çok kafa çalışırsa o kadar iyi olur.”

Hardwick her zamanki şüpheci ifadesiyle ona bakıp sandalyeden kalktı ve cam kapılara gitti. Meraklı gözlerle bir süre dışarıyı seyretti ve sonra, “Nedir şu lanet şey, ne yapıyorsunuz oradar diye sordu.

“Hangi lanet şey? Ne demek istiyorsun?”

“Şurada duran keresteleri soruyorum, nedir onlar?”

Gumey onun yanına gelip dışarıya baktı. Eve girerken gülmemiştir. Kuşkonmaz bahçesi görüşünü kapatmış olmalıydı. Çeşitli boyutlarda kesilmiş keresteleri görünce bir an şaşırıldı.

Cep telefonunu çıkardı ve Madeleine’i aradı.

Karısı ilk çalışta açınca şaşırıldı. “Evet?”

“Arka taraftaki şu keresteler de nedir?” diye sordu ama sorar sormaz da cevabı biliyormuş gibi pişman oldu.

“Onlar kümesin keresteleri işte, Dave. Bu sabah getirip teslim ettiler. Her şeyden önce onlara ihtiyacımız olacağını söylemiştin.”

Gumey yüzünü buruşturdu ve “Onları hemen bugün kullanacağız demedin sana ama değil mi?” dedi.

“Sorun değil, yann kullanırsın. Dert etme bunu. Senin çok işin olursa bana nerden başlayacağımı gösterirsin, ben de başlarım.”

Gumey ona ne diyeceğini bilemedi, içini çekti ve sustu, ama bir zamanlar akil bir adamın, ‘duygular gerçekler değildir’ de

yişini hatırladı. Sakin olması gerektiği düşündü ve “Tamam, tamam,” dedi.

“Bunun için mi beni aradın?”

“Evet.”

“Pekala, akşama görüşürüz. Şu anda bir terapiye girmek üzereyim.”

Gumey telefonu kapadı ve cebine koydu.

Hardwick sadistçe bir sırıtsıyla ona baktı ve “Cennette sorun mu var?” diye sordu.

“Sorun yok.”

“Gerçekten mi? Bana öyle gelmedi ama, konuşurken nerdeyse se telefonu ısracaktın.”

“Madeleine insanın akımı başka şeylere çevirme konusunda ustadır.”

“Yani sana hoşlanmadığın bazı şeyler yaptırmak istiyor, değil mi? Doğru anlamış mıyım acaba?”

Aslında Hardwick ona som sormuyor* bir yorumda bulunuyordu ve her zaman olduğu gibi yine haklıydı.

O sırada Gumey, “Bir araba sesi duydum,” dedi.

“Herhalde Esti geliyor.”

“Onun Mini arabasının sesini tanıyor musun yani?”

“Hayır, ama senin bu dağ başındaki yolunda başka kim araba kullanır ki?”

Gerçekten de bir dakika sonra Esti’nin arabası yan kapıda durdu ve Gumeş ona kapıyı açtı. Kadın Hardwick’in evinde olduğundan daha muhafazakar bir kıyafet giymişti - sanki doğruca görevden geliyormuş gibi, üzerinde siyah pantolon, beyaz bluz, koyu renk bir mont vardı. Saçları son görüşünde olduğu kadar parlak değildi. Elinde büyük, san bir zarf vardı.

Gumeş, “Görevden mi geliyorsun, Esti?” diye sordu.

“Evet, gece yansı-öğle nöbeti. Dün geceki o çılgınlıktan sonra çok yorucu oldu. Ama iki hafta önce benim nöbetimi tutan bir arkadaşım nöbetini almak zorundaydım. Sonra arabayı bakıma

götürmem gerekti. Ama geldim işte.” Kadın Gumeş’in arkasından mutfaka girince Hardvvick’i gördü ve “Merhaba,” diyerek gülümsedi.

“Merhaba tatlım, nasılsın bakalım?”

“Seni tek parça görünce daha iyi oldum.” Esti onun yanına gidip yanağından öptü ve hafifçe kolunu okşadı. “Gerçekten iyisin, değil mi? Yani bana söylemediğin bir şey yok.”

“Bomba gibiyim.”

Esti ona bakıp gülümseyerek göz kırptı ve “Pekala, galiba bazı şeyler buldum,” diye konuştu. “İlginizi çeker mi acaba, çocuklar?”

Gumeş onlara yemek masasını gösterdi ve “Orada daha rahat konuşuruz,” dedi.

İki erkek karşı karşıya otururken, Esti masanın sonundaki sandalyeye oturdu. Zarfın not defterini çıkardı ve “önce basit şeyleri söyleyeceğim,” diye konuştu. “Oldukça basit ilk otopsiye göre, Mary Spalter’ın yaralanması kasıtlı olarak açılmış olabilir, ama bu seçenek hiçbir zaman ciddi olarak düşünülmemiştir. Bu tür düşüşler, hatta ölümcül olanlar bile yaşlılarda çok görüldüğü için, genelde en basit açıklamalar kabul ediliyormuş.”

Hardvvick, “Hiçbir soruşturma yapılmamış,” diye homurdandı. | “Hiçbir soruşturma yok.”

Gumeş, “ölüm zamanı?” diye sordu.

“Tahmini ölüm zamanı öğleden sonra üçle beş arası. Güvenlik kamerasındaki çiçekçi çocuğun gelişiyi ölüm zamanı arasındaki ilişki nedir?” I

Gumeş, “Bir daha kontrol edeceğim,” dedi. “Ama yanılmıyorsam, çiçekçi Carol Bliss’ın ofisine yaklaşık üç on beş civarında girmiş. Otopsi raporuyla ViCAP verileri arasında bir bağlantı var mı?”

“Henüz bir şey yok.”

Cinayet mahallinde çiçekçi arabası görüldüğüne dair tank ‘ ifadeleri var mı peki?”

“Hayır, ama bu tür raporlar olmadığı anlamına gelmez bu. Bu benim sadece bu tür raporların ViCAP formlarına girilmemiş olduğunu gösterir.”

Gumeş, “Doğru,” dedi. “Şişman Gus konusunda bir şey var mı?”

“ölüm zamanı tahmini olarak sabah saat onla öğleden sonra bir arası. Ve senin dediğin gibi, otopsi yara tanımlamalarında ‘gırtlak’ kelimesi kullanılmış. Fakat ölüm nedeni adamın başına ve boynuna çakılan çiviler değilmiş, önce sağ gözünden vurulmuş, orada bir .22 kurşun deliği bulmuşlar.”

Gumeş, “Çok ilginç,” dedi. “Demek çiviler adamın başına işkence yapmak için çakılmadı.”

Hardwick şaşkın bir ifadeyle ona baktı. “Nasıl yani? Bu da ne demek oluyor şimdi?” diye sordu.

“Yani, çivilerin amacı kurbanı işkence yapmak değil, bilerine uyarı yapmaktı fikri doğru. Ölüm zamanı da ilginç. Carl’ın vurulmasıyla ilgili orijinal vaka raporunda, ölüm zamanı onu yirmi gece olarak verilmiş. Gurikos’un öldürüldüğü evi Utica yakınlarında, katil onu saat onda vurup öldürdükten sonra başına çivileri çakacak, sonra temizlenecek ve arabasına atlayıp Long Falls’a gelerek onu yirmi gece Carl’ı vuracak, mümkün değil bu. O zaman önce Carl’ı vurdu, sonra gidip Gus’ı öldürdü.”

Hardwick, “Bir tek katil olduğunu varsayarsak,” dedi.

Gumeş, “Doğru, ama iki katil olduğuna dair kanıt bulana kadar tek katil olduğunu düşünmek zorundayız,” dedi. Esti’ye baktı ve “Gurikos konusunda bir şey var mı?” diye sordu.

“Merkezdeki arkadaşım bunu araştırıyor ama olayla doğrudan ilgili olmadığı için dikkatli davranmak zorunda. Dosyanın sorumlu dedektifini kuşkulandırmak istemiyor. Bu kolay bir görev değil.”

“Spalter adli tıp raporu nasıl?”

**0 biraz farklı. Klemper, Kay hakkında kesin kararlı olduğu için fazla bir soruşturmaya gerek görmemiş. Onun için adli tıp konusunda biraz daha rahat çalışabileceğim.”

“Bu güzel. Ve sen, Jack, savcılık tanıklarını araştırıyorsun, değil mi? Interpordeki arkadaşından da bir yardım alabilirsin herhalde.”

“Evet, ama Interpol’den henüz bir şey gelmedi. Ve tanıklara hiçbirisi artık dava dosyasındaki adreslerinde değiller - ama on* lann durumlarına bakarsak bu da o kadar önemli olmayabilir.”

Esti meraklı bir ifadeyle ona baktı ve “Durumlarına mı?” diye sordu.

Hardwick yine Gumev’i sinirlendiren o hareketi yaparak gözlerini açtı ve “Yani onlar dürüst, güvenilecek adamlar değildir,” dedi. “Bunlar pisliktir ve çoğu zaman bu tür güvenilmez, pis adamların sürekli bir adresleri olmaz. Yani demek istiyorum ki, bu adamları bulmak zordur. Yine de arayacağım onları. Serseriler bile bir yerlerde yaşamak zorundalar... Pekala, şimdi sen bize şu mirasçıyla yaptığın görüşmeyi anlat bakalım, Dave.”

“Muhtemel mirasçıyla dememiz gerek - yani o kız Kay hapiste kalırsa mirasa konacak.”

“Fakat böyle giderse, mirasa konamayacak gibi görünüyor. Bu son olaylar küçükhanımı oldukça etkiliyor olmalı, değil mi? Pekala, bu konudaki görüşlerini bizimle paylaşırsan seviniriz, Dave.”

Gumev gülümsedi ve “Ben daha iyisini yapacağım,” dedi. “Konuşmamızı kaydettim. Söylenenler bazı yerlerde pek net olmayabilir, ama her şeyi anlayacaksınız.”

Gumev’in Venüs Lake’de kaydettiği konuşmaları ikinci kez dinledikten sonra, Esti kayıt cihazına doğru eğildi ve şaşkın bir ifadeyle, “Gerçekten de ‘Beni becer ve geber’ mi demekmiş o harfler?” diye sordu. “Bu laf nerden çıkmış böyle?”

Hardwick, “Belki de bir rock grubunun adıdır,” dedi.

Esti, “Bu bir tehdit olabilir,” diyerek başını salladı.

Hardwick, “Ya da bir davet olabilir,” dedi. “Sen oradaydın, Dave. Bu söz sende nasıl bir izlenim bıraktı?”

“Kızın söylediği ve yaptığı her şey baştan sona bir saçmalıktı, çocuklar.”

Hardwick bir kaşını kaldırdı ve “Bana pis bir veledin yetişkin insanları şaşırtmaya çalışması gibi geliyor bu,” diye konuştu. “Anlattığın şu FMAO yazılı tişört o kız belki de heyecan verici bir şey haline getiriyor, ama belki de onun içinde kendini on iki yaşında hissediyor olabilir.”

Gumev, “Tişörtü zararsızdı belki, ama gözleri öyle değişti,” dedi.

Esti güldü ve “Kızın tişörtü belki de tamamen zararsız değildi, dedi. “Belki de tam anlamıyla gerçekleri belirten bir parçaydı.” Hardwick yine o kuşkuyla ifadesiyle ona baktı. “Hangi gerçeklermiş bunlar?”

“Bu olayda belki de birden fazla ‘karadul’ vardır, bilemem.” “Yani ‘Beni becer ve geber’ ifadesi aslında, ‘Beni becer de öldüreyim seni’ anlamına mı geliyor diyorsun? Bu fikir fena değil, ama ben anlamıyorum. Nasıl oluyor da...”

“Kızın dediğine göre, babası onu kendisiyle sevişmeye zorlamış. Elimizde bunun kanıtı yok, ama doğru da olabilir.”

“Yani, sence bu durumda Alyssa babasından intikam almak için onu öldürmüş olabilir mi?”

“İmkansız değil. O kız, Klemper gibi bir hergeleyi soruşturmayı çarpıtmak ve Kay’i hapse attırmak için kandırabilirdiye, babasından aldığı intikam sonunda ayrıca mirasa da konacaktı. Burada iki motivasyon var - intikam ve para.”

Hardwick başını kaldırıp Gumev’e baktı. “Sen ne diyorsun buna, Scherlock?”

Gumev içini çekti ve “Alyssa’nın herhangi bir şekilde suçlu

olduğuna eminim,” diye cevap verdi. “Kanıtları Kay’ın suçlu görüneceği şekilde ayarlaması için Klemper’ı kandırmış ya da ona şantaj yapmış olabilir. Ya da cinayeti ve her şeyi belki de kendisi tasarlamıştır, bu da mümkün.”

“Yani önceden tasarlayarak cinayet bile işlemiş olabilir mi? Bunu mu demek istiyorsun?”

Gumev, “Bilemiyorum, ama o parıltılı mavi gözlerde beni korkutan bir şeyler vardı,” diye cevap verdi. “Yine de onun bu korkunç işleri kendi başına becerebileceğine inanmakta zorluk çekiyorum. Bana sorarsanız, Mary’nin başını banyonun kenarına vuran ve Şişman Gus’ın başına çivi çakan kişi başka biriydi.”

“Yani kız kendine yardım için bir profesyonel mi kiraladı diyorsun?”

“Ben diyorum ki, o üç cinayetin arkasında o kız varsa, mutlaka yardıma ihtiyacı olacaktı - ama işin başından beri anlamadığım bir şey var: *Cari* ’ın annesi neden öldürüldü? Buna bir türlü anlam veremiyorum.”

Hardwick parmaklarıyla masanın üstünde tempo tutuyordu.

Gumey, ‘‘Gus’ın öldürölmesi de bana garip geliyor,’’ diye devam etti. ‘‘Eğer Donny Angels’ın anlattığı gibi, Gus ve Cari, hedefleri olan kişi tarafından öldürölmediyse, bu da garip bir vaka. Ama bu hikayeye ve Alyssa’nın da bu işin arkasında olduğuna inanırsak, o zaman Carl’m hedefinin kızı olması gerekir ki, bu dr inanılacak bir şey değil.’’

Esti, ‘‘Ama o zaman kızın üçüncü bir motivasyonu olması gerekir,’’ dedi.

Gumey, Angelidis’in senaryosunu, Alyssa’yı belirlenmemiş hedef pozisyonuna koyarak bir kez daha düşününce yüzünü buruşturdu.

Esti meraklı gözlerle ona baktı ve ‘‘Ne var?’’ diye sordu.

Gumey, ‘‘Mantıklı bir tarafı yok,’’ diye söylendi. ‘‘Hem de hiç. Sadece bir his ve bir imaj.’’ Kalkıp çalışma odasına gitti ve dava dosyasından Cari Spalter’in, onu düşündüren fotoğrafını aldı.

Geriye döndü ve onu masanın üstüne, Hardwick’le Esti’nin atalarına koydu.

Hardwick fotoğrafa baktı ve gözlerini kıstı, düşündü.

Esti, ‘‘Ben bu resmi daha önce de gördüm,’’ dedi. ‘‘İnsan buna uzun süre bakamıyor.’’

Hardvick başını kaldırdı ve hâlâ ayakta duran Gumey’e baktı. ‘‘Bu fotoğrafla bize bir şey mi anlatmak istiyorsun?’’ diye sordu.

‘‘Dediğim gibi, mantık yok bunda. Sadece kafama takılan bir soru.’’

‘‘Tanrım, bulmaca gibi konuşmasana, Dave. Kafana takılan neyse bize de söyler misin?’’

‘‘Ölmeyi bekleyen bir adamın bakışı olabilir mi bu - ölmek üzere olduğunu bilen bir adamın bakışı - kendi çocuğı için bir ölüm anlaşması yapmış bir babanın bakışı?’’

Hepsi uzun süre fotoğrafa baktılar.

Bir süre hiçbirini konuşmadı.

Sonunda Hardwick arkasına yaslandı ve bir kahkaha attı. ‘‘Aman Tanrım, şu halimize bakar mısın? Ne hallere düştük biz böyle?’’

Kayıp Bir Başka Oyuncu

Hardwick, Venüs Lake konuşmasının kaydını bir kez daha dinlemelerini teklif edince, tekrar dinlediler. Hardwick özellikle, Kiemper'ın Alyssa'ya sevmek için şantaj yaptığını anlattığı kısımla ilgilenmiş gibiydi. O bölümü dinlerken, "Harika," diye bağırdı. "Bu çok hoşuma gitti. O belgenin işi bitti sayılır."

Ama Gumeş kuşkuyla bir ifadeyle ona baktı ve "Alyssa'nın kayda alması yeterli olmayacaktır," dedi. "Duydun onu - saçmalayıp durdu, akıllı bir insan gibi konuşmadı. Ondan tarihleri, yerleri, ayrıntıları belirten yeminli bir ifade almak gerekecektir ki, onun da bunu vereceğini sanmıyorum. Çünkü hana göre yalan söylüyordu. Şantaj konusunda ben tersinin olduğunu düşünüyorum. Bu durumda o çatlak kız..."

Esti, "Nasıl yani? Tersinin olduğuna mı inanıyorsun?" diye araya girdi.

"Diyelim ki, Klemper işin başında, Carl'ın vuruluşu konusunda dürüst bir soruşturma yürütürken, Alyssa onu baştan çıkardı. O kız bunu kolayca yapabilmıştır. Farz edelim ki... kız sevimlerini videoya kaydetti. Sonra da Klemper'a o video kaydıyla şantaj yaparak, soruşturmayı ondan kendi istediği gibi çarptırmasını istedi."

Hardwick, "İşin ne şekilde yatakta son bulunduğu önemli değil," dedi. "Şantaj, baştan çıkarma, ne olursa olsun. Kimin kime

şantaj yaptığı umurunda bile değil. Potansiyel bir zanlı ile yatmak korkunç bir şey. Klemper'ın işi bitmiş demektir."

Gumeş arkasına yaslandı ve "Bu da bir bakış açısı," dedi. "Ee, başka bir bakış açısı da var mı yani?"

"Öncelikler konusu önemli... Bir tarafta, Klemper'ı batırması için Alyssa'yı, bir başka tarafta ise, Alyssa'yı batırması için Klemper'ı sıkıştırabiliriz, değil mi?"

Esti bu konuyla ilgilenmiş gibi ona baktı ve "Ama sen ikinci şıkkı beğeniyorsun değil mi, Dave?" diye sordu.

Gumeş ona cevap vermeden önce Hardwick araya girdi ve "Şimdi Alyssa'nın bir numaralı zanlı olduğunu düşünüyorsun," dedi. "Ama biraz önce kızın saçmaladığını söyledin - ben de bu konuda aynı fikirdeyim. Kız seni aradı, evine çağırıp seninle konuştu, ama kayıttı onu suçlayacak bir şey yok, saçmalayıp duruyor. Tam bir kandırmaca, bir saptırma söz konusu."

Esti bilgici bir tavırla gülümsedi ve "Ama kendine çok güveniyor ve durumu iyi idare ediyor," dedi. "Fakat bana bir planı vardı gibi geliyor."

"Nasıl yani? Ne gibi bir plan?"

"Bu belki de Klemper için yaptığına benzer bir plandı. Muhtemelen Dave'i de yatağa atıp videoya çekecek ve ondan da aynı şekilde, bu vakada yaklaşımını değiştirmesini isteyecekti." Hardwick, "Dave emekli maaşı olan bir polis. Kaybedecek bir kariyeri de yok. Ondan ne yarar sağlayabilir ki?"

Esti, Gumeş'e baktı ve "Bir karısı var," dedi. "Onun on dokuz yaşında bir kızla yatakta çekilmiş videosu hiç kuşkusuz büyük sorun yarattırdı herhalde, değil mi?"

Gumeş bu soruya cevap verme ihtiyacı hissetmedi.

Esti, "Alyssa'nın A Planı buydu," diye devam etti. "Güzelliğiyle karşısındaki erkeğe cilve yaparsa, onu reddedecek bililerinin çıkacağını sanmıyorum. Dave'in, oyununa gelmemesi kıızı oldukça şaşırtmış olmalı. Bu durumda, demek bir B Planı da yoktu." Hardwick, Gumeş'e bakıp sırtı ve "Bizim Aziz David

sürprizlerle doludur böyle," dedi. "Fakat kız Klemper'la yattığını sana neden itiraf etti acaba, Dave? Neden inkar etmedi bunu?"

Gumeş omuz silkti ve "Belki bunu başka biri de biliyor, ya da kız başkasının da bildiğini düşünüyor," diye konuştu. "Bunun için gerçeği kabul ediyor, ama nedeni konusunda yalan söylüyor. Bu oldukça bilinen bir aldatma tekniğidir. Dış aksiyonu kabul eder, ama kendini temize çıkaracak bir motivasyon icat edersin."

Esti ortaya konuşarak, "Benim eski kocam kendini temize çıkaracak yalanlar konusunda ustaydı," dedi. Sonra saatine baktı ve "Ee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Gumeş, "Belki biz de biraz şantaj yapabiliriz," dedi. "Klemper'ı biraz dürtelim bakalım nasıl bir tepki gösterecek?"

Esti güldü ve "Bu güzel olur," dedi. "O pisliği rahatsız edecek her şey hoşuma..."

Hardvick, "Bunun için destek ister misin?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Klemper bir pislik olabilir, ama herhalde bana silah çekecek hali yok. En azından herkesin içinde bunu yapamaz. Ben sadece ona durumunu açıklamak ve bir iki seçenek sunmak istiyorum."

Hardvick sanki o konuşmanın muhtemel sonuçları orada yazıyormuş gibi, gözlerini kırpmadan masanın üstüne baktı. "Bu konuda Bincher'a bilgi vermek ve ne düşündüğünü öğrenmek isterim."

Gumey, “Elbette, bunu yapabilirsin,” dedi. “Ama sakın bunun için ondan izin istiyormuşum gibi konuşma, olur mu?”

Hardvick telefonunu çıkardı ve bir numara tuşladı, ama karşısına herhalde telesekreter çıktı. Yüzünü buruşturdu ve “Lanet olsun, Lex. Hangi cehennemdesin?” diye konuştu. “Hemen ara beni.”

Telefonu kapadı ve başka birini aradı.

“Abby, söyler misin, bu adam hangi cehennemde? Dün akşam, bu sabah ve bir de biraz önce ona üç mesaj bıraktım, ama bana geri dönmedi...” Durdu, bir süre telefonu dinledi ve yüzün

de şaşırmış gibi bir ifade belirdi. “Pekala, döner dönmez ona söyle, konuşmamız gerekiyor. Gelişmeler var.”

Bir süre daha dinledi, bu kez yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. “Bu konuda başka bir şey biliyor musun?... Hepsi bu mu, başka açıklama yok mu yani?... O zamandan beri haber yok ha?... Ben bir şey bilmiyorum... Sesi tanımadın mı peki?... Kasıtlı mı diyorsun?... Evet, oldukça garip... Doğru... Lütfen, gelir gelmez... Hayır, hayır, iyi olduğuna eminim... Evet... Güzel.”

Hardwick telefonunu kapayıp masaya bıraktı ve Gurney’e bakarak, “Dün öğleden sonra birisi Lex’e telefon edip, Cari Spalter cinayetiyle ilgili bilgisi olduğunu söylemiş,” diye konuştu. “Lex o telefondan sonra aceleyle ofisten ayrılmış ve Abby bir daha ona ulaşamamış. Ne cep, ne de ev telefonuna cevap vermiyormuş. Lanet olsun.”

“Abby onun sekreteri mi?”

“Evet, aslında eski kansı. Nasıl bir arada çalışıyorlar bilmiyorum, ama idare ediyorlar.”

“Lex’e telefon eden kişi erkek miymiş, kadın mı?”

“İşin tuhafı, Abby konuşan kişinin sesinden erkek mi, kadın mı olduğu anlayamamış, önce çocuk, sonra erkek, daha sonra da kadın sanmış, aksam yabancıymış - konuşan garip biriymiş yani... Lex telefonu alıp konuşmuş ve birkaç dakika sonra da çıkmış ofisten. Abby’ye sadece konunun Long Falls cinayetiyle ilgili olduğunu, bir iki saat içinde döneceğini söylemiş... Ama en azından ofise dönmemiş.”

Esti, “Lanet olsun,” diye homurdandı. “Abby onu hiçbir yerde bulamıyor mu?”

“Lex’in telefonunda hep telesekreter çıkıyormuş.” *

Kadın Hardwick’e baktı ve “Kayıp insan sayısı artıyor mu?” diye sordu.

Hardvick ise henüz ikna olmamış gibi, “Hemen karar vermeyelim,” diyerek başını iki yana salladı.

Aşırı Isınmış Kablolar

Endişenin en iyi ilacı aksiyon, belirsizliğin çaresi de bilgi olduğu için, o gün öğleden sonra birbirlerinden ayrılınca hemen harekete geçtiler - olayda gariplikler ve tehlikeler her geçen gün biraz daha arttığı için acele etmeliydiler.

Esti, polisteki ve adli tıptaki kaynaklarından, arkadaşlarından, Gurikos cinayetiyle diğerleri konusunda ViCAP bilgileri ve belgeleri sağlamak için elinden geleni yapacaktı.

Gumey, azalan seçenekleri konusunda Mick Klemper’la açık konuşmaya çalışacak, sonra da Jonah S pal ter’la görüşmenin yollarını arayacaktı.

Hardvick, Lex Bincher’ın Cooperstown’daki evine gidip onu arayacak, dava tanıklarını bulmaya çalışacak ve Interpol’den arkadaşından, Gurikos ve/veya onunla ilgili bilgiyle, Adli Tıp raporunu elde etmek için uğraşacaktı.

Her poliste olduğu gibi, Mick Klemper’da da biri özel, biri görevle ilgili olmak üzere iki cep telefonu vardı. Esri bir zamanlar onunla beraber çalışmıştı ve her iki telefon numarasını da biliyordu. Toplantıdan sonra iki numarayı da Gumey’e verdi.

Onlar ayrıldıktan yarım saat sonra, Gumey çalışma odasına gitti ve masasına oturup K.Jemper’in özel numarasını tuşladı.

Klemper üçüncü çalışta telefonu açtı, ama ekranda Gurney’in

adını görünce, sinirli bir ses tonuyla, “özel numaramı nasıl buldun, lanet olası?” diye sordu.

Gumey onun tepkisini tahmin ettiği için güldü ve “Merhaba, Mick,” dedi.

“Sana bu özel numaramı nasıl bulduğunu sordum, bana cevap ver,” diye bağırdı.

“Otoyoldaki reklam panolarından aldım.”

“Ne saçmalyorsun be adam?”

“özel hayat diye bir şey kalmadı artık, Mick. Bunu bilmen gerekiyor. Numaralar etrafta uçuşup duruyor.”

“Saçmalamayı bırak da benimle adam gibi konuş.”

“Etrafta dolaşan çok rivayet, bilgi var, Mick. Buna bilgi kirlenmesi diyorlar, değil mi?”

“Neler saçmalyorsun sen?”

“Şey...ben sadece yüksek sesle düşünüyordum işte. Ne kadar acımasız bir dünyada yaşıyoruz. Adam gizlice bir şeyler yaptığını sanıyor, ama bir de bakıyor ki, yaptığı pislik ertesi gün internette dolaşıp duruyor.”

“Evet, bak bu doğru işte. İğrenç bir şey bu. Pekala, sen benden ne istiyorsun bakalım?”

“Konuşmamız gerekiyor.”

“Konuş o halde.”

“Yüz yüze konuşmamız daha iyi olur. Kimsenin bizi dinlemesini istemeyiz, değil mi? Yeni teknolojiler sorun olabiliyor, biliyorsun. Sonra özel diye bir şey kalmıyor.”

Klemper bir süre tereddüt içinde kaldı, konuşmadı. Sonra, “Ben hâlâ senin ne halt karıştırdığını, ne istediğini anlamış değilim,” diye söylendi.

Gumey onun, konuşmayı anlamamaktan ziyade, banda alındığını düşünerek böyle konuştuğunu anlamıştı. “Ben sadece ikimizi de ilgilendiren bazı önemli konularda yüz yüze konuşmamız gerektiğini söylüyorum.”

“Pekala, ne istediğini hâlâ anlamadım, ama mademki istiyor, sun, konuşalım. Nerde konuşmak istiyorsun?”

“Sen nerde istersen.”

“Yer konusu benim de umurumda değil.”

“Riverside Alışveriş Merkezi’ne ne dersin?”

Klemper yine bir süre düşündü, sonra, “Riverside mi? Ne zaman?” diye sordu.

“En kısa zamanda. Olaylar hızla gelişiyor.”

“Tamam, Alışveriş Merkezi’nin neresinde?”

“ön taraftaki meydan iyi mi? Orada bir sürü bank var, çoğu da boş oluyor.”

Klemper yine birkaç saniye düşündü, sonra, “Tamam, ne zaman?” diye sordu.

Esti ona, Klemper’in saat beşten sonra serbest olduğunu söylemişti, Cep telefonundaki saat 4.01 ’i gösteriyordu. “Saat beş buçuk iyi mi?”

“Bugün mü?”

“Mutlaka bugün görüşmeliyiz. Yarın çok geç olabilir.” Klemper yine biraz düşündü ve sonra, “Tamam, Riverside’da saat beş buçukta,” dedi. “Umarım orada daha mantıklı konuşursun. Çünkü şu anda saçmaladığını düşünüyorum...” Telefon kapandı.

Gumey onun kabadayılığını beğendi, adam aslında korktuğu için o tarz konuşuyordu, bunu anlamıştı.

Riverside Alışveriş Merkezi ile Walnut Crossing arası arabayla yaklaşık kırk dakika sürüyordu ve Gumey en geç beş dakika içinde yola çıkmalıydı. Adamı doğru yönlendirebilirse, çalışmalarına olumlu katkı sağlayabilecek bir sonuç alabilirdi ve bu önemli buluşmaya hazırlanmak için fazla zamanı yoktu. Kafasını toplamak, ne yapması gerektiğini planlayıp yazmak için masa çekmecesinden san bir not defteri çıkardı.

Fakat akli karmakarışıklı ve o anda nasıl davranması gerektiğini kestiremiyordu. Lex Bincher ve davanın en önemli üç tanığı-

na ulaşmaları mümkün olmamıştı. Hardwick’in evinde saldırıya uğramışlar, arkadaşının elektrik ve telefon kabloları kesilmişti. Şişman Gus vahşice öldürülmüş, katil sırrının gizli kalması uyarısı yapmıştı. Ama o sır neydi? Katil erkek miydi, kadın mı, yoksa başka bir şey miydi?

Gumey’in kafasını karıştıran bir başka nokta da, Cari’m vurulması olayında atışın nerden yapıldığı konusuydu. Bir yanda susturuculu, uçayak sehpa silahın ve barut kalıntısının bulunduğu daire ve Cari Spalter’ın başından çıkarılan .220 Swift mermisi parçaları vardı. Ama diğer yanda da, bu aüşın yapılmasını engelleyen sokak lambası duruyordu.

Katil o binada Carl’a ateş ederken bir başka daire kullanmış, sonra silahı alıp bulunduğu daireye getirmiş, barut izi bırakmak için oradan da bir el ateş etmiş olabilirdi. Ama bu senaryoyu uygulamak söylemek kadar kolay olmamalıydı. Katil, üzerinde susturucu olan ve altında koca bir uçayak sehpa sallanan bir silahı, insanların yaşadığı bir binada bir daireden diğerine herhalde o kadar kolay taşıyamazdı. Ayrıca, bunu yapmasına ne gerek vardı? O binada atışın rahatça yapılabilceğı başka boş daireler de vardı. Silahın yerini neden değıştirecekti ki? Herkesin kafasını karıştırmak için böyle bir şey yapması saçmalık olurdu. Katiller böyle saçmalıklarla uğraşmaz, böyle oyunlar oynamazlardı, özellikle profesyonel keskin nişancılar asla böyle saçmalamazlardı.

Bunları düşünürken birden Klemper’ı hatırladı. Adam, Mick the Dick gibi alaycı bir lakabı hak edecek kadar akılsız, beceriksiz bir dedektif olamazdı, değıl mi? Yoksa kendini hiç belli etmeyen, soğukkanlı bir cani miydi?

Gumey onunla buluşup konuştuğı zaman, hakkında daha sağılara bilgi edinebileceğini umuyordu.

Şimdi daha çeşitli olanakları düşünmesi - faikl açılan, objektifleri gözden geçirmesi gerektiğinin bilincindeydi. San not deflerini açtı, kalemini eline aldı ve kafasını toparlamaya çalışarak, dört ihtimalle başlayan bir diyagram çizdi.

Ifitita altodan önce ona telefon ettim. Bir iptal olduğı w yann saat on birde seni görebileceğini söyledi.” %yır...anlamadığım şey, neden?”

“Çünkü senin için endişeleniyorum, daha önce bu konuyu tar* tışmştıM\$W’

“Hayır, benim adıma neden *sen* randevu alıyorsun?” “Çünkükendin yapmıyorsun ve ben bu konunun önemli olduğunu düşünüyorum.”

“Hoylece...sen hemen...bunu yapman gerektiğine karar verdin demek, öyle mi?”

“Bitinin bunu yapması gerekiyordu, o yüzden olabilir mi? Gumey içini çekti ve şaşkın bir ifadeyle avuçlarını açarak, “Bazen seni gerçekten anlamıyorum,” diye homurdandı.

“Bunda anlaşılmayacak ne var?”

“Sen istemediğın takdirde ben senin için herhangi bir yerden randevu alamam”

“Benim hayatım söz konusu olsa bile mi?”

Gumey derin bir nefes aldı ve “İşi biraz fazla dramatize etmiyor musun?” diye sordu.

Maddeme onun gözlerine baktı ve sakın bir ifadeyle, “Hayır, etmiyorum,” diye cevap verdi.

Gumey birden sinirlendi ve “Sen gerçekten de Malcolm Claret’e gidersem hayatımın *kurtulacağını mı sanıyorsun?*” diye sordu.

Madeleine üzgün bir ifadeyle ona bakarak, “Sorun yok, gitmek istemiyorsan randevuyu iptal edersin,” dedi.

Karısı bunu sinirli bit ifadeyle söyleseydi, Gumey ona, aldığı randevuyu kendisinin iptal ettirmesi gerektiğini, hatta kümes için kendisinden habersiz kereste sipariş ettiğini, her şeyi kendine göre ayarladığını söyleyerek, yine büyük bir tartışma başlalabilecekrı *hm* Madeleine’in gözlerindeki üzgün ifadeyi görünce he-

Bir an düşündü ve aslında Claret’i görmesinin kendisine bir zararı olmayacağına karar verdi.

Tartışmak için zaten zamanı kalmamıştı ve o sırada cep telefonu çaldı. Telefonu çıkardı ve ekrandaki *Kyle Gumey* adının bir an görünüp kaybolması üzerine durdu. Oğlu belki de arabadaydı ve telefonun çekmediği bir yerden geçiyordu, onu biraz sonra araması daha iyi olacaktı.

Saatine baktı, 4.44 idi, fazla zamanı kalmamıştı.

Klemper ile randevusuna yetişmek için hemen yola çıkmalıydı. Bu görüşme onun için çok önemliydi, ama bunun için iyi bir hazırlık bile yapamamıştı.

34.Bölüm

Centilmenlik Anlaşması

Riverside otoparkı çoğu zaman olduğu gibi yine yan yana boştu.

Büyük alışveriş merkezinin bir ucunu işgal eden TJ Maxx'ın yan tarafında, çoğunlukla boş olan alanda martılar sürü halinde duruyorlardı.

Gumey hızını azaltarak boş alana girdi ve etrafa bakınarak ilerledi. Orada elli altmış kuş olmalıydı. Arabasından baktığında onların hareketsiz durduklarını gördü, hepsi aynı yöne, sırtlarını alçalmakta olan güneşe dönmüşlerdi.

Gumey martıların yanından yavaşça geçip otoparka doğru ilerlerken, bu deniz kuşlarının sahilden içeriye göç etmelerinin nedenini düşündü - bu hayvanlar böyle yerlere büyük olasılıkla, etrafa atılan hazır yemek artıkları için geliyorlardı. Bu kuşlar buralarda hazır yemek artıkları ile beslenerek, bir süre sonra denizlerde balık avlamaktan da vazgeçeceklerdi. Otoparka girip arabasından indi, kapısını kilitledi ve üzerinde renkli ışıklarla "Riverside Çenter" yazan giriş kemerinin altından geçip ilerledi.

Alışveriş merkezi fazla büyük sayılmazdı. Ortada büyük bir meydan ve kenarlarda ona açılan küçük yollar vardı. Parlak ışıklı girişten sonra, alışveriş merkezinin içi oldukça sönük ve sıkıcı görünüyordu. Onlarca yıl önce yapılmış dükkanlarda hiçbir yenilik söz konusu değildi. Gumey ana yolda bir süre yürüdü ve vitrininde bisiklet malzemeleri ve spor kıyafetleri satan Alpine

Sports adlı dükkanın önündeki banka oturdu. Dükkanın kapısı®, da yan tarafa yaslanmış duran bir satış elemanı, dikkatle elindeki cep telefonunun ekranına bakıyordu.

Gumey saatine baktı, 5.33'tü.

Beklemeye başladı.

Klemper 5.45'te geldi.

Cezavleri gibi, polisin dünyası da, o dünyada yaşayanlar değiştiriyordu. O dünya polisler için şüphecilik, hesaplama, dar görüşlülük, sertlik ve kabalık aşıyordu. Bunlar polisin karakterine göre, onu nazik ya da kötü bir insan haline getiriyordu. Bir polis zamanla vatandaşlarına karşı nazik, sadık, cesaret verici bir insan haline gelebiliyor - zor zamanlarda onlara yardımcı olabiliyordu. Ama bir başkası, şüpheli, olumsuz düşünen ve zalim bir insana dönüşebiliyor — insanlara karşı kaba, sert, güç kullanın bir polis oluyordu. Gumey, oturduğu banka doğru yaklaşan Mick Klemper'in gözlerine bakınca, adamı ikinci sınıfa sokmakta hiç tereddüt etmedi.

Klemper bankın diğer ucuna, Gumey'den uzağa oturdu. Hiç konuşmadı, evrak çantasını dizlerinin üstüne koydu. İçi görünmesin diye hafifçe yan dönerek açtı ve içinde bir şeyler aradı.

Gumey onun, çantanın içindeki bir tarama cihazını çalıştırıp, onda bir dinleme ya da kayıt cihazı olup olmadığını araştırdığını anladı.

Klemper bir iki dakika sonra çantasını kapadı, başını çevirip alışveriş merkezini taradı, sonra sanki dişlerinin arasından konuşur gibi, sert bir sesle ve yere bakarak, "Pekala, ne biçim bir oyun bu?" diye sordu. Adam aklınca sert görünerek sınırlarına hakim olmaya çalışıyor ve aşırı kilolan yüzünden terliyordu. Ama onun zararsız bir insan olduğunu düşünmek hata olurdu.

Gumey yüzüne baktı ve "Bak dostum, sen benim için bir şeyler yapabilirsen, ben de senin için yaparım," diye konuştu.

Klemper onun, sanki sorgulama oyununu anladığını göster-

mek ister gibi hafif bir kahkaha attığını görünce, kaşlarını çatarak bekledi.

Spor malzemeleri satan dükkanın kapısındaki genç kadın satış elemanı hâlâ elindeki cep telefonuyla oynuyordu.

Gumey oyuna hızlı girmekle şansını zorladığını biliyordu, ama fazla bekleyemedi ve umursamaz bir tavırla, "Alyssa nasıl, Dedektif?" diye sordu.

KJemper yan gözle ona baktı ve "Ne dedin?" diye sordu.

Gumey, "Yapmaman gereken bir biçimde ilişki kurduğun şu şüpheli genç hanımdan bahsediyorum," diye devam etti. "Arkadaşlığınız hâlâ devam ediyor mu acaba?"

KJemper sınırlarına hakim olamadı, birden patladı ve "Bu da ne demek oluyor şimdi, lanet herif?" diye homurdandı.

"Bu bence başını derde sokabilecek bir ilişki, Dedektif."

Klemper onun ne demek istediğini anlamamış gibi, başını iki yana salladı, sesini çıkarmadı.

Gumey, "Günümüzde kayda alınan ilişkiler insanın başına büyük sorunlar açabiliyor, biliyorsun," diye devam etti. "Ama bazen şanslı olur ve hasan kontrol edecek bir yol bulabilirsin. Ben de seninle bu konuyu, yani hasar kontrolü konusunu konuşmak istiyorum."

Klemper, çantasındaki tarama cihazının yakalayamadığını düşündüğü bir kayıt cihazı ihtimalini hesaba katarak, yüksek sesle, “Ne demek istediğini anlamadım,” dedi.

Gumey, sakın bir ifadeyle, “Ben sana Kay Spalter’ın temyize gitme konusundaki son gelişmeleri bilmek istersin diye düşünmüştüm,” diye devanı etti. “Her şeyden önce...ilk soruşturmada karan düşürmeye yarayacak kanıtlar... daha doğrusu hatalar bulduk. İkincisi, bu hataları temyiz mahkemesine ne şekilde sunmamız gerektiği konusunda bir yol ayrımına geldik...yani bazı seçeneklerimiz var. örneğin, Kay’i atışın yapıldığı binada gördüğünü söyleyen tanık, baskı altında yalan yere yemin etmiş...ya da görgü şahitlerinin çoğunda olduğu gibi, bilmeyerek yanlış olmuş olabilir. Mahkemede

Kay’in kendisini tetikçi olarak tutmak istediğini söyleyen serseri, büyük olasılıkla zorlanarak yalancı şahitlik yapmış...ya da onuogj. bilerin her zaman yaptığı gibi, bu hikayeyi kendisi uydurmuştur..

?Kay’in sevgilisine, kendisini kurtarmak için, Kay’in hapse girmesi gerektiği söylenmiş olabilir...ya da bu kanıya kendisi varmıştır. Vakayı soruşturan başdedektif, kurbanın kızıyla ilişkisi olduğu için, temel video kanıtlarını saklamış, başka kanıtları görmezden gelmiş olabilir...ya da dedektiflerin çoğu zaman yaptığı gibi, yanlış şüpheliye odaklanmıştır.”

Klemper onu dinlerken surat asıp hep yere baktı ve sonunda, ‘ “Bunların hepsi saçma varsayımlar,” diye homurdandı.

“Dinle beni, Mick... Mesele şu ki, soruşturmada her hata, ya kasıtlı ya da bilinmeden yapılmış olarak değerlendirilebilir -fakat bu uygunsuz ilişkinin kanıtları yanlış ellere geçerse durum değişebilir.”

“Yine saçma varsayımlar.”

“Pekala, Dedektif, varsayalım ki, bu uygunsuz ilişkinin kesin kanıtı, hem de inandırıcı bir dijital belge olarak bende var. Ve diyelim ki, ben bunu açıklamamak için karşılığında bir şeyler istiyorum.”

“Bunu neden bana söylüyorsun ki?”

“Çünkü burada söz konusu olan şey, senin kariyerin, emekliliğin ve de özgürlüğün.”

“Neler saçmalıyorsun sen yine, lanet herif?”

“Ben şimdi senden, Axton Caddesi’ndeki elektronik eşya dükkanının güvenlik kamerasıyla çekilmiş kayıtlarını istiyorum.” “Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“Eğer adını vermeyen birisi bana o kayıp video kaydını gönderirse, ben de temyiz dosyasından, birinin meslekten atılmasına neden olacak bazı kanıtları çıkarmayı düşünebilirim. Ve aynı kamu polis iç işleri dairesine gönderme konusundaki kararını da erteleyebilirim. İşte bu da varsayılan bir anlaşma. Karşılıklı güvene dayanan bir centilmenlik anlaşması.”

Peter Pan Ölmeli 287

KJemper güldü ama bu daha çok homurdanmaya benziyordu, sonra kendini tutamadı ve hafifçe titredi. “Delilik bu, manyak mısın sen be adam!” diye söylendi. Oturduğu yerden başını çevirip Gumey’e baktı ama onunla göz göze gelmekten kaçındı. “Bütün bunlar düpedüz saçmalık...” Birden yerinden kalktı ve en yakın çıkış kapısına doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Arkasında bıraktığı alkol ve ter kokusu Gumey’in burnuna kadar geldi.

Gizemli Yol

Gumey arabasına atlayıp evine doğru giderken endişeliydi. Ama bu endişesinin nedeni, çoğu zaman bu tür sıkıntılı görüşmelerden sonra yaşadığı duygusal çöküş olabilirdi.

Evine yaklaşıp ambara doğru giderken, sıkıntısının bir başka nedeni de olabileceğini düşündü: Sadece Klemper hakkındaki faraziyeleri değil, tüm davayla ilgili düşünceleri de onu yanlış yönlendiriyor olabilirdi. Klemper’in, Kay’in suçlu olduğunu düşünmesi bir hüsnükuruntuysa, kendisinin onu suçsuz olarak görmesi de bir hüsnükuruntu olamaz mıydı yani? O ve Klemper. ikisi birden Kay’le ilgili daha karmaşık bir senaryoyu görmüyor olabilir miydi?

Klemper’m o saatte içki içmesinin nedenini anlamaya çalıştı | Çalışma saatlerinde de mi içki içiyordu bu adam? Yoksa bir şişe içki almış ve Riverside’a gelirken arabada birkaç yudum mu almıştı? Her halükarda adamın yanlış karar verdiği, büyük stres al- i tında olduğu ya da alkol sorunu yaşadığı anlaşıyordu. Bu durumda KJemper’in ne yapacağı belli olmazdı. Her an patlayabilirdi.

Gumey eve yaklaştığında, Madeleine’in arabasının her zamanki yerinde olmadığını gördü ve onun akşam toplantılarından birine gitmiş olabileceğini düşündü.

Mutfğa girip karısını göremeyince birden rahatladığını hissetti - en azından şimdilik, Klemper’la buluşması hakkında ona

açıklama yapmak zorunda kalmayacaktı. Aynı zamanda, bir süre için yalnız kalacak, o gün yaşadıklarını düşünüp kafasını toparlamaya çalışabilecekti.

Bir not defteri ve kalem almak için çalışma odasına giderken telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı, arayan Kyle idi.

“Merhaba evlat.”

“Merhaba baba, nasılsın? Rahatsız etmiyorum, değil mi?” “Hayır, hayır, sen nasılsın evlat? Neler öğrendin bakalım?” “Benden istediğin gibi, Jonah Spalter ve Cyberspace Cathed- ral hakkında bir araştırma yaptım. Konuştuklarımin hiçbir konuyu bilmiyor, birisi bu isimleri duyduğunu ama bir şey bilmediğini söyledi. Sana bir e-posta gönderip bir şey bulamadığımı bildirecektim. Ama o sırada bir arkadaşım aradı ve bir tanıdığının, Jonah Spalter adına büyük bir finansman risk araştırması yapmış olduğunu söyledi. Spalter Cathedral’ın büyümesiyle ilgiliymiş konu.”

“Nasıl bir büyüme?”

“Arkadaşım fazla bir şey öğrenememiş, sadece işin içinde büyük para varmış.”

“Çok ilginç.”

“Daha da ilginç olan şey, Spalter kardeşi öldükten hemen sonra bu kapital araştırmasını durdurmuş. Araştırma yapan kişiyi yemeğe davet etmiş ve ondan çalışmaya son vermesini istemiş...” Gumey, “Bu beni hiç şaşırtmadı, evlat,” dedi. “Babalarının şirketi kurarken koyduğu şarta göre, Carl’ın Spalter Emlak hisseleri doğruca Jonah’a gidiyor - vasiyetnamedeki diğer değerlerin dışında bir konu bu. Böylece Jonah şirketin elindeki mülkleri istediği gibi satabilecek ya da ipotek edebilecek. Bu durumda da başka yerden finansman aramasına gerek kalmıyor.”

“Ben daha en ilginç kısmını söylemedim sana, baba.”

“Öyle mi? Pekala, söyle bakalım.”

“Jonah Spalter araştırmacıyı davet ettiği öğle yemeğine yan

sarhoş gelmiş ve orada da iyice sarhoş olmuş. Ve yemekte, “Taa- nının işine akıl ermez, onun mucizeleri vardır* gibi bir laf etmiş. Yemekteki adamın söylediğine göre, Spalter bu sözü birkaç kez tekrarlamış ve gülmüş. Davet ettiği finansman uzmanı da onun bu haline çok şaşırmış.*¹

Gumey oğlunun söylediklerini dinledikten sonra birkaç saniye düşündü ve sonra, “Cathedral büyümesinin çok paraya mal olacağım söyledin, ne kadar olacağı konusunda bir fikrin var mı peki?*** diye sordu.

“Finansman araştırması en az elli milyon için başlatılmış. Jo> nah için çalışan finansman uzmanı, en az bu kadar para anyor- muş.**

Gumey, “Jonah finansman aramaktan vazgeçtiğine göre, Spalter Emlak*ın değeri en düşük bu kadar olmalı,** dedi.

Kyle, meraklı bir ifadeyle, “Ee, şimdi ne düşünüyorsun, baba?*** diye sordu. “Elli milyon dolar cinayet için oldukça güçlü bir motivasyon olabilir mi? *’

“Pek çok motivasyondan daha güçlü olduğu kesin. Arkadaşım Spalter konusunda başka bir bilgi verdi mi?***

“Spalter çok zeki ve hırslı bir adammış. Ama bu çok doğal bir şey, bunda bir gariplik göremedim ben.**

“Pekala, teşekkürler, evlat. Bana çok yardımcı oldun.** ,

“Gerçekten mi?*

“Kesinlikle. Ne kadar çok şey bilirse, kafam o kadar iyi çalışıyor. O açıklayıcı küçük anekdotu da başka türlü öğrenemezdim, onun için tekrar teşekkür ederim sana.**

“Yardım edebildiğime sevindim, baba. Pekala, Yazlık Dağ Panayırına gitmeyi düşünüyor musun?*

“Ben gidemeyeceğim, ama Madeleine orada olacak. Bunun için Buck Ridge’de çiftliği olan bir arkadaşına yardım ediyor Onlar her sene alpalarını panayıra götürüyor ve sanırım ban yarışmalara katılıyorlar.**

“Sen bu tür şeylere pek hevesli değilsin galiba, değil mi?”

“Haklısın, evlat”

“Yani Kuzeydoğunun en büyük tanrı panayın etkilemiyor mu seni? Traktör yarışları, yıkım oyunları, tereyağdan yapılmış heykeller, pamuk helvalar, koyun kırma yarışları, peynir yapma oyunları, kır müzikleri, karnaval gezileri ve çeşitli eğlenceler nasıl ilgilendirmez seni?”

“Evet, bunlar güzel şeyler, ama ben bu tür eğlenceler konusunda arzumu kontrol edebiliyorum işte.”

Guraey telefonu kapadıktan sonra çalışma masasında bir süre oturdu ve Spalter olayındaki ekonomik haberlerle, Jonah’ın, *Tanrının işine ahi ermez, onun mucizeleri vardır* sözünün önemini düşündü.

Daha sonra kalın dava dosyasını alıp bir süre karıştırdı ve mahkemede adı geçen isimlerle adreslerini buldu. J. Spalter için, biri Google gmail adresi, biri de Cyberspace Cathedral web sitesi olmak üzere iki adres vardı. Ayrıca Florida’da bir posta adresi vardı ve bunun sadece yasal ve vergi amaçlı kullandığı, Jonah’ın karavanının ve CyberCath’ı kayıtlı olduğu adres olduğu, ama adamın orda yaşamadığı kaydedilmişti. Bir başka notta da “Posta ileti talimatları değişik posta kutusu adreslerine yönlendirilir” yazıyordu. Anlaşıldığına göre, Jonah vaktinin çoğunu, belki de tüm zamanını yollarda geçiriyordu.

Guraey her iki e-posta adresine mesaj gönderdi - Kay’ın kararının bozulabileceğini ve bazı yeni delillerin değerlendirilmesi için en kısa zamanda Jonah’a ihtiyacı olduğunu bildirdi.

Olağandışı Bir Katil

Gurney o gece her zamankinden daha zor uyudu. NYPD’de çalışırken elindeki olanaklara sahip olmadan böyle bir soruşturma, araştırma yapmak çok zor, sinir bozucu, yorucu bir çalışmaydı. Hardwick de polis dosyalarına, bilgi sistemlerine ve soruşturma kanallarına ulaşamadığı için, işleri daha da zorlaşıyordu. Departmandaki arkadaşları da onlara yardımcı olabilmek için, bazı riskleri göze almak zorunda kalıyorlardı. Hardvick de Gurney’e destek verdiği için işinden atılmıştı ve bunu bilen arkadaştan onlara yardımcı olurken korkuyorlardı.

Bu durumda, onlara yardımcı olmak için her şeyi göze alan Esti ile onun arkadaşlarına güvenmek zorundaydılar. Hardwick’in ona güvenen arkadaşları da ellerinden gelen desteği vermeye çalışıyorlardı. Kendilerine yardımcı olmak isteyen bu insanlara baskı yapmak da iyi olmazdı.

Gurney böyle bir duruma düştüğü için kızgındı - yardım etmek isteseler bile ne yapacaklara belli olmayan arkadaşlarının verecekleri bilgilere güvenmek, kendi kontrolünde olmayan bazı kaynaklardan bilgi beklemek onu sinirlendiriyordu!

Sabahın beşinde kafasındaki karmakarışık düşüncelerden kurtulup uykuya dalmak üzereydi ki telefonu çaldı. Karanlıkta telefonuna uzanırken boş bir su bardağını devirdi. Madeleine uykulu

bir sesle söylenirken, komodinin üzerinde duran telefonunu buldu. Ekranda arayanın Hardvick olduğunu görünce, kalkıp çalışma odasına gitti.

“Ne var?”

“İnsan sabahın bu saatinde aranır mı diyorsun, biliyorum, ama Türkiye ile aramızdaki saat farkı 7, yani orada öğle oldu. Hava da çok sıcaktır herhalde.”

“Harika bir haber bu, Jack. Söylediğin için çok teşekkür ederim.”

“Ankara’daki bir dostum aradı ve ben de seni arayayım dedim. Çiftçi Dave’in tavuklarına mısır verme zamanı, değil mi? Aslında o zavallı hayvanlara yemlerini bir saat önce vermen gerekirdi, tembel herif.”

Gurney onun bir iş konusunda konuşmadan önce böyle saçmalamasına alışkındı. “Ankara’daki dostun Interpol’de mi?” diye sordu.

“O öyle diyor.”

“Pekala, ne söyledi sana?”

“Biraz sohbet ettik işte, bana bir iyilik yapabileceğini söyledi.”

“Nasıl bir iyilik yapacakmış peki?”

“Beni dinleyecek zamanın var mı? Yani tavuklara yem verme zamanı gelmedi mi henüz?”

“Tavuklar kırsal hayatın olmazsa olmazları, Jack. Sen de kendine birkaç tavuk almalısın.”

Hardvick’le aynı dilden konuşmak onu ciddileştirdi ve konuya girmesini sağladı. “Birinci haberi veriyorum. Yaklaşık on yıl önce polis Korsika’da mafyanın büyük başlarından birini yakaladı ve adam yirmi yıl yiyecekti. Ama ona, polise yardımcı olup mafya başlarını yakalatırsa hapse girmeyeceğini ve koruma vereceklerini söylediler. Fakat bu plan işe yaramadı. Anlaşma yapıldıktan bir hafta sonra, tanık korumanın başı postadan bir kutu aldı. İçinde ne vardı, tahmin et.”

“Postayla gelen kutunun büyüklüğüne bağlı bu.”

“Eh, yeterince büyük olduğunu düşünebilirsin.”

“Şey, o zaman kutuda belki de tanık koruma programına alı* ‘ nan mafya liderinin başı vardı diyebilirim. Bildim mi peki?” Hardwick onun sorusuna cevap vermedi.

Gurney, “Bir tahminde daha bulunacağım,” diye devam etti. “Sanırım o kafaya da birkaç çivi...”

“Tamam, tamam, Sherlock, on puanı kaptın. Şimdi ikinci hikayeye geçiyorum. Hazır mısın? Tuvalet gitmek filan istiyorsan gidebilirsin, seni bekleyebilirim.”

“Anlat, hazırım.”

“Sekiz yıl önce, Rusya Duma’sının bir üyesi, bağlanUları çok olan bir milyoner, eski bir KGB ajanı, annesinin cenaze töreni için Paris’e gitti. Üçüncü kocası Fransız olan annesi Paris’te yaşıyordu ve ölünce oraya gömülmek istediğini vasiyet etmişti. Ve ne oldu, biliyor musun?”

“Duma üyesi mezarlıkta vuruldu mu?”

“Mezarlığın yanındaki Rus Ortodoks kilisesinin kapısından çıkarken vurdular adamı. Tam göziinden vurdular.”

“Vay canna.”

“Ve olayda birkaç ilginç ayrıntı vardı. Tahmin etmek ister misin?”

“Söyle.”

“Mermi bir .220 Swift mermisiydi.”

“Evet, başka?”

“Kimse atışın nerden yapıldığını duymadı, anlamadı.”

“Susturucu mu kullanılmıştı yine?”

“Muhtemelen.”

Gumey gülümsedi ve “Herhalde havai fişekler de vardı, değil mi?” diye sordu.

“Bravo sana, zehir hafiye.”

“Tamam da... Interpol bu iki olayı birbiriyle nasıl ilişkilendir- di? İkisi arasında nasıl bir bağlantı vardı?”

“Onlar böyle bir bağlantı bulmadılar ki.”

“O halde ne...?”

“Senin soruların - Gurikos ve Spalter vakalarındaki arama terimlerin - o terimler Korsikalı çete ve Paris olaylarını hatırlattı...”

“Evet, ama kafaya çakılan çiviler Korsika cinayetini, mezar- lık/havai fişekler olayı da sadece Duma üyesi olayını hatırlatmış olabilir. Peki, biz neden söz ediyoruz burada? Bu iki cinayette de farklı katiller kullanılmış olabilir, değil mi?”

“Küçük bir farkla öyle görünebilirdi bunlar. Her iki Interpol dosyasında da olasılıklar listesi vardı - bunlar, yerel polisler ve ulusal polis teşkilatlarının araştırmaya değer bulduğu olası profesyonel tetikçilerin listesiydi. Korsika cinayetinde dört, Paris’te öldürülen Rus olayında beş isim vardı. Fakat Korsika ve Fransız polisi bu olası katillerin hiçbirini bulamadı. Ama sorun bu değil. Mesele, bir ismin her iki listede de görünmesi.”

Gumey o anda söyleyecek bir şey bulamadı. Bu kadar gevşek bir bağlantı anlamsız olabilirdi.

Hardwick onun kuşkusuna cevap vermek ister gibi, “Bunun bir şey kanıtlamayacağını biliyorum,” diye ekledi. “Ama yine de araştırmaya değer bir nokta değil mi bu?”

“Haklısın, o halde havai fişekleri ve insanların başlarına çivi çakmayı seven bu hergele kim acaba?”

“Her iki listede de olan isim Petros Panikos.”

“Yani bu durumda Yunanlı bir tetikçiyi aramamız gerektiğini mi söylüyorsun?”

“Adamın bir tetikçi, bir keskin nişancı ve de bir Yunanlı olduğu kesin. Ama sadece bir adın hiçbir anlamı yok. Interpol üyesi ülkelerin hiçbirinden bu isimle pasaport almış bir adam yokmuş. Bu durumda adamın başka isimleri var. Ama Interpol’de Panikos adına açılmış ilginç bir dosya var ve bu incelemeye değer.” “Değer mi? Onun hakkında neler biliyorlar peki?” “Arkadaşımın söylediğine göre, dosyada karmakarışık bazı bilgiler varmış - kimisi gerçek, kimisi kulaktan dolma bilgiler,

kimisi de gerçek olup olmadığı bilinmeyen korkunç yeraltı dünyası hikayeleriymiş.”

“Tamam da, bu karmaşık bilgiler, hikayeler şu anda sende mi yani?”

“Arkadaşım hatırlayabildiği bazı şeyleri bana anlattı ve dosyadaki bilgileri de en kısa zamanda çıkarp göndereceğini söyledi. Bir dakika, Zehir Hafiye, sen sıkışmamış olabilirsin ama benim hemen tualete gitmem gerekiyor. Bekle biraz.”

Gumey, kulağına gelen seslerden, Hardvrick’in telefonu tualete götürdüğünü ve ses ayarını da biraz daha açtığını anladı. Bu garip huylarıyla, onun NYPD’de uzun bir zaman çalışabilmesi Gumey için şaşırtıcı bir durumdu. Hardwick zeki ve çalışkan bir polisti ama çok da saldırgandı. Onun meslek hayatın- . daki bu garip huylan evliliğinde de pek çok sorun yaratmıştı. Terfi etmek için insanın uyum içinde çalışmasını ve etrafına saygı duymasını gerektiren polis teşkilatında Hardwick bunun tersini yapmış, herkesi kızdırmıştı. Şimdi de bu müthiş ama yıpratıcı karakter, kendisini kovmuş olan bir teşkilatın canını sıkmaya devam ediyordu.

Gumey bunları düşünürken, çalışma odasının doğu tarafındaki penceresinden dışarıya bakınca, tepelerin arkasında şafağın ilk ışıklarını gördü. Telefonda kulağına gelen sesleri dinleyince, Hardwick’ın tuvaletten çıktığını ve bazı kağıtları karıştırdığını anladı.

Gumey telefonunun hoparlör düğmesine bastı, telefonu masaya bıraktı ve sandalyede arkasına yaslandı. Hâlâ uykusu vardı ve bir süre gözlerini hafifçe kapadı, gevşedi. Kendini uyumuş gibi hissediyordu. Ama Hardvrick’in telefon hoparlöründen gelen sert sesi onu hemen kendine getirdi. “Döndüm. İşemek insanı çok rahatlatıyor. Hey Zehir Hafiye, hâlâ yaşıyorsun, değil mi?”

“Sanırım.”

“Pekala, bakalım bu Petros Panikos konusunda neler var elimizde. Bu hergelenin bir adı da Pcter Pan’mış, biliyor musun?”

Bir lakabı da Sihirbaz. Başka isimleri de varmış ama şu anda onları bilmiyoruz. Panikos dışında bir isimle aldığı en azından bir pasaportu olmalı. Sürekli gezen bir herif bu, şimdiye kadar hiç tutuklanmamış - yani en azından Panikos adıyla yakalanmamış. Serbest çalışan bir katil, parayı verenin istediği kişiyi hemen temizliyor - bir cinayet için yüz bin dolar alıyormuş, masraflar hariç. Ona sadece kendisini tanyan birkaç kişi kanalıyla ulaşabiliyormuş.”

“Yüz bin dolara adam öldürdüğüne göre, müşterisi çok olmalı.”

“Evet, bu küçük adam kendi dünyasında büyük üne sahip biri. Ayrıca...”

Gumey birden onun sözünü kesti ve “Küçük adam mı?” diye sordu. “Ne kadar küçükmüş?”

“Eldeki bilgilere göre, bir elli, bir elli beş boyundaymış.” “Yani şu Emmerling O aks kamera görüntüsündeki ‘Floransa Çiçekçisi’ kadar bir şey, öyle mi?”

“Evet, tıpkı ona benziyor.”

“Tamam, devam et.”

“Çeşitli .22 kalibre mermiler kullanırmış. Ama işin şekline en uygun silahı kullanmakta ustaymış, yani bıçaktan bombaya kadar her şeyi kullanıyormuş. Bombalara düşkün olduğu söylenirmiş. Rus silah ve patlayıcı satıcılarıyla ve Brooklyn’deki Rus mafyasıyla bağlantıları olabilirmiş. Sırbistan’daki savcı ve ekibinin bombalanması olayında parmağı olabilirmiş. Hep misli, misli bilgiler bunlar. Ama benim evin duvarına isabet eden mermiler .35 kalibre idi ve bunlar kablo kesme işinde .22’den daha uygun - yani bize ateş eden de o hergeleyse, hedefe göre değişik silah kullanabiliyor demektir. Interpol’e göre, bu cani son on ya da on beş yıl içinde elliden fazla insan öldürmüştü. Ama bu rakam yeraltı dünyası söylentilerinden, cezaevi konuşmaları gibi yerlerden çıkarılan bir bilgi.”

“Başka bir şey var mı?”

“Yakında başka bilgilerde edineceğim, galiba onun gezici bir sirk ailesinden ya da bir Doğu Avrupa yetimhanesinden geldiğine dair birtakım rivayetler var. Arkadaşım bana bunları anlatırken, birden acil bir göreve çağırıldı ve telefonu kapatmak zorunda kaldı. Beni en kısa zamanda arayacağını söyledi. Ben şimdi Cooperstown’a, Bincher’in evine gideceğim. Belki de boşuna gidiyorum, ama hergele benim ve Abby’nin telefonlarımıza cevap vermiyor. Ankara’dan başka bilgi gelince arayacağım seni...”

“Bir dakika, Jack. O herifin bir lakabının da ‘Sihirbaz’ olduğunu söyledin, değil mi? Neden bu adı takmışlar ona?”

“Basit. O cüce piç yapılmayacak işleri yapabildiğini göstermekten hoşlanırmış. Belki de kendi kendine verdiği bir isimdir. Tam senin sevdiğin psikopat tipi, değil mi, Dave?” Hardvick bunu söyledikten sonra, veda bile etmeden, aniden telefonu kapadı. Onun için doğal bir tavrıydı bu.

Bu yeni bilgiler elbette Gumey’in işine yarayabilirdi. Ama aynı zamanda kafasını da karıştırmaya muhtemeldi. O anda, daha çok bilgi geldikçe bulmacanın daha da zorlaştığını hissediyordu.

Anlaşıldığına göre, Cari Spalter sadece kiralık bir katilin kurbanı olmakla kalmamış, onun yok edilmesi için olağandışı bir anlaşma da yapılmıştı. Ama karısı, kızı ve kardeşi için büyük kayıplar söz konusu olduğuna göre, onlardan her biri böyle bir anlaşma için ödeme yapmış olabilirdi. İlk bakışta bu kadar fazla parayı en kolay harcayabilecek kişinin Jonah olacağı görülmüyordu, ama Kay ve Alyssa da böyle bir yatırım için para verebilecek kişileri kolayca bulabilirlerdi. Ama bir başka olasılık daha vardı - işin içinde onlardan sadece biri değil, daha fazlası da olabilirdi. Belki üçü bile işbirliği içindeydi ve hatta Mick Klemper bile onlara katılmış olabilirdi.

O sırada Madeleine’in terlikleriyle çalışma odasına doğru geldiğini duyunca düşünmeyi bıraktı ve etrafına bakınarak kafasını topladı.

Karısı uykulu bir sesle, “Günaydın,” dedi. “Ne zaman kalktın sen?”

“Saat beşte.”

Madeleine gözlerini ovalayıp esnedi ve “Kahve ister misin?” diye sordu.

“Tabii, sen neden erken kalktın peki?”

“Bu sabah erken klinik nöbeti var. Aslında oldukça gereksiz, çünkü orası sabahları o kadar hızlı oluyor.”

“Tanım! Daha güneş bile doğmadı. İşin bu kadar erken mi * başlıyor?”

“İşim sekizde başlıyor. Ben de hemen gidecek değilim. Git- .meden önce tavukları biraz dışarıya çıkarıp hava aldirmek istedim. Onları seyretmeye bayılıyorum. Her şeyi birlikte yapmalarına dikkat ettin mi hiç?”

“Nasıl yani?”

“Her şeyi beraber yapıyorlar, yani birisi biraz ileriye gidip yerde bir şeyi didiklemeye başladığında, diğerleri de hemen yanına gidip ona katılıyorlar. Horace da hep gözetliyor onları. Tavuklardan birisi diğerlerinden ayrılmaya kalkarsa, Horace hemen ötmeye başlıyor ya da onun yanına gidip geri getirmeye çalışıyor. Horace onların nöbetçisi, koruması. Hep alarım halinde. Tavuklar yerde bir şeyler bulup yemek için başlarını eğerken o hep etrafa bakmıyor, görevi bu.”

Gumey onun bu söylediğini bir an düşündü.

Sonra, “Yaşamı sürdürme, dikkatli olma stratejilerinin farklı şekillerde gelişmesi çok ilginç,” diye konuştu. “Anlaşıyor ki, horozda dikkatli olmayı sağlayan gen, daha yüksek oranda tavukları gözetleme davranışı üretiyor, sonra daha çok tavukla eşleşme geni oluşturuyor ve o da sırasıyla dikkat genini daha sonraki kuşaklarda çoğaltıyor ”

Madeleine, “Herhalde,” dedi ve esneyerek mutfağa gitti.

Ölüm Arzusu

Gumey, Malcolm Claret ile olan randevusunu sonunda iptal ede* ceğine pek inanmayarak, ona telefon etmeyi 8.15'e kadar erteledi, ama o saatte artık bir karar vermesi gerektiğini düşündü. Ya saat on bir randevusuna yetişmek için o uzun yola çıkacak, ya da adama hemen telefon edip gelemeyeceğini söyleyecekti.

Bir süre daha düşündü ve sonunda, nedenini kendisi de bilmediği halde, her şeye rağmen randevuya gitmeye karar verdi.

Tipik bir Ağustos sabahıydı, hava sıcak ve rutubetli olacaktı. Serin dağ sabahlarında giydiği uzun kollu iş gömleğini çıkardı, kısa kollu spor bir gömlek, yazlık pantolon giydi, sakal tıraşı oldu, saçlarını taradı ve araba anahtarlarıyla cüzdanını alıp, kararını verdikten yaklaşık on dakika sonra yola çıktı.

Claret'in ofisi City Island'daki evinde, Long Island Sound'da- ki Broruc'da, ek bir binadaydı. Walnut Crossing'den Bronx'a, New York'un kuzey yolundan ulaşması yaklaşık iki buçuk saat sürdü. Oraya vardıktan sonra, City Island'a gitmesi için o bölgeyi batıdan doğuya kat etmesi gerekiyordu ve oradan geçerken, çocukluğunun olumsuz olaylarını düşünmeden edemedi.

Bronx onun zihninde pek de hoşlanmadığı bir bölge olarak yer etmişti. Çocukluğunun büyük kısmının geçtiği bölgede, düşük maaşlı çalışanlarla, oldukça zengin insanlar arasında fazla bir mesafe yoktu. Başan spektrumu oldukça dardı.

Çocukluğunun mahallesi bir gecekondu semti değildi elbette, ama pek gelişmiş ve zengin bir yer de sayılmazdı. Ama bölge sakinlen, istenmeyen azınlıktan mahallelerinden uzak tutma konusunda başanlı sayılabilirlerdi. Eski ama güvenli mevcut durum azimle korunurdu.

Küçük apartman binaları, iki aileli evler ve mütevazı küçük evler arasında onun aklında kalmış, onun gözlerine o zamanlar hoş ve çekici görünen sadece iki ev hatırlıyordu Gumey. Bu evlerden birinin sahibi bir Katolik doktordu. Diğer ev de yine Katolik bir cenaze evi sahibine aitti. İkisi de başanlı adamlardı. O semt daha çok Katolik dindar insanların yaşadığı bir yerdı - o bölgede çoğunlukla saygın, birbirlerine bağlı, çeşitli işleri olan iyi insanlar yaşardı.

Gergin, sıkışık ve renksiz bir çevreden elbette sınırlı düşünceler, duygular ve kararlar çıkardı - ve bunlar da Gumey'de oradan uzaklaşma, kaçma duygusu uyandırırđı. Böylece, Gumey büyüdükçe, Bronx ve dünyanın farklı yerler olduğunu anlamaya başladı.

O anda, delikanlılık çağındaki kaçma duygusunu hatırladı. Vitesli bisikletine atlar, lastiklerin yumuşak sesini asfaltta, rüzgarın esintisini yüzünde hissederek, bütün gücüyle pedallara basar, özgürlük hissiyle mahallesinden uzaklaşırdı.

Ve şimdi, Malcolm Claret ile konuşmak için Bronx sokakla- nından geçiyordu.

Bunu yapma konusunda bililerinin onu ikna etmesine izin vermişti. Ne gariptir ki, daha önce de hiç istemediği halde Claret'e geldiği olmuştu.

Yirmi dört yaşında, ilk evliliği çatırdarken ve Kyle henüz bir bebekken, karısı bir terapistte gitmelerini tavsiye etmişti. Karısı evliliklerinin yıkılacağını biliyordu, çünkü onun polis olma konusunda ısrarlı olduğunu biliyor, zekasına yazık olacağını söylüyordu - ama Gumey'e göre kansı, bir başka işte daha çok para kazanabileceğini düşünüyordu. Karen sadece dostça ayrılmaları

için bir terapistte gitmelerini istemişti. Sonunda Claret'in istediği gibi, dostça ayrıldılar. Evlilikleri zaten başından beri iyi gitmemiş ve ikisi de hayaptıklarını biraz geç anlamışlardı.

Gumey, Claret'e ikinci kez, altı yıl sonra, Madeleine'le evliliğinde doğan ve dört yaşında ölen oğlu Danny'nin ölümünden sonra gitti. Gumey küçük oğlunun ölümüne doğal olarak çok üzölmüş, aylarca kendini toparlayamamıştı ve Madeleine tedavi görmesi gerektiğini söyleyerek onu Claret'e gitmesi konusunda güçlükle ikna edebilmişti.

Böylece Gumey umutsuz da olsa, itiraz etmemiş ve Claret'i üç kez ziyaret etmişti. Ama üçüncü gidişinden sonra bunların bir işe yaramadığını düşünerek gitmekten vazgeçti. Fakat Claret'in bazı gözlemlerini de uzun yıllar unutamadı. Gumey, adamın somlara açık cevap vermesini, aklından geçeni açıkça söylemesini ve terapi oyunları oynamamasını takdir etmişti. Adam pek çok terapist gibi, hastasının sorununu dinle; p "Bu konuda ne hissediyorsun?" diye soran adamlardan değti.İi, açık konuştu.

Gumey şimdi marinaları, dokları, deniz ürünleri restoranla- nyla aynı bir dünya olan City Island'a açılan küçük köprüden geçerken, Claret'in de zaman içerisinde değişmiş olabileceğini düşündü ve o anda bir anısı gözünün önüne geldi.

Uzun zaman önce - aslında tam kırk yıl önce - yaz mevsiminde bir Cumartesi günü babasıyla birlikte o köprüden yürüyerek geçiyorlardı. Köprünün üzerinde, parmaklıklardan suya olmaları atan amatör balıkçılar vardı - gömleksiz, Ağustos güneşinde yanmış, terli adamlardı bunlar. Bazı lan olmalarının makaralarını bir süre sarıyor, sonra olmaları daha ileriye fırlatıyorlardı. Güneş sularda, paslanmaz çelik parmaklıklarda ve geçen arabaların krom tamponları üzerinde parlıyordu. Olmaları suya atılmış balıkçılar bütün dikkatlerini suya vermişler, balık vurmasını bekliyorlardı. Gumey o zaman onları başka dünyanın gizemli, ulaşılamaz yaratıkları gibi gördüğünü hatırlıyordu. Ama babası onları gibi gömleksiz, güneş yanığı tenli değildi ve asla onların arasında

katılmazdı. Babası dışarıda fazla dolaşmazdı ve onları gibi amatör balıkçı da değildi.

Cumartesi günleri Bronx'deki evlerinden çıkıp 5 kilometre yürüyerek City Island Köprüsü'ne gittikleri o zamanlarda, Gur- ney, altı ya da yedi

yaşında bunu açıkça söyleyemezdi ama aslında babası hakkında pek az şey biliyordu. Babası onunla yaptıkları o uzun yürüyüşlerde bile geçmiş ya da gelecek konusunda pek konuşmaz; sessiz, gizemli, bulmaca gibi bir adamdı.

Gumey gölgeli, dar, yan sokakta, Malcolm Claret'in eski evinin önünde durunca, babasını düşündüğü her zaman olduğu gibi, yine içinde bir boşluk, yalnızlık hissetti. Evin kapısına doğru yürürken, bu duyguyu kafasından çıkarıp atmaya çalıştı.

Claret'i bu kadar uzun zaman sonra daha yaşlı, saçları kırışmış ya da dökülmüş olarak göreceğini düşündü. Ama onu boş holde karşılayan kısalmış, küçülmüş, zayıflamış adamı görünce şaşırды. Sadece soluk mavi gözleri değişmemiş gibi geldi. Adam yine eskisi gibi, gözlerini kırpmadan bakıyordu. Nazık gülümsemesi de değişmemiş gibiydi. Aslında Claret'in zeki ve sakin görüntüsü geçen zamanla biraz daha belirgin hale gelmiş gibiydi.

Zayıf adam, "Hoş geldin, David," diyerek onu yıllar önce girdiği odaya davet etti - burası giriş holü ile birlikte, insanda bir zamanlar sanki üstü kaplı bir verandaymış gibi bir izlenim uyandırıyor.

Gumey içeriye girdi ve etrafa bakınca bu küçük odayı hemen hatırladı. Claret'in kahverengi deri kaplı koltuğu o kadar da eskimemişti; yine eski yerinde, daha küçük olan diğer iki koltuğun karşısında duruyordu, ama bu iki koltuk yeni kaplanmış gibiydi. Büyükçe bir üçgen oluşturan koltukların ortasında kısa ayaklı bir masa duruyordu.

Danny'nin ölümünden sonraki görüşmelerinde oturdukları aynı koltuklara oturdular, ama Claret koltuğa otururken biraz zorlandı.

Claret hiçbir girizgaha gerek duymadan doğrudan konuya girdi ve "Açık konuşalım, David," dedi. "Madelcine'in bana neler

söylediğini anlatayım sana. Sonra sen bana bunların doğru olup olmadığını söylersin. Buna bir itirazın yok, değil mi?"

"Elbette yok."

"Kannın bana söylediğine göre, geçmiş iki yıl içinde üç kez öldürölme tehlikesiyle karşı karşıya kalmışsın. Bunu bilerek yapmışsın. Bu üç olayda da sana silah çekmişler. Bu olaylardan birinde vurulmuş ve bir süre komada kalmışsın. Kann daha önce de böyle durumlara karşılaştığını ama ona söylemediğini düşünüyor. Yaptığın işin tehlikeli olduğunu biliyor ve senin de tehlikeden hoşlandığını düşünüyor..." Adam sustu ve onun tepkisini görmek, ya da cevabını duymak için bekledi.

Gumey, aralarında duran ve kenarında bazı aşınma izleri olan alçak sehpayı baktı. Müşteriler herhalde sürekli olarak oraya diz dayıyorlardı.

Adama baktı ve "Kann başka bir şey anlattı mı peki?" diye sordu.

"Fazla konuşmadı ama ses tonundan anladığım kadarıyla kafası kanışmış ve dehşete düşmüş gibiydi."

"Dehşete düşmüş gibi mi? Nasıl yani?"

"Kann senin kendini öldürtmek istediğini düşünüyor, David." Gumey başını iki yana salladı ve "Onun anlattığı o olaylarda ben canlı kalmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve yaşıyorum işte," diye konuştu. "Şu anda yaşıyor olmam bunun canlı kanıtı değil mi?"

Claret mavi gözlerini onun yüzüne dikti ve bir süre konuşmadan ona baktı.

Gumey, "Her tehlikeli ortamda ben elimden geldiği kadar..." diye devam ederken, Claret onu durdurdu ve "Bunu bir kere yaşadığın zaman," diye fısıldadı.

"Nasıl? Anlamadım?"

"Öyle tehlikeli bir durumda kaldığın zaman hayatta kalmaya çalışıyorsun elbette."

"Ne demek istiyorsun, Tanrı aşkına?"

Claret bir süre yine konuşmadan onun yüzüne baktı, sonra yumuşak bir sesle, "Kendini hâlâ Danny'nin ölümünden sorumlu tutuyor musun?" diye sordu.

"Ne? Bunun şu anki konumuzla ne alakası var?"

"Suçluluk duygusu çok güçlüdür, David "

"Ama ben öyle hissetmiyorum...onun ölümünden sorumlu olan kişi ben değilim. Danny sokağa çıktı, lanet bir güvercinin peşinden koşarken kaldırımdan aşağıya indi. Kırmızı, spor bir arabanın sarhoş sürücüsü ona vurdu ve kaçtı. Herif alkollüydü, onun ölümü benim suçum değil."

"Tamam, onun ölümünden dolayı suçlu olmayabilirsin ama suçlu olduğun bir nokta var. Bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Gumey derin bir nefes aldı ve sehpanın aşınmış kenarına baktı. Gözlerini kapadı, sonra açtı ve Claret'e bakmaya çalıştı. "Belki daha dikkatli olmam gerekirdi. Çocuğum dört yaşındaydı...daha dikkatli olmalıydım. Nereye gittiğine dikkat etmedim. Arkasından baktığım zaman..." Daha fazla konuşmadı, sustu ve yine sehpayı baktı.

Bir süre sonra başını kaldırdı ve "Madelcine seni görmem konusunda ısrar etti ve ben de geldim işte," diye konuştu. "Ama neden geldiğimi de

bilmiyorum.”

“Suçun ne olduğunu biliyor musun?”

Gumey bu sorunun psikolojik boyutunu ele alma fikrini sevdi, ya da en azından soyutlamaya kaçma fırsatı yakaladığı için sevindi. “Suç, bir *gerçek* olarak, yanlış bir şey yapmanın kişisel sorumluluğu olacaktır. Duygu olarak suçluluk, insanın yapmaması gereken bir şeyi yaptığı zaman hissettiği rahatsızlıktır.”

“Bu rahatsız edici duygu - tam olarak ne olduğunu düşünüyorsun onun?”

“Huzursuz bir vicdan.”

“Öyle denir, ama gerçekte bu onun ne olduğunu açıklama ” “Pekala, Malcolm, öyleyse bana bunu sen söyle.”

“Suç uyum için acı veren bir aklıktır - insanın şiddet duygusunu karşılama, dengesini, tutarlılığını yerine getirme ihtiyacıdır” “Hangi tutarlılığı?”

“İnancılar ve davranışlar arasındaki tutarlılığı. Davranışlarımla değerlerim arasında bir uyum olmazsa, arada bir boşluk, bir gerginlik kaynağı oluşur. Bu boşluk huzursuzluk, rahatsızlık yaratır. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak bu boşluğu kapatmak isteriz. Şiddetli davranışımızın bedelini ödeyerek o boşluğu kapamak, huzura kavuşmak isteriz.”

Güney sabırsızlanmış gibi, oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. “Baksana, Malcolm,” diye konuştu. “Oğlumun ölümüne neden olduğum için suçluluk duygusu hissederek, bunun bedelini ödemek için kendini öldürtmek istediğimi ima ediyorsan, neden şimdiye kadar yapmadım bunu? Bir polis için kendini öldürtmek biç de zor değildir. Ama görüyorsun işte, hayattayım ve sağlıklıyım. Yani, benim kendini öldürtmek istediğimi düşünmek kadar saçma bir şey olamaz.”

“Haklısın, David.”

“Yani, benimle aynı fikirde misin?”

“Danny’yi sen öldürmedin ve kendini öldürtmek istemen mantıklı bir fikir, bir arzu olamaz...” Malcolm durdu, yüzünde sinsice bir gülümseme belirdi ve “Sen çok mantıklı bir adamsın, değil mi, David?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bana anlattığına göre, senin hatan dikkatsizliğin, küçük çocuğunun sokağa çıkmasına izin vermen. Ona bir araba çarptı ve öldürdü. Şimdi söyleyeceğini dinle ve dununu doğru anlayıp anlamadığımı söyle bana.” Claret birkaç saniye durdu, sonra sakın bir sesle, “Danny korumasız olarak kör, umursamaz bir dünyanın elJcrindeydi,” diye devam etti. “Kader ağlarını ördü, sarhoş bir şoför geldi, ona çarptı ve Danny öldü.”

Gumey onu dikkatle dinledi, anlattığı gerçekte, ama hiçbir

şey hissetmedi. Duyduğu ifadeler ıanlmaz bir camdan geçen ışık huzmesi gibi bir şeydi onun için.

Claret, “Senin görüşüne göre, zihnini meşgul eden şeyler oğlunu o anda kaderin ellerine terk etmişti,” diye devam etti. “Sen suçunun bu olduğunu düşünüyorsun. Ve arada sırada öyle anlar oluyor ki, kendini de onunkine benzer tehlikeli bir duruma atıyorsun. Bunu yapmanın doğal olduğunu düşünüyorsun - yani kendini de oğlunun başına geldiği gibi, kaderin ellerine bırakıyorsun. Senin dengede durma, adaleti sağlama ve huzuru bulma yolun da bu. Sen de uyumu bu yoldan arıyorsun.”

Bir süre konuşmadan oturdular, Gumey’in kafası boşalmış, sanki uyumuş gibiydi. Ama Claret, “Hiç kuşkusuz senin yaklaşımın bcn-merkezci bir tünel-vizyon oyunu,” diyerek dikkatini çekti.

Gumcy gözlerini kırıştırdı ve “Ne oyunu dedin?” diye sordu.

“Sen önemli olan her şeyi görmezden geliyorsun.”

“Nasıl yani? örnek verir misin?”

Claret ona cevap vermek üzereyken, birden gözlerini kapadı, uzun, derin nefesler alıp vermeye başladı. Ellerini yavaşça dizlerine koyunca, Gumcy o ellerİD ne kadar zayıf, adeta bir deri bir kemik olduğunu gördü.

“Malcolm?”

Claret sağ elini dizinden birkaç santim kaldırıp onun endişesini gidermeye çalıştı. Bir iki dakika sonra gözlerini açtı ve “Çok özür dilerim, David,” diye fısıldadı. “İlaçlanm artık pek yeterli olmuyor galiba.”

“Nedir bu? Neyin var senin...?”

“Pis bir kanser.”

“Tedavisi yok mu?”

Claret hafifçe gülümsedi ve “Teorik olarak var, ama gerçekte yok,” diye cevap verdi ona.

“Aslında sorun yaşadığımız yerler. Yani ölene kadar böyle kalacak”

“Ağrın var mı?”

Claret yine hafifçe gülümsedi ve “Ben buna periyodik rahat- sızlık diyorum,” dedi. “Şimdi ne kadar ömrüm kaldığını merak ediyorsun belki. Bir ya da iki ay dediler. Bekleyip göreceğiz.”

Gumey ne diyeceğini bilemedi ve “Aman Tanrım. Malcolm, çok üzüldüm,” diye mırıldandı.

“Teşekkür ederim, David. Evet, ikimizin de zamanı kısıtlı olduğuna göre, şimdi yaşadığımız ya da yaşamamız gereken yerlerden söz edelim biraz, ne dersin?”

“Nasıl yani? Anlayamadım?”

“Gerçeklik. Hayatta kalmak için yaşamamız gereken yerlerden söz ediyorum... Şey, bana Danny hakkında bir şeyler söyle, örneğin ona taktığın özel bir isim var mıydı?”

Gumey bu ani soru karşısında birden şaşırdı, “özel bir isim

mir

“Kendi adı dışında bir isim. Yatırırken ya da kucığına alıp severken ona verdiğin sempatik bir isim var mıydı?”

Gumey ona hayır diyecekti ama birden, aklına uzun yıllardır unuttuğu bir şey geldi, üzüldü, hafifçe boğazını temizledi ve “Tabii ya...ona “Küçük Ayı” derdim,” diye cevap verdi.

“Neden öyle derdin?”

“Ne bileyim, garip bir görünüşü vardı...özellikle mutsuz olduğu zamanlarda...neden bilmiyorum, o görünüşü bana küçük bir ayı yavrusunu hatırlatırdı.”

“Ve onu kucaklardın, değil mi?”

“Evet”

“Çünkü severdin onu, değil mi?”

“Elbette.”

“O da seni severdi, değil mi?”

“öyle sanıyorum, severdi beni.”

“Onun ölmesini istedin mi hiç?”

“Elbette hayır.”

“O senin ölmeni ister miydi peki?”

“Hayır.”

“Madeleine senin ölmeni ister mi?”

“Tabii ki, hayır.”

“Kyle senin ölmeni ister mi?”

“Hayır.”

Claret, devam etmeden önce, sanki kendisini anlayıp an anladığını görmek ister gibi, Gumey’in gözlerine baktı. Bir an düşün- dü ve “Seni seven herkes yaşamamı istiyor,” dedi.

“Elbette, öyle sanıyorum.”

“O halde kendini Danny’nin ölümünden sorumlu tutma vt ölüm riskini göze alma duygusu... tamamen bencil bir durum bu, değil mi?”

Gumey, “öyle mi?” derken, kendi sesi ona sanki çok zayıfmış, sanki başkasının sesiymiş gibi geldi.

“Bu konuyu çok derinden hisseden tek insan sensin, David.”

“Danny’nin ölümü benim halamdı.”

“Ve ona çarpan sürücünün halasıydı. Aynı zamanda çocuğun kendi hatasıydı, çünkü sen onu muhtemelen sokağa çıkmaması için belki yüz kez uyarmıştın. Ve arkasından koştuğu güvercinin de hatasıydı. Ve de güvercini, oğlunu, sarhoş sürücüyü, arabayı ve onun ölümüne neden olan her şeyi aynı anda o sokağa getiren kaderin hatasıydı. Bunların hepsini sen mi yaptın yani? Bunu nasıl söyleyebilirsin?”

Claret durdu, gücünü toplamak ister gibi, derin bir nefes aldı ve sonra, “Sen aşın kibirli bir adamsın, David,” diye devam etti. “Seni seven insanları umursamıyorsun. Seni sevenleri incitme- melisin. Daha önce yapmadıysan, şimdi yap bunu. Bir karın ve oğlun var, onların sevdiği bir adam olarak, hayatını tehlikeye atmaya hakkın var mı?”

Bu heyecanlı konuşmayla sarf ettiği enerji yaşlı adamı yormuş gibiydi.

Gumey hiç konuşmadan, hiçbir hareket yapmadan bekledi. Oda o anda ona sanki daha da küçülmüş gibi geldi. Kulaklarında sanki bir çınlama duyar gibiydi.

Claret gülümsedi ve sanki öleceğini bilen bir adamın ikna yeteneğini göstermek ister gibi, daha da yumuşak bir sesle, “Dinle beni, David,” diye sürdürdü konuşmasını. “Hayatta sevgiden daha önemli hiçbir şey yoktur, önemli olan sadece ve sadece sevgidir.”

Ateş Sevgisi

Gumcy daha sonra City Island'dan ayrılışının, Bronx'dan ve George Washington Köprüsü'nden nasıl geçtiğinin farkına bile varmadı. Ancak Plaisades Otoyolu'na çıkıp kuzeye doğru giderken kafasını toplayabildi. Ve benzin göstergesine bakınca, Walnut Crossing'e gidecek kadar benzini kalmadığını gördü.

Yirmi dakika sonra büyük bir benzin istasyonuna girdi ve hem deposunu doldurdu, hem de kafede bir şeyler yedi. İki sandviç yiyip bir kahve içtikten sonra kendine geldiğini hissetti. Claret'le konuşurken kapadığı telefonunu açtı ve gelen mesajları inceledi.

Dört mesaj gelmişti, ilk mesajda numara yoktu ve Klemper bir gün öncekinden daha sert bir sesle ve yine geveleyerek konuşmuştu, ^MRiverside Alışveriş Merkezi'ndeki konuşmamız. Posta kutuna bak. Ne söylediğini hatırla. Sakın oyun oynama benimle, lanet olası. Benimle oyun oynayanlar...iyifikir değil bu. Sakın oyun oynama. Anlaşma anlaşmadır. Bunu unutma. Posta kutuna bak."

Gumey o adamın bunları söylerken gerçekten de sarhoş olup olmadığını düşündü. Daha da önemlisi, Klemper'in posta kutusuna gönderdiği paketin, kayıp güvenlik kamerası kaseti olup olmadığını. O anda, bir zamanlar posta kutusuna birinin bir yılını bıraktığını hatırlamadan edemedi. Posta kutuları aynı zamanda bomba bırakmak için uygun yerlerdi. Ama o anda böyle bir ihtimalin uzak olduğunu düşündü.

Mesajı dinledikten sonra, Riverside'daki görüşme ve Kleinper'in bahsettiği anlaşma konusunda Hardwick ve Esti'ye de bilgi vermesi gerektiğini hatırladı.

İkinci mesaj Hardwick'dendi. *"Hey Sherlock. Ankara ile konuştum. Bizim ışıkları söndüren küçük adam oldukça önemli biri. Ara beni."*

Üçüncü mesaj da Hardwick'dendi ve adam sinirlenmiş gibiydi. ^MNendesin, Sherlock? Ben Cooperstovv'n dışındayım, Bincher'ın yerine gidiyorum. Adamdan hâlâ haber yok. Akhır kötü şeyler geliyor. Deli tetikçiye konuşmalıyız. Adam gerçekten kaçık Hemen ara beni."

Dördüncü mesaj yine Hardwick'dendi, ama bu kez iyice öfkelenmişti. *"Gumey. hangi cehennemdeysen o lanet telefonuna cevap ver. Ben Lex Bincher'ın evindeyim. Ya da bir zamanlar evi olan yerde. Adamın evi, komşuların evleriyle beraber yanmış. Oç lanet ev birden yanmış. Korkunç bir yangın hepsini kül etmiş... Lex'in evinden başlanış...büyük olasılıkla kundaklama... Hemen ara beni."*

Gumey hemen karısını aradı ve ona bir sesli mesaj bıraktı: "Bana bir iyilik yap ve posta kutumuzu bugün açma. Bir sorun olmadığına eminim, ama Klemper'dan mesaj aldım ve kendim açmayı yeğlerim. Sadece bir önlem, daha sonra açıklarım. Şu anda Sloatsburg dinlenme yerindeyim. Seni seviyorum. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Sesli mesajı bıraktıktan sonra, ifade tarzını beğenmedi, karısını korkutmak istemiyordu. Bunu açıklaması gerekirdi. Yeniden arayıp daha uzun bir mesaj bırakmayı düşündü, ama durumu daha da kötüleştirme korkusuyla vazgeçti.

Hardwick'i aradı ama karşısına telesekreter çıktı. Sinyal sesini duyduktan sonra Walnut Crossing yolunda olduğunu söyledi. Sonra Cooperstovv'n yangınlarında can kaybı ve Bincher'dan haber olup olmadığını ve kaçık tetikçiye sordu. Telefonu u. 'capa- madan kafeye girdi ve bir kahve daha aldı.

Hardwick ancak Barleyville yakınlarındaki tepelere yaklaştığı zaman aradı onu. "Burada çılgınca şeyler oluyor, Dave. Üç tane koca bina yandı. Lex'in eviyle beraber yan taraftaki iki kocaman ev de kül olmuş. Altı ölü var, ama Bincher aralarında değil. Solundaki binada iki, sağındakinde dön ölü var ve bunların ikisi de çocuk. Hepsi yanarak ölmüşler. Uzmanlara göre yangın gece yansından hemen sonra başlamış ve kısa zamanda büyümüş, yayılmış. Kundaklama uzmanına göre, Bincher'ın evinin dön köşesine küçük yanıcı maddeler konmuş olabilir. Kundaklama olduğundan eminler."

"Diğer evler onun yüzünden mi yanmış yani? Emin misin?"

"Hiçbir şeyden emin değilim. Ben sadece yerel polisten duyduğumı söylüyorum sana. Ama yapılan testlerde sadece Bincher'ın evinde yanıcı kimyasal madde izleri bulunmuş, diğerlerinde öyle bir şey bulamamışlar."

"Ama Bincher'ın evi boştu değil mi? Yani orada ceset bulunmadı?"

"Şimdiye kadar bulunmadı, ama uzmanlar ıslak küller arasında hâlâ araştırma yapıyorlar. İtfaiyeciler, kundaklama uzmanları, şerif ofisi, şehir polisi, herkes burada, yangın yerinde korkunç bir kalabalık var..." Hardwick birkaç saniye durdu ve sonra, "Tan- nm, Dave," diye devam etti. "Ya bu hergele Lex'e davadan çekilmesi için bir uyarı olarak yaktıysa bu evleri..."

Gumcy sesini çıkarmadı.

Hardwick hafifçe öksürdü, boğazını temizledi ve "Hâlâ orada mısın, Dave?" diye sordu.

"Tamam, buradayım, Jack, senin şu uyan lafını düşünüyordum. Bana sorarsan, senin evin elektriğinin kesilmesi de büyük olasılıkla bir uyanıydı. Gurikos'un kafasının hali de uyan... ama Bincher olayı... bunda başka bir şey var gibi geliyor... bence bu bir savaş ilanı ve bunu yapan canı, kaç kış ölürsa ölsün, aldırıyor."

"Haklısın, Dave. Bu cüce piç kurusu insanlara zarar vermeye

bayılıyor. Ve sanırım kundaklama da sıkça kullandığı yöntemlerden biri olacak.”

“Sıkça kullandığı yöntemlerden biri mi? Nasıl yani?” Gurney hızını düşürdü, yolun kenarındaki çimenlerin üzerine çekip durdu, motorunu susturdu ve arabanın penceresini açtı. “Interpol’den böyle bir haber mi aldın yoksa?”

“Bazı bilgiler geldi, ama işe yarayıp yaramayacağını bilemiyorum. Aslında veritabanında birleştirdikleri verilerin bir tek kişiye ait olup olmadığı belli değil. Yaklaşık on yıldır toplanmış olan bilgiler muhtemelen doğrudur - en azından çoğu doğrudur. Ama on yıldan eskiye dayanan bilgiler pek sağlam olmayabilir. Aynı zamanda daha da garip şeyler bunlar.”

Gurney bunu duyunca, bir adamın kafasına çivi çakmaktan daha garip ne olabilir acaba, diye düşündü.

Hardwick, “Ankara’daki arkadaşım bilgileri e-posta ile gönderip geride iz bırakmak tansa, bana telefonda vermeyi uygun buldu ve ben de not aldım,” diye devam etti. “AnlattıkJan iki hikaye gibi. Bakış açına göre, bunların bağlantılı olup olmadıklarını düşünebilirsin. Hikayeler yaklaşık son on yılda toplanan bilgilerden üretilmiş ve Petros Panikos adlı canıyla ilgili. Dinlemeye hazır mısın?”

“Dikkatle dinliyorum, Jack ”

“Ana arama bağlantısı olarak kullanılan Panikos adı, Yunanistan’ın güneyinde Lykonos adlı bir köyde yirmi beş yıl önce yaşanmış bir olayla bağlantılı. Panikos ailesi orada hediyelik eşya satan bir dükkan sahibiymiş. Ailenin dört oğlu varmış ama en küçüklerinin evlatlık olduğu söylenirmiş. Bu dükkan ve ailenin yaşadığı ev, bir gün içindeki anne baba ve üç oğulla beraber yanmış, evlatlık denen dördüncü oğul ise ortadan kaybolmuş. Kundaklama denmiş ama kanıtlanamamış. Kaybolan oğulla il* gili doğum kaydı ya da evlat edinme belgesi asla bulunamamış- Ailenin Cazla akrabası ya da yakını yokmuş ve köylüler, kaybolan çocuğun adı konusunda bile farklı konuşmuş. Fakat en çok konuşulan isimler Pero ve Petros imiş...”

“Kaç yaşındaymış bu kaybolan çocuk?”

“Çocuğun yaşını tam olarak bilen yokmuş. Eski kundaklama araştırması dosyasında çocuğun, o zamanki yaşının on iki ile on altı arasında değişebileceği düşünülüyor.”

“Doğum yeri ve doğumdaki soyadı konusunda hiçbir bilgi yok muymuş?”

“Resmi hiçbir kayıt yok. Fakat kundaklama araştırması dosyasındaki bir bilgiye göre, köyün rahibi, çocuğun Bulgaristan’da bir yetimhaneden gelmiş olabileceğini söylemiş.”

“Rahip nerden duymuş bunu?”

“Dosyada bu konuda bir bilgi yokmuş. Ama o rahip yetkililere bir de yetimhane adı vermiş.”

Gurney kısa bir kahkaha attı ama neşelenmekle ilgisi yoktu bunun. Neden güldüğünü açıklamak zorunda kalsaydı, belki de enerji taşması olduğunu söyleyebilirdi. Anlatılanları takip etmeye ve hafızasına kaydetmeye çalışırken, bir yandan da düşünüyordu. “Sanırım yetimhane bilgisi başka olayların da açığa çıkmasına yol açtı, değil mi?”

“Aslına bakarsan orası kasvetli komünist dönemi yetimhanelerinden biriymiş ve hakkında fazla bir bilgi yok. Neden olduğunu biliyor musun?”

“Yine bir kundaklama olayı mı?”

“Evet. Yetimhanede yaşayanların çoğu yangında ölmüş ve polisteki dosyada sadece, yangından kurtulmuş bir hemşirenin ifadesi var. Yangında kundaklama olduğu da kesin olarak saptanmış. Yetimhanenin dört binası da yanıp kül olmuş. Bütün binalarda gaz bidonları bulunmuş ve dış kapılar da takozlarla sıkıca kapalıymış.”

“Yani bu yangının amacı bir katliam yaratmakmış. Fakat bu yangın hikayenin sonu gibi görünüyor. Başlangıç nasılmış acaba?”

“Hemşirenin ifadesine göre, yangından birkaç yıl önce, bir kış sabahı yetimhanenin ön merdivenlerinde küçük, garip bir çocuk bulunmuş. Çocuk dilsizmiş ve okuma yazma bilmiyor gibi davranmış, ama sonradan onun sadece Bulgarca değil, Rusça, Almanca ve İngilizce de konuştuğunu öğrenmişler. Hemşireye göre, çocuk yabancı dil öğrenme konusunda çok yetenekliymiş. Hemşire ona çeşitli kitaplar almış ve çocuk orada kaldığı iki yıl içinde Fransızca, Türkçe ve belki başka diller de öğrenmiş.” “Çocuk onlara nerden geldiğini söylememiş mi?”

“Çocuk hafıza kaybı yaşadığını söylemiş, oraya gelmeden önceki hayatını hiç hatırlamıyormuş. Sadece bir karnaval ve palyaço gördüğü sürekli bir rüya hatırlamış. Geceleri bağırarak uyandığı için, bir süre sonra onu diğer çocuklardan ayırmak için tek başına bir odada yatırmaya başlamışlar. Hemşire, belki de rüyasında gördüğü palyaçodan dolayı, çocuğun annesinin gezici bir sirkte çalışmış olabileceğini söylemiş.”

“Çok garip bir çocukmuş bu. Yangından önce uyan gibi bir şeyler olmuş mu peki?”

“Evet. Hem de büyük bir uyanmış bu.” Hardwick dramatik bir tavırla durdu, bekledi.

Gurney onun bu garip tavırlarına alıştığı için kısa bir süre bekledi ve sonra, “Bana bunu da anlatacak mısın, Jack?” diye sordu.

Hardwick, “Yetimhanede birkaç çocuk onun gece kabuslarıyla alay etmişler,” dedi ve yine sustu.

“Jack, Tanrı aşkına...”

“Çocuklar ortadan kayboldular.”

“Kim, onunla alay eden çocuklar mı?”

“Evet, yok olmuşlar. Orada çalışan ve onun hafıza kaybına inanmayan, onunla dalga geçen bir işçi de ortadan kaybolmuş. Hiçbirinin izi bulunamamış.”

“Vay canına. Başka ne var peki?”

“Hep garip hikayeler. Çocuğun yaşı hiç belli olmuyormuş,

orada kaldığı iki yıl içinde hiç büyümemiş, değişmemiş, geldiği gün nasılsa öyle kalmış.**

“Yani Pcter Pan gibi.**

“Doğru.”

“Yetimhanede bu takma adı kullanmışlar mı onun için acaba?*** “Bulgar pdlisinin dosyasında bu konuda bir kayıt yok.** Gumeş arkadaşının anlattıklarını bir süre düşündü ve sonra, “Burada anlamadığım bir şey var,** dedi. “Yetimhanedeki bu garip çocuğun, Panikos ailesinin evlatlık edindiği çocuk olduğunu nerden biliyoruz?”

“Bu kesin olarak bilinmiyor. Hemşire onun bir Yunanlı aile tarafından evlatlık olarak alındığını söylemiş, ama ailenin admt bilmiyormuş. O işe başka bir kurum bakıyormuş. Ama yetimhane tam da onun yeni ailesiyle beraber gittiği gün yanmış ve orada yaşayan insanların hemen hepsi yanarak ölmüş.”

Gumeş bir süre sessizce bekledi.

“Ne düşünüyorsun, Sherlock?”

“Birisi o küçük canavarı Cari Spalter’in üzerine salmak için yüz bin dolar ödedi, bunu düşünüyorum.”

Hardvick, “Mary Spalter’m, Gus Gurikos’un ve Lex Bincher’in üzerine de gönderdiler onu,” diye homurdandı.

Gumeş, “Peter Pan,” diye söylendi. “Asla büyümeyen çocuk.”

“Güzel bir hayal ürünü hikaye, Dave. Ama bunlar bir işe yaramıyor.”

“Evet, bu bilgiler sadece kafa karıştırıyor. Elimizde çok renkli hikayeler var, ama net bir şey söyleyemiyorsunuz. Adı Petros Panikos, Peter Pan ya da başka bir şey olan profesyonel bir katil, bir keskin nişancı arıyoruz. Adamın doğum adı bilinmiyor, hangi isimle pasaport aldığı konusunda bilgi yok. Katilin doğum tarihi, milliyeti, gerçek ebeveyni, halen yaşadığı adres, kaç kez tutuklandığı ya da hüküm giydiği bilinmiyor. Yani onu bulmamıza yardımcı olabilecek hiçbir bilgi yok elimizde.”

“Ben seninle aynı fikirde değilim, Dave. Şimdi ne yapıyoruz?” “Bence Interpol’deki arkadaşımı ara ve Panikos dosyasında kalan tüm bilgileri iste. Özellikle Panikos ailesi; komşuları, o köyde küçük Petros ya da adı her neyse, o hergele hakkında bilgisi olan insanlarla ilgili bilgi gelmeli. Yani konuşabileceğimiz herkesi bildirsin bize...”

“Lanet olsun, bunlar yirmi beş yıl Önce olan şeyler. Onları bulsak bile bir şey hatırlamayabilirler. Mantıklı ol biraz.” “Haklısın, Jack. Ama sen yine de Interpol’deki arkadaşımı ara. En fazla defol git başımdan der sana. Ama belli olmaz, başka şeyler de biliyor olabilir, değil mi?”

Gumeş telefonu kapadıktan sonra not defterini kucağına açıp oturdu ve bir süre ilerdeki su deposunun üzerinden uzaklara baktı. Depodaki suyun seviyesi biraz inmişti ve daha geride tepelere doğru yükselen kayalar görünüyordu. Kayaların üzeri rüzgara sürüklediği dal parçaları ve yapraklarla örtülmüştü. Küçük koyun karşı sahilinde, suyun kenarından yamaca doğru sürüklenmiş dal parçalarını görünce, acemi polisliğinde üzerinde çalıştığı ilk cinayet vakalarından birini hatırladı - Hudson Nehri’nin kıyısında, bir kayalığın dibinde çıplak bir çocuk cesedi bulmuşlardı.

Bu tür olayları hatırlamak istemiyordu aslında. Hardwick’m anlattıklarından çoğunu kaydettiği not defterini aldı ve yazdıkla- nını bir kez daha gözden geçirdi.

Hiç ilgisi olmadığı halde böyle bir olaya kanıştığı ve doğru dürüst bir ilerleme kaydedemediği için kendine kıızıyordu Gur- ney. Polisin bu olayla yeterince ilgilenmemesi ve kafasında bit sürü soru işareti olması da sinirlerini bozuyordu*.

Bir kahve daha içerse kendine geleceğini düşündü. Arabayı çalıştırdı, Barleyville’e doğru yola çıkmak üzüydü ki, Hardwick yine aradı, ama sesi iyice titriyordu. “Yeni haber geldi, Dave,” diye konuştu. “Polislerden biri Lex’in özel kayıkhanesinin aldın-

da, suyun içinde bir ceset bulmuş, ama başı olmayan bir ceset, sadece gövde.*”

“Tanım. Bincher olduğuna eminler mi?”

“Bunu sormadım bile onlara, kötü oldum dostum, kalabalığın arasından sıyrılıp arabama geldim. Kusmadan ya da polisler beni görüp tanımadan önce buradan kaçmalıyım. Spalter vakasında Bincher’la birlikte çalıştığımı Öğrenirlerse iki hafta boyunca onlara ifade vermek zorunda kalabilirim ki, buna dayanamam. Bütün bu pislğin içinde bir de sorguya çekilmeye tahammül edemem, Dave. Hemen uzaklaşmalıyım buradan, seni daha sonra

aranmı.”

Gumey şaşkındı, orada arabasının içinde bir süre daha, yerinden hiç kımlıdamadan donmuş gibi oturdu. Başını çevirdi ve suyun kenarındaki yapraksız bir kırık ağaç dalına bakınca, yine Hudson kenarında buldukları cesedi hatırladı. Ama bu kırık dal sadece bir cesede değil, başsız bir cesede benziyordu.

Birden ürperdi, arabasını yeniden çalıştırdı ve Walnui Crossing’e doğru yola çıktı.

39.Bölüm

Korkunç Yaratıklar

Gurney, Hardwick'in olay yerinde görülmemek için aceleyle kaçmak zorunda kaldığım düşününce, görmezden geldiği bir şeyi daha hatırladı. Bir müşteri için özci bir soruşturma hakkı nende son bulur... ve adaletin engeli nerde başlardı?

Spalter olayında cinayetlerle bağlantısı olabilecek Petros Pı- nikos denen tetikçi hakkında öğrendiklerini polisle paylaşma mecburiyeti nerde başlıyordu? Panikos'un bu cinayetlerle bağlantısının kesin değil de bir ihtimal olması, bir fark oluşturur muydu? Gurney aslında bildiği spekülasyon şeklindeki senaryoları polise bildirmek zorunda olduğunu sanmıyordu, zaten onlarda da böyle bir sürü senaryo olduğuna emindi, ama yine de rahat değildi. Bu argümanı aslında ne kadar dürüstçeydi ki?

Gurney bunları düşünerek kasvetli Barleyville'den geçti ve bir kahve daha almak istediği kafenin kapalı olduğunu görünce , sinirlendi. Bu bölgeyi Walnut Crossing* den ayrıran ormanlık tepelerden yoluna devam etti ve bir süre sonra kendi evinin yoluna çıktı. O anda aklına ürpertici bir şey geldi: *Cooperstown ölümle de bir uyan olabilir miydi?* Panikos'un açtığı belli olan bu savaşta kayıp sayısı artarken, özel soruşturma bilgilerini polisten ne kadar süre gizli tutabilirdi ki?

Evine yaklaşırken, posta kutusunu görünce Panikos'u bıraktı, Klemper'ı hatırladı. Klemper telefonda ima ettiği gibi, kayıp güvenlik kamerası kasetini ona göndermiş miydi acaba? Yoksa posta kutusunda kötü bir sürpriz mi bekliyordu onu?

Posta kutusunu geçti, arabasını ambann yanına park etti ve dönüp kutuya doğru yürüdü.

Posta kutusunda bomba olmadığına emindi, ama yine çok dik* katli olması gerektiğinin bilincindeydi. Kutuya baktı ve onu fazla riske girmeden açmanın yolunu düşündü, önce kutudan yaklaşık iki metre mesafede olan bir çam ağacının arkasına sığınarak kutuyu açabileceği uzunlukta bir kırık dal bulması gerekiyordu.

İstediği uzunlukta bir kırık dal bulmak için yaklaşık beş dakika aradı ve sonunda posta kutusunun aşağıya doğru açılan kapağını açmayı başardı. Birkaç saniye bekledi ve bir şey olmadığını görünce yavaşça yaklaştı, kutunun içine baktı. Kutuda sadece bir tek beyaz zarf vardı. Onu aldı ve üzerinde gezinen bir karıncayı üfleyerek yere attı.

Zarfin üzerinde onun adıyla adresi vardı ama pul ya da postane damgası yoktu. Zarfin içinde küçük, dikdörtgen şeklinde, ince bir cisim olduğunu anladı, USB'ye benziyordu bu. Zarfi yavaşça, dikkatle açtı ve yanılmadığını gördü. USB'yi cebine koydu, arabasına bindi ve evine doğru sürdü.

Arabanın saatine baktı, akşama doğru 4.38'di. Madeleinc'in arabası her zamanki yerindeydi. Gumey onu görünce, karısının sabah erkenden işe gittiğini hatırladı. Bu durumda öğleden sonra saat ikide eve gelmiş olacaktı. Madeleinc büyük olasılıkla içerde kitap okuyordu ve belki de yine *Savaş ve Barış*'ı almıştı eline. Gumey yan kapıdan içeri girdi ve "Ben geldim," diye seslendi.

Madelcine cevap vermedi.

Mutfaktan geçip çalışma odasına giderken bir kez daha seslendi, ama yine cevap alamadı. Gumey onun her zamanki yürüyüşlerinden birine çıkmış olabileceğini düşündü ve içini çekti.

Çalışma odasına girince dizüstü bilgisayarını açtı ve USB'yi uygun deliğine taktı. Ekranda görünen ikonda "02 ARA 2011 SABAH 08.00-11.59" yazıyordu - Spalter'ın vurulduğu zaman

dilimiydi bu. Bilgi menüsüne girdi ve USB kapasitesinin 64GB olduğunu gördü, yani bu USB belirli zamanı yüksek çözünürlükte kapayabilirdi.

Ekrana dört video dosyası ikonu geldi - başlıkları "KAMERA A (İÇ)," "KAMERA B (DOĞU)," "KAMERA C (BATI), ve "KAMERA D (GÜNEY)" idi.

Bu oldukça ilginç bir durumdu. Küçük bir şehirde, küçük bir elektronik eşya dükkanı için dört kameralı bir gözetleme sistemi olağanüstü bir düzendi. Gumey bu duruma şüpheyile yaklaştı, böyle bir sistem, güvenlik kameraları - örneğin TV ekranlarıyla kaplı bir duvarla geniş alanı gözetleme sistemi - sauna amaçlı reklam aracı olarak kullanılabilir, ya da dükkan sahibi Killi Harry ve sevgilisi elektronik sistemler sauşmdan daha riskli işler çeviriyorlardı.

Gumey'in ilgilendiği dosya, Willow Rest mezarlığına bakan güney kamerasının çektiği kayıttı. O dosyayı açtığı zaman, oynatma, durdurma, geri dönüş ve kapatma kumandalarıyla, dosya zaman koduna bağlı sürgülü bir çubuk geldi ekrana. Videoyu çalıştırdı.

Görüntüler umduğu gibi çok netti ve kamerada en son hareket- izleme ve zoom teknolojisi vardı. Ve çoğu güvenlik kamerası gibi, bunda da hareket aktivasyonu - sadece bir şey olduğunda video kaydı - ve ekranın dibinde gerçek-zaman göstergesi bulunuyordu. . Hareket-aktivasyon özelliğine göre, videonun yazılı dört saatlik kaplama süresi dosyada çok daha az kayıt zamanı alacaktı, çünkü kamera görüş alanındaki hareketsiz aralar gösterilmeyecekti. Böylece, sürenin ilk saati dijital görüntüler olarak on dakikadan az sürdü - bunlar genellikle alçak mezarlık duvarını paralel giden yolda köpek gczdircnler ya da sabah yürüyüşü yapan insanlardı..Ekranda soluk bir kış güneşi ve yerde ince bir *ar tabakası göründü.

Willow Rest içindeki hareketlilik kamerada arcaJ sı?» dokuzu birkaç dakika geçe başladı. Ekranda düşül: h -zh giden kapalı

bir kamyonet göründü. Araç Spalter aile mezarlığının (ya da Pa- ıltte Purley'in deyiimiyle "mülkün" önünde durdu. Üzerlerinde işçi tulumu olan iki adam kamyonetten indi, aracın arka kapısını açtılar ve koyu renkli, yassı ve dikdörtgen şekilli bir şeyler indirmeye başladılar. Daha sonra bunların

katlanabilir sandalyeler olduğu anlaşıldı ve adamlar bunları açarak açık mezar önünde iki sıra halinde dizdiler - açık mezar Mary Spaller'ın meyanıydı. Adamlardan biri daha sonra mezarın sonunda portatif bir rodyum kurdu. Diğer de araçtan büyük bir süpürge çıkarp, sar dal- yclrlc açık mezar arasındaki ince kar tabakasını süpürdü.

Adamlar çalışırken, küçük, beyaz bir araba gelip kamyonetti arkasında durdu. Gumeıy küçük ekranda yüzü iyi göremedi ama araçtan inen ve işçilere talimat verir gibi hareketler yapan kürk ceketli ve kürk şapkalı kadının Paulette Purley olduğunu anladı. Adamlar sandalyelerin ve açık mezarın etrafını iyice süpürüp temizledikten sonra kamyonete binip oradan uzaklaştılar.

Kadın orada bir süre durup etrafı kontrol etti, sonra arabasına binip oradan biraz uzaklaştı ve ilderdeki çiçeklere yakın bir yerde durdu. Video bir iki dakika daha kayda devam wti, sonra durdu. Daha sonra gerçek zamanda yirmi sekiz dakika sonra - sabah 9.54'de - cenaze arabası ve diğer araçların gelmesiyle beraber yeniden kayda başladı.

Cenaze arabasının sağ ön koltuğundan siyah paltolu bir adam indi ve Paulette Purley ekranda tekrar görüldü. Siyah paltolu adamla tokalaştı, birkaç kelime konuştu. Yarım düzine kadar siyahlı adam bir limuzinden indiler, cenaze arabasının arka kapısını açıp tabutu çıkardılar ve itinaıyla taşıyarak açık mezarın yanında hazırlanmış yerine bıraktılar.

Cenaze arabasının arkasına dizilmiş diğer arabalardan törene gelen kaim paltolu ve şapkalı insanlar mezarın önüne iki sıra halinde dizilmiş olan sandalyelere oturdular, on altı sandalyeden sadece ikisi boş kaldı ve bunlar da Mary Spalter'ın kuzenleri için ayrılmıştı.

Cenaze evinin sahibi olduğu anlaşılan uzun boıylu, siyah pal- tolu adam sandalyelere oturan yaşlı insanların arkasında durdu, tabutu taşıyan altı adam da onun yanına geldiler. Paulette Purley de son tabut taşıyıcının bir metre kadar açığına gelip orada bekledi.

Guraey ilk sıranın en sonunda, vurulacak olan, ama o anda hiçbir şeyden kuşulanmadan oturan adama dikkatle baktı. Video ekranının dibindeki saat o anda Willow Rest'te zamanı 10.19 olarak gösteriyordu. Yani, Cari Spalter bir dakika sonra vurulacaktı.

Gumcy sürekli olarak Carl'a ve saate bakarken, geçen zamanla beraber adamın ömrünün de azaldığını hissediyordu.

Dünyanın en hızlı, isabet oranı en yüksek mermisi olan 220 Svııft mermisi, yarım dakika sonra adamın sağ şakağını delip beynini parçalayacak, onun hayatına korkunç bir son verecekti.

Gumcy uzun meslek hayatı boyunca, güvenlik kameraları- nın videolarında, benzin istasyonlarında, içki satan dükkanlarda, çeşitli mağazalarda, ATM'lerde ve benzer birçok yerde işlenmiş çeşitli suçlara ait filmler izlemişti.

Fakat şimdi seyrettiğı film onlardan çok farklıydı.

Burada, karmaşık ve gergin aile ilişkileri nedeniyle insani koşullar daha derindi. Duygusal koşullar daha canlıydı. Sahnenin sakin görüntüsü - oturmuş insanlar ve resmi grup portresi - tipik güvenlik kamerası görüntülerine hiç benzemiyordu. Ve Guraey, birkaç saniye sonra vurulacak olan adam baklanda, diğer video filmlerinde gördüklerinden daha çok şey biliyordu.

Sonra o an geldi.

Guraey sandalyesinin kenarına doğru kaydı ve bilgisayar ekranına doğru eğildi.

Cari Spaher sandalyesinden kalktı ve açık mezarın bir ucunda hazırlanmış olan podyuma doğru döndü. Alyssa'nın önünden geçerek oraya doğru bir adım attı. Sonra, bir adım daha atarken, birden öne doğru sendeledi ve ön sıradaki sandalyelerin önüne,

annesinin tabutuıylı kardeşinin sandalyesi arasına, kardan beyazlaşmış otların üzerine yüzüstü düştü kaldı.

tık ayağı fırlayanlar Jonah ve Alyssa oldular ve ikinci sırada oturan Yaşlılar Gücü üyesi iki kadın onları izlediler. Tabut taşıyıcı adamlardan ikisi sandalyelerin arkasından çıkıp koştuılar. Pau- lette koşarak Carl'ın yanına gitti, yere diz çöktü ve onun üzerine eğildi. Ondan sonra ortalık karıştı, herkes yetinden fırladı ve yere düşen adamın başına koştuılar. Daha sonraki dakikalarda en az üç kişi, bir yerlere telefon ederek olayı haber verdiler.

Gumey, CarPın olay raporunda yazıldığı gibi, saat tam 10.20'de vurulduğunu gördü. Olay yerine dışarıdan 10.28'de ilk gelen kişi, resmi kıyafetli bir Long Falls polisi oldu. Birkaç dakika sonra iki polis daha geldi ve çok geçmeden polis sayısı arttı 10.42'de büyük bir ambulansla ilkyardım ekibi geldi. Ama ambulans olay yerinin önünde durunca kamera görüş alanını kapadı ve videonun ondan sonraki bölümü Gumey'in işine yaramadı. tık sivil polis arabası - muhtemelen Klemper'in aracı - bile ambulansın diğer yanında durunca, güvenlik kamerasının görüş alanı dışında kaldı.

Gumey videonun geriye kalan kısmını bir kez daha taradı, işine yarayacak bir şey bulamadı ve arkasına yaslanıp gördüklerini tekrar düşündü.

Kamera görüntülerinde, ambulansın durduğu berbat yer dışında bir başka sorun daha vardı. Kameranın yüksek çözünürlüğüne, mükemmel zoom merceklerine ve oto-çerçeveleme yeteneğine rağmen, kamera-olay yeri arasındaki mesafenin uzak olması nedeniyle, görüntülerde bazı kısıtlamalar meydana gelmişti. Gumey ekranda gördüklerini anlamıştı ama bu anlayışın bir kısmını duyduklarına borçlu olduğunu biliyordu. O uzun zaman önce bir büyük sezgi-karşıtı tanıma prensibini kabul etmişti: insanlar gördüklerini gördükleri için öyle düşünmezler. Gördüğümüzü görürüz, çünkü düşündüğümüzü düşünürüz, önyargılar

optik bilginin üzerine çıkabilir - hatta aslında orada olmayan şeyleri görmemizi sağlarlar.

Gurney'in daha güçlü optik bilgiye ihtiyacı vardı - önyargılarının onu yanlış yönlendirmemesi için gerekliydi bu. Aslında dijital verilerin azami değerlendirilmesi için onu bir bilgisayar laboratuvarına verebilirdi, ama artık emekliydi ve bunu ücretsiz- yaptıramazdı. Birden aklına geldi, Esti hâlâ

polisti, henüz emekli değildi ve belki bir yolunu bulup bunu sağlayabilirdi. Ama onu da zor durumda bırakmak istemiyordu. Belki daha az riskli bir yol bulabilirdi.

Telefonunu açtı ve Kyle'ı aradı - oğlu bilgisayarlar konusunda uzman sayılırdı ve onun sorununa bir çare bulabilirdi belki. Telesekreter sesim duyunca o da ona bir mesaj bıraktı. “Merhaba oğlum, dijital teknolojiyle ilgili bir sorunum var. Resmi destek kanallarından çözemiyorum. Elimde yüksek çözünürlüklü video dosyası var, netliği sulandırmadan dijital zoom etkisi uygulayabilirsek ondan daha çok bilgi alabilirim. Bu bir tür çelişki, ama bazı algoritmalarla artırma yazılımı var, bunu yapma olanağı var sanıyorum... bana bu konuda yardım edebilir misin? Teşekkürler, | evlat. Bana, benim bildiğimden çok daha fazlasını söyleyeceğinden eminim.”

Telefonu kapadıktan sonra, videoyu başından itibaren bir kez j daha izlemeye karar verdi. Ama bunu yapmaya başlarken gözü ekranın üst köşesindeki saate takıldı, o anda gerçek saat 5.48'di. Madeleine, Carlson Ridge'deki en uzun orman yürüyüşünü yapmış olsaydı bile, şimdiye kadar dönmüş olması gerekirdi. ^

Akşam yemeği zamanı geliyordu ve karısı hiçbir zaman... , *Aman Tanrım, birden hatırladı.*

O anda kendisini bir aptal gibi hissetti. Kansı bir süre kalmak için Winkler'lere bugün gidecekti. Her şey *çok hızlı* oluyordu Sanki kafası çok doluydu ve yeni bir şeyler Öğrendiği zaman, bir şeyleri de unutuyordu. Unuttuğu başka şeyler de var mıydı acaba?

Ama birden irkildi ve eve gelirken karısının arabasını park yerinde gördüğünü hatırladı.

Winkler 'lere gittiysen arabası neden buradaydı o zaman?

Gumey şaşırdı, endişelendi ve cep telefonunu alıp hemen karısını aradı.

Ama birkaç saniye sonra onun telefonunun mutfakta çaldığını duyunca daha çok şaşırdı. Madeleine Winkler'lere gitmemiş miydi yani? Evin içinde bir yerlerde miydi? Karısına seslendi, cevap alamadı, kalkıp mutfığa gitti. Telefonun sesini dinledi ve onu ocağın yanındaki büfede buldu. Kansı evden telefonsuz asla çıkmazdı, onu çayırda, eve doğru gelirken görme umuduyla pencereden dışarıya baktı.

Madeleine ortalarda görünmüyordu, ama arabası buradaydı O halde bir arkadaşı arabasıyla gelip onu almadıysa, evin yakınlarında bir yerde olmalıydı. Tanrı korusun, kaza geçirip ambulansla hastaneye götürülmüş olamazdı...

Onun bu yok oluşunu açıklayacak bir şeyler söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalıştı...

O sırada kuşkonmaz bahçesinde rüzgarın etkisiyle kısa süreli bir hışırta duydu ve gözünün ucuyla parlak bir ışık görür gibi oldu.

Pembe bir şey gördüğünü sandı.

Sonra kuşkonmazlar sakinleşti ve Gumey bir şeyler görüp görmediğini düşündü, emin değildi bundan.

Merakla evden çıktı, etrafa bakındı.

Kuşkonmaz bahçesinin uzak kenanna gidince derin bir iç çekti. Madeleine üzerine o pembe tişörtlerinden birini giymiş, çimenlerin üzerinde oturuyordu. Yan tarafında, yeni kazıldığı belli olan bir toprak yığını üzerinde birkaç tane göztaşı duruyordu. Taşların biraz ötesinde de yeni kullanıldığı belli olan bir kürek vardı. Madeleine sağ eliyle aldığı toprağı taşların kenarlarına atıyordu.

Gumey'i gördü ama bir şey söylemedi.

“Maddie?”

Karısı başını kaldırıp ona baktı ve sonra dudaklarını büzdü. “Ne var? Neler oluyor burada?”

“Horace”

“Horace mı?”

“O korkunç yaratıklardan biri öldürdü onu.”

“Bizim horozu mu?” *

Karısı başını salladı.

“Nasıl bir korkunç yaratık bu peki?”

“Bilmiyorum, sanırım geçen akşam geldiğinde Bruce'un söylediği o yaratıklardan biri. Sansar mı, tilki mi, bilemiyorum. Bizi uyardı, onu dinlemeliydim.”

“Ne zaman oldu bu?”

“Bugün öğleden sonra. Eve geldiğim zaman hayvanlar bava almanın için ambardan çıkarayım dedim. Hava güzeldi. Onları biraz mısır verdim, peşimden eve kadar geldiler. Etrafta dolanıp duruyorlardı. Ben bir şey için eve girdim...” Madeleine durdu, başını iki yana salladı ve “Zavallı daha

dört aylıktı,” diye devam etti. “Ötmesini bile yeni öğreniyordu. Zavallı küçük Horace. Bruce uyardı bizL.dikkatli olun dedi...”

“Onu gömdün mü?”

“Evet,” Madeleine elini uzattı ve taşların yanındaki toprak tümseği düzeltti. “Onun o küçücük bedenini açıkta bırakamazdım herhalde, değil mi?” Sustu, burnunu çekti ve hafifçe boğazını temizledi. “Hayvan belki de tavuklarını sansardan korumaya çalışıyordu, ne dersin?”

Gumey bu konuda ne diyeceğini bilemedi ve “Belki de,” dedi Madeleine toprağı biraz daha düzelttikten sonra çimenlerin üstünden kalktı ve eve girdiler. Güneş batıdaki tepenin arkasına doğru inmeye başlamıştı. Onun karşısındaki tepe sadece birkaç dakika için altın yaldıza bulanmış gibi parladı.

Garip bir akşamdı. Masaya oturup, kalan yemeklerden oluşan sessiz bir akşam yemeğı yediler. Daha sonra Madeleine uzun

odanın diğer ucundaki boş şöminenin yanındaki koltuğa oturdu ve hiç bitmeyen o örgülerinden birini eline alıp bir süre düşündü.

Gumey hemen arkasında bulunan yer ışığını açıp açmamak arasında kaldı. Ona sordu ama Madeleine başını belli belirsiz iki yana salladı, istemediğini belirtti. Gumey ona Winkler’lerin çiftliğine ne zaman gideceğini sormak üzereydi ki, karısı ondan önce davrandı ve ona o sabahki Malcolm Claret görüşmesini sordu.

O sabah mı gitmişti Claret ‘e?

O arada o kadar çok şey olmuştu ki, o anda Gumey, Bronx’a sanki bir hafta önce gitmiş gibi hissetti. Kafasını toplayıp o görüşmeyi hatırlamaya çalıştı. Sonra aklına ilk gelen şeyi söyledi.

“Benim için randevu alırken, Malcolm sana fazla ömrü kalmadığını söyledi mi?” diye sordu.

“Fazla ömrü kalmamış mı? Nasıl yani?”

“Evet, kansermiş ve hastalığın son aşamasındaymış”

“Ve o durumda hâlâ... Aman Tanrım.”

“Ne?”

“Bana doğrudan söylemedi, ama...randevuya gecikmeden gitmen gerektiğini söyledi, bunu hatırlıyorum. Ben o zaman bekleyen çok müşterisi olduğunu düşündüm... Aman Tanrım, şimdi nasıl peki?”

“Genel olarak eskisi gibi görünüyor. Yani çok yaşlanmış, çok zayıflamış gibi duruyor. Fakat aklı başı yerinde...çok açık konuşuyor...”

Bir süre ikisi de konuşmadılar.

Sonra Madeleine, “Yani orada kaldığın sürede onun hastalığını mı konuştunuz?” diye sordu.

“Hayır, aslında adam hastalığım ancak görüşmemizin sonunda açtı bana. Genelde benim hakkımda...yani bizim hakkımızda konuştuk.”

“Yararlı oldu mu konuşma?”

“Sanırım oldu.”

“Senin adına randevu aldığım için hâlâ kızıyor musun bana?”

“Hayır, sonuçla yararlı bir görüşme oldu.” En azından kendü yararlı olduğunu düşünüyordu. Aslında adamın onun üzerindeki etkisini tam olarak açıklayacak halde değildi.

Madeleine bir süre sonra hafifçe gülmüştü ve “Güzel,” diye mırıldandı.

Yine bir süre konuşmadılar, ama Gumey onun WinJder’lere gitme konusunda ne yapacağını merak ediyordu. Madeleine’in ‘bir süre için evden uzaklaşmasının iyi olacağını düşünüyor, bunu istiyordu. Ama bu konuyu sabahleyin de açabilirdi.

Madeleine saat sekizde yattı.

Kısa bir süre sonra Gumey de onu izledi. .

Aslında uykusu yoktu ve kendisini nasıl hissettiği konusunda da pek emin değildi. O gün kafası karışık ve yorulmuştu. Claref in mesajı da onu çok etkilemişti. Çocukluğunun geçtiği Bronx’dan geçişi, eski günleri hatırlaması, Jack Hardvvick’in Cooperstovvn’dan verdiği korkunç haberler ve Madeleine’in horozun ölüşüne üzülməsi kafasını iyice karıştırmış, dengesini bozmuştu - bir başka kayıp da bilinçaltında duruyordu.

Yatak odasına girip soyundu ve karısının yanına uzandı. Onunla konuşacak başka bir konu bulamamış gibi, kolunu yavaşça onun kolunun yanına koydu ve gözlerini kapadı.

Ertesi Sabah

‘ Gurney ertesi sabah duygusal bir kafa karışıklığı içinde uyandı, sanki akşamdan kalma gibiydi.

Bütün güce d   nme le rüya görmek arasında bocalayıp durmuş, rahat uyuyamamı , o gün ya adıkları  tam olarak hatırlamakta zorluk çekmişti. Bir gün önce ya adıkları ndan dolayı kafası hâlâ karı ıktı. Ehi  alıp giyindi, kahvesini alıp kahvaltı masasında Madeleine’e katıldı ve ancak o zaman pencereden dışarıya bakıp havanın açık, g ne li olduğunu fark etti.

Fakat bulutsuz, g ne li hava bile onun bozuk moralini d zet- me  için yeterli olamadı. *

Radyoda güzel bir orkestra müziği çalıyordu. Ama Gurney sabahlan müzik dinlemekten pek ho lanmazdı ve o sabah kendisini zaten pek iyi hissetmedi i için sinirlendi.

Madeleine elindeki açılmış kitabın üzerinden ona bakarak, “Neyin var senin?” diye sordu.

“Kendimi pek iyi hissetmiyorum, kafam kaçık.”

Kansı kitabı birkaç santim a a ıya indirdi ve “Spalter davası mı?” diye sordu.

“Onun da büyük etkisi var tabii.”

Gurney ertesi sabah duygusal bir kafa karışıklığı içinde uyandı, sanki akşamdan kalma gibiydi.

Bütün güce d   nme le rüya görmek arasında bocalayıp durmuş, rahat uyuyamamı , o gün ya adıkları  tam olarak hatırlamakta zorluk çekmişti. Bir gün önce ya adıkları ndan dolayı kafası hâlâ karı ıktı. Du  alıp giyindi, kahvesini alıp kahvaltı masasında Madeleine’e katıldı ve ancak o zaman pencereden dışarıya bakıp havanın açık, g ne li olduğunu fark etti.

Fakat bulutsuz, g ne li hava bile onun bozuk moralini d zet- me  için yeterli olamadı. *

Radyoda güzel bir orkestra müziği çalıyordu. Ama Gurney sabahlan müzik dinlemekten pek ho lanmazdı ve o sabah kendisini zaten pek iyi hissetmedi i için sinirlendi.

Cooperstown’dan ettiği telefonları anlattı ama kesik baştan söz ; etmeye cesaret edemedi. “Lanet olsun, neler olduğumu anlaya-   mıyorum,” diye devam etti. “Ve elimde bu i le ba a çıkmam için j gereken kaynaklar da yok.”

Kansı kitabı kapadı ve “Ba a  ıkman için gereken kaynaklar mı?” diye sordu.

“Yani, aslında neler olduğunu, olanların arkasında kimin olduğunu, bunları neden yaptığını bulamıyoruz.”

Madelcine onun yüzüne baktı ve “Ama senden isteneni yap- | tın, bunu ba ardın, öyle değil mi?” diye sordu.

“Ba ardım mı? Nasıl yani?”

“Kat Spalter’a karşı açılan davayı düşürecek deliller bulduğu- | nu sanıyordum.” \

“Bu doğru.”

“O halde temyizde temize çıkabilecek, değil mi? Amacınız bu değil miydi zaten?”

“Evet,  yleydi.”

“ yle miydi? Nasıl yani?”

“Bana  yle geliyor ki, her şey birbirine giriyor, karışıyor. Bu yeni kundaklama olayları ve ölen insanlar...”

Madeleine, “Polis departmanı da bunlar için kurulmuş zaten, değil mi?” diyerek onun sözünü kesti.

“Polisler ilk soru tırmada o kadar da iyi  alımadılar. Kar-  ılaanda nasıl bir bela olduğunun da sanımın farkında değiller.”

“Sen farkında mısın peki?”

“Pek sanmıyorum.”

“Yani, bu durumda kimse neler olduğunu bilmiyor. Bunu bulmak kimin i i acaba?”

“Resmi olarak polisin.”

Madelcine sanki herkese meydan okuyormu  gibi bir if deyle başını hafifçe yana e di ve, “Resmen, yasal olarak, mantıken ve her şekilde onların görevi elbette,” dedi.

“Haklısın.”

“Haklıyım, ama?”

Gumey sıkıntılı bir ifadeyle ona baktı ve “Ama orada bir yerlerde kaçık bir herif dolaşıp duruyor,” dedi.

“Oralarda dolaşıp duran pek çok kaçık var.”

“Ama bu adam yaklaşık sekiz yaşından beri insan öldürüyor. İnsan öldürmekten zevk alıyor. Ne kadar çok insan öldürürse o kadar mutlu oluyor, neşeleniyor. Birisi onu Cari Spalter’ın üzerine gönderdi ve bu herif şimdi yuvasına dönmek istemiyor.”

Madeleine onun gözlerine baktı. “O halde tehlike artıyor. Geçen gün bana katilin seni arama şansının yüzde bir olduğunu söylemiştin. Ama Cooperstown’daki o korkunç olay bunu değiştiriyor, değil mi?”

“Bir dereceye kadar. Ama ben yine de...”

Karısı, “David, bunu söylemek zorundayım,” diyerek onun jözinü kesti. “Cevabının ne olacağını biliyorum, ama yine de söyleyeceğim işte. Geriye dönme seçeneğin var mı?”

“Soruşturmadan çekilirsem adam yine oralarda bir yerde olacak. Onu yakalama şansı da azalacak.”

“Ama onu aramaktan vazgeçersen belki o da senin peşini bırakır.”

“Onun aklı bu kadar mantıklı çalışmayabilir”

Madeleine endişeli bir ifadeyle ona baktı ve “Onun hakkında *»na anlattıklarına bakılırsa, adam çok zeki. Planlı ve mantıklı hareket ediyor,” dedi.

“Planlı, mantıklı bir katil, öfkesi ile yaşar. Kiralık katillerin garip bir huyu vardır. Onlar insanların çoğunu dehşete düşüren hareketlerle ilgili olarak soğukkanlı ve pratik görünürler, ama motivasyonları hiçbir zaman soğukkanlı ve pratik değildir - bunu yapmak için aldıkları paradan söz etmiyorum burada. Para konusu ikinci derecede kalır. Ben birkaç tetikçi tanıdım, sorguladım ve onların nasıl insanlar olduklarını çok iyi bilim. Onlar çoğunlukla nasıldır, bilir misin? Bu insanlar delilikleri sayesinde

para kazanan öfkeli seri katillerdir. Gerçekten çılgınca bir şey duymak ister misin?”

Madeleine ona meraktan ziyade ihtiyatlı bir ifadeyle baktı, ama Gumey, “Küçüklüğünde Kyla’a, hayatta mutlu olmak için, parasız yapabilecek kadar sevebileceğim bir işin olmalı derdim,” diye devam etti. “Çok sevdiğin bir iş ve sonra da bunu yapmak için sana para verecek birini bulmalısın. Pek çok insan bunu başaramaz. Genelde pilotlar, müzisyenler, aktörler, sanatçılar, sporcular ve diğer bazı meslek sahipleri işlerini severek yaparlar. Bir de tetikçiler işlerinden zevk alırlar. Kiralık katillerin pek de mutlu olabildiklerini söyleyemem. Aslında onların çoğu korkunç bir şekilde ya da cezaevlerinde ölürler. Ama yapabildikleri sürece de işlerini severler. Çoğu sonuçta bazı insani an para alsalar da, almasalar da öldürürler”

Gumey konuşurken acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

“David, ne demek istiyorsun sen?”

Gumey o anda, söylemek istemediklerini de söylemiş olduğunu fark etti. “Şunu demek istiyorum, benim bu noktada bu soruşturmayı bırakıp geriye çekilmem hiçbir işe yaramayacaktır.”

Madeleine sakın kalmak için kendini zorluyor gibiydi. “Çünkü sen artık adamın radar ekranındasın, bunun için mi?”

“Bu da mümkündür.”

Karısı sinirlenmeye başlamıştı. “Bütün bunların nedeni şu kahrolası *Kriminal Tartışmalar* programı,” diye söylendi. “Binc- her senin adımı kullandı, seni Hardwick’e bağladı. O salak Brian Bork yarattı sorunu. Bundan kurtulmak istiyor. Senin vakadan çekildiğini açıklaması gerekiyor.”

“Bu noktada bunu fark edeceğinden emin değilim.”

“Ne diyorsun sen? Yani kendini - bir kez daha - deli bir katilin önüne atmayı başardın, öyle mi? Yani artık onunla karşılaşana kadar beklemekten başka yapabileceğin bir şey yok mu?”

“Ben de bundan kaçınmaya çalışıyorum — yani o bana ulaşmadan önce ben ona ulaşmalıyım.”

“Nasıl olacak bu?”

“Onun hakkında mümkün olan her şeyi, öğrenmem lazım. Bunu yapabilirsem, o benim hareketlerimi önceden tahmin edemeden, ben onun ne yapacağını tahmin edebilirim.”

“Mesele bu yani, öyle mi? *Konu sen ve o.*”

“Nasıl yani?”

“İkiniz karşı karşıyasınız. Yine o her zamanki ölüm-kalım oyunlarından birini oynamıyorsunuz. Malcolm’u görmeni bunun için istemiştin.”

Gumey vücudunun uyşur gibi olduğunu hissediyordu. “Bu kez aynı şey değil,” diyerek yüzünü buruşturdu. “Onun karşısında olan sadece ben değilin. Benim tarafında olan başka insanlar da var.”

“Yaa, öyle mi? Kimmiş onlar? Seni bu pisliğin içine çeken Jack Hardwick mi? Soruşturmanla hatalarını ortaya çıkarmaya başladığın eyalet polisi mi? Dostların ve müttefiklerin onlar mı?” Madeleine durdu, başını iki yana salladı ve sonra, “Bütün dünya senin yanında olsa bile fark etmez artık,” diye devam etti. “Bu olayda onun karşısında yine sen olacaksın. Sonuçta olacak bu. yine sen o karşı karşıyasınız.”

Gumey sesini çıkarmadı, dudaklarını büzerek onun yüzüne baktı.

Madeleine arkasına yaslandı, bir süre ona baktı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi doğruldu ve “Şu anda bir şey düşündüm,” dedi.

“Ne düşündün?”

“Sen aslında New York Polis Departmanı için çalışmadın, değil mi? Yani kendini onların bir elemanı, teşkilatın bir aleti olarak görmedin. Sen teşkilatı senin aletin olarak gördün - amaçlarına ulaşmak için, istediğin zaman istediğin gibi kullanabileceğin bir alet olarak gördün onu.”

“Benim amaçlarım onların da amacıydı. Kötü adamları yakalamak, deliller bulmak, onları içeri tıkmak ortak amacımızdı”

Madeleine derin bir nefes aldı ve sanki onu duymamış gibi, Teşkilat senin için sadece bir destektir,” diye devam etti. “Gerçek mücadele her zaman seninle kötü adam arasındaydı. *Sen ve kötü adam* hep mücadele halindeydiniz. Sen teşkilatın kaynaklarını bazen kullandın, bazen de kullanmadın. Ama bunu her zaman kendi kavgan, mücadelen olarak gördün.”

Gurney sözünü kesmeden dinledi karısını. Madeleine belki de haklıydı. Belki de olaylara yaklaşımı kendi görüş açısına göre çok sınırlıydı, kısıtlıydı. Belki bu büyük bir sorundu, ama olmayabilirdi de. Belki de beyin kimyasının doğal ürünüydü, artık kontrol edemeyeceği bir şeydi. Ama ne olursa olsun, bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu. Konudan bıkmış gibi derin bir iç çekti.

Bundan sonra ne yapacağı konusunda da emin değildi.

Ama sonuçta eline bir şey geçmeyecek olsa bile, bir şeyler yapması gerekiyordu.

Birden Adonis Angelidis’i aramaya karar verdi.

41.Bölüm

Uyarıcı Bir Hikaye

Gumey adamın verdiği numarayı aradığında, Angelidis hemen cevap verdi. Gumcy ona gelişen olayları kısaca anlatıp, ikisinin de yararına olabilecek bazı konular olduğunu söyleyince, iki saat sonra Aegean Odyssey’de buluşmaya karar verdiler.

Gumey, Madcleine’in güvenli bir şekilde Buck Ridge’deki Winkler çiftliğine gittiğini görmeden evden çıkmak istemedi ve onu yatak odasında eşyalarını büyük bir naylon torbaya koyarken görünce sevindi.

Madeleine lastik spor ayakkabılarının içine çoraplarını koyarken, “Tavukların yeterince yemleri ve sulan var, bu konuda endişen olmasın,” diye konuştu. “Ama sabahleyin onlara biraz kesilmiş çilek verebilirsin herhalde, değil mi?”

Gumey dalgın bir ifadeyle, “Elbette,” diye cevap verdi. Aslında onun, Winkler’lerin panayıra katılma işlerine kanşması pek de hoşuna gitmiyordu. Bu tür işleri rasgele ortaya çıkan can sıkıcı şeyler olarak görüyordu. Bu can sıkıcı bir işti, çünkü WinklerTen pek sevmezdi ve şimdi de bir hafta boyunca karısını bedava bir alpaka çobanı gibi kullanacaklarını düşününce daha çok sinirleniyordu. Ama diğer yandan, Madeleine bir süre için güvenli bir yerde, emin ellerde olacaktı. Ayrıca hayvanlarla olmaktan keyif alıyor, onlarla oyalanıyordu.

Gumey bunları düşünürken başını kaldırdı ve Madeleine’in nank, anlaşılması güç bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

Kansının yüzündeki ifade onu yumuşattı ve gülümsemesini sağladı.

Maddeme, “Seni seviyorum ,” dedi. “Lütfen dikkatli ol.” Kollarını uzatıp birbirlerini kucakladılar ve hiçbir şey söylemelerine gerek kalmadan, bir süre öylece sarıldılar.

Gumey Long Falls’a vardığında restoranın bulunduğu blok tenhaydı. Restoran ise daha önce gördüğünden bile daha boştu. İçerde sadece ifadesiz yüzlü, iriyan bir garson vardı. Masalarda yemek yiyen ya da loş barda içki için hiç kimseyi göremedi. Ama bu doğaldı, saat on buçuğa geliyordu ve Aegean Odyssey’de kahvaltı servisi yapılmadığı belliydi. Restoranı o sabah saatlerinde büyük olasılıkla Angelidis için açmış olacaktı.

Garson Gumey’i alıp barın önünden, üzerinde iki tuvalet ve iki kapının bulunduğu loş bir holden geçirdi ve kalın bir çelik kapıya getirdi. Sonra omzuyla yüklendi ve kapı gıcırdayarak açıldı. Garson kapı önünde kenara çekildi ve Gumey’e duvarları renkli bahçeyi gösterdi.

Bahçenin genişliği binanın genişliği kadar, yaklaşık on beş metre, boyu ise en azından bunun iki katı kadardı. Bahçenin kırmızı tuğla duvarlarının sonunda çift kanatlı büyük bir kapı görünüyordu. Açık kapıların dışında nehir, yürüyüş yolu ve Willow Rest’in biçilmiş çimleri göze çarpıyordu. Mezarlık buradan da aynen atışın yapıldığı bina kadar net görünüyordu, ama bakış açısı farklıydı.

Bahçede çimli patikalar, sebze ve çeşitli ot yatakları vardı. Garson ona küçük bir masa ile iki demir sandalyenin bulunduğu gölge bir köşeyi gösterdi. Sandalyelerden birinde Adonis Angelidis oturuyordu.

Gumey masaya doğru yaklaşınca Angelidis başıyla boş sandalyeyi gösterdi ve “Lütfen otur,” dedi.

O sırada başka bir garson bir tepsi getirip masaya bıraktı. Tepside iki fincan kahve, iki içki kadehi ve yandan fazlası dolu, bir Yunan içkisi olan uzo şişesi vardı.

Angelidis kedi hırlamasını andıran alçak ve boğuk bir sesle, “Sat kahve seversin, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Uzo ile içersen belki daha çok beğenilsin. Şekerden daha iyidir.”

“Belki biraz denerim ”

“Buraya rahat geldin, değil mi?”

“Evet, sorun yoktu.”

Angelidis başını salladı ve “Hava bugün çok güzel,” dedi.

“Bahçe de çok güzel.”

Angelidis oturduğu yerde hafifçe kımıldadı ve “Evet, etrafta taze sanınsak, nane, oregan kokulan var, çok güzel. Pekala, se nin için ne yapabilirim?”

Gumey kahve fincanını önüne çekip, düşünceli bir ifadeyle bir yudum aldı. Walnut Crossing’den gelirken bu adamla konuşmaya nasıl başlayacağını düşünmüş, planlamıştı, ama o anda, Amerika’nın en zeki gangsterlerinden biri olduğunu tahmin ettiği Angelidis karşısında planladığı konuşma tarzının zayıf kalabileceğini düşündü. Fakat yine de deneyebilirdi bunu. İnsan bazen böyle rasgele konuşabilirdi.

“Bana gelen bir haberin seni de ilgilendirebileceğini düşündüm.”

Angelidis biraz meraklanmış gibi onun yüzüne baktı.

Gumey, “Bunlar sadece söylenti,” diye ekledi.

“Tabii, olabilir.”

“Organize Suçlar Birimi hakkında bir bilgi bu.”

“Pis herifler. Onların hiç prensibi yoktur.”

Gumey kahvesinden bir yudum daha aldı ve “Bana gelen habere göre, Spaite cinayetini senin üstüne yıkmaya çalışıyorlarmış,” dedi.

“Car/ olayını mı? Ne demek istediğini anladın mı şimdi? Pislilik herifler. Carl’ı neden kaybetmek isteyeyim ki? Sana söyledim, onu ben oğlum gibi severdim. Neden böyle bir şey yapayım? iğrenç bir şey bu.” Angelidis sinirlendi ve boksör ellerine benzeyen iri ellerini sıkıp yumruk yaptı.

“Onların uydurduğu senaryoya göre, sen Cari ile kavga etmiş- * sin ve sonuçta...”

“Lanet olsun. Saçmalık bu.”

“Dediğim gibi, bir senaryo uyduruyorlar...”

“Lanet olsun, senaryo da ne demek oluyor?”

“Yani böyle bir hikaye uyduruyorlar.”

“İşte, uyduruyorlar, değil mi? Pislilik sürüngeleler.”

“Onların uydurduğu hikayeye göre, sen Cari ile kavga etmiş, onu öldürtmek için Şişman Gus’ı tutmuş, sonra da izini örtmek için onu da öldürtmüş - belki de bunu kendin yapmışsın.”

“Ben mi? Yani onun kafasına çivileri ben mi çakmışım?”

“Ben sana sadece duyduklarımı anlatıyorum.”

Angelidis sandalyesinde doğruldu, öfkeli gözlerinde zeka pırlantıları belirdi ve “Nerden geldi bu haber sana?” diye sordu. “Cinayeti senin üzerine yıkmak planı mı?”

“Evet, Organize Suçlar Birimi’nden mi geldi?”

Gumey onun konuşma tarzından kuşkulandı, Angelidis’in Birim içerisinde bile adamı olabiliyordu. Ve bu polis önemli gelişmelerden haberdar olabilecek pozisyonda olabiliyordu.

“Ben böyle duymadım, yani haber oradan çıkmamış. Sanırım sana komplo hazırlayanlar o polisler değil. Gayri resmi bir haber kaynağı. Senden hoşlanmayan bazı kişiler de yaymış olabilir bu haberi. Böyle binleri geliyor mu aklına?”

Angelidis ona bir süre cevap vermedi. Dişlerini gıcırdattı ve ı sonra sakın bir ses tonuyla, “Sen Walnut’tan buraya kadar bana bu haberi vermek için mi geldin yani?” diye sordu.

“Önemli bir haber daha var. Tetikçinin kim olduğunu öğrendim.

Angelidis bu kez birden gerildi ve hiç kılmıdamadan bekledi. Gumey bir süre onun yüzüne baktı ve sonra, “Petros Pani- kos,” dedi.

Bunu duyunca Angelidis’in gözlerinde bir şeyler değişir gibi oldu. Gumey’in tahminine göre, adam sanki korkusunu belli etmemeye çalışıyor gibiydi. “Nerden biliyorsun bunu?” diye sordu.

Gumey başını iki yana salladı ve hafifçe gülümsedi. “Bunu nasıl öğrendiğini söylemesem daha iyi olur.”

Angelidis, Gumey’in gelişinden beri ilk kez olarak bahçede etrafına, duvarlara baktı ve gözleri, açık kapılardan görünen nehre ve mezarlığa takılıp kaldı. uBunu bana neden söyledin şimdi?”

“Bu konuda bana yardımcı olabileceğini düşündüm.”

“Nasıl yardım edeceğim sana peki?”

“Ben Panikos’u bulup yakalamak istiyorum. Bizimle anlaşmak için, Spalter olayında kendisini kimin tuttuğunu söyleyebilir diye düşündüm. Tetikçi sen olmadığna göre, Organize Suçlar Birimi de cehennemde gidebilir. Bunu sen de istersin, değil mi?”

Adam kalın kollarını masaya koydu ve başını iki yana salladı. “Sorun nedir, Angelidis?”

Angelidis sinirli bir ifadeyle bir kahkaha attı ve “Sorun mu?” diye sordu. “O adamı yakalama konusunu basit görüyorsun. Asla yapamazsın bunu. Sen kiminle uğraştığını hiç bilmiyorsun.”

Gumey avuçlarını açtı ve omuz silkti. “Belki daha fazla bilgiye ihtiyacım var.”

“Evet, daha pek çok şey bilmen gerekiyor,”

“O halde bilmediklerimi sen söyle bana.”

“Nasıl yani?”

“Örneğin Panikos’un çalışma tarzı hakkında bildiklerini.”

“O kaçık, insanları çoğu zaman başlarından vurur. Çoğunlukla da sağ gözlerinden. Bazen parçalar onları, bazen de yakar.” “Anlaşmalarını nasıl yapar peki? Bunlar nasıl ayarlanır?”

“Bir aracı yardımıyla”

“Yani Şişman Gus gibi biri mi?”

“Evcil, en iyi aracısı Şişman Gus’tu. Dünyanın her yerinde ona ‘ aracılık eden birkaç adamı vardır. Anlaşmaları onlar yaparlar, parayı alıp ona gönderirler”

“Talimatları o adamlardan mı alır?”

talimatlar mı?” Angelidis ona baktı ve bir kahkaha attı. “

kaçık sadece kurbanın adını, cinayet için gerekli tarihi ve parayı

alır, gerisini kendisi ayarlar.”

“Nasıl yani? Pek anlayamadım galiba.”

“Bunda anlamayacak ne var? Diyelim ki, sen birinin temizlenmesini istiyorsun. Bunun için Peter Pan’a ödenmesi gereken

parayı ödersin. Hedef yok edilir, iş biter, hepsi bu kadar. Hedefin

nasıl yok edileceği konusu Peter’ın işidir. Adam kimseden talimat filan almaz.”

“Pekala, anlayamadığım konu şu. Şişman Gus’ın kafasına çakılan çiviler - bu da anlaşmanın bir parçası olabilir mi?”

Gumey’in bu sorusu Angelidis’i ilgilendirmiş gibiydi. Adam bir an düşündü ve sonra, “Hayır...hayırdiyerek başını iki yana salladı. “O çivi meselesi anlaşmanın bir parçası olamaz. Tetikçi Peter ise olmaz bu.”

“Yani o katil bunu müşterinin işi olarak değil, kendi arzusuyla yapmıştır, öyle mi diyorsun?”

“Sana söylüyorum işte, o adam emir almaz - sadece kurbanın adıyla, kendisine ödenen parayı alır, o kadar.”

“Yani, bu durumda Gus’ın kafasına çaktığı o Çiviler kendi fikri miydi diyorsun?”

“Anlamıyor musun sen beni? O adam emir almaz diyorum sana.”

“O halde neden böyle korkunç bir işe girişti?”

“Linet olsun, ne bileyim ben. Sorun da burada. Panikos ve Gunkos’u tanıyanlar için anlaşılacak bir şey değil bu.”

“Panikos, Gurikos’un kendisine zarar verecek bir şey bilmesinden, konuşmasından, ya da konuşmuş olabileceğinden korkmaz mıydı?”

“Burada anlamın gereken bir şey var. Gus, iki yıl yatıp çıkabilecekken, Attica kodesinde kahrolası on iki yıl boyunca yattı. Yapacağı sadece bir isim vermektir, ama bunu yapmadı. Ve adam ona dokunamazdı bile. Bunun bir karşılığı olmayacaktı. O halde bunun nedeni korku değildi. Neydi biliyor musun?”

Gumey daha önce de buna benzer hikayeler duymuştu ve onun ne diyeceğini biliyordu. “Prensipler, değil mi?”

“Evet, işte Gus o lanet prensipler yüzünden yapmadı bunu. Erkekçe davrandı”

Gumey başını salladı ve “Beni şaşırtan da bu,” diye söylen- di. “O zaman Panikos neden bu korkunç işi yaptı? Bunun hiçbir mantığı yok.”

“Sana söyledim, bu işin hiçbir mantığı yok. Gus İsviçre gibi bir adamdı, hep sessizdi. Hiçbir konuda, hiç kimseyle konuşmazdı . Onun bu huyunu herkes bilir, herkes de ona saygı gösterirdi.

Onun başarısının sim prensipleriymi.”

“Pekala, Gus kaya gibi bir adamdı. Ya Panikos için ne diyeceksin?”

“Peter nu? Peter...özeldir Sadece olanaksız gibi görünen işleri alır. Çok kararlıdır ve işinde her zaman başarılı olur.”

“Ama yine de...?”

“Yine de ne?”

“Sesinde bir tereddüt, bir şüphe ifadesi sezer gibi oldum da” Angelidis birkaç saniye düşündü ve sonra, “Şüphe mi?” diye devam etti. “Peter... sadece çok zor durumlarda kullanılır.”

“Neden?”

“Çünkü onun yetenekleriyle beraber... bazı risklerde vardır.”

“Ne gibi riskler bunlar?”

Angelidis sanki bir gün önce uzoyu fazla kaçırmış da midesi bulanıyormuş gibi, yüzünü buruşturdu ve “KGB bir zamanlar insanları yemeklerine radyoaktif zehir katarak öldürdü,” diye devam

etb. “Son derece etkili bir yöntemdi bu. Ama o lanet şeyi kullanır- I keo çok dikkatli olmak gerekir. Peter da onun gibi bir şeydir işte “

“Panikos o kadar korkunç bir adam mı?”

“Onun yanlış tarafında durmak bile tehlikeli olabilir.**

Gumey adamın bu söylediğini bir an düşündü ve çılgın bir katilin yanlış tarafında durmanın tehlikeli olabileceği fikrine gülmek istedi. İçini çekti ve Angelidis’in yüzüne baktı. “Onun T kundaklama yaparak yangın çıkarmaktan zevk aldığını duydun (mu peki?”

“Öyle bir şeyler duymuştum. Onun böyle şeyler yaptığını da hesaba katmak gerekir. Yani bu nedenle senin gerçekleri anladı- | ğını pek sanmıyorum.”

“Ben de uzun yıllar süren meslek hayatımda zor insanlar gürdüm, Angelidis.”

“Zor insanlar gördün demek ha Çok komiksin. Sana Peter’ı ilgili bir hikaye anlatayım da zor ne demek anla...” Angelidis öne doğru eğildi, avuçlarını açıp masanın üzerine koydu ve “Bir zamanlar birbirine yakın iki kasaba ve ikisinde de güçlü birer adam vardı,” diye devam etti. “Bu iki güçlü adam bazı şeyleri paylaşma konusunda mücadele halindeydiler ve kasabalar büyüdükçe kavgaları da büyüdü. Bir süre sonra asla anlaşamayacaklarını anladılar. Bu durumda, biri diğerini yok etmeye karar verdi ve bu iş için Peter’ı tutmayı düşündü. Peter o zamanlar bu işe daha yeni başlıyordu...”

Gumey, “Yani kiralık katil olarak çalışmaya mı?” diye sordu.

“Evet, çok yeniydi bu işte. Ama temiz, hızlı, sorunsuz çalışıyordu. Parasını almak için kendisini tutan adamın ofisine gitti, ama adam o anda ona nakit sorunu olduğunu, ödemeyi o anda yapamayacağını söyledi. Peter parasını hemen almak istiyordu, sinirlenmeye başladığını söyledi, ama güçlü adam onun yüzüne bakarak güldü. Peter o zaman bir an bile düşünmedi, o anda vurdu adamı.”

Gumey omuz silkti ve “Bir kiralık katili sinirlendirmeye gelmez,” dedi.

Angelidis, “Doğru, onları sinirlendirmeye gelmez,” diyerek sıttı. “Ama hikaye orada bitmedi, Peter adamın evine gitti, karısı ve iki çocuğunu da öldürdü. Sonra kasaba sokaklarında dolaştı, adamın erkek kardeşini, beş kuzenini, onların kanlarını, tüm lanet aileyi vurdu, yok etti. Yirmi bir kişi öldürdü ve hepsini de başından vurdu.”

“Korkunç bir tepki bu.”

Angelidis altın kaplama dişlerini göstererek yine sıttı. Sonra adeta nara atar gibi, sinir bozucu bir tarzda bir kahkaha attı.

“Evet, korkunç bir tepki, değil mi? Sen garip bir adamsın, Gumey. Bu ‘korkunç tepki’ lafın çok hoşuma gitti doğrusu. Hiç unutmayacağım bu sözünü.”

“Evet, ama bu işi yaparken biraz da şanslıymış gibi geldi bana, öyle değil mi?”

“Nasıl yani? Neden şanslıymış?”

“Yani, parasını hemen alamadığı için bu kadar çok insan öldürdükten sonra, potansiyel müşteriler onu tutmaya korkacaklardı diye düşündüm ben. İnsanlar daha mantıklı, daha az alıngan bir kiralık katil bulabilirlerdi.”

“Daha az alıngan mı? Tanrım, ne laflar buluyorsun sen böyle, Gumey? Bu da güzel bir kelime doğrusu. Ama senin anlamadığın bir şey var, Peter’ın özel bir avantajı var. Onun eşi yoktur.”

“Nasıl oluyor bu?”

“Peter olanaksız işleri alır. Diğer bazı kiralık katiller bir işin çok riskli olduğunu, hedefin çok iyi korunduğunu söyler ve çeşitli bahanelerle bazı işleri almak istemezler. İşte Peter o zaman devreye girer. Ne demek istediğini anlıyorsun, değil mi?”

O eşsiz bir tetikçidir. İşi onda dokuz tamamlar. Ama mesele şu kL.işin yanında aynı zamanda başka katliamlar olma olasılığı güçlüdür.”

Gumey adamın kullandığı kelimelere gülmemek için güç tuttu kendini. Ciddi bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve “Bana bir örnek verebilir misin?” diye sordu.

“Örnek mi istiyorsan? Pekala, sana bir örnek verebilirim. Bir gün ona bir adamı temizleme işi verdiler, hedef belirli bir günde Yunan adaları arasında çalışan bir feribota binecekti, ama Peter hedefi tanııyordu. O zaman ne yaptı? Feribota bomba koyup batırdı ve yaklaşık yüz kişiyi öldürdü. İşte paralel bir katliamdı bu. Ama sana bir şey daha söyleyeyim. Mesele sadece işin yanında başka insanları öldürmesi de değil. Adam yangınla, patlama- lar çok seviyor.”

Gumey’in merak ettiği şeyler vardı. Spalter*ın öldürülmesi için neden Panikos’u seçmişlerdi acaba? Carl’ın öldürülmesi neden çok zor, olanaksız bir suikast olarak görülmüştü?

Gumey bunu düşünürken Angelidis, “Sana bir şey daha söyleyeyim,” diye konuştu. “Orada bulunanların hâlâ konuştuğun bir konu bu. Duymaya hazır mısın? Küçük Peter kasabada dolaşp aile bireylerini öldürürken, bir yandan da ne yapıyordu dersin?” Adam sustu, heyecanlı bir ifadeyle Gumey’e baktı. “Tahmin et bakalım.”

Gumey başını iki yana salladı ve “Ben böyle konularda tahminde bulunmam,” dedi.

“önemli değil, zaten tahmin edemezdin...” Angelidis biraz öne eğildi ve “Kaçık herif şarkı söylüyordu,” dedi.

Gumey restoran bahçesinden çıkmadan önce, arka duvardaki açık kapılardan bir kez daha dışarıya baktı. Spaiter aile mezarlığı buradan da çok net görünüyordu ve görüşü engelleyen herhangi bir sokak lambası da yoktu.

Dışarıya bakarken, Angelidis’in sıkıntılıymış gibi, parmakla- nyla masa üzerinde tempo tuttuğunu duydu.

Oradan uzaklaşmadan önce birden Angelidis’e döndü ve “Buradan Willow Rest’e baktığında Carl’ı düşündüğün oluyor mu?” diye sordu.

“Elbette, onu düşünüyorum.”

Gumey onun tempo tutan parmaklarına baktı ve “Kiralık katil-

lin Panikos olduğunu bilince, onu tutanın kim olduğu konusunda bir şeyler düşünüyor musun?” diye sordu.

“Elbette ” Adam tempo tutmayı bıraktı ve “Onu tutan kişinin de bu işleri bilen biri olduğu belli,” diye cevap verdi. “Telefon rehberinde Panikos’un numarasını bulup, adamı arayarak, ‘Hey sana verecek bir işim var,’ diyemezsin. Bu işler böyle yürümez”

Gumey başını salladı ve kendi kendine konuşur gibi, “Elbette, onunla nasıl temasa geçileceğini bilen çok az insan var,” diye mınkılandı.

“Dünyada Peter’a aracılık eden belki yarım düzine adam vardır. Bu adamları tanımak için çok iyi bir pozisyonda olmak gerekir ” Gumey bir süre konuşmadan onun yüzüne baktı ve “Kay Spaiter öyle iyi bir pozisyonda olabilir mi sence?” diye sordu.

Angelidis birden şaşkınlıkla ona baktı, ama cevap vermedi ve sadece omuz silkti.

Gumey gitmek üzere döndü ama Angelidis’e son bir soru daha sormak istedi.

“O kaçık ne şarkısı söylüyordu?”

Angelidis şaşkın gözlerle baktı ona.

“Panikos, o insanları öldürürken ne şarkısı söylüyordu?”

“Haa, evet. Bir çocuk şarkısı söylüyormuş. Ya da bir şiir” “Söylediği çocuk şarkısının adını biliyor musun peki?” “Nerden bileyim! Ama söylediklerine göre, içinde güller, çiçekler olan bir şeymiş.”

“Yani o canı etrafta dolaşp insanların kafalarına kurşun sıkarken, bir yandan da çiçekli çocuk şarkı lar mı söylüyormuş?” “Evet, aynen öyle. Melek gibi gülümsüyor ve kız sesi gibi ince sesiyle öyle şarttılar söylüyormuş. Bunu duyan insanlar asla unutmamışlar onu...” Angelidis bir an sustu, sonra, “Sana onun hakkında bilmen gereken bir şey daha söyleyeyim,” diye devam etti. “O herifin içinde iki kişilik var. Biri - her konuda kararlı, diğeriyse lam bir zırdeli.”

42.Bölüm

Kayıp Baş

Guraey, Long Falls'dan Walnut Crossing'e dönerken, yolda gördüğü ilk benzin istasyonuna girdi - benzin ve kahve alacak (Aegean Odyssey'deki kahveden ancak bir iki yudum almıştı) ve Jonah Spalter'a bir e-posta daha gönderecekti, önce e-postayı göndermeye karar verdi.

Daha önce gönderdiği iletinin tarzına baktı ve bu seferki mesajı biraz daha sert, huzur bozucu, biraz daha zor anlaşılır ve daha acılmış gibi yazdı. Mesajı normal bir e-postadan daha çok, rahatsız edici bir haber gibiydi:

Yeni bilgiler geliyor, bir yozlaşma söz konusu olabilir. Yeni dava ve huzur bozucu yeni soruşturma açılacak gibi görünüyor. Aile dinamikleri ana mesele olabilir mi? Ya da PARA AKIŞIYLA ilgi• li bir durum? CyberCath finansal baskısının soruşturmada rolü ne? Açık görüşme için en kısa zamanda irtibat kuralım.

Mesajı iki kez okudu. Eğer bu ifadelerin belirsizliği Jonah'tan haber almaşım sağlayamazsa, başka ne yapabilirdi, bilemiyordu. Sonra benzincideki küçük büfeye girip kahveyle bir çörek aldı ama çörek bayat ve sertti. Fakat çok açtı ve zor da olsa yedi. Kahve ise tazeydi ve onu kendine getirdi, kafasını toplamasına yardımcı oldu.

Benzin pompasına yanaşmak üzereyken, birden hatırladı, Mick Klemper ile Riverside Alışveriş Merkezindeki buluşması ve Long Falls güvenlik kamerası videosunun posta kutusuna gelişini hâlâ Hardvvick'e söylememişti. Bunu hemen yapmalıydı.

Hardwick'in telefonu telesekretere yönlendirilmişti ve Gur- ney de ona mesaj bıraktı. "Jack, Klemper'la ilgili söyleyeceklerim var. Konuyla ilgili onunla görüştüm, başının derde girebileceğini belirttim ve kayıp video posta kutuma geliverdi. Adam düşüşünü yavaşlatmak istiyor olabilir, bunu görüşelim. Sen de videoyu görmelisin. Tank ifadeleriyle fazla tutarsızlık yok, ama görmeye değer. Hemen dön bana."

0 sırada, şimdiye kadar ihmal ettiği başka bir şey geldi aklına - dört kameralı gözetleme sisteminde, özellikle doğu ve batı yönlerini gözetleyen kamera videolarını da seyretmeliydi, çünkü binaya yaklaşan ya da oradan uzaklaşan insanlar o kameralardan görülecekti. Bunu hatırlayınca, yeni ipuçları yakalayabileceğini düşündü ve evine dönerken yolda hız sınırını biraz aştı.

Fakat eve vardığında Madeleine'in arabasını hâlâ orada görünce şaşırdı. O sabah Long Falls'a giderken, onun da hemen arkasından evden ayrılp Wmkler'lerin çiftliğine gideceğini düşünmüştü.

Meraklı bir ifadeyle içeriye girince, karısını mutfakta bulaşık yıkarken buldu.

Gumey biraz da sinirlenmiş gibi bir ses tonuyla, "Sen hâlâ ne yapıyorsun burada?" diye sordu. Ama Madcleine onu umursamadı.

"Sen gittikten biraz sonra, arabama binmek üzereydim ki, küçük arabasıyla Mena geldi."

"Mena mı? O da kim?"

"Yoga Kulübü'ndeki arkadaşım. Hatırlarsan, onunla yemek yemiştin."

"Haa, şu Mena."

"Evet, o Mena işte - kaç tane Mena tanıyoruz ki biz?"

"Doğru, haklısın. Ee, neden gelmiş peki?"

**Şey, bahçesinden topladığı sebzeleri getirmiş bize. Kilere I bakabilir misin; bir sürü salatalık, sarımsak, domates, biber var "

"Sana inanıyorum, bu yüzden bakmama gerek yok - Ama bu dediğin birkaç saat önceydi, sen hâlâ buralarda..."

"Mena birkaç saat önce geldi tamam, ama ancak kırk beş dakika kadar önce gitti buradan."

"Tanım!"

"Mena konuşmayı çok sever. Bize akşam yemeğine kaldığı | zaman da dikkatini çekmiş olmalı. Fakat hayatında pek çok ailevi sorunu oldu. Onları anlatınca rahatlıyor kadıncağz. Bu sabah da konuşma ihtiyacı duyduğunu anlayınca sözünü kesmeden dinledim onu."

"Neymiş sorunları?"

"Aman Tanım. Neler yok ki... Alzheimer hastası olan ebeveyn, uyuşturucu satıcısı ve hapiste olan bir erkek kardeş, psikiyatrik sorunları olan yeğenler, kuzenler...ne ararsan var kadında.

Bunları dinlemek ister misin?"

"Pek sanmıyorum."

"Her neyse, ona yemek verdim, çay yaptım. Bulaşıkları da i sana bırakmak istemedim ve şimdi de gördüğün gibi onları yıkıyordum. Senden ne haber? Sanki bir şeyler yapmak ister gibi, biraz telaşlı görünüyorsun."

“Şey...bcn de Long Falls güvenlik kameralarının videolarını gözden geçirmeyi düşünüyordum.”

“Güvenlik videolar mı? Aman Tanrım, az kalsın unutuyordum. Jack Hardwick dün akşam RAM-TV’ye çıkmış, bunu bili- yor muydun?”

“Jack *nereye* çıkmış dedin?”

“RAM-TV’ye çıkmış. Brian Bork’un şu korkunç *Kriminal Tartışmalar* adlı programına katılmış.” ,

“Sen nerden...?”

“Bir saat önce Kyle aradı ve senin o programı seyredip etmediğini sordu.”

“Ben Hardwick’le en son olarak dün öğle saatlerinde konuştum, Cooperstovvn’dan aradı beni, ama böyle bir planı olduğunu söylemedi...”

Madeleine, “İstersen bir bak,” diyerek sözünü kesti. “Program onların web sitesinde, arşiv bölümünde duruyor.”

“Sen seyrettin mi peki?”

“Mena gittikten sonra kısaca bir göz attım. Kyle onu hemen izlememiz gerektiğini söylemişti.”

“Neden...bir sorun mu varmış?”

Madeleine ona çalışma odasını işaret etti ve “Bilgisayarda RAM vweb sitesi açık,” dedi. “İstersen programı izle ve sorun olup olmadığını bana sen söyle.” Bunu söylerken yüzünü hafifçe buruşturduğuna göre, kendisi bu konuda kararını vermiş görünüyordu.

Gumcy hemen çalışma odasına gitti, bilgisayarın başına oturdu ve saçları briyantınlı Brian Bork’u ekrana getirdi.

Kriminal Tartışmalar programının yöneticisi küçük masanın iki yanındaki sandalyelerden birine oturmuş, çok önemli şeyler söyleyecekmiş gibi, hafifçe öne doğru eğilmişti. Karşısındaki ikinci sandalye boştu.

Adam kameraya baktı ve “İyi akşamlar dostlarım,” diye konuştu. “Gerçek bir hayat dramı olan *Kriminal Tartışmalar* programına hoş geldiniz. Bu akşam, birkaç gün önce Kriminal Soruşturma Bürosu’na yaptığı saldırıyla bizleri şaşırtan tartışmalı avukat Lex Bincher’ı tekrar karşınıza çıkarmayı planlamıştık. Kocasını öldürdüğü için mahkum olan Kay Spalter’ın suçsuz olduğunu, soruşturmasında hatalar yapıldığını bize anlatacaktı. O günden sonra, bu heyecanlı olayda şoke edici gelişmeler yaşandı. Bunların sonuncusu Cooperstown, New York’ta karmaşa yaratan bir trajedi oldu. Bu olayda kundaklama, çok sayıda cinayet ve bu akşam bizimle beraber olmasını beklediğimiz Lex Bincher’ın

aniden, meşum bir şekilde ortadan kaybolması var. Bu akşam Lex Bincher yerine, onunla çalışmakta olan özel dedektif Jack > Hardvick’i misafir edecek, onu dinleyeceğiz. Dedektif Hani- j wick bize Albany’deki RAM-TV stüdyolarından katılacak...” « Ekranda bir bölünme oldu, aynı stüdyo ortamında, Bork sol- ı da, Hardwick sağda göründü. Hardwick o her zamanki siyah polo gömleklerinden birini giymiş, sakın görünüyordu, ama Gumey onun öfkeliyle bile böyle görünmeye çalıştığını biliyordu. Jack Hardwick Cooperstown’da olanlara ve Bork ile RAM-TV’ye çok sinirlendiği halde, bu hissini gizlemeyi başarmıştı.

Gumey onun neden nefret ettiği bir medya kanalında herkesin |

karşısına çıktığını merak etti

Bork, “Her şeyden önce, davetimizi bu kadar sıkışık bir dönemde hemen kabul ettiğin için teşekkür ederiz, Dedektif” diye

devam etti. “Anladığım kadarıyla, Otsego Gölü’ndeki o korkunç |

olayın yaşandığı yerden yeni geldin, değil mi?”

“Evet, öyle oldu.”

“Bize bu konuda bilgi verebilir misin acaba?”

“Elbette, göl kıyısında üç ev yandı. İki çocuk olmak üzere ¹ alı kişi öldü. Yedinci kurban ise gölde, küçük bir iskelenin altında bulundu.”

“Bu son kurbanın kimliği saptanabildi mi peki?”

Hardwick ifadesiz bir yüzle kameraya baktı ve “Bu biraz za-

man alabilir,” diye cevap verdi. “Kurbanın başı kayıp.”

“*Başı kayıp mı dedin?*”

“Evet, aynen öyle söyledim.”

“Yani katil kurbanın başını mı kesmiş? Aman Tanrım! Bu kayıp başın ne olduğu konusunda bir bilgi var mı peki?”

“Katil belki de bir yere sakladı onu. Bir yere atmış da olabilir

Belki de alıp b’ır yere götürdü, soruşturma devam ediyor.”

Bork başını iki yana salladı - dünyada neler olduğunu anlamakta zorluk çeken b’ı adamın hareketiydi hu. “Gerçekten dehşet verici bir olay. Sana herkesin merak ettiği bir soruyu sorma* dan edemeyeceğim, Dedektif Hardwick. Baş kesilmiş ceset Lex Bincher olabilir mi?”

“Evet, olabilir.”

“Yine herkesin merak ettiği bir som: Ülkemizde neler oluyor? Bu konuda izleyicilerimizle paylaşabileceğin bir açıklaman olabilir mi acaba?”

“Aslında olanlar açık ve basit, Brian. Kay Spalter yolı z bir dedektif tarafından kocasını öldürmekle suçlandı. Kadın ç ırpı- tılmış delillerin, yalan yere yemin eden tanıkların ve yetersiz l ır savunmanın kurbanı oldu, suçlu bulundu. Gerçek canı buna çok sevindi, mutlu oldu. Ve bu canı böylece serbest kaldı ve başka insanları da öldürmeye devam ediyor.”

Bork ona bir som daha soracaktı ama Hardwick, “Bugün Cooperstown’da yaşanan katliamın sorumluları sadece masum bir kadını hapse gönderen polis dedektifi değil, bu hatalı, çarpık yargılamada rol almış insanların hepsidir,” diyerek sözünü kesti onun.

Bork onun bu sözüne çok şaşırılmış gibi durakladı ve “Bu çok ciddi bir suçlama, Dedektif,” dedi. “Aslında polisler arasında öfke yaratabilecek türden bir suçlama bu. Hiç düşündün mü bunu?”

“Ben burada bütün polisleri suçluyor değilim ki. Sadece delil leri manipüle eden, çarpıtan ve Kay Spalter’ı haksız yere tutuklayıp suçlu gösteren bazı polisleri suçluyorum.”

“Pekala, bu suçlamalarını kanıtlayacak delillerin, kanıtların var mı elinde?”

Hardwick hiç düşünmeden, gözlerini kırpmadan ve sakın bir ifadeyle, “Evet,” diye cevap verdi.

“Bu delillerden bize de bahsedebilir raisin biraz?”

“Bunları şu anda değil, zamanı gelince paylaşacağım “

Bork, Hardwick’e başka somlar da sordu ama ona daha faz-

la açıklama yapmadı. Bir an düşündü ve sonra birden çok önemli, onu kışkırtacak bir som yöneltti. “Ya hatalı oldukla* nı, yanlış yaptıklarımı söylediğin tüm o insanları kızdırsan ne olacak, Dedektif?” diye sordu. “Ya Kay Spalter’ı kurtarırsan da sonradan gerçekten katil olduğunu anlarsan? O zaman ne hissedersin acaba?”

Hardwick bu soruyu duyunca Bork’a ilk kez sinirlenmiş gibi baktı ve “O zaman ne mi hissedersin?” diye homurdandı. “Şimdi ne biliyorsam, yine aynı şekilde, yani yasal prosedürün yozlaş* maktada olduğunu düşünürüm. Baştan sona yozlaşmış derim. Ve sorumlu olanlar da kim olduklarını bilirler.”

Bork saate bakıyormuş gibi başını kaldırdı, sonra doğruca kameraya baktı. “Evet dostlarım, Siz de kendi kulaklarınızla duydunuz.” Ekran eski tam haline geldi. Bork korkunç olaylara tanıklık etmiş gibi, ciddi bir ifadeyle sponsorların önemli mesajlarını sundu. Sonra, “Bizden ayrılmayın lütfen,” dedi. “İki dakika sonra geri dönecek ve Yüksek Mahkeme olaylarından söz edeceğiz. Ben günümüzün bomba etkisi olaylarını ele alan *Kriminal Tartışmalar* programının sunucusu Brian Bork.” Guraey önce videoyu, sonra bilgisayarını kapadı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

Dalmıştı ve Madeleine’in tam arkasından, “Ee, ne düşünüyorsun bu konuda?” diye sormasıyla beraber birden irkildi.

Dönüp ona baktı ve “Anlamaya çalışıyorum,” dedi.

“Neyi anlamaya çalışıyorsun?”

“Jack’in neden o programa çıktığını.”

“Yani, adam TV sayesinde düşmanlarına meydan okuma fir- san bulmuş işte - böylece onu işinden atanlara da meydan okumuş oluyor.”

“Ben bunun dışında bir şeyler anlamaya çalışıyorum.”

“Eğer oraya çıkmasının nedeni sadece kendini göstermek değilse, medyanın dikkatini azami derecede çekmek istiyor da

olabilir - bu olaya daha fazla polisin müdahale etmesini, soruşturmanın yeniden ve daha düzgün bir şekilde yapılmasını, medyanın da bu olayın üzerine daha fazla girmesini sağlamak istemiş olabilir. Sen de böyle düşünüyor musun?”

“Belki de bir iftira davasının açılmasını teşvik etmek istedi - böyle bir davayı kazanabileceğini düşündü. Bazı kişileri köşeye sıkıştırmak istemiş de olabilir. O adamların kendine karşı dava açamayacağını, böyle bir davayı kazanacağını biliyor - bence Klempner’ı da zor durumda bırakmak, onun da canına okumak istiyor.”

Madelcine şüpheli bir ifadeyle ona baktı ve “Jack’in bu kadar kurnazca düşünüp olacağını sanmam,” diye konuştu. “Onun yine öfkelenip bir şeyleri kırıp dökmek istemediğinden emin misin?”

Gumey başını iki yana salladı ve “Jack açık konuşan, pervasız bir adamdır,” dedi. “Ama sopa sallarken biraz daha kurnaz davranabilir.”

Madeleine ona yine o kuşkulu gözlerle bakıyordu.

Gumey, “Ben onun öfkeli olduğunu biliyorum, bundan eminim,” diye devam etti. “Sevmediği insanların kuyusunu kazıp onun çok sevdiği mesleğinden atılmasına neden olmaları hâlâ onu çok kızdırıyor. Böyle çarpık bir soruşturma nedeniyle onlara daha da çok kızıyor. O adamlardan intikam almak istiyor - bunu biliyorum. Demek istediğim şu; o adam aptal değildir ve taktikleri görüldüğünden daha zekice olabilir.”

Madeleine bir an düşündü, içini çekti ve “Aklıma gelmişken, sen bana şu son olaydan söz etmedin, değil mi?” diye sordu.

Gumey onun neden bahsettiğini anlamamış gibi, ona soran gözlerle baktı.

Madeleine onun yüzündeki ifadeyi taklit etti ve “Anlamazlıktan gelme,” dedi. “Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun.”

“Haa, şu kayıp baştan mı söz ediyorsun? Evet...onu söylemedim sana.”

“Neden?”

“Şey...bana fazla korkunç gibi göründü.”

“Benim ürkeceğimden mi korktun?”

“Şey...evet, bunu da düşündüm.”

“Bilgi yönetimi?”

“Ne demek şimdi bu?”

“Eskiden hiçbir zaman yalan söylemediğini, halkı aldatmadığını söyleyen bir politikacı vardı: Bilgi akışını halkın kafasını karıştırmayacak şekilde düzenlediğini söylerdi.”

Gurney ona bu durumun farklı, bunu yapmasının asıl bir nedeni olduğunu söylemek istedi. Ama Madeleine onun kafasından geçenleri anlamış gibi, birden göz kırparak onu şaşırttı.

Zeki kadınların onun üzerinde erotik bir etkisi olurdu ve Madeleine de gerçekten çok zeki bir kadındı.

Video Delilleri

Gumey dedektif olarak çalıştığı meslek hayatı boyunca, yaptığı işin el bombaları ile oynamak gibi olduğunu düşünürdü.

Şimdiki durumu için kendisinden başka suçlayacak kimse olmadığını bilincindeydi. Soruşturmasının büyük olasılıkla Hardwick'in kişisel gündemiyle hiç beklenmedik şekillerde değiştirilebileceğini işin başından beri biliyordu. Ama kendi kafasında olan nedenlerle işi kabul etmişti. Madecine bu nedenleri yeterince açık şekilde görmüştü ve şimdi bunun önemini belirtirken, Gumey sadece bir arkadaşına borcunu ödediğini söylüyordu. Ama işler her geçen gün biraz daha karışıyor, zorlaşıyordu.

Kay'ın temyizde kazanma olasılığı yüksekti ve Gumey Hard- wick'e olan borcunu ödemiş sayılırdı. Kendisine, sadece asil bir amaç olan gerçeği- arama özelliği nedeniyle soruşturmadan çekilmek istemediğini söylemeye çalışıyordu. Ama buna kendisi bile inanmıyordu. Mesleğine olan bağlılığının, asil herhangi bir şeyden daha derin kökleri olduğunun bilincindeydi.

Hardwick'in Mick Klemper'ı *Kriminal Tartışmalar* programında suçlaması da onu rahatsız etmişti. Kendisine, suçlamalar olsa bile bütün anlaşmaların kutsal olduğunu söylemeye çalışıyordu. Ama Klemper'a verebileceğinden fazlası için söz vermiş olabileceğini düşünüyor ve bu yüzden de huzursuz oluyordu. Klemper'ın hatalarının kasıtlı değil de, aptalca yanlışlar olduğu-

nu düşünerek düşüşünü yavaşlatma fikri, şimdi ona biraz fazla iyimser bir fikir gibi görünüyordu.

Gumey kendisini bir kez daha bilinçsizce tehlikeli, savunulamaz ve çıkışı olmayan bir duruma soktuğunun farkındaydı - sadece ileriye doğru gidebilirdi. Madeleine haklıydı, durumu inkar edilemezdi. Gumey, kendisinde hatalı bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Ama bunu anlamak ona yeni kapılar açmayacaktı. Üzerinde el bombaları olsa bile, önünde sadece ileriye giden bir (ek) yol vardı.

Bilgisayarı açtı ve Long Falls güvenlik kameralarının videolarını izlemeye koyuldu.

Gumey, bulmayı umduğu küçük insan şeklini yaklaşık bir saatlik bir taramadan sonra bulabildi - bu *imaj Axton Caddesi*'nden kameraya doğru geliyordu. Erkek ya da kadın olduğu anlaşılamayan küçük insan, binanın kapısından içeriye girip kayboldu. O kişinin üzerindeki kalın astarlı kışlık kaban, kulakların, alnının ve saçlarının ön kısmını kaplayan geniş bir bant, büyük güneş gözlükleri ve boynuyla beraber çenesini de gizleyen kalın bir atkı, erkek ya da kadın olduğunun anlaşılmasını engelliyordu. Açıkta kalıp görünen sadece sivri, hafif kancalı bir burun ve küçük bir ağızdı - ve bu görüntü de Gumey'in *Enimrling Oaks* güvenlik kamerası videosunda gördüğü Floransa Çiçekçisi'nin yüzüne benziyordu. Zaten bu saç bandı, güneş gözlükleri ve atkı, daha önceki kamera görüntüsünde de aynen vardı.

Gumey bandı biraz geriye aldı ve o kişinin sokaktan gelişini ve binaya girişini bir kez daha izledi. Şahsın elinde bu kez Em- merling Oaks'da olduğu gibi çiçekler değil, yaklaşık bir metre ya da biraz daha uzun, kırmızı yeşil Noel hediye kağıdına sarılı ve üzerinde bir de fiyonk olan bir paket vardı. *Gumey gülümse- di*. Bir insan Aralık ayında şehir sokaklarında bir *keskin* nişancı tüfeğini taşımak için bundan daha masumane bir *yol bulamazdı* herhalde.

Şahsın binaya giriş saati sabah 10.03'tü. Yani o *kişi binaya*

Cari Spalter'ın vurulmasından sadece yedi dakika önce girmişti.

Aynı kişi 10.22'de binadan sokağa çıktı - ateş edildikten iki dakika sonra - dönüp sakin adımlarla Axton Caddesi'nde yürümeye başladı ve bir süre sonra güvenlik kamerasının görüş alanı dışına çıkarak gözden kayboldu.

Gumey arkasına yaslandı ve videoda gördüğünü değerlendirmeye çalıştı, bir süre düşündü.

Bu video filmine göre, atış gerçekten de daha sonra silahın bulunduğu o binadan yapılmıştı. Muhtemel tetikçinin binadan çıkış zamanı, diğer senaryoları olanaksız kılmasa bile zorlaştırıyordu - ki bu da sokak lambası sorununu öne çıkarıyordu.

İkincisi, videoda görünen kişinin Kay Spalter olmadığı belliydi. Gumey o anda Klemper'a birden sinirlendi ve "anlaşmalarını" bozma konusuyla ilgili sıkıntısından kurtulduğunu hissetti. Sadece bu video bile Kay Spalter hakkındaki hükmün iptalini sağlayabilirdi. Hiçbir şey olmasa bile, mantıklı bir alternatif teoriyle beraber dava yeniden ele alınır, alternatif bir şüpheli bulunabilirdi. Bu durumda hapis cezası hükmü düşer, Kay Spalter hapisten çıkabilirdi. Klemper'ın büyük olasılıkla Alyssa Spalter'la ilişkiye girmek uğruna böyle bir videoyu gizlemesi sadece suç değil, affedilmeyecek bir ahlaksızlıktı.

Üçüncüsü, Axton Caddesi ve yaşlıların oturduğu sitedeki kamera görüntülerinde tespit edilen insana artık "kişi ya da şahıs" demekten vazgeçmek, onu artık Petros Panikos olarak adlandırmak gerekiyordu.

Kolay değildi bu. Bir kamerada elinde çiçekler, bir başkasında renkli, Noel paketi taşıyan ufak tefek, narin bir insanı Intcopol'un ve Adonis Angelidis'in bahsettiği çılgın psikopatla bağdaştırmak hiç de kolay değildi. Bu psikopat GusGurikos'un gözlerine, kulak- lanna ve gırtlığına çiviler çakmış, Cooperstown'da üç evi yakmış, altı masum insanı yakarak öldürmüş, bir adamın kafasını kesmişti.

Aman Tanrım, bunları yaparken de şarkı söylüyor muydu acaba? Gumey bunu düşünmek bile istemiyordu. Karabasan gibi bir şeydi bu. Daha pratik şeyler düşünmeliydi. Hardwick ve Esti ile buluşma zamanı gelmişti. Bundan sonra ne yapacaklarını konuşmalıydılar.

Telefonu eline aldı ve önce Hardwick'i aradı. Yine mesaj bırakmaya hazırlanıyordu ki, Hardwick'in hiç bekletmeden telefonu açtığı ve konuştuğunu duyunca şaşırdı.

“Bork’la TV’ye çıktığım için bana küfredeceksin, değil mi, Dave?”

Gumey o konuyu bir başka zaman tartışmanın daha iyi olacağını düşündü ve “Ben sadece seninle buluşup konuşmak istiyorum,” dedi.

“Ne konuşacağız peki?”

“Planlama. Koordinasyon. İşbirliği.”

Hardwick bir an düşündü, hafifçe öksürdü ve sonra, “Tabii,” dedi. “Sorun yok, ne zaman istersen.”

“En kısa zamanda, mümkünse yarın sabah Sen, ben ve gelebiliriz Esti. Gerçekleri, sorulan, hipotezleri masaya yatırmamız gerekiyor. Tüm bildiklerimizi bir araya getirirsek belki kayıp olan şeyleri görebiliriz.”

Hardvick, “Tamam,” dedi ama sesinden her zamanki gibi şüpheli olduğu belli oluyordu. “Nerde buluşmak istiyorsun, Dave?”

“Benim evimde.”

“Neden peki”

Gumey bunu, kontrolün kendi elinde olmasını sağlamak için istiyordu. Ama ona, “Senin evin duvarlarında mermi delikleri var. Benim evimde böyle bir şey yok,” diye cevap verdi.

Hardwick, isteksiz bir ifadeyle de olsa, ertesi sabah Gumey’in evinde saat dokuzda buluşmayı kabul etti. Esti ile başka bir konuda zaten konuşacağı için, toplantı konusunu ona da söyleyecekti. Gumey kontrolü elinde tutma konusunu düşünerek, kadına kendisi haber vermeyi yeğledi, ama Hardvick *e bu konuda ısrar edemedi.

İkisi de Mick Klemper’la anlaşma konusunu ya da Gumey’in

son telefon mesajında onu ima edişinden bahsetmeden telefonu kapattılar.

Gumey çalışma odasından çıkarken, Madcleine de yatak odasından çıktı. Sabah eşyalarını doldurduğu torbayı arabasına götürdü ve sonra geriye dönüp tavuklara çilek vermesini hatırlattı Gumey’e.

Gumey dayanamadı ve “Biliyor musun,” dedi. “Bizim yolun sonunda yaşayan Ozzie Baggott tavuklarına günde bir kez, bir kova yemek artığı atıyor ve hayvanlar gayet sağlıklı.”

“Ozzie Baggott iğrenç bir kaçık. Arka bahçesinde tavuklar olmasa bile çöplerini oraya atar o adam.”

Gumey bir an düşündü ve bu konuda onunla tartışamayacağını anladı.

Birbirlerine sanlıp öpüştiler ve Madeleinc arabasına atlayıp oradan uzaklaştı.

Onun arabası ambarın arkasında gözden kaybolurken, güneş de budadaki tepelerin arkasında yok oldu.

44. Bölüm

Kovalama Heyecanı

Gumey tekrar çalışma odasına döndü. Akşam karanlığı çökerken, ormanlık sırtların rengi de yeşil ve altın renginin çeşitli tonlarından monokromatik yeşilimsi gri rengine dönüşmüştü. Oraya bakarken, Gumey Jack Hardwick'in evine yakın olan, elektrik ve telefon kablolarını koparan atışların yapıldığı tepenin yamacını hatırladı.

Çok geçmeden Spalter olayında yaşananları, özellikle de birbirine ters düşen öğeleri düşünmeye başladı. Bir süre sonra polis akademisindeki hocalarından birinin suç yeri kanıtlanma yorumlanması konusunda söylediği bir sözü hatırladı. Birbirine uymayan parçalar en çok işe yarayan delilleri verirdi.

Masa çekmecesinden san bir not defteri çıkardı ve aklındaki- leri yazmaya başladı. Yirmi dakika sonra, sekiz maddelik bir liste halinde topladığı sonuçları gözden geçirdi:

1. Görgü tanıklarının ifadelerine göre, kurbanın, bulunduğu noktada, cinayet silahının ve barut izlerinin bulunduğu daireden ateşlenen bir silahla vurulması olanaksızdı.
2. Kurbanı mezarlığa getirmek için annesini öldürme planı, gereksiz görülecek kadar ayrıntılıydı. Anne başka bir nedenle öldürülmüş olabilir miydi?
3. Tetikçi, en zor işlerin adamı olarak tanınan bir profesyonel katildi. Cari Spalter'ın öldürülmesi neden en zor suikastlar sınıfına sokulmuş olabilirdi?
4. Atışı yapan Kay Spalter değilse, bir kiralık katil tutmuş olabilir miydi?
5. Kiralık katili, Spalter Emlak Şirketi'ne sahip olmak için Jonah tutmuş olabilir miydi?
6. Alyssa babasının mirasına konmak amacıyla, katili olarak suçu Kay'in üzerine atmak için Klemper'la işbirliği yapmakla beraber, aynı zamanda kiralık katil tutmuş olabilir miydi?
7. Gurikos hangi sırrın saklanması için öldürülmüş ve başına çiviler çakılmıştı?
8. Cari bir adamı öldürtmek istediği için, *misilleme olarak* mı öldürülmüştü?"

Gumey yazdığı bu soruları tekrar gözden geçirdi, cevaplarını düşündü ve hiçbirine yeterli bir cevap bulamadığı için *sinirlendi*.

Fakat insan bütün garipliklere uyan bir teori geliştirdiği zaman, o teinin doğru olduğuna inanyordu ki, bu da bir gelişme sayılırdı. Bir soruşturma sırasında görülen bir tek gariplik çoğu zaman çeşitli şekillerde açıklanabilirdi. Ama ateş edilen dairedaki nişangah sorunuyla, Gus Gurikos'un korkunç ölümü ve Ma/y Spalter'ın garip ölüm zamanını açıklayabilecek birden *fazla teori* bulunması olanaksızdı.

Birkaç dakika sonra çalışma odasının penceresinden dışarıya baktığında, tepelerdeki ormanda yeşilliğin kaybolduğunu *gördü*. Yamacı kaplayan ağaçlar şimdi gri, bulutlu gökyüzünün altında koyu renkli bir kütle halinde görünüyordu. Gumey havanın karardığını görünce, Hardwick'in evine yapılan *silahlı saldırıyı* ve motorlu saldırganın ormana doğru kaçışını hatırladı.

Aynı anda bir motosiklet sesi duydu, ama önce bunun bir hayal ürünü olduğunu düşündü. Fakat ses yaklaşırken *arttı* ve yönü de iyice belli oldu. Çalışma odasından çıkıp mutfığa gitti, pencereden baktı ve işte o zaman yoldan yukarıya doğru bir motosik- letin geldiğine emin oldu. Yarım dakika sonra motorun tek fan ! ambarın önüne çıktı ve çimenli yoldan yukarıya çıkmaya başladı.

Gumey yatak odasına gidip komodinden .32 Beratta taban- I casını aldı, namluya mermi sürdü, silahı cebine koydu ve yan kapının arkasında durdu. Motosiklet arabasının yanında durana kadar bekledi ve sonra dış ışıkları yaktı.

Özerinde siyah deri motorcu kıyafeti ve başında vizörü kaldırılmış siyah kaskı olan atletik yapılı bir kişi, motorun yan torbasından ince, siyah bir evrak çantası çıkardı ve kapıya doğru yürüdü. Motorcu geldi ve siyah deri eldivenli eliyle kapıya hızlıca vurdu.

Gumey silahı cebinden çıkarmak üzereydi ki, motorcunun ba- ¹

şındaki kaskı tanıdı. Otuz yıl önce motosiklet kullanırken başuu ¹ taktığı kasktı bu. Birkaç ay önce Kyle'a verdiği kasktı.

İçerideki ışıkları yaktı ve kapıyı açtı.

Kyle sevinçle, "Merhaba baba," diye bağırırken elindeki çantayı ona uzattı, başından kaskı çıkardı ve babasının saçlarına benzeyen siyah, kısa saçlarını düzeltti.

Birbirlerine gülümseyip sarıldılar ve Gumey biraz geriye çekilip, şaşkın bir ifadeyle. "Senden e-posta ya da telefon mesajı geldi de kaçırdım mı yoksa, evlat?" diye sordu.

"Geleceğimi bildirmek için mi? Hayır, baba. Aniden karır verdim gelmeye. Senin video görüntülerini iyileştirme işini burada daha kolay yapabileceğimi düşündüm - böylece ne yaptığımı görebilirsin ve bunu senin istediğin şekilde yapabiliriz. Bunun ı için apar topar geldim. Ama

gelmemin ikinci bir nedeni daha var.

“Öyle mi

“Sığır tezeği tombalası.”

“Bu ne demek oluyor şimdi?”

“Sizin buradaki Yazlık Dağ Hanaym - oradaki sığır tezeği

tombala oyunu, baba. Bundan haberin olmadığını söyleme sakın.” Kızarmış peynir ziyafeti. Pazar öğleden sonra kadınların katılacağı yıkma yarışması. Dev kabak atma yarışması.”

“Nasıl?”

“Boş ver, sonuncusunu ben uydurdum. Ama gerçekten eğlenceli bir panayır olacak, ben daha önce hiç kır panayırı görmedim. Gerçek sığır tezeği kullanıyorlar. Bu sefer bir göreyim dedim. Madeleine nerede?”

“Uzun hikaye. Arkadaşlarından birinin evinde birkaç gün kalacak. Panayıra gitmek istiyordu zaten. Hem bu şekilde önlemimizi de almış oluruz. Sana bunları daha sonra anlatırım...” Gumey geriye çekilip, “Hadi, gir içeriye,” diye ekledi. “Şu üzerindeki motor kıyafetini çıkar da rahatla biraz. Kamın aç mı?”

“Hayır, Sloatsburg dinlenme yerinde bir hamburger ve yoğurt yedim.”

“Orası 160 kilometre geride kaldı, evlat. Benimle bir omlet yersin herhalde, değil mi?”

“Tabii, harika olur. Diğer çantamı alayım da üzerimi değiştireyim.”

Yirmi dakika sonra yemek masasına oturduklarında, Gumey’in tahmin ettiği gibi, Kyle’in ilk sorusu, “Bu önlem dediğin şey nedir, baba?” oldu.

Gumey her zaman yaptığı gibi olayları küçümsemek yerine, oğluna Hard\wick’in evine yapılan saldırıyı ve Cooperstovm’da- ki korkunç olayı ayrıntılı olarak anlattı. Kyle’ı en azından ertesi sabah geriye ya da daha güvenli bir vere gitmesi için ikna etmeye çalışacağına göre, buradaki tehlikeyi küçümsemeye hiç gerek yoktu

Gumey konuşurken Kyle onu sessizce, sakın bir ifadeyle dinledi - ama yüzünde yine de gençlere has büyük bir heyecan ifadesi belli oluyordu.

Yemekten sonra Kyle dizüstü bilgisayarını masanın üzerine

açtı ve Gumey, Axton Caddesi güvenlik kameraları vidcolan- ‘nı içeren USB sürücüyü ona verdi. Kısa bir taramadan sonra, ¹ Gumey’in görüntüyü iyileştirmek istediği iki kısa bölümü buldular. Birinci bölüm, mezarlıkta, Cari’m konuşma yapmak için sandalyesinden kalkışını ve başından vurulup yere düşüşünü gösteren bölümdü. İkinci bölümde, Gumey’in Petros Panikos < olduğuna inandığı ufak tefek adam, elinde sonradan boş dairede bulunan silah olduğu sanılan hediye paketiyle binaya giriyordu.

Kyle bilgisayar ekranındaki görüntüleri bir süre inceledi ve “Sen şimdi bu görüntülerin minimum yazılım ilavesiyle, azami ayrımı verecek şekilde netleştirilmesini istiyorsun, öyle mi, baba?” diye sordu.

“Şunu tekrar söyler misin, anlayamadım?”

“Resimleri büyütme istediğin zaman, gerçek dijital verilen dağıtırsın. İmajlar büyür ama aynı zamanda donuklaşır, belirsizleşir, çünkü inç kareye daha az katı bilgi düşer. Yazılım bunu telafi etmek için tahminlerde bulunur, veri boşluklarını doldurur, keskinleştirme, yumuşatma yapar. Fakat bu da imaja güveni azaltır, çünkü iyileştirmede olan her şey orijinal piksellerde yok- > tur. Yazılım, büyütmede donukluğu gidermek için katı verilerden (daha çok olasılıklara dayanan hesaplamalar yapar ”

“Pekala, bu durumda sen ne tavsiye dersin?”

“Ben, büyütme keskinliği ile onu oluşturan veri güvenilirliği j arasında mantıklı bir uyum noktası bulunmasını tavsiye ederim.” “Pekala, ne tür bir dengeleme istiyorsan ona göre çalış, evlat” Gumey bunu söyledikten sonra, oğlunun bu konuyu iyi bildiğini ve aynı zamanda heyecanlandığını da görünce kendini tutamadı, gülmüştü. Kyle dijital konularla doğmuş ve büyümüş otuz yaş altı kuşakların mutlu bir örneği gibiydi.

Kyle, “Bana biraz zaman ver de önce birkaç test yapayım,” dedikten sonra bilgisayarında çalışmaya başladı. “Görmene değer bir şey bulduğum zaman sana haber veririm.” Bir ara başını kaldırıp bulaşıkları lavaboya götüren babasına baktı ve “Cinayet-

lerle uğraşman bir yana, siz nasılsınız burada, baba?” diye sordu. “Sanırım iyiyiz, neden sordun?”

“Sanki sen kendi dünyanda yaşıyorsun, Madeleine de kendi dünyasında yaşıyor gibi geldi bana .”

Gumey yavaşça başını salladı ve “Evet, bunu da söyleyebilirsin,” dedi. “Onun hoşlandığı konularla benimkiler genelde aynı şeyler, ama çoğunlukla uyumlu sayılırız ”

“Yani bu tür yaşantı hoşunuza mı gidiyor?”

Gumey bu soruya hemen cevap veremedi, hafifçe yüzünü buruşturdu, sonra, “Sorun yok,” dedi ama bunu mekanik bir tarzda söylemek hoşuna gitmemiştir “Yani sıkıntılı bir yaşantımız yok demek istiyorum. Birbirimizi seviyor, sayıyoruz. Birlikte yaşamaktan mutluyuz. Ama kafalarımız farklı çalışıyor, fikirlerimiz farklı. Ben bir konuya dalyor ve orada kalıyorum. Madeleine ise odak noktasını değıştirebiliyor, dikkatini ötündeki konuya verebiliyor - içinde bulunduğu duruma kendini adapte ediyor. Yani her zaman hazır ve nazır diyebilirim. Ve hiç kuşkusuz dışarıya benden çok daha fazla çıkıyor.”

Kyle başını çevirdi ve babasına bakarak anttı. “Dışan çıkmak insanların genelde yaptığı bir şey, baba.”

“Doğru, işte bu yüzden çoğu zaman birbirimizden farklı işler yapıyoruz. Ya da o bir şeyler yapıyor, bense bir şeyler düşünüyorum.”

“Yani o dışarıda tavuklara yem verirken, sen burada oturup şehir çöplüğündeki cesedi kimin parçaladığını düşünüyorsun, öyle mi?”

Gumey güldü ve “Tam olarak öyle değil,” dedi. “Madeleine klinikte oldukça kasvetli, üzücü şeylerle uğraşıyor, burada da ev işlerine bakıyor. Ben de nerde olursam olayım, kafamın içindeki sorunlarla uğraşıyorum. Aramızdaki farklardan biri bu işte. Madeleine aynı zamanda bir şeyler araştırır, öğrenir, yapar. Bense zamanımı düşünmekle, hipotez ve analizlerle harcarım. Sanırım ikimiz de hoşunuza giden şeyleri yapıyoruz.”

Kyle bir süre kaşlarını çatı ve babasının söylediklerini anlamak ister gibi düşündü. Sonra tekrar bilgisayar ekranına döndü ve “Bu çalışma sandığımdan daha zor olabilir, bir an önce başla- : sam iyi olacak’ dedi.

Gumey ona, “Şansın açık olsun,” dedikten sonra çalışma oda- j sma girdi ve e-posta iletilerine baktı. O sabahtan beri yaklaşık iki [düzine e-posta mesajı gelmişti ama biri hemen dikkatini çekti ¹ Mesajı gönderen Jonah’tı.

Adam Gumey’in soruşturma konusunda görüşme talebine cevap olarak iletisini göndermişti.

Görüşme talebiniz ilgimi çekti, en kısa zamanda görüşebiliriz Fakat bulunduğum yer şu anda buluşmamız için uygun değil Ben yarın sabah saat 8’de internette sesli ve görüntülü solüm programı kanalıyla görüşmeyi öneriyorum. Bu sizin için de uy gunsa lütfen servis adını bana e-postayla gönderin. Eğer bu yok

sa yazılımı Skype’den indirebilirsiniz. Cevabınızı bekliyorum.

Gumey Jonah’m davetini hemen kabul etti. Onlarda Skypc programı vardı. Madeleine, Ridgewood’daki kız kardeşinin isteği

üzerine, bu dağlık bölgeye geldikleri zaman bu programı bilgisayarlarına yükletmişti Adama cevabını gönderirken bir şeylerin değışebileceğini düşündü ve birden heyecanlandı.

Şimdi onunla görüşmeye hazırlanması gerekiyordu. Görüşmelerine on iki saatten daha az bir süre vardı. Sabah saat sekizde Jonah’la görüşecek, dokuzda da Hardwick ve büyük olasılıkla Esti ile buluşacaktı.

Cybepace Cathedral web sitesine girdi ve kırk beş dakika boyunca Jonah Spalter’ın gulümsemeli-pozitif felsefesiyle ilgilendi Jonah’ın bir tür şeker dâhisi - şahsi tekamülün Walt Disney’i - olduğunu düşünmeye başlamıştı ki, Kyle’ın diğçer odadan kendisine seslendiğini duydu. “Hey, baba, samın bu videoyu mümkün olduğu kadar büyütüp neti eştirdim.”

Gumey yemek odasına geçli ve oğlunun yanına oturdu Kyle bir ikonu tıkladı ve mezarlık görüntüsü ekrana geldi - genişledi, netleşti ve hareket hızı yavaşladı. Her şey Gumey’in ilk kez gördüğü gibiydi - ama bu kez görüntüler daha büyük ve daha netti. Cari sandalyelerin ilk sırasında, sağ başta oturuyordu. Ayağa kalktı ve mezarın diğçer ucundaki podyuma doğru döndü Alyssa’nın önünde bir adım attı, ikinci adımı atarken öne doğru sendeledi ve sıranın diğçer ucundaki sandalyenin önünde yüzüstü yere düştü. Jonah, Alyssa ve Yaşlılar Gücü Kulübü’nün üyeleri iki kadın yerlerinden fırladılar, ayağa kalktılar. Paulcttc ileri atıldı. Tabut taşıyıcılar ve cenaze evi sahibi sandalyelerin arkasından öne doğru geldiler.

Gumey ekrana yaklaşıp Kyle’a filmi dondurmasını söyledi, Jonah ve Alyssa’nın yüzlerindeki ifadeleri görmek istedi, ama bir şey göremedi. Filmin büyütölmüş halinde bile Carl’ın yere bakan yüzü ancak jenerik bir profil olarak görünüyordu. Şakağın saç çizgisinde koyu bir nokta vardı ki, merminin girdiğı delik olabilirdi - ama yerden sıçramış bir pislik, minik bir gölge ya da yazılımdan ileri gelen bir leke olması olasılığı da vardı.

Daha açık bir şeyler görebilme umuduyla, Kyle’a o bölümü tekrar oynatmasını söyledi.

Carl’ın yerinden kalkıp podyuma doğru giderken vurulup düştüğü sahneyi üç kez seyretti ama bir şey bulamadı. Ya o sırada esen hafif rüzgar, ya da Carl’ın sarsılarak düşmesi nedeniyle saçları biraz karışmış, şakağındaki o leke ancak Jonah* ın ayaklarına yakın bir yere düştükten sonra görölebilmışti.

Kyle babasından özür diler gibi bir ifadeyle, “FBI’da daha net görüntüler sağlayacak bir yazılım olduğuna eminim, baba,” diye konuştu. “Ben bundan daha fazlasını yapamadığım için özür dilerim.”

“Şu anda verdiğin görüntüler, benim daha önce elimde olandan çok daha iyi, evlat. Şu sokak sahnesine bakalım biraz.”

Kyle yine birkaç tıklamayla ve tuşlarla oynayarak ekrana

yeni bir görüntü getirdi. Burada kameraya daha yakın bir insan görüntüsü vardı, daha çok büyütölmüşti; daha ayrıntılı ve net görünüyordu. Mary Spalter’ın, Cari Spalter’ın, Gus Gurikos’un ve Lex Bincher’in katili olması büyük ihtimal olan adam Axtoo Caddesi’nde yürüyerek geldi ve binaya girdi. Ama küçük adam yüzünü gizlemesini çok iyi biliyordu.

Kyle da babası gibi düşünmüştü ve “Adam yüzünü çok iyi gizliyor, değil mi, baba?*

”Evet, bunu çok iyi bildiği kesin. Yüzünün ‘Aranıyor’afişinde kullanılmaması için büyük çaba harcıyor.*’

“Gözlerini o kocaman güneş gözlükleriyle çok iyi saklamış.”

“Evet, gözlerinin şekli, köşeleri hiç görünmüyor. Eşarp çenesini, kafasındaki bant da kulaklarını ve saç çizgisine kadar yüzünü örtüyor. Yani yüzünün nasıl bir şey olduğunu görmek olanaksız.”

“Fakat ben yine de, bu yüzü tekrar görsem, sadece o ağız şekline bakarak tanıyabilirim sanıyorum.”

Guraey başını salladı. “Evet ağız ve burnunun görünen kısmı tanınmasına yardımcı olabilir.”

“Evet, burnu da bir garip, lanet olası küçük bir kuşa benziyor hergele - böyle konuştuğum için özür dilerim, baba.”

Bir süre konuşmadan oturdular ve ekrandaki görüntüye baktılar. Dünyanın en garip katillerinden birinin yansı gizlenmiş yüzü karşılarında duruyordu. Petros Panikos. Peter Pan ya da Sihirbaz denen katildi bu.

Ve bu arada Donny Angel’ın ona taktığı “lanet bir kaçık” adını da unutmamalıydılar.

Kötülüklerden Uzak

Kyle ellerinin arasında sıcak kahve kupasını tutarak dirseklerini masaya dayadı, gözlerini açıp babasına baktı ve “Ec, şimdi itf düşünüyorsun?” diye sordu.

Guraey de kahvesini alıp, oğlu gibi tutarak masaya geldi, onun karşısına oturdu ve “Videolar hakkında mı ne düşünüyorum?” diye konuştu. Hava bir gecede soğumuştı, ama bu durum kuzeybatı Catskills bölgesi için oldukça doğaldı Buralarda sonbahar çoğu zaman Ağustos ayında başladı. Sabah saat yediyi çeyrek geçiyordu, bu saatte güneş normal olarak doğu sırtlarında görünürdü ama o gün hava tamamen kapalıydı

“Ne düşünüyorsun? Yapmak istediğini yapmana izin verecekler mi acaba, baba?”

Gumcy kahvesinden bir yudum aldı ve “Mezarlık sahnesi bazı şeyleri açığa çıkaracak,” diye cevap verdi oğluna. “Bu görüntü Carl’a nerden ateş edildiğini, o pencereden mezarlıktaki o noktaya isabet kaydının mümkün olmadığını gösteriyor ki, bu da polis senaryosunu çürütüyor. Bu videoların işin başından beri Klemper’u elinde olduğu bilindiğine göre, kanıtları gizlediği bir gerçek...” Gumey sustu ve bir süre, Klemper’la Riverside Alışveriş Merkezi’nde yaptığı konuşmayı hatırladı, yüzünü buruşturdu.

Kyle’in meraklı gözlerle kendisine baktığını görünce, “Sokak görüntüleri bazı şeyleri gösterip bazıları da göstermiyor, ama

vinç de işe yarayacak/” diye devam etti. “Kay Spalter’m o binaya girdiğini göstermiyor ve bu da savunma için çok önemli bir delil olacak. Kay’in suçsuz olduğunu gösterecek. Bu durumda polisle delil saklama ve çarpıtma olduğu da açığa çıkacak.”

“Ee... o halde neden hâlâ mutlu değilsin?”

Gumey bir an döşündü ve “Neden mi mutlu değilim?” diye sordu. “Sanırım ancak soruşturmanın son noktasına yaklaştığımız zaman mutlu olabileceğim, evlat.”

“Son nokta nedir peki?”

“Bu dâ kimin amacı hakkında konuştuğumuza bağlı.”

“Nasıl yani?”

“Burada belirli bir ekip amacı ve bir de Hardwick’in amacı söz konusu.”

“Amaç aynı değil mi zaten?”

“Değil. O zaman mesele çok daha kolay olurdu...” Gumey konuşma tarzına kendisi de şaşırmış gibi, bir an dunıp döşündü ve sonra, “Özerinde anlaştığımız amaca göre, Kay’in hatalı olarak yargılanıp mahkum edildiğini kanıtlayacak, onun özgür kalması için çalışacaktık,” diye devam etti. “Bu amaca yaklaştık sayılır - yani en azından temyize gitme, yeniden yargılama için yeterince delil bulduk diyebilirim. Diğer yandan, Jack’in kişisel amacı var, intikam almak - onu mesleğinden uzaklaştıranları elinden geldiğince zarar vermek istiyor. Ve bu amacına ne zaman ulaşacağını da sadece Tann bilir.”

Kyle yavaşça başını salladı ve “Peki, senin amacın ne baba?” diye sordu.

“Ben gerçekte neler olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Yani Carl’ı kimin öldürdüğünü mü bulmak istiyorsun?” “Evet, benim için önemli olan bu. Kay masumsa, başka biri Carl’ın ölmesini istedi, bunu planladı ve kiralık katil olarak Panikos’u tuttu O kişinin ve aynı zamanda da tetiği çeken küçük caninin kim olduğunu bilmek istiyorum. O cüce katil bu süreç

te dokuz kişiyi daha öldürdü - daha önce öldürdüklerini hesaba bunıyorum. Her seferinde de kaçıp kurtulmuş, ama bu kez kaçmasına izin vermeyeceğim, en azından onu yakalamaya çalışacağım”

“Onu durdurabileceğine ne kadar inanıyorsun?”

“Bunu söylemek kolay değil, evlat ”

Kyle ondan daha açık bir cevap bekliyormuş gibi, meraklı bir ifadeyle bir süre yüzüne baktı. Gumey de ona daha iyi bir cevap vermek için düşünüyordu ki, cep telefonu çaldı.

Arayan Hardvick’ti ve her zamanki gibi, merhaba bile demeden konuya girdi ve “Jonah Spalter ile sesli ve görüntülü sohbet kanalıyla görüşeceğini söylüyorsun,” dedi. “Hangi cehennemdeymiş o adam?”

“Bilmiyorum, ama bu şekilde konuşmak hiç konuşamamak- tan iyidir, değil mi? Buraya dokuzda değil de sekizde gelip bu görüşmede bulunmak istemez misin, Jack?”

“Dokuzdan önce gelemem ve Esti için de aynı durum söz konusu. Ama ikimiz de senin bu tür görüşmelerdeki yeteneğinden eminiz. Bu görüşmeyi

kayda alabilecek misin peki?"

"Kaydetme programım yok ama indirebilirim. Ona sormamı istediğin özel soruların var mı, Jack?"

"Evet, ona kardeşini öldürtmek için katıl tutup tutmadığını sor."

"Harika fikir. Başka tavsiyen var mı?"

"Evet, işi rezil etme. Dokuzda görüşürüz "

Ses kesildi ve Gumeey telefonunu kapayıp cebine koydu.

Kyle başını hafifçe yana eğip meraklı bir ifadeyle babasına baktı ve "Neyi indireceksin, baba?" diye sordu.

"Skype ile uyumlu bir sesli-video kayıt yazılımı. Benim için bunu da yapabilir misin. Kyle?"

"Bana Skype adını ve şifresini ver, hemen hallederim, baba."

Genç adam istediği bilgilen alıp çalışma odasına giderken,

Gurney kendisine yardım etmekten ve onun evinde bulunmaktan zevk alıyormuş gibi davranan oğlunun arkasından baka ve gülümsedi. Ve aynı anda neden bu kadar az görüştüklerini düşündü.

Bir süre önce bunun nedenini bildiğini düşünürdü - Kyle birkaç yıl önce bir üniversite arkadaşının yardımıyla bir Wall Street finansman şirketine girmişti ve çok iyi para kazanıyordu. Gurney o zamanlar Kyle'ın kullandığı san Porsche arabanın bu zenginliğin kanıtı olduğunu görüyor, oğlunun bu para kazanma hırsları, emlakçı ve borsacı annesinden, yani eski karısından aldığını düşünüyordu. Ama daha sonra, birbirlerinden uzak kalmalarının başka bir nedeni olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bir ara, Kyle'm ona bazı tavırları, konuşma tarzı ve yüz ifadeleriyle eski karısını hatırlattığına kanaat getirmişti. Ama bu da yüzeysel bir bahaneydi. Anne oğul arasında benzerliklerden çok zıtlıklar, farklılıklar vardı. Olmasa bile, bir insanı diğeriyle eşit tutmak haksızlık olurdu.

Gumeey bazen bu ayrılığın nedeninin kendi garip rahatlatma bölgesini savunmak olduğunu düşünürdü. O rahatlatma bölgesinde başka insanlara yer yoktu. Yıllar önce üniversitedeki kız arkadaşı Geraldine de onu terk ettiği gün aynı şeyi söylemişti ona. Konuya bu açıdan bakınca, oğlundan kaçmasının nedeninin, kendi içine kapanıklığı olduğunu anladı. Bunu aşmak zor bir iş değildi. Ama bunu düşününce, kafasının içinde başka bir som belirdi. Kyle'ı çok az görmesinin nedeni sadece içine kapanık olmasıyla açıklanabilir miydi acaba? Daha sonra aklına cevap verilemeyecek bir başka soru geldi: Bir oğulun varlığı, ona bir zamanlar iki oğlu olduğunu ve eğer o durum olmasaydı bâlâ iki oğlu olacağını...

O sırada Kyle mutfak kapısında belirdi ve "Tamamdır, her şeyi ayarladım, baba," diye seslendi. "Ekranı senin için açık bıraktım. Çok basit bir iş bu."

"Tamam evlat, harika."

Kyle meraklı bir ifadeyle ve hafifçe gülümseyerek ona baktı.

Gumeey o anda onun yüzündeki bu ifadeyi bazen Madeleine'in yüzünde de gördüğünü hatırladı. "Ne düşünüyorsun, evlat?"

"Zor meseleleri çözmekten ne kadar büyük zevk aldığını, bunların senin için ne kadar önemli olduğunu düşünüyordum. Madeleine de bir dedektif olsaydı o da sorunu çözüp kötü adamı yakalamak isterdi. Ama şu anda senin, kötü adamı yakalamayı ve sorunu çözmeyi her şeyden daha çok istediğini sanıyorum."

Gumeey oğlunun bu şekilde düşünmesine çok sevinmişti. Kyle çok zeki bir çocuktü ve bu da Gumeey için çok önemli bir özellikti. Birden ona kendini çok daha yakın hissetti.

O sırada ev telefonu çalmaya başladı. Gumeey çalışma odasına gidip ahizeyi kaldırdı. Telefon eden, sanki biraz önce Kyle'ın kendisinden söz ettiğini biliyormuş gibi, Madeleine'di.

Karısı neşeli bir sesle, "Günaydın," dedi. "Nasıl gidiyor bakalım?"

"İyi. Sen neler yapıyorsun?"

"Deirdre ve DennisMe şimdi kahvaltıda kalktık. Portakal suyu, yabannersini, peynirli tost ve...pastırma vardı...Biraz sonra gidip hayvanları kontrol edeceğiz ve panayıra götürmek üzere hazırlayacağız. Dennis ağıla gitti bile, oradan el sallıyor bana."

Gumeey onun kadar neşeli değildi ama kendini zorlayıp öyleymiş gibi konuşarak, "Çok eğleniyor gibisin," dedi. Onun ciddi sonullar yaşanırken bile kendine neşelendirecek konular bulabilmesine hayrandı.

"Gerçekten eğlenceli bir yer burası. Bizim küçük tavuklar nasıl?"

"Sanırım iyiler. Ben de şu anda zaten ağıla gidip kümese bakmaya hazırlanıyordum."

Madeleine birden ciddileşti ve "Senin işlerde bir gelişme var mı, David?" diye sordu.

“Şey-Kyle beni ziyarete geldi.”

“Nasıl yanı? Neden gelmiş?”

“Bilgisayar konusunda ona bir şeyler danışmıştım. Buraya gelip bana yardım etmeyi düşünmüş ve gelmiş. Çok da yardımcı oldu.”

“Pekala, gitti mi peki?”

“Birazdan gidecek.”

Madeleine birkaç saniye sustu ve sonra, “Lütfen dikkatli ol,” dedi.

“Tamam, merak etme ”

“Ben ciddiğim.”

“Biliyorum.”

“Tamam. Şey...Dennis ısrarla beni çağırıyor, gitmek zorundayım. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Gumeş ahizeyi yerine bıraktı, sonra bir süre boş gözlerle ona baktı ve Panikos’un videodaki yüzünü ve “lanet bir kaçık” ifadesini hatırladı.

O sırada Kyle’in çalışma odasının kapısından, “Sesli görüntülü görüşmen saat sekizde miydi?” diye sorduğunu duyunca irkildi, kendine geldi. Bilgisayar ekranının köşesindeki saate baktı -7.56 idi.

“Teşekkürler evlat. Konuşmamız sırasında kameranın görüş alanından uzak dur, tamam mı?”

“Sorun yok. Aslında senin konuşmadan sonra saat dokuzda da bir toplantı olduğuna göre, hava da güzel olduğu için, motora atlayıp şöyle Syracuse’a kadar gitmeyi, biraz dolaşmayı düşündüm.”

“*Syracuse mu?*” Gumeş bir zamanlar o gri, kasvetli ve karlı şehri hiç umursamazdı, ama orası şimdi ona bir süre önce yaşadığı korkunç Good Shepherd olayını hatırlatıyordu.

Ama orası Kyle için daha güzel anıların yeri olabilirdi. “Evet, buraya kadar geldiğime göre, orayı da görebilirim dedim, belki Kim’le öğle yemeği bile yiyebilirim.”

“Kim Corazon mu? O kızla hâlâ görüşüyor musun?”

“Birkaç kez haberleştik, çoğu zaman da e-posta yoluyla. Ona geçen hafta buraya gelip birkaç gün kalacağımı ve burası da Syracuse’e yakın olduğu için görüşebileceğimizi söylemiştim...” Delikanlı sustu ve tedirgin olmuş gibi babasına baktı. “Biraz endişeli görünüyorsun “

“Endişeli değilim de şaşırđm diyebilirim. O olaydan sonra Kim’den hifsöz etmemiştin bana.”

“O kızın seni içine sürüklediğı pislğı hatırlamak istemediğini düşündüm de ondan. Aslında o da böyle bir şeyin olmasını istememişti. Ama oldu bir kere.”

Kyle haklıydı, Gumeş o olayı hatırlamak istemiyordu. Aslında sonucu belirsiz olan, açık kalan ve çözüm bekleyenler dışında, geçmişte kalan vakaları hatırlamak istemiyordu. Ama Good Shepherd vakası onlardan biri değildi. O vaka çözülmüş, bulmacanın parçaları yerlerine konmuştu. Ama bunun bedelinin yüksek olduğu söylenebilirdi. Ve dramın son perdesinde, Madeleine’i haklı çıkaracak şekilde, Gumeş kendini büyük tehlikeye atmıştı.

Kyle tedirgin olmuş gibi bir ifadeyle babasına baktı ve “O kızla konuşmam seni rahatsız ediyor mu, baba?” diye sordu.

Başka koşullarda Gumeş ona hiç tereddüt etmeden evet diye cevap verirdi. Ona göre Kim çok hırslı, çok duygusal, çok saf, tecrübesiz bir kızdı - oğlunun öyle bir kızla arkadaş olmasını istememişti. Fakat o zamanki koşullarda Kyle’in planı uygun bir tesadüf gibi görünmüştü ona - yani Madeleine’in VVinkler’lere yardımı gibi bir şeydi.

Gumeş, “Aslında şu anda oldukça iyi bir fikir olabilir - her halükarda biraz daha güvenli,” dedi.

“Aman Tanrım! Burada kötü şeyler olacağını mı düşünüyorsun yoksa baba?”

“Bence çok zayıf bir olasılık bu, evlat. Fakat her ihtimali düşünmek gerekiyor ve senin böyle bir olayla karşılaşmanı istemem.”

Kyle aynı Madeleine gibi, aynı ses tonuyla, “Ya sen?” diye sordu.

“İşin bir parçası bu, evlat - bu soruşturmada onlara yardımcı olacağımı söylediğim zaman bunu da göze almıştım zaten.”

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır, şu anda yapabileceğin hiçbir şey yok, çok teşekkür ederim.”

Kyle kuşkulu bir ses tonuyla, “Tamam,” dedi. Ama bir süre, sanki başka bir seçenek bulabilecekmış gibi durup düşündü, tereddüt içindeydi.

Gumey sesini çıkarmadı ve bekledi.

Kyle derin bir nefes aldı, “Tamam,” dedi. “Eşyamı toplayıp yola çıkayım o zaman. Syracuse’a varınca ararım seni...” Babasına baktı ve endişeli bir ifadeyle kaşlarını çatarak çalışma odasından çıktı.

O sırada bilgisayardan gelen hafif müzik sesi, saatin sekiz olduğunu ve sesli-görüntülü sohbetin başladığını haber veriyordu.

Spalter Kardeşler

Rahat bir koltukta oturan adamın yarım görüntüsü, dizüstü bilgisayar ekranının büyük kısmını dolduruyordu. Gumey, Cyber- Cathedral web sitesinde fotoğrafını gördüğü Jonah Spalter’ı hemen tanıdı. Adam çok güzel aydınlatılmıştı ve etrafında yüzünün güçlü kemik yapısını gölgeleyecek hiçbir yabancı gölge ya da görüntü bulunmuyordu. Adamın yüzünde sakin, karşındakiyle ilgileniyormuş gibi, yumuşak bir ifade vardı. Doğruca kameraya ve böylece Gumey’in gözlerine bakıyordu.

Adam kadife gibi bir sesle, “Merhaba, David. Ben Jonah,” dedi. “Sana David diye hitap etmemde bir sakınca var mı acaba? Yoksa Dedektif Gumey dememi mi yeğlersin?”

“David yeterli. Beni aradığınız için teşekkür ederim.”

Jonah hafifçe başını salladı, gülümsedi, gözlerinde bir halk a^an,ln>n insanlarla ilgileniyor hissini veren parltsı vardı.

E-postanda acılmış hissi veren bir ifade vardı. Sana nasıl yardım şiirim acaba?”

Kardeşinizin eski karısının temyize gitmesiyle ilgili çalışma- lar pusunda neler biliyorsunuz?”

Duyduğuma göre, yasal çalışmalar bir numaralı avukatıyla

^aber onun komşuları olan altı kişinin ölümlerine neden olmuş”

“Başka ne

biliyorsunuz?”

Salil

“Bay Bine her’ın polisin yozlaşması konusunda ciddi imalarda bulunduğunu biliyorum. Senin bana gönderdiğin e-posta mesajında polisin yozlaşması ile beraber ‘aile dinamikleri’ ifadesi de vardı. Bu ifade pek çok anlam taşıyabilir. Belki bunu açıklayabilirsin.”

“Resmi soruşturmanın büyük olasılıkla sürdürüleceği bir alan bu.”

“Resmi soruşturma mı?”

“Lcx Bincher’ın öldürülmesinden sonra, Cinayet Masası kardeşinizin cinayetine yeni bir açıdan bakacaktır. Kay’ın temyiz başvurusunda delil karartma, çarpıtma suçlamaları polise yönelik olduğu için, Savcılık da davayı yeniden ele alacakur. 0 zaman biz de bulduğumuz yeni delilleri açıklayacağız - elimizde Kay’ın yalan ifadelerle, iftiralarla suçlandığını gösteren deliller var. 0 zaman olayla ilgili kurumlar Cari*m ölümünden Kay’dan başka kimlerin yararlanacağını araştırarak.”

Jonah bunu duyunca, sıkıntılıymış gibi bir ifadeyle gözlerini açtı ve “Evet, bu durumda soruşturmada benim adım da geçecek.” dedi.

“Kardeşinizle aranızın pek iyi olmadığı söyleniyor, doğru mu buT”

“Öyle mi...” Adam durdu, acı bir gülümsemeyle başını hafifçe iki yana salladı, sonra sert bir ifadeyle, “Az bile söylemişler,” diye ekledi. “Şu anda nerdeyim, biliyor musun, Dedektif?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Kimse bilmiyor bunu. Mesele de bu zaten ”

“Hangi mesele?”

“Biz Cari ile hiçbir zaman geçinemedik. Küçüklüğümüzde bu pek önemli değildi, onun arkadaştan ayrı, benimkiler aynydı Herkes kendi yoluna giderdi. Sonra, herkesin bildiği gibi, babamız bizi Spalter Emlak denen o canavar şirkette zorunlu olarak

bir araya getirdi. İşte o zaman aramız iyice açıldı, bozuldu. Cari ile her gön bir arada çalışmak zorunda kalınca...onunla asla anlaşılamayacağımı daha iyi anladım. Karşımda bir *canavar* vardı./’ Jonah sanki Gumcy’in bu ifadeyi daha iyi anlamasını ister gibi durdu, bir süre bekledi.

Gumey onun bu konuşmayı daha önce de yapmış - iki kardeş arasındaki korkunç ilişkiyi birçok kez anlatmış olduğunu hissetti.

Jonah, “Cari bencil, saldırgan bir işadamyken, zamanla iyice çılgınlaştı. Siyasete atılınca, dış görünüş olarak daha insancıl, sevimli, çekici, daha karizmatik bir adam oldu. Ama aslında içten içe çürüyen, hırslı bir adamdı. ‘Üstü boyalı gömüt’ onu tanımlayan çok güzel bir ifade. Kendisi gibi adamlarla takılıyordu. Acımasız insanlarla, suçlularla, canilerle, Donny Angel gibi gangsterlerle arkadaşlık ediyordu. Bu adamlarla beraber mega-lomanyak planlarını sürdürmek ve riyakarca yürüttüğü siyasi yaşantısını finanse etmek için Spalter Emlak’tan büyük paralar çekmek istiyordu. Beni ahlaksızca işler konusunda zorlamaya, bana baskı yapmaya başladı. Ahlak, yasal gibi sözcükler yoktu onun lügatmda. Beni korkutmaya, dehşete düşürmeye başladı. İstedğini elde etmek için yapamayacağı hiçbir şey olmadığına inanmaya başladım. Bazen gözlerinde tam şeytani bakışlar görürdüm. Sanki dünyanın bütün kötülükleri onun o bakışlarında toplanmış gibi gelirdi bana.”

“Peki, onunla nasıl başa çıktınız?”

Adam yine hafifçe, acı bir gülümsemeyle ekrana baktı, sonra çok hafif bir sesle, “Başa çıkmak mı?” diye sordu. “Sadece kaçtım ondan.”

“Nasıl yani?”

“Sürekli gezmeye, dolaşmaya başladım. İnsan yeni teknolojiler sayesinde istediği işi istediği yerden yürütebiliyor. Büyük bir treyler alıp uygun iletişim sistemleriyle donattım ve onu Cybers- pace Cathedral’in seyyar karargahı haline getirdim. Böylece

Tann’nın yardımsever elini de yakınmda hissediyorum, insan iyiyi, güzeli amaç edinirse, onu kötülükten bile sağlayabilir.”

“Bu durumda iyilik, güzellik...”

“Sabit bir yerde kalmamak, yani bir anlamda *hiçbir yerde* olmamak demek. Benim tek yerim internet oldu ve internet de *her yerde* var işte. İnternet Cathedral için ideal bir yer oldu. Yam Cyberspace Cathedral böylece dünyanın her yerine kolayca ulaşabiliyor. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi, David? Kardeşimden ve onun korkunç dostlarından uzaklaşma ihtiyacı benim için bir armağana dönüştü. Tanrı gizemli bir tarzda çalışıyor, harika şeyler yapıyor. Her zaman gördüğümüz bir gerçektir bu. Bunun için sadece açık fikirli, açık kalpli olmak yeterli.” Jonah bunları söylerken sanki ışık saçır gibi görünüyordu.

Gumey, adamın oturduğu yerde ince ışık oyunları yapılp yapılmadığını merak etti. Bu ışık oyununu bozmak ister gibi, “Ama Cari’m ölümüyle ikinci ve büyük bir armağan daha aldınız,” dedi.

Jonah soğuk bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. “Bak bu doğru işte. Bir kez daha kötülükten güzellikler doğdu.”

“Anlaşıldığına göre, büyük bir güzellik doğdu. Emlak şirketinizin değerinin elli milyon doların üzerinde olduğunu duydum. Doğru mu bu?”

Adam yine hafifçe gülümserken kaşlarını da çattı. Durdu ve “Günümüz piyasasında bunu söylemek olanaksız,” diyerek omuz silkti. “Ama bu değer tahmini de yine diğerlerine yakın olabilir.”

“Yine söylenenlere göre, Carl’ın ölümünden önce bu paraya dokunamıyordunuz, ama şimdi her şey sizin oldu, değil mi?”

“Benim değil, Cathedral’in oldu. Ben sadece bir kanal, bir aracıyım. Cathedral çok önemlidir. Kişilerin çok, ama çok üstündedir. önemli olan tek şey, Cathedral’in çalışmasıdır. Tek önemli olan odur.”

Gumey bu önemli, dikkat çekici öncelikten söz eden ifadede pek de ince olmayan bir tehdit olup olmadığını merak etti. Biran

düşündü ve taktik değiştirmeye karar verdi. “Carl’ın öldürülmesi sizi şaşırttı mı?”

Jonah bu soruyu duyunca, ilk kez tereddüde düşmüş gibi göründü. Parmaklarını göğsüne koydu ve “Hem evet, hem de hayır” diye cevap verdi. *Evet*, çünkü insan bu tür korkunç olay- lan duyunca önce doğal olarak ürktüyor, dehşete düşüyor. *Hayır*, çünkü Carl’ın yaşadığı hayatın sonunda cinayet olayı sürpriz olmadı. Ve ben de bu işin içinde ona yakın birinin olabileceğini düşündüm.”

“Kay gibi biri mi?”

“Kay gibi biri.”

“Ya da sizin gibi biri.”

Jonah bunu duyunca kaşlarını çattı ve “Evet, benim gibi biri de olabilirdi,” diyerek, hiç gizlemeden saatine baktı.

Gumey hafifçe gülümsedi ve “Birkaç sorum daha vardı,” dedi.

“On dakika sonra web sitesinde canlı bir yayılım var, ama devam et, sorularımı sor.”

“Mick Klemper hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Kim?”

“Cari cinayetinde soruşturmayı yürüten başdedektif

“Haa, o mu? Evet. Onun hakkında ne mi düşünüyorum? Sanırım adamın alkol sorunu var.”

“Sizi sorguya çekti mi?”

“Buna sorguya çekmek diyemem. Sadece o gün mezarlıkta bana birkaç basit soru sordu. Benimle temasa geçmek için gerekli adres bilgisini aldı ama daha sonra hiç aramadı. Onu sadık bir çalışan...ya da güvenilir bir adam olarak gördüğümü söyleyemem doğrusu.”

“Onun delilleri karartmakla suçlandığını duysanız şaşırırmıydınız?”

“Hayır, şaşırmazdım.” Jonah başını hafifçe yana eğip meraklı bir ifadeyle karşısındakine baktı ve “Bu adam Kay’i mahkum

ettirmek için yasadışı yollar mı kullandı dediniz? Neden yapmış İd bunu?”

“Bu konu temyiz aşamasında şimdilik gizli tutuluyor. Fakat ! önemli bir nokta olarak ortada duruyor. Carl’ı Kay öldürmediyse, hiç kuşkusuz başka biri yaptı bunu? Yani, bu durumda gerçek katilin bâlâ serbestçe ortalarda dolaşıyor olması sizi endişelendirir miydi?” ,

“Kendi güvenliğim açısından mı? Hayır, bunu düşünmem bile. Ben ve Cari, Spalter Emlak konusundaki kararlarda ve ken- \ di ilişkilerimizde hep ters taraflardaydık. Hiçbir zaman aynı ki* 1 şilede dostluk kurmadık, amaçlarımız hep farklıydı. İkimizin de aynı düşmanlara sahip olmamız mümkün değil.”

Guroey kararsız olduğundan değil, biraz daha ekili olabilmek . için bir süre durup düşündü ve sonra, “Son bir sorum var,” dedi. ^HAnnelerin kaza sonucu ölmemiş olma ihtimali üzerinde durulduğunu söylesem ne dersiniz?” diye sordu.

Jonah şaşırmış gibi baktı ona, gözlerini kırıştırdı ve “Ne demek istiyorsun, David?” diye sordu.

“Elimizde annenizin ölümünün, Cari ’m öldürülmesiyle ilişki- ¹

li olduğuna dair deliller var.”

“Nasıl yani? Nasıl deliller bunlar?”

“Bu konuda ayrıntılı bilgi veremem, ama ikna edici deliller j olduğunu söyleyebilirim. Carl’ı hedef alan kişinin annenizi de öldürmüş olması için bir neden aklınıza geliyor mu?”

Jonah’ın yüzünde çeşitli ifadeler birbirine karışmış gibiydi | Korku ifadesi belli oluyordu. Ama bilinmeyen korkusu muy- \ du bu, yoksa *bilinmeyen bilinir hale geldiği için mi korkuyordu adam?* Jonah, “Şey...ne diyeceğimi bilemiyorum,” diye konuştu. j “Bık, bilmek zorundayım...yani nasıl delillerden söz ediyorsun sen?” I

“Bu konu şu anda gizli tutuluyor. Bu konuda size en kısa zamanda bilgi verilmesi için elimden geleni yapacağım.”

“Fakat bu söylediğın...yani bu çok garip.”

“öyle görünmek zorunda. Fakat iki Ölümlü birbirine bağlayabilecek bir senaryo aklınıza gelirse, lütfen hemen beni arayın.” Jonah sadece ona baktı ve sessizce başını salladı.

Gumey birden konuyu değıştirmeyi düşündü ve “Pekala, Cari'm kızı konusunda ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Jonah hafifçe yutkundu, oturduğu yerde kıpırdandı ve “Yani sen şimdi bana... o kızın hem babasının hem de babaan ıcının katili olup olamayacağını mı soruyorsun?” diye sordu. Çok şaşırılmış gibiydi. “Hiçbir fikrim yok...” diye mırıldandı. “Aiyssa sağlam bir kız değildir, ama...babasını, *babaannesini öldürmek*” “Sağlam değil demekle neyi kastediyorsunuz? Biraz daha açJc konuşabilir misiniz?”

“Hayır, hayır, şimdi olmaz.” Jonah tekrar saatine baktı ve “Hemen gitmem gerekiyor,” dedi. “Gerçekten, özür dilerim.” “Son soru. Carl'ı başka kim öldürmek istemiş olabilir?”

Jonah sinirlenmiş gibi ellerini yana doğru açtı ve “Gülümsemesinin arkasındaki pislği, çürümeyi görecekt kadar ona yaklaşan herkes bunu yapmış olabilir,” dedi.

“Yardımanız için teşekkür ederim. Umarım tekrar görüşürüz. Merak ettim, web sitesi yayınının konusu ne?”

“özür dilerim, anlayamadım?”

“şu yapacağınız yayının konusunu merak ettim.”

Jonah hafifçe yüzünü buruşturdu ve “Bugünkü konumuzun adı Mutluluğa Giden Yol,” dedi.

47.Bölüm

Hâlâ Kayıp

Gumey, Hardwick ve Esti'nin gelmelerine daha on beş dakika olduğunu görünce, olayın önemli noktalarını maddeler halinde not ettiği defterini aldı ve yazdıklarının üç kopyasını çıkardı.

Esti dokuza tam bir dakika kala geldi. Kadın mavi Mini Cooper arabasını kuşkonmaz bahçesinin önüne park ederken, ambar 'tarafında Hardvick'in kırmızı GTO'sunun gök gürültüsünü andıran motorunun sesi duyuldu.

Esti arabasından inerken, Gumey onun üzerindeki tişörtü, kot pantolonu ve rahatça gülümsediğini görünce, istirahat gününde olduğunu anladı. Kadının esmer teni sabah güneşinde parlıyordu. Esti yan kapıya doğru yaklaşırken, horozun mezarını gösteren taşlara meraklı bir ifadeyle baktı.

Gumey tel örgülü kapıyı açtı ve onun elini sıktı.

Esti, "Hey, hava çok güzel, bence eve kapanmayalım, kendimizi dışarı atalım," dedi.

Gumey gülümsedi ve "Tamam, bunu ben de isterim," diye konuştu. "Ama bir sorun var, içerde sana ve Jack'e göstermek istediğim bazı videolar var."

"Pekala, ben sadece fikrimi söyledim. Güneş tenime iyi geliyor da."

Hardwick arabasını Esti'nin küçük Mini Cooper'ının yanına çekti, motoru susturdu ve arabadan inip koca kapıyı kapadı.

Esti'ye ya da Gumey'e selam bile vermeden elini kaldırıp göz- • Jerine siper etti ve bir süre etraftaki tarlaları, ormanlık tepeleri süzdü.

Esti ona doğru bakıp alaycı bir ses tonuyla, "Ne o, etrafta birini mi arıyorsun yoksa?" diye sordu.

Hardvick ona cevap vermedi, ama etrafa bakmaya devam etti.

Gumey dönüp onun baktığı yöne baktı, Barrow Tepesi'ni görünce, ne düşündüğünü anladı ve "Evet, büyük ihtimalle o tepe olabilir," dedi.

Hardvick başını salladı. "Şu dar yolun tepesi, değil mi?"

"Orası aslında çalılıklarla kaplanmış eski bir taş ocağı yoludur."

Hardvick oraya bakmaya devam etti ve "Mesafe oldukça fazla," dedi. "Çok iyi bir atıcı olması gerekiyor. Üç yüz elli metre var galiba, değil mi?"

"Belki daha fazladır. Long Falls'dan pek farklı sayılmaz."

Esti korkulu gözlerle onlara baktı ve "Hey, siz bir keskin nişancıdan mı söz ediyorsunuz, çocuklar?" diye sordu.

Gumey, "Bir tetikçi için uygun bir atış noktası olabilir orası," diye cevap verdi. "Ben bu evde yaşayan birini hedef olarak seç- seydim, o tepenin zirvesine daha yakın olan bir nokta var, orada dururdum. Oradan evin yan kapısı ve arabalar çok daha iyi görünür."

Esti dönüp Hardvick'e baktı ve "Artık gittiğin her yerde keskin nişancı için uygun yer olup olmadığını mı kontrol ediyorsun yani?" diye sordu.

"Evimin duvarında iki kurşun deliği olduğu için, bugünlerde bunu aklımdan çıkaramıyorum. Etrafta gizlenmeye uygun bir yer var mı bakmadan edemiyorum."

Esti gözlerini açarak onlara baktı ve "O halde burada açık hedef olarak durup, adamın bizi vurabileceği noktaya bakmak yerine, eve girsek daha iyi olacak herhalde, değil mi?" diye konuştu.

590 fehnVerdocı

Hardwick onun açık hedef ifadesine karşı bir şeyler söylemek t istedi ama sonra vazgeçti ve sırtarak arkasından eve girdi. Gur- ney de tepeye bir kez daha göz attı ve onları izledi.

Gumey çalışma odasından dizüstü bilgisayarını ve gerekli malzemeyi alıp yemek odasına geldi ve masaya oturdular. Gur- (1 ney, "İsterseniz önce bildiklerimizi güncelleydim, ne dersiniz?" diye konuştu. "Siz bazı telefon konuşmaları yapacaktınız, yeni bir şeyler var mı?"

İlk konuşan Esti oldu ve "Birimdeki arkadaşımın öğrendiğime göre, şu Yunanlı, Adonis Angelidis bayağı önemli bir I adammış," diye konuştu. "İtalyanlar ve Ruslar gibi ortalarda pek görünmezmiş, ama yeraltı dünyasında sözü geçermiş. Bütün ailelerle iş yaparmış. Kafasına çivi çakılan şu Gus Gurikos için de aynı şeyi söylüyorlar. Büyük oyuncular için ayarlama yaparmış.

Çok sağlam, önemli bağlantıları varmış. O alemde güvenilir bir I adammış."

Hardwick, "O halde bu adam neden öldürüldü?" diye sordu.

"Şu Birimdeki arkadaşımın bir fikri var mı bu konuda?"

“Hiçbir fikri yok. Birime göre, Gurikos herkesle iyi geçinen bir adammış. Yumuşak başlı, iyi bir *kaynak*mış

“Evet, ama onu böyle görmeyenler de varmış demek.”

Esti başını salladı ve “Olay, Angelidis’in Dave’e anlattığı gibi olmuş olabilir,” diye devam etti. “Cari birini vurdurtmak için Gurikos’a gitti, ama o birisi bunu öğrendi ve daha önce davranıp, Panikos’u tutarak her ikisini de öldürttü. Mantıklı bir varsayım, değil mi?”

Hardwick emin değilmış gibi, ellerini açtı ve omuz silkti.

Esti, Gumei’e baktı ve “Ee, sen ne diyorsun, Dave diye sordu.

“Ben aslında Angelidis hikayesinin doğru olmasını tercih ederim. Ama bana da tam olarak doğru gibi gelmiyor. Yani o hikayede Gus’ın kafasına çakılan çivi olayı insanın gözüne batıyor, doğru görünmüyor. Cari ve Gus’a daha önce davranıp saldırmak normal bir şey aslında. Ama sır saklamak gibi bir olay için korkunç bir uyan yapmak bambaşka bir şey. Bu ikisi, birbirine uymuyor.”

Esti, “Ben de anne konusunda aynı sorunu yaşıyorum,” dedi. “Yaşlı kadın neden öldürüldü?”

Hardwick huzursuzmuş gibi bir ifadeyle, “Bu o kadar büyük bir sır değil,” dedi. “Kadını, CarPı mezarlığa getirip konuşma yapması için öldürmüş olabilirler.”

“O zaman Panikos, Carl’ı podyuma gitmesini bile beklemeden, neden ilk adımında vurdu?”

“Kim bilir? Belki de Carl’ın bir şeyler açıklamasını engellemek istedi.”

Gumei bu olayda bir mantıksızlık seziyordu. Katil bir adamın aleyhte bir açıklama yapacağından korkuyorsa, onun konuşma yapacağı bir sahnenin gerçekleşmesine kadar neden bekleyecekti ki?

Esti, “Cooperstown yangınları konusunda bir şey daha var,” diye devam etti. “İlginç bir şey öğrendim. Bincher’in evinde kullanılan dört yanıcı madde farklı tip ve boyutlardaymış.. Sustu ve Hardvick’le Gumei’e baktı. “Bunun bir anlamı var mı sizce?”

Hanhvick yüzünü buruşturdu ve omuz silkti. “Belki o sırada küçük Peter’in oyuncak kutusunda sadece onlar vardı, kim bilir?”

“Belki de onları aldığı yerde başka kundaklama sistemi yoktu. Sen ne diyorsun, Dave?”

“Bir başka ihtimal de olabilir. Belki de deneme yapıyordu ”

“Deneme mi yapıyordu? Nasıl yani?”

“Bilmiyorum. Belki de daha sonra yakacağı yerlerde kullanmak üzere, hangisinin daha etkili olduğunu görmek istiyordu...”

Esti yüzünü buruşturdu ve “Umanm nedeni bu değildi,” diye söylendi.

Hardvick sandalyesinde hafifçe kıpırdandı ve “Sende başka bir şey var mı, hayatım?” diye sordu.

“Evet, olay yerinde bulunan başsız cesedin kimliği kesin olarak tespit edildi. Ceset Lex Bincher’a ait.”

Hardvick yine yüzünü buruşturdu ve başını iki yana salladı.

Esti sesini alçalttı ve “Ne yazık ki adamın başı hâlâ bulunamadı,” dedi.

Hardwick dişlerini gıcırdattı ve “Tanım,” diye homurdandı. “Sanki bir korku filmi izliyoruz.”

Esti şaşırmış gibi onun yüzüne baktı ve “Bu olayın seni neden bu kadar etkilediğini anlayamadım doğrusu,” dedi. “Sen ve Dave’in işbirliği yaptığınız şu olayda - orada bir kadını kesip ikiye bölmüşler, değil mi? Ama sen o olaya gülüp geçmiş, pis espriler yapmışsın, doğru mu bu?”

“Doğra.”

“O halde bu kesik baş olayı seni neden bu kadar kötü etkiledi?”

Hardvick, “Tanrı aşkına,” diye homurdanarak teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı ve başını iki yana salladı. “Kesilmiş, on parçaya ayrılmış bir ceset bulmak başka bir şey. Sen de yıllardır polislik yapıyorsun, böyle şeyler görebiliyor insan ve alışıyor bunlara. Fakat bir insan başının kesildikten sonra kaybolması başka bir şey. Ne demek istediğini anlıyor musun, hayatım? O lanet kafa hâlâ kayıp. Bu da demektir ki, birisi bir nedenle o kafayı bir yerlerde saklıyor. İnan bana, günün birinde hiç beklemediğimiz bir zamanda karşımıza çıkacak o kafa.”

Esti, “Demek hiç beklemediğimiz bir zamanda çıkacak karşımıza ha?” diyerek göz kırptı ona. “Sen çok korku filmi izliyorsun galiba. Her neyse, benim söyleyeceklerim işte bu kadar. Senden ne haber? Bir şeyler bulabildin mi bari?”

Hardvick sanki korkunç bir rüyanın izlerini silmek ister gibi, yüzünü ovaladı ve “Ben kayıp tanıklardan birini buldum,” diye konuştu. “Silahın ateşlendiği zamanda Kay’i o dairede gördüğünü söyleyen Freddie adlı serseri - gerçek adı Frederico Javier Rosa-

les...” Sustu ve Gumei’e bakıp, “Biraz kahve içebilecek miyiz,” diye sordu.

“Elbette.” Gumeý kalkıp mutfađa gitti ve kahve makinesindeki suyu kaynatma düğmesine bastı.

Hardvick, “Evet, Freddie ile dostane bir konuşma yaptık,” diye devam etti. “Onun gerçekte gördüğüyle, Dedektif Mick’in talimatıyla söylediği arasındaki ilginç boşluk üzerinde durduk biraz.”

Esti gözlerini açıp şaşkın bir ifadeyle ona baktı. “Yani adam Klemper’ın ona, tanık kürsüsünde yalan söylemesini istediğini mi anlattı sana?”

“Klemper ona ne söylemesi gerektiğini anlatmakla kalmamış, ayrıca söylemezse başına neler geleceğini de belirtip tehdit etmiş.”

“Neler gelecekmiş peki başına?”

“Freddie’nin uyuşturucu sorunu varmış, adam hem satıcı, hem kullanıcı, sabıkalı. Bir kez daha yakalanırsa yirmi yıl yermiş. Mick gibi bir hergele de böyle bir serseriye istediğini yap- tırabiliyor.”

“Vay canına. Peki, o serseri nasıl oldu da sana açıldı?”

Hardwick sırttı ve “Freddie gibi serseriler içinde bulunduk- lan durumu değerlendir ve karşılarında korkmaları gereken biri varsa onun dediğini yaparlar,” diye devam etti. “O anda benden korkması gerektiğini biliyordu ve konuştu. Sakın yanlış düşünmeyin, ona karşı çok nazık davrandım. Böyle bir cinayet davasında yalancı tanıklık yapmaktan ceza almaması için, o anda bana her şeyin doğrusunu anlatması gerektiğini söyledim.”

Esti şaşkın bir ifadeyle ona baktı. “Vay canına. Demek öyle söyledin?”

“Evet, üzerine gelecek olan pislikler heyelanından kurtulabilmesi için, mahkemede, tanık kürsüsünde Dedektif Mick’in öğrettiği şekilde konuştuğunu açıklamasını söyledim serseriye.”

“Bunu yazılı olarak aldın mı ondan?”

“Hem de imzalattım. O yetmedi, ayrıca kağıda parmak da bastırdım.”

“Esti kuşkulu bir ifadeyle ona bakıp “O serseri senin cinayet masasından olduğunu düşündü herhalde, değil mi?” diye sordu.

“Şey, benim hâlâ eskisi gibi bir dedektif olduğumu düşünmüş olabilir. Ama bunun hiç önemi yok, değil mi? Ne düşünüyorsunuz?”

Esti başını iki yana salladı ve “Klemper’ın kovulmasına yarayacaksa önemi yok,” dedi. “Ortadan kaybolan diğer iki tanıktan ne haber? Jimmy Flats ve Kay’in sevgili Darryl’i de buldun mu?”

“Onları henüz bulamadım, ama Freddie’nin söyledikleri ve Dave ile Alyssa’nın kayda alınan konuşması polisin delil kararttığını, suç işlediğini açıkça ortaya koyacak ve Kay’in temize çıkması kesinleşecektir.”

Hardwick’in mutlu bir ifadeyle söyledikleri Gumeý’i pek de memnun etmemiş gibiydi. Fakat kafasındaki kuşkunun bir başka nedeni de olabilirdi - Kay’in adil yargılanıp yargılanmamış olması bir başka konuydu, ama Gumeý onun masum olduğundan hâlâ emin olamıyordu. Delil karartılması ve yalancı tanık konusunda şüphesi yoktu, ama bunlar Kay Spalter’in *masum* olduğunu göstermezdi. Cari Spalter’ı öldürtmek için Petros Panikos’u tutan kişinin kimliği gizli kaldığı sürece, Kay Spalter şüpheli olarak kalacaktı.

Gumeý bunu düşünürken, Esti, “Bize videoları göstereceğini söyledin, Dave,” deyince ona baktı.

“Evet, Jonah’la yaptığım sesli-görüntülü sohbetten başka, Axton Caddesindeki bir güvenlik kamerasının video filmleri var elimde. Silah ateşlenmeden önce o binaya giren birisinin ve vurulup yere düşen Carim netleştirilmiş görüntülerinden bahsediyorum...” Gumeý durdu ve Hardwick’e baktı. “Videoları nasıl aldığımı sana söyledim, Esti’ye bunu anladın mı?”

Her şey çok hızlı geliyordu dostum. Ayrıca, bana bıraktığın o otuz saniyelik sesli mesajda da fazla bilgi yoktu.”

“Ve sen de olan bilgileri görmezden gelmeye karar verdin, öyle mi?”

“Ne demek istiyorsun sen?”

“Benim mesajımda önemli nokta açıktı. Klemper’a, kayıp video filmlerinin bana verilmesi halinde başının derde girmeyebileceğini söylemiştim, öyle de oldu. Ama sen o rezil *Kriminal Tartışmalar* adlı TV programına çıkıp, Kay davasında delil karartan ve onu suçlu gösteren dedektiften söz ettin. O dedektifin Mick Klemper olduğunu herkes biliyor - sen onu açıkça suçladın ve benim ona verdiğim sözü umursamadın.”

Hardvick yüzünü buruşturdu ve “Dediğim gibi, her şey çok hızlı geliyordu,” diye konuştu. “Göldeki kundaklama olayını görmüştüm ve orada yedi masum insan ölmüştü, Dave. Senin Mick’le yaptığın pazarlığı hatırlayacak halde değildim...” Hardvick bir an susup düşündü ve sonra, verilen sözlerin ve söylenen yalanların, adalet sisteminde gizli temel taşlar olduğunu söyledi. Sonra Gumeý’in yüzüne baktı ve “Klemper gibi bir pislik için üzülmeğe değer mi?” diye sordu.

Gumeý, Klemper’ın alkol kokan ağzını ve ertesi gün geveler gibi konuşarak telefonuna bıraktığı sesli mesajı hatırlayarak Hardvick’i haklı çıkarmaya çalıştı. “Beni endişelendiren şey, Mick Klemper’ın köşeye sıkışmış öfkeli bir sarhoş olması, Jack,” dedi. “Herif umutsuzluğa kapılıp aptalca şeyler yapabilir.” Hardvick sesini çıkarmayınca, “Bu nedenle, her ihtimale karşı Beratta tabancamı her zamankinden daha yakın bir yerde tutuyorum,” diye devam etti. Evet, Esti şu videoları görmek istiyordu. Hadi, onları göstereyim size, önce sokaktaki sahneyi, sonra da mezarlıkta olanları göreceksiniz.”

Monteli Jones

Güvenlik kamerası videolarını iki kez dikkatle seyrettikten sonra, Hardwick, “Mahkeme aşamasında bunların Klemper’da olduğunu kanıtlayabilir miyiz?” diye sordu.

“Bunu kanıtlayabileceğimizi pek sanmıyorum. Elektronik eşya dükkanının sahibi videoları ona verdiği konusunda yazılı bir ifade vermek için ikna edilebilir belki, ama adam Klemper’dan da sahtekar. Ve ayrıca...”

Esti araya girerek “Fakat sen videoları Klemper’dan istedin ve adam da sana verdi onlan,” dedi.

“Evet, ama videoları bana verirse fazla sorun yaşamayabileceğim söyledim ona. Ve ertesi gün posta kutumda onlan buldum. Biz bunun anlamını biliyoruz. Ama bizim bilmemiz, onlann kinde olduğunu yasal olarak kanıtlamaya yetmez. Her şeye rağmen, önemli olan videolann ne zaman ve kinde olduklan değil, görüntülerde neler olduğu.”

Hardwick itiraz edecek gibi oldu, ama Gumeş, “Videoda CarTın tanıkların dediğı yerde vurulduğı görüliyor ki, bu da önemli,” diye devam etti. “Çünkü bu durumda atışın, Klemper ekibinin dediğı gibi, o daireden yapılmış olması olanaksız görünüyor.”

Esti içini çekti ve meraklı bir ifadeyle ona bakarak, “Sen bu mermi yolu konusundan dördüncü kez söz ediyorsun, Dave,”

Atışın oradan yapılmadığını bunun mümkün olmadığını sorsun. Bunun cevabı nedir sence?”

“Astında ben de bu konuda pek emin değilim, Esti. Cinayet Pahının Sunduğı dairededeki fiziksel ve kimyasal deliller atışın ifadan yapıldığını gösteriyor. Ama kurbanı vuran silahın nişan ^ bunun mümkün olamayacağını gösteriyor”

“Bu bana Schenectady’deki Monteli Jones muammasını hatırlatıyor. Beş yıl önceki o olayı hatırlıyorsun, değil mi Jack?” “Uyuşturucu satıcısı olayı mı? Adamın öldürülmesinin doğru olup olmadığı konusunda büyük tartışma yaşanmıştı sanırım ” Esti, “Doğru,” dedi ve Gumeş’e baktı. “Genç bir polis, güneşli bir havada arabasıyla, esrarkeşlerle dolu bir semtte devriye görevi yaparken, telsizinde, bulunduğu yerden iki blok mesafede silah sesleri duyulduğı ihbarı alıyor. On saniyede oraya vanp arabasından iniyor. Sokakta toplanmış insanlar ona, iki depo arasındaki geniş bir sokağı gösterip, oradan iki el silah sesi geldiğini söylüyorlar. Genç polis destek beklemeyen dokuz milimetre tabancasını çekip sokağı giriyor ve yaklaşık on beş metre ilerde, mahallenin esrarkeş kötü çocuğı Monteli Jones’u görüyor. Polisin ifadesine göre, Montell’in elinde de bir dokuz milimetrelik varmış ve adam tabancasını polise doğrultmuş. Polis ona bağırıp silahını indirmesini söylüyor, *** ^ontell bunu yapmıyor ve polis ateş edip onu vuruyor, moteli midesinden vurulup düştüğü yerde kan kaybederken P°lis arabaları ve ambulans geliyor, ama Monteli hasta- ^ ^hırülürken öliyor. Her şey yasal görüliyor, genç polise Polis i ^ °*8ra^ bakıyorlar. Ama ertesi gün her şey değişiyor, olduğun^ °nU Ça^,np ‘fadcs,n’ al,y^r» polis her şeyin ortada ^Ut nU> ^Cnd’n* avunmak için ateş etmek zorunda kaldığım k*yd* °r ^ma ^Çişleri onu birkaç kez sorguluyor, konuşmaları v^or* ya2ıy^r ve ona imzalatıyor. Sonra da ‘Burada bir bir tterm* °t<>PS* ^Po^na göre, adamın midesi vücuttan çıkan e delinmiş, bu durumda sen onu sırtından vurmuş*

sun, neden yaptın bunu?” diye soruyorlar. Genç polis çıldırarak gibi oluyor, bunun doğru olmadığını söylüyor.”

Güney, “Her polisin başına gelebilecek bir karabasan bu,” dedi. “Ama Monteli denen adamın elinde bir silah olduğu biliniyordu, değil mi?”

“Elbette, silahı vardı adamın, ama sırtından vurulmuş olması da büyük sorun yarattı.”

“Genç polis, ‘Adam bana ateş ederken geriye döndü,* açıklamasını kullanmadı mı peki?’ ~

“Hayır, o sadece, uyarısına rağmen adam a kendisine silah doğrulttuğunu ve kendini savunmak için ateş ettiğini söyledi. Ve Monteirin arkasına dönmediğini, kendisine bakarak ateş etmek üzere olduğunu anlattı.”

Gumeş dudaklarını büzdü ve “Çok ilginç bir konu,” dedi. “Mesele neydi peki?”

“Aslında Monteli bir iki dakika önce, bilinmeyen biri tarafından sırtından vurulmuştu - duyulan silah sesleri de bunu gösteriyordu ve genç polis de o silah sesleri ihban üzerine gitmişti oraya. Monteli sırtından vurulduktan sonra yere düşmüş ama ölmemiş, ayağı kalkmış ve o anda da genç polis oraya varmıştı. Monteli o sırada büyük olasılıkla şoktaydı, ne yaptığını bilmiyordu. Polis ona ateş etti ama vuramadı, fakat Monteli önceden vurulmuş okluğundan yeniden yere düştü.”

“Sonuçta anlaşıldı mı olay?”

“Olay yerinde yapılan sıkı bir araştırmada, sokağın dışında bir hendekte, üzerinde Montell’in DNA izleri olan bir mermi çekirdeğı bulundu. Hendek polisin durduğı noktanın arkasındaydı ve bu da atışın ters yönden, arka taraftan yapıldığını gösteriyordu.”

Gumeş, “O çekirdeğın bulunması büyük şans,” dedi. “Yoksa her şey mahvolabilirdi.”

Esti başını salladı ve “Bunu unutma,” dedi. “Bazen işimiz sadece şansa kalabiliyor.”

Hardwick masada parmaklarıyla tempo tutarken, “Bu Mon*

İt» oky‘om SPaller olayıyla ”6’sf ne olabilir peki?” d,yc wd Esli. “Bilmiyorum,” dedi. “Ama nedense birden akı,m* J.’ ipe. Belki de bir benzerlik, bir ilişki vardır, kim bilir?” “ “Sen şimdi Carl’ın başka bir yerden vurulduğunu mu ima ediyorsun?”

“Bilemiyorum, lack. Bu olay birden aklıma geliverdi işte, ne- | den geldi, açıklayamam bunu. Sen ne düşünüyorsun, Dave?” t Gurney bir an tereddüt etti ve sonra, “İnsan bazen ila şeyin aynı şekilde olduğunu sanır ama aslında öyle değildir, bu da buna ilginç bir örnek,” diye cevap verdi. t “Nasıl yani?”

“Yani Monteli ‘e ateş eden polis ve Montell’in vurulması olayı.”

Kesinlikle Şeytanca

İkinci kahvelerini içerken, Gumcy arkadaşlarına Jonah Spalter’la yaptığı Skype konuşmasının kaydını izlettirdi.

Kaydın sonunda ilk konuşan Hardwick oldu ve “Kimin daha büyük pislik olduğunu kestiremiyorum,” diye homurdandı. ^MMick denen o hergele dedektif mi, yoksa bu pislik mi?”

Gurney gülümsedi ve “Willow Rest’in yöneticisi olan kadın, Paulette Purley, Jonah’ın bir aziz olduğuna, dünyayı kurtarmaya çalıştığına inanıyor,” dedi.

“Dünyayı kurtaracağız diyerek ortaya çıkan tüm bu azizler öğütülüp gübre olarak kullanılmalı. Sığır gübresi toprak için çok yararlıdır.”

“Yani ruhtan daha çok toprağa iyi gelirler, değil mi Jack?”

“Bunu bir kez daha söyle.”

Esti, “Kardeşinin ölümünden sonra elli milyon dolara konmuş adam. Doğru mu bu?” diye sordu.

Gurney, “Bunu inkar etmiyor zaten,” dedi.

Hardwick, “Bundan daha iyi motivasyon olur mu, çocukları diye homurdandı.

Gurney, “Aslında adam hiçbir şeyi inkar etmiyor,” diye devam etti. Carl’ın ölümünden büyük yarar sağladığını, ondan nefret ettiğini de kabul ediyor. Herkesin ondan nefret etmesinin nedenlerini açıklamakta da sakınca görmüyor.”

Esti, “Evet, onun için, ‘*canavar, sapık, megalomanyak*.gibi şeyler söylüyor,” dedi.

Hardwick, “Bir yerde de ‘*kesinlikle şeytanca*’ ifadesini kullandı,” dedi. “Adam kendisini melek gibi görmemizi isterken, kardeşine şeytan diyor.”

Esti, “Sahip olduğu şu Cathedral için her şeyi yapabileceğini söylerken övünür gibi konuşuyor,” diye devam etti. “Ne garip, cinayet nedeni olabilecek her şeyi umursamadan kabul ediyor. Sanki ona dokunamazmışız gibi davranıyor.” •

Hardvick, “Evet, sanki çok güçlü bağlantıları varmış gibi konuşuyor,” diye ekledi.

Gumey, “Konuşmasının sonu dışında,” dedi.

Esti kaşlarını çatarak ona baktı ve “Yani, annesi hakkında söylediğini mi demek istiyorsun, Dave?” diye sordu.

“Adam dünyanın en yetenekli aktörü değilse, o noktada gerçekten huzursuz olmalı. Annesinin öldürülmüş olabileceği ya da bizim bunu bilmemiz konusunda rahatsız olup olmadığını tam olarak anlayabilmiş değilim. Annesinin öldürülmesi konusunda elimizde ne gibi deliller olduğunu çok merak ediyordu, ama daha temel bir soru olan, ‘Birisini annemi neden öldürmek istesin ki?’ sorusunu sormadı, bu da bence çok garip.”

Hardvick sırtarak arkadaşlarının yüzlerine baktı ve “Aslına bakarsanız, samimi ve harika bir adam gibi görünen Jonah, annesi dahil hiç kimseyi umursamıyor gibi,” dedi.

Esti, kafası karışmış gibi onlara baktı ve “Eee, bu durumda ne yapacağız?” diye sordu.

Hardvick yine sırttı ve Gumey’in, açık bilgisayarın yanında duran, çözülmemiş sorunlar listesini gösterdi. “Ne yapacağımız çok açık,” dedi. “Bizim zehir hafiyenin hazırladığı şu akıllıca somlar listesine ve yol haritasına göre gerekenleri yapmaya çalışacağız.”

Gumey’in hazırladığı kopyalardan hepsi birer tane aldı ve sekiz maddeyi sessizce okudular.

Esri listenin sonuna doğru başını kaldırdı ve endişeli bir ifadeyle onlara baktı. “Bu liste...insanın moralini bozuyor, arkadaşlar.”*

Oumey ona neden böyle düşündüğünü sordu.

^MBu listeye bakınca, hâlâ istediğimiz kadar bilgiye sahip olmadığımızı düşünüyorum.”

Gumey, “Hem evet, hem de hayır,” diye cevap verdi. “Bu listede çok sayıda cevaplanmamış soru var, tamam, ama ben inanıyorum ki, bunlardan birini cevaplayabilirsek, diğerlerinin cevaplarını da kolaylıkla bulabileceğiz.”

Esti başını sallarken yüzünü buruşturdu, ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Seni anlıyorum...fakat işe nerden başlayacağız? Eğer polis, FBI, Organize Suçlar Birimi, Interpol, Ulusal Güvenlik ve diğer teşkilatları destekleyebilirsek, Panikos denen bu herifin izini belki bulabiliriz. Fakat bu durumda., ne yapabiliriz ki? Panikos bir yana, Cari, Jonah, Kay, Alyssa, Angelidis, Guri- kos ve daha bir sürü kişinin yaşamını, ilişkilerini kontrol edebilecek insan gücüne ve zamana sahip değiliz...” Durdu ve çaresiz kalmış gibi başını iki yana salladı.

Kadının bu çaresizlik belirlen konuşmasından sonra, uzun süre hiçbir şey söylemedi. Hardvick ne yapacağını bilemiyormuş gibi, kaim parmaklarına bakıp duruyordu.

Esri sonunda içini çekti ve ona bakarak, “Sen ne diyorsun bu işe, Jack?” diye sordu.

Hardwick başını kaldırıp hafifçe boğazını temizledi ve “Şey... bana sorarsan, iki ayrı durum var derim,” diye konuştu. “Birisi Kay’ın temyiz süreci ki, Lex’in ortağı çok iyi durumda olduklarını söyledi bana. Diğer, ‘CarFı kim öldürdü?’ sorusuna cevap buıma çabası ki, bu daha zor bir iş. Fakat bizim Sherlock dostumuz ya da zehir hafiyeraizin gözlerinde bir iyimserlik ışıltısı görüyorum galiba.”

Esti endişeli bir ifadeyle Gumeı’ye baktı ve “Gerçekten *iyimser* misin sen, Dave?” diye sordu.

“Aslına bakarsan bira2 iyimser olduğumu söyleyebilirim.” Gumeı bunu söyledi ama o anda eskisi kadar iyimser olmadığını düşündü. Sorulan maddeler halinde yazarken destek alabilecekleri yardımcı teşkilatlar konusunu yeterince düşünmemiştir ve şimdi Esti’nin onlardan söz etmesiyle gerçekten güçsüz durumda olduklarını görüyordu.

Sorular hâlâ çok karışık ve kaynak sorunu da henüz çözülmemiştir. Ama biraz düşününce, soruna çözüm bulmak için listedeki bütün soruların cevabını bulmaya gerek kalmayabileceğini anlamıştır.

Esti ona kuşkulu bir ifadeyle baktı ve “Bilmediğimiz bir sürü şey varken nasıl bu kadar iyimser olabiliyorsun, Dave?” diye sordu.

“Pek çok sorunun cevabını bilmiyorum olabiliriz, ama...elimizde biri var.”

“Biri mi var? Kim peki bu biri?”

“Peter Pan.”

“Elimizde derken ne demek istiyorsun?”

“Demek istiyorum ki, o buralarda bir yerde, bu bölgede. Bizim soruşturmamız konusunda bir şeyler onun burada kalmasını sağlıyor.”

“Neymiş o şey?”

“Sanırım sınımları keşfetmemizden korkuyor.”

“Şişman Gus’ın kafasına çakılan çivilerle ilgili sum mı?” “Evet.”

Hardwick masada yine parmaklarıyla tempo tutmaya başladı ve “Bunun, onu kiralayan kişinin değil de, Panikos’un sim olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Angelidis’tn bana anlattığı bir şeye dayanarak söylüyorum bunu. Adam bana Panikos’un kısıtlamasız, talimatsız anlaşmalar yaptığını söyledi. Birini öldürtmek istersen, ona istediği parayı veriyomuşsun, o da işi bitiriyormuş. Bütün ayrıntıları kendi halledermiş. Yani, Şişman Gus’m kafasına çakılan çivi-

ta bir mesaj ise, bu sadece Panikos’u ilgilendiren bir konuda, onun mesajıymış”

Hardwick ona bakıp güldü ve “Sen yaşamak için yalanlar söyleyen, aldatan, çalan bir gangster olan bu AngelidisMn her dediğine inanıyor gibisin,” dedi.

“Adam bana Panikos’un çalışma tarzını anlatırken neden yalan söylesin ki? Ayrıca, Panikos hakkında Interpol’daki arkadaşından öğrendiklerimiz de Angelidis’in anlattıklarını destekliyor. Peter Pan kendi kurallarına göre çalışıyor. Hiç kimse ona ne yapması gerektiği konusunda talimat veremezmiş.”

“Yani çok karpisli bir hilkat garibesi olmalı bu adam, Öyle mi?”

Gumeı gülümsedi ve “Evindeki ışıkları söndürmesi için de İrinse emir vermedi ona, Jack,” dedi. “Cooperstown’daki evleri yakmasını ya da Lex Bincher’in kafasını kesip götürmesini de kimse istemedi ondan, kimse böyle bir emir vermedi ona.”

“Sen bu kaçık hakkında çok kesin konuşuyorsun.”

“Bu konu hakkında çok düşündüm, Jack. Artık bulmacanın en azından bir parçasını açıkça görmenin zamanı geldi sanıyorum.” Esti şaşkın bir ifadeyle kollarını kaldırdı ve “Belki ben çok gerginim, sinirliyim,” diye konuştu. “Ama senin açıkça gördüğün şey nedir, söyler misin, Dave?”

“Tabii, işin başından beri hepimizin önünde duran açık kapıdan söz ediyorum.”

“Hangi açık kapı bu?”

“Peter Pan’tn kendisi.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Adam bizim işlerimize, Cari cinayetiyle ilgili soruşturmamıza tepki gösteriyor. Tepki göstermek bağlantı demektir. Bağlantı de açık kapı anlamına gelir.”

Esti öfkeli bir şekilde inanamıyormuş gibi ona baktı. “İşlerimize tepki *mi* veriyorT diye sordu. “Yani Jack’in evirçe ateş ede*

Cooperstown’da Lex’i ve komşuların, öldürerek bize tepki fli vermiş oluyor?”

»Adam bizi durdurmak, bu işten vazgeçirmek istiyor.” •“Demek biz sonışturmaya devam ettikçe, o da etrafı yakıp yıkmaya, insan öldürmeye devam edecek, öyle mi?”

••Bizi dikkate aldığını gösteriyor bu. Ve bu da hâ!â burada olduğunu kanıtıyor. Ülkeden ayrılmadı, yeraltındaki kaluğuna çekilmedi. Yani ona ulaşabiliriz. Sadece işimize yarayacak bir tepki göstermesini sağlayacak ve ona ulaşmamızı kolay laştıracak bir yol bulmamız gerekiyor.”

Esti gözlerini kısarak ona baktı, yüzündeki ifade ne kadar şarkın olduğunu gösteriyordu. “Yani, medya yolunu deneyebiliriz mi demek istiyorsun? örneğin şu Bork denen herif Panikos’la bir anlaşma yapabilir ve onu kimin kiraladığını öğrenebilir mi diyorsun, böyle bir yol mu?”

“Bork bu oyunda rol alabilir ama onunla böyle bir anlaşma yapamaz. Sanın m küçük dostumuz Pcter Pan farklı bir dalga boyunda çalışıyor.”

“Hangi dalga boyuymuş o?”

“Şey...sadece onun hakkında neler bildiğimize bak.”

Esti omuz silkti ve “Onun profesyonel bir kiralık katil olduğunu biliyoruz,” dedi.

Guney baş,mı salladı. “Başka?”

Zor durumlarda anlaşmalar yapan pahalı bir katil.

“Donny Angel onun, ‘başka kimsenin almayacağı imkansız ^»i alan biri’ olduğunu söyledi. Başka ne biliyoruz?” herifin bir psikopat olduğu da doğru, değil mi?”

Hardwick, “Evet, cehennemden kaçmış bir psikopat,” diyerek ^Ştnı salladı. Kabuslar görünnüş. Benim gördüğüm kadanyl⁰⁰¹ bir ölüm makinesi bu adam - öfkeli, çılgın, kana susamış bir ve böyle de devam edecek bir piç kurusu. Sen ne diy^{Sün} sherlock? Bu konuda başka bildiklerin var mı?”

Gu“*y soğumuş kahvesinden son bir yudum alıp bitirdi ve

“Bütün bildiklerimizi bir araya getirip şimdiye kadar neler öğrendiğimizi anlamaya çalışıyorum,” diye konuştu. “Adamın her şeyi kendi bildiği gibi yapma konusundaki ısrarı, çok zeki ama hiç empati kurmayan bir insan olması, patolojik Öfkesi, adam öl* dürme konusundaki ustalığı - tüm bunlar küçük Peter’in tam bir cehennem kaçağı, korkunç bir canı olduğunu gösteriyor. Bir de öğrenmemizi istemediği, saklamak için her şeyi yapabileceği bir sun var. Angelidis bana bir şey daha söylemişti - küçük Peter insan vururken şarkı da söylemiş. Bütün bunları bir araya getirdiğimizde, karşımıza çok ilginç ve korkunç bir tip çıkıyor.**

Hardvrick, “Ya da dünyanın tanıyıp tanıyabileceği en lanet olası felaket,” diye homurdandı.

“Onu tanımlamaya belki bu bile yetmez.”

50. Bölüm

Deliyi Dürtmek

Esti'nin, "Daha başka bir şeyler var mı?" diye soran sesinde umut ve korku vardı. Ama korku ifadesi daha belirgin gibiydi.

Gumey sakin bir ses tonuyla, "Sanırım var," dedi. "Bana sorarsanız Panikos'un en büyük motivasyonu nefret. O küçük canavar bana göre, bütün insanlardan nefret ediyor. Fakat taktikleri, planlamaları çok iyi hazırlanmış oluyor. Kiralık katil olarak çalışma hayatında başarılı olmasının sim, öldürme hırsıyla, soğukkanlı planlama süreci arasındaki hassas dengeyi devam ettirmesine bağlı. Gördüğümüz davranışlarında bu belli oluyor ve Donny Angel da bu fikri destekledi. Dışarıdan bakıldığında, Panikos zor işleri sakin, temkinli bir şekilde kabul eden güvenilir tir işadamı gibi davranıyor. Ama içinde, belki de tek zevki öldürme olan korkunç bir küçük canavar yatıyor."

Hardwick yine gürlütlü bir kahkaha attı ve "Bizim küçük Peter bir çocuk terapisti için iyi bir deney tahtası olabilir, dedi.

Gumey de dayanamayıp onun bu sözüne gülerek karşılık verdi.

Gurney'e baktı ve "Yani bu herif yan planlayıcı, yan psikiyatrist diye konuştu. "Motivasyonu çılgınca, ama yöntemi rasional. Diyelim ki, haklısın. Bu bizi nereye götürül "Mademki, çılgınlıkla mantık arasındaki hassas denge on

arıncı yarar gibi görünüyor, biz de bu dengeyi bozmak zorundayım" "Nasil yapacağız bunu?"

"En zayıf noktasına saldırarak ."

"En zayıf noktası neresi?"

"Elbette konuşmaya çalıştığım sim. Onun düşünce tarzına ulaşma yolumuz bu olacak. Böylece Carl'ın cinayetini anlamamın yolunu bulacak ve onu öldürmek isteyen kim olduğunu öğreneceğiz."

Hardwick, "Ama her şeyden önce o lanet, değerli sırrın ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor, değil mi?" diye homurdandı.

Gumey omuz silkti ve "Şu anda yapmamız gereken şey, sim'i biliyor muyuz ya da öğrenmek üzereymiş gibi davranmak, onun buna inanmasını sağlamak olmalı," dedi. "Bu oyunu oynamak, onun kafasına bunu sokmak zorundayız."

"Bu oyunun amacı ne olacak?" diye sordu.

"Böylece, başarılı olmak ve yaşamını sürdürmek için dayandığı dikkatli hesaplamayı bozacağız. Onun delilik özü ve rasyonel destek sistemi arasına bir takoz koymak zorundayız." "Kafamı karıştırıyorsun, dostum."

"Kontrol duygusunu tehdit edecek şekilde ona baskı uygulayacağız. Kontrol onun en yoğun fikri sabiti, endişesiye, aynı zamanda en zayıf yanıdır. Onun kontrol duygusunu elinden alırsak, paniğe kapılacak, yanlış kararlar verecektir."

Hanhvick, "Bir dakika," diyerek araya girdi. "Neler söylüyorsun sen böyle? Korkunç bir caninin gözüne çomak sokup onu dürtmek ve neler olacağına bakacağız, öyle mi?"

Hardwick bunu söyleyerek, aynı zamanda Esti'nin endişesini de dile getirmiş oluyordu. Esti, Gumey'e baktı ve "Panikos'a bu baskıyı yaptıktan sonra adam çıkıp altı yedi kişi daha öldürürse ne yapacağız?" diye sordu. "O zaman daha fazla baskı mı yapacağız yani? Ya o zaman bir düzine daha insan öldürürse? Bunun sonu nereye varacak?"

"Ben bu işte risk yek demiyorum. Ama buranın alternatifi, o iyi karanlık dünyasına geri göndermek olacak. Biz şimdi onu ^ye yakın bir yere çıkarmış bulunuyoruz. Anık ona ulaşabil- yeğimiz bir yerde. Onu orada tutmak, korkutmak, aptalca bir şey yapmasını sağlamak istiyorum. Masum insanları öldürmesini önlemek için de ona belirli bir hedef gösterecek ve bu hedefi onu uşa düşürmek için kullanacağız."

Esti kahverengi gözlerini açarak ona baktı ve "Hedef mir diye sordu.

"Onu istediğimiz noktaya odaklandırmak zorundayız. Onu tehdit düzeyine çekmek ve kenardan aşağıya itmek yeterli olmaz. Adamı tahrik ettiğimiz zaman, tepkisini kontrol altına alabilmeliyiz- onu kontrollü bir zaman dilimi içinde, idare edilebilir bir yönde tutabilmeliyiz."

Esti onun anlattıklarına pek de inanmamış gibi yüzüne baktı. Gumey, "Onu tahrik edeceğiz," diye devam etti. "İstediğimiz tepkiyi göstermesini bekleyecek, sonra onu içeriye doğru çekeceğiz-bunu istediğimiz bir zaman ve yerde yapacağız"

"Bunu çok rahat söylüyorsun ama çok riskli bu, değil mi?" "Evet - ama alternatifi kadar riskli değil. Jack, bu Peter Pan'ın bir ölüm makinesi olduğunu söyledi. Bu doğru. Adam gerçekten bir ölüm makinesi. Çocukluğundan beri insanları öldürüyor. Ortamı uygun bulursa öldürmeye de devam edecek. Kimsenin tedavi edemediği öldürücü bir salgın hastalık gibi bir şey bu. Risksiz seçeneklerimiz yok, arkadaşlar. Ya bu adamı durdurmak için elimizden geleni yapacak, ya da öldürmeye devam etmesini seyredeceğiz."

&Ü, tereddütlü bir ifadeyle, "Ama bu işi eyalet polisine bikiriz, değil mi?" dedi. "Onların durumu bizim gibi değil, ^ninde bir sürü kaynak var..."

Hardvick, "Boş ver onları," diye homurdandı.

Esti »Çini çekti ve Gume'y c baktı. "Sen ne diyersun, Davi? Gume'y ona cevap vermedi. O anda bir anısın, hatırlamış, onu düşünürken iyice dalmıştı. Kulaklarına korkunç bir vurma

sesi geldi... Uzun bir sokakta hızla uzaklaşan kırmızı bir BMW araba... Tekerekleri gıcırdayarak köşeyi döndü...Sonsuza kadar gözden kayboldu. Ama o araba onun hafızasından kaybolmadı. Arabanın vurup kaçtığı kurban hendeğin içinde yığılıp kaldı. Onun dört yaşındaki oğlu Danny'di o kurban. Ve Danny'nin peşinden koştuğu güvercin o gürültüden ürktü, ama ona hiçbir şey olmadı, havalandı ve uçup gitti.

Neden oradan geçen arabalardan birine el koyup o katil arabayı takip etmemişti? Neden onu cehenneme kadar kovalamamıştı?

Bazen bunu hatırladığı zaman Gume'y'in gözleri doluyordu. Bazen boğazının acıdığını hissediyordu. Bazen de korkunç bir ölke her yanını sarıyordu.

Şimdi de öfkelenmişti işte.

"Daver "Ne var?" "

"Bu vakayı eyalet polisine devretmek daha iyi olmaz mı acabar

"Devretmek mi? Yani her şeyden vazgeçelim mi diyorsun?" Esti başını salladı. "Onların olanakları bizden çok daha..." Gume'y elini kaldırdı ve "Hayır, hayır," dedi. "Henüz yapamayız bunu."

"Henüz demekle ne demek istiyorsun?"

"Panikos'un kaçmasına göz yumamayız. Biz bu işi bırakırsak adam kaçacaktır."

Esti onun karşısında tanışacak gücü olmadığını hemen anladı. Belki de Guraey'in sesindeki inanç ifadesi ve sert sesi caydırmış- tı onu. Gözlerindeki kararlılık ifadesi de olabilir. Ama mesaj açıktı. Gume'y hiç kimseye hiçbir şey devretmeyecekti, bunda kararlıydı.

Katile bu kadar yaklaşmışken bunu yapamazdı.

Kırmızı BMW araba hâlâ gözlerinin önündeyken bu mümkün değildi.

Metinleri ve telefon mesajlarını kontrol etmek, cevap vermek vt taze kahve yapmak için çalışmaya kısa bir ara verdiler ve Gur- ney, kahve suyunu kaynatmak için düğmeye bastıktan sonra, sarın, mis gibi Ağustos havası içeri girsın diye çift kanatlı kapıyı ardına kadar açtı. Güzel kokulu havayı ciğerlerine çekerken her zamanki gibi yine şaşırdı. Bazen böyle zamanlarda sanki doğanın bahsettiği kokulan hatırlamakta zorluk çekiyordu.

Masaya tekrar oturduktan zaman Esti, Gume'y'e baktı ve "İçimizde ne yapmamız gerektiği konusunda kendinden en çok emin olan kişi sensin, Dave," diye konuştu. "Nerden başlamamız konusunda bir şeyler düşündün mü?"

"Pekala...her şeyden önce Panikos'a vereceğimiz mesajın içeriğini düşünmeliyiz. Daha sonra iletişim kanalı, ona göstereceğimiz hedef, zamanlama, gerekli hazırlıklar ve..."

"Hey, biraz yavaş git bakalım. Mesajın içeriği ne demek? Yani onun sim hakkında bir şeyler bildiğimizi mi açıklayacağız?" "Evet ve onu belirli bir zamanda kamuoyuna açıklayacağımızı söyleyeceğiz "

"Pekala, ya iletişim kanalı? Yani bu mesajı ona nasıl ulaştıracağız?"

"Bu sabah sen kendin söyledin, Jack. *Kriminal Tartışmalar*: Brian Bork'un programı. Panikos hiç kuşkusuz Bork'un Lex ile ve Cooperstovvn yangınlarından sonra Jack ile röportajını izlemiştir, bundan eminim."

Esti yüzünü buruşturdu ve "Evet, ben Bork'tan söz ettim, ama şimdi düşündüm de, o manyak katilin bir yerde oturup da TV izleyebileceğini pek düşünemiyorum," diye konuştu.

"Adam Spalter, Gurikos, Bincher gibi bazı isimlere ayarlı bir TV program alarını kullanıyor olabilir. Yani medyada bu olayla ilgili bir program ya da haber olduğu zaman, alarm onu uyarabilir ve o zaman o da oturup onu izleyebilir."

Esti onu dinledi ve hafifçe başını salladı.

Hardvick'in gözleri bir anda parladı ve "O salak Bork bana

soruşturma konusunda güncel haberler verebilmem için açık da* vetiye verdi," dedi. "Onun TV programından istediğimiz zaman mesaj gönderebiliriz."

Esti bunu duyunca Gume'y'e baktı ve "Şimdi biraz Önce söylediğin şu hedef kelimesini hatırladım, ama o kelimeyi sevdiğimi söyleyemem," diye konuştu. "O hedef sözcüğüyle, ne demek istedin, Dave?"

Hardwick hemen araya girdi ve "Çok basit, bebeğim," dedi. "Dave o küçük adam Peter'ı üzerimize yöneltmek istiyor."

Esti gözlerini kırıştırıp Gume'y'e baktı ve "Doğru mu bu, Dave," diye sordu.

"Dinle Esti, durumu kontrol edebilmek için kendimize güvenmeli, bizim onunkine değil, onun bizim tuzağımıza düşeceğine inanmalıyız."

Esti yine endişeli bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

Gumcy, “Ama merak etme sakın.” diye ekledi. “Kendimizi hedef tahtası yapacak değilim, bunu sakın düşünme.”

Kadın onun yüzüne bakmaya devam ederek, ⁴¹O halde hedef kim olacak?” diye sordu.

Gumey hafifçe gülmüşü ve “Tabii ki ben,” dedi.

Hardwick, başını iki yana sallayarak, “Benim hedef tahtası olmam aslında daha mantıklı olur,” diye homurdandı. “*Kriminal Tartışmalar* programına çıkan bendim, o herif baş düşmanı olarak beni görecektir.”

“Senin ekrandaki atıp tutmalarına bakılırsa, adam düşman olarak daha çok eyalet polisini görecektir.”

Hardwick omın bu eleştirisini duymazdan geldi, hafifçe öne doğru eğildi ve önemli bir şey söyleyeceğini belirtmek için başparmağını kaldırıp, “Burada bir şey daha var,” diye konuştu. “Benim evin elektrik ve telefon kablolarını kesen atışları düşünüyordum. Bu atışların, olası ‘kötülüğü’ görme, duyma, konuşma* uyarısından başka ikinci bir amacı da olabilir...” Durdu ve onların kendisini dinleyip dinlemediğine baktı.

Gumey onu takdir ediyormuş gibi baktı ve başını salladı. Bazen Hardwick’in o itici görüntüsü altında zeki, ileri görüşlü bir dedektif olduğunu görmek iyi oluyordu.

Esti kaşlarını çatı ve “Senin evine yapılan silahlı saldırıyla bunun ne ilgisi var şimdi?” diye sordu.

“O kaçık o mesafeden dürbünle tüfeğiyle benim evimin elektrik ve telefon kablolarını kesecek kadar keskin nişancıysa, kapı önüne çıktığım anda beni de kaşlarının arasından vurabileceğini anlamıştır, değil mi?”

Esti titremesini onlara göstermemek için iyice *gerildi*. “Atış yen eğitimi, hazırlık atışı yani, öyle mi? Tepeden senin evine

mi

tahmin edebildiğini hissetti.

, Panikos’un, Carl’ı vurmadan bir ki o binaya geldiğini söylemişti,

masının nedeni bu muydu diyorsun, Jack?” dvick’in yüzündeki ifadede, tamamen bu *fikirde* olduğu yordu.

m Esti bir şey söyledi. dwick ona cevap verdi, bir an düşündü ve bir şey daha söyledi, dvick yine sakın bir ifadeyle cevap verdi, ney onları dinledi, ama söylediklerinden sadece Esti m

n açılan ateş’ ifadesi aklında kaldı. . .

Gumey, yirmi dakika sonra elindeki topraklı küreği dışarıdaki alet odasının bir köşesine bıraktı. Bir süre durdu ve biraz önce topraktan çıkan bahçe musluğunda kabaca yıkadığı horoz ölüsüne baktı. Çamurlanmış musluğun yanında Madeleine’in, ölen Horace’ı gömmeden önce sardığı kanlanmış ve çamurlu ipek eşarplarından biri duruyordu.

Esti ve Hardwick, sorularına cevap alamadıkları için, şimdi kapıda durmuş, meraklı gözlerle onun ne yaptığına bakıyorlardı. Gumey, Ölü hayvanın kokusunu engellemek için nefesini uzun süre tutmaya çalışarak onun üzerine eğildi ve horozun neden öldüğünü anlamaya çalıştı. Horoz üzerinde yaptığı otopsi sonunda, bulgulardan tatmin olmuş gibi, doğrulup arkadaşlarına döndü ve onlara durumu açıkladı.

ölü horozu bakarak, üzgün bir ifadeyle, “Madeleine’in birkaç tavuğu ve bir de Horace adını verdiği bu horozu vardı,” diye anlattı. “Geçen gün onu çayırda kafası kopmuş, ölmüş olarak bulunca, sansar öldürdü sandı. Aslında haksız da sayılmazdı...” Durdu ve bir an düşündükten sonra, öfkeli bir sesle devam etti. “Evet, Madeleine pek de haksız değildi. Çünkü bu zavallı hayvanı bir başka türlü sansar, bir keskin nişancının dürbünle tüfeği vurup öldürdü.”

Esti, “Aman Tanım,” diye mırıldandı, derin bir nefes aldı ve şaşkın gözlerle Gumey’e baktı. “Aman Tanım! Sen bizi koru.”

Hardwick, “Lanet olsun,” diye homurdandı.

Gumey, “Bunu tüfeğinin nişangahını ayarlamak için mi yaptı, yoksa bana geri çekil mesajı mı gönderdi, bilemiyorum,” diye konuştu. “Ama sebebi ne olursa olsun, o küçük piçin beni de düşündüğü açık.”

ülütöoroL, öldürülme şekli ve bu olayın arkasındaki olası*motivasyon, öç arkadaşın sinirlerini iyice bozmuş, onları öfkeliendirmişti.

Hardwick horoz olayından çok etkilenmiş gibiydi, açık cam kapıların önünde uzun süre durdu ve hiç konuşmadan batıdaki tarlalara üzerinden görünen Barrovv Tepesi’ne baktı. Bir süre sonra geriye döndü ve gözlerini masada oturan Esti ve Gumey’e çevirdi. “O herifin daha önce tahmin ettiğin gibi, yolun tepesinden mi ateş ettiğini söylüyorsun, Dave?” diye sordu.

“Ben öyle tahmin ediyorum.”

“Buradaki ev, tepe, orman ve yolların durumu benim bulun- foğum yerdekine çok benziyor, Dave. Arada sadece zaman farkı ‘ar, adam bana gece ateş etti, ania senin horozu gündüz saatlerde vurdu.”

“Doğru.”

Bu Zaman farkının bir nedeni olabilir mi acaba?”

Gun*y omuz silkti ve “Bence bir tek neden olabilir,” diye *** verdi. “Elektrik hatlım gece kesmek daha çok işe yarar.

bir horoz ya da tavuğu gündüz öldürmek zorundasın, çünkü ^ hayvanlar geceleyin ambarda ya da kümeslerinde kalırlar.

Hardwick başını salladı ve bir süre konuşmadılar. Sonra Esti, J³⁰» bu durumda Panikos ikinize de bu soruşturmadan çekilin ^İ mi verdi diyorsunuz?” diye sordu.

Gumey dudak büktü ve “öyle görünüyor,” dedi.

“Pekala, o halde size bir sorum var, beyler. Bu cani tavukları bırakıp da acaba ne zaman size...?” Esti cümlesini tamamlamadı ve anlamlı bir ifadeyle onlara baktı.

“Eğer gerçekten çekilmemizi istiyorsa, çekilmemiz başka bir şey yapmasını engelleyebilir. Ama peşini bırakmazsak, fazla beklemeden yine saldırıya geçecektir.”

Esti birkaç saniye bunu düşündü ve “Pekala, o halde ne yapıyoruz?” diye sordu. “Ya da ne yapmıyoruz?”

Gumey sanki çok doğal bir şey söylüyormuş gibi, sakın bir ifadeyle, “Elbette devam ediyoruz,” dedi. “Beni öldürmeye çalışması için ona iyi bir neden vereceğiz. Ve de bir zaman sının koyacağız. Yer belirtmenize gerek yok - o zaten yerini kendi belirlemiş.”

“Yani , burada, senin evinde mi?”

“Evet.”

“Pekala, senin fikrine göre o adam nasıl...?”

“Birçok olasılık var. Bence en iyi tahmin, ben içerdeyken evi yakmak istemesi olabilir. Cooperstown*da kullandıklarına benzer bir şey, uzaktan kumandalı bir kundaklama cihazı, bir yanıcı madde kullanabilir. Ben yangından kaçmak için dışarı çıkınca da beni vurabilir.”

Esti yine gözlerini korkuyla açarak ona baktı ve “önce Jack’e ya da bana değil de sana saldıracağını nerden biliyorsun?” diye sordu.

“Biz Brian Bork’vın yardımıyla onu istediğimiz tarafa yönlendiririz, merak etme.”

Ama Gumey’in beklediği gibi, Hardwick yine itiraz etti ve Panikos’un onu daha önceden tehdit olarak gördüğünü, ilk hedefin kendisi olacağını söyledi. Ama onun bu tartışmasının ne temeli, ne de inandırıcılığı vardı.

Horozun öldürülmesi, Gumey’in ilk hedef olma ihtimalini artırıyordu.

Peter Pan Cimdi 417 BU durumda artık sadece ayrıntıları, sorumlulukları ve lojistik ko»tfunu“m*n’allJ’d’lar’

(^arlılık, kuşku ve korku içeren ve bir saat süren bir konuşma- dan sonra bir plan üzerinde anlaşılar.

Konuşmanın sonunda, sürekli not alan Esti diğerleri kadar görünmüyordu. Gumey ona neden sıkıntılı olduğunu so-_{nJlcZf} “Şey...bu planı bir kez daha ayrıntılı olarak anlatır mısın banar diye sordu. “Sakıncası yok, değil miT*

Hardvick, “Neden sakıncası olsun?” diye homurdandı “Sher- lock bu tür stratejik konulara bayılır... Durdu, masadan kalktı ve “Siz bunu tekrarlarlarken, ben de birkaç yere telefon edeyim,” diye ekledi. “Bork’u en kısa zamanda ekibe almalı ve ihtiyacımız olan ‘ malzemenin SSS’de olup olmadığından emin olmalıyız.”

Kısaca SSS olarak tanınan Scranton Güvenlik & Yaşamı İdame* malzemeleri satan firma, güvenlik şirketlerine, hükümet-kar- şıtı paranoyaklara ve silah meraklılarına malzeme satan bir mağazaydı. “SSS” logosunda dişleri görünen üç tane çingiraklı yılan vardı. Mağazanın satış elemanları komando kıyafetleri ve bereleri giyerdi. Gumey bir gün sadece merak ettiği için oraya gitmiş ve farklı bir dünya görüp pek memnun olmamıştı. Fakat ihtiyaçları olan elektronik donanımları ancak oradan sağlayabilirlerdi.

Hardvick oraya gitme konusunda gönüllü oldu, ama önce ^{ara}dıkları malzemenin orada olup olmadığı öğrenmeliydi. Gumey’e baktı ve “Buralarda cep telefonu sinyali en iyi aldı- &^{ln} yer neresi, Dave?” diye sordu.

Gumey ona yan kapıdan dışarısını, verandanın diğer ucu- ^{nu} iterdi ve sonra, hâlâ masada oturan ve huzursuz görünen ^yc döndü.

karşısına oturdu ve bir saat konuşarak hazırladıkla- bir kez daha tekrarladı. “Panikos, benim Pazartesi akşamı *Kriminal Tartışmalar* programına çıkıp, Spalter cinayeti konusunda öğrendiklerimi ve-onun sını da açıklayacağına inanmalı. Jack’in çabasıyla, Brian Bork ve RAM-TV, Pazar günü bu programın reklamını yapacaktır.”

“Tamam, ama Pazartesi akşamı programa çıktığın zaman ne yapacaksın? Gerçekten açıklayacağın bir şey var mı?”

Gumey soruyu duymamış gibi yaptı ve “Şansımız varsa, program saatine kadar oyun bitecek ve sanırım oraya çıkmak zorunda kalmayacağız,” diye

devam etti. “Bütün mesele, ima edeceğimiz * şeyler ve Panikos’un hissedeceği tehdit - zaman sınırlaması ne- ¹ deniyle, Pazartesi program saatinden önce beni susturmaya çalışacaktır.”

Esti huzursuzdu, içini çekti ve “Pekala, bu program reklamlarında neler söyleyecek bu adamlar?” diye sordu.

“Reklam metni için daha sonra bir şeyler yazarız. Mesele, benim Spalter cinayeti konusunda kimsenin bilmediği önemli bilgilere sahip olduğuma Panikos’u inandırmak.”

“Ama o cani, bildiklerini Jack ve benimle paylaştığını düşünmeyecek mi?”

Gumey hafifçe gülümsedi ve “Bunu düşünebilir,” diyerek ba- ¹ şını salladı. “Bu nedenle ben de başka bir şey düşündüm, örneğin ı sen ve Jack bir araba kazasında ölmüş olabilirsiniz. Drama karşı trajedi - RAM TV’de sihirli ifadeler.”

“*Lanet olsun. Araba kazası mı?* Sen ne saçmalıyorsun, Dave?^ “Şimdi aklıma geldi, ama sevdim bu fikri. Ve bu haber Panikos’un hedeflerini kesinlikle daraltacaktır.”

Esti yine kuşkulu gözlerle ona baktı. “Sen artık saçmalamaya başladın bence. RAM-TV’dekilerin senin bu saçma fikrine destek vereceklerine inanıyor musun yani?”

“Başa üşüşen sinekler gibi bu fikrin de üzerine üşüşecekler RAM-TV’nin pis haberlere bayıldığını biliyorsun. Pis, felaket kokan haberler onlara reyting getiriyor, onların işi bu.”

“Pekala, yani her şey Panikos’u bir karara, bir kişiye, bir noktaya yöneltecek şekilde ayarlanacak, öyle mi?”

“Aynen öyle.”

“Ama onu yönlendirecek olan kanal biraz kuşkulu değil mi? Sonra bu kanalın içine girdiği sandıkta ‘da birkaç delik olursa ne olacak?”

“Ne deliğinden söz ediyorsun, Esti?”

“Diyelim ki, senin kanalın işe yaradı: Panikos Pazar günü T’ reklamlarını gördü, bizim plana ve senin, sırrını bildiğine, Jaci: ve benim de araba kazası geçirdiğimize ya da bir şekilde ortadan kalktığımıza inandı ve seni yok etme zamanının geldiğini düşündü...buraya geldi. Ne zaman gelir buraya? Pazar akşamı mı? Pazartesi sabahı mı?”

“Ben Pazar gecesi gelir diyorum.”

“Tamam, Pazar gecesi seni vurmak için gelecek. Buraya ulaşmak için ya ormandan yürüyerek geçecek, ya da bir araç kullanacak, yangın bombalan, silah ya da hepsini birden getirecek. Haklı mıyım?”

Gumey başını salladı.

“Tamam, ona karşı bizim savunmamız ne olacak? Tarlalarda ya da onmanda bulunan kameralar mı? Eve imajlar gönderen görüntü sistemleri mi? Jack’in Glock silahı, benim SİG’in ve senin küçük Beretta tabancan mı? Yanlış düşünmüyorum, sanırım?” Gumey yine sessizce başını salladı.

“Bir şey unutmadım, değil mi?”

“Ne gibi?”

“Örneğin senin kışını korumak için polis desteği çağırmak gibi. Sen ve Jack, Cooperstovvn’da neler olduğunu ne çabuk unuttunuz, Dave? Üç koca ev yandı, yedi insan öldü, birinin kafası kesilip yok oldu. Hafıza kaybı mı var sende yoksa?”

O sırada verandadan içeriye giren Hardwick sırtarak Esti’yc baktı ve “Polis desteğine hiç gerek yok, bebeğim,” dedi. “Sağlam duralım ve piyasanın en iyi kalite kızılötesi gözetleme sistemi eli-

mizde olursa sorun kalmayacak. Biraz önce, ihtiyacımız olan her şeyle ilgili olarak kısa vadeli bir anlaşma yaptım. RAM-TV’deki l dostlarımız da bana tam bir işbirliği sözü verdiler. Bu dununda

yarayacak gibi görünüyor.”

Esti ona sanki bir deliymiş gibi baktı ve başını iki yana salladı.

Hardvick, söylediklerini açıklaması istenmiş gibi, Gumcy’e baktı ve “SSS firması ihtiyacımız olan tüm gözetleme ve savunma sistemlerini yarın öğleden sonra saat dörtte bize teslim edecek,” dedi.

Gurhcy, “O zaman sen buraya ancak akşam karanlığında ge- I Jeccksin,” diyerek başını salladı. “O saatten sonra sistemleri or- ! mana kurmak için fazla zamanımız kalmayacak.”

“Sorun yok Pazar sabahı erkenden işe koyulur, her şeyi ayar- | lar, sonra da pozisyonumuzu alırs. Bork’un programcısı, ret ‘

* lamlara Pazar sabahı sohbet programlarında başlayacaklarını ve bütün gün, akşam haberlerine kadar yayınlayacaklarını söyledi.” (Esti yine

kuşkuluymuş gibi, “Yani hiç itirazsız yapacaklarını bunu?” diye sordu.

“Evet bebeğim, yapacaklar.”

“Bu işte sakatlık, saçmalık olabileceğini hiç düşünmüyorlar ı mı yani?”

Hardvick yine sırttı ve “Hayır hayatım, hiç düşünmüyorlar,” i dedi. “Neden düşünsünler ki? Bork bu olaydan büyük yarar sallayacak.” i
Esti olanlardan pek emin değilmiş ama çaresiz kalmış gibi, hafifçe başını salladı.

Hardvick, “Hey Davey, bence o boroz ölüsünü yok etsen çok iyi olacak, dostum,” dedi. “Kokusu buraya kadar geliyor.”

“Tamam, bunu hallederim. Ama önce RAM-TV’nin programla *ilgili reklam* metnine bazı eklemeler yapmamız gerekiyor.

Ozücü bir trafik kazası haberi koyacağız oraya.”

Dave dostumuzun leoparı kuzuya saldırma planı gerçekten işe

52. Bölüm

Floransa Yanıyor

Esti ve Hardwick, Mini ve gürültülü GTO arabalarına adadılar ve ambarın arkasına dönerek dağ yolunda gözden kaybolduktan sonra, Gumcy bir süre oturup dışardaki kereste yığınına baktı ve karısının çok istediği kümes projesini düşündü.

Çok geçmeden Horace'ı hatırladı ve onu bıraktığı yerden alıp ortadan kaldırmak üzere yerinden kalktı.

Horoza tekrar gömdükten sonra eve döndü; Esti ve Hardwick'le birlikte çalışarak hazırladıkları planın aslında oldukça basit bir şey olduğunu düşünmeden edemedi. Gerçeklere ve çevredeki olanaklara pek bakmadan, daha çok öfkeyle, kibir* le ve iyimser faraziyelerle çalışmış, oldukça amatörce bir plan hazırlamışlardı. Aslında kendi sükuneti ve Hardwick'in kabadayılığı biraz abartmalıydı. Evet, aslında Esti'nin tedirginliği ve konuşurken kullandığı ifadeler onların durumuna çok daha uygundu.

Her şeye rağmen, Petros Panikos hakkında bildikleri, çoğunluğu güvenilir olmayan kaynaklardan duyduktan söylentiler, hikayelerdi. Belirsiz kaynaklardan gelen bilgiler önlerinde belirsiz olasılıkların açılmasına neden oluyordu.

Gumey kendi kendine nelerden emin olduğunu sordu.

Aslında emin olduğu çok az şey vardı. Bildiği tek şey, düş- min, istediğini yapabilmek için her şeyi göze alabilen kor-

kunç bir cani olduğuydu. Bir zamanlar Gumcy'in felsefe hocalarından birinin dediği gibi, "eğer kötülük arzusun hizmetinde, empatiyle kısıtlanmamış akılsa," Peter Pan kötülüğün vücut bulmuş haliydi.

Emin olduğu başka ne vardı ki?

Esti'nin kariyerine zarar verebilirlerdi. Kadın kontrolsüz bir trene gittikçe daha çok benzemeye başlayan bir ekibe katılmakla büyük riske girmiş oluyordu.

Ortada inkar edilemeyecek bir gerçek daha vardı. Kendisini bir kez daha acımasız bir katilin hedefi haline getiriyordu. Bu sefer durumun farklı olduğuna, koşulların onu buna zorladığına ve yeterli önlemlerin alındığına inanıyor gibiydi, ama başka kimseyi buna inandıramayacağını da biliyordu, özellikle Madeline ve Malcolm Claret asla inanmazlardı buna.

Hayatta en Önemli şey sevgidir.

Güney küçük güneşli ofisinden ayrılırken ona böyle demişti Claret

Onun bu sözü Gumey'in iki şeyi anlamasını sağladı. Bu söz gerçekten de doğrudu. Ama bunu zihninin ön saflarında tutması kesinlikle mümkün değildi. Bu tezat, insan doğasının insanlara oynadığı bir başka kirli oyun gibi geldi ona.

Bu¹ karmaşık düşünceler içinde bir süre bocaladı, ama çok geçmeden çalışma odasındaki ev telefonunun çalmasıyla kendine geldi.

Telefonun kimlik ekranına bakınca, arayanın Hardvick oldu- j unu gördü.

"Evet, Jack?"

"Senden ayrıldıktan on dakika sonra Interpol'deki arkadaş

aradı. Sesinin tonuna bakınca, belki de son telefonu olacak diye düşündüm. Ondandır Panikos ailesi hakkında bilgi istemiş ve çok sıkıştırmıştım çocuğu. Bunun için onu çok fazla zorladığımı kabul ediyorum, ama sen bu konuda bilgi istemiştin ve ben de elinden geleni yapmaya çalıştım."

Peter Pan ölmeli 423

"Çok iyisin, Jack. Ee, ne haberler geldi bakalım?"

"Lykonos köyünde hediyeelik eşya salan dükkandaki yangın olayını hatırla. O yangında herkes ölmüş, sadece evlatlık çocuk, kurtulmuştu ya. İşte o yangında sadece dükkan yanmamış. Yanan dükkanın yanında annenin işlettiği bir dükkan daha varmış... Başka bir şey söylememe gerek var mı?"

"Dur da tahmin edeyim. Yandaki dükkan bir çiçekçiymiş ve annenin adı da (Florence) Floransa imiş, değil mi?"

"Tam olarak Florencia."

"O da ailenin diğer bireyleriyle beraber ölmüş, değil mi?" "Evet, o da alevler içinde kalmış. Ve şimdi de küçük Peter üzerinde "Floransa Çiçekçisi" yazan bir kamyonetle ortalarda dolaşıyor. Ne diyorsun buna, Dave? Bu adam insanları öldürürken annesini mi düşünüyor yani?"

Gumey ona hemen cevap vermedi. Esti'nin "tepeden atış" ifadesinde olduğu gibi, şimdi de bir başka ifade ona yine bir şey hatırlatmıştı. Bu kez bunu yapan, Hardwick'in "alevler içinde" ifadesi oldu.

Bu ifade ona alevler içinde kalan bir araba hurdasını hatırlattı. Akademide "Araştırmacı Zihin" adlı bir seminerde öğretici bir örnek olarak bunu

kullanmıştı. Ama birkaç gün içinde böyle şeyler hatırlaması oldukça garipti. Bu kez “alevler içinde” ifadesi zihninde bir şeyler tetikler gibi oldu, ama daha önceki iki durumda net bir şey hatırlamamıştı.

Gurney hurafelere inanmazdı, ama kafasına takılan böyle bir ifade olduğu zaman bunu kolayca zihninden çıkarıp atamıyordu. Fakat o anda bu ifadeden ne çıkarması gerektiğini bilemedi.

“Hey, hâlâ orada mısın, Dave?”

“Evet, buradayım, sadece söylediğin bir şey aklımı kurcaladı.” “Yoksa sen de benim gibi, şu bizim küçük manyağın anne sorunu olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Seri katillerin çoğunda vardır bu.”

“Doğru söylüyorsun. Annesinin etkisi altında kalmış. He neyse, şimdilik bu kadar. Şu Florencia hikayesini senin de bilmeni istedim.”

Hardv'ick konuşmayı kesti ve bu da Gurney'in hoşuna gitti, çünkü aklı alevler içindeki araba enkazında kalmıştı. Daha önce Esti'nin ona sokaktaki silahlı çatışmayı hatırlatması duruma daha da ilginçlik katıyordu. Olaylar arasında bir benzerlik olabilir iniydi? Bu ikisinin de bir şekilde Spalter olayıyla bağlantılı olması mümkün müydü? Gurney bir bağlantı bulamıyordu, ama belki Esti başarabilirdi bunu.

Esti'nin cep telefonunu aradı, sesli mesajını aldı ve ona kısa bir mesaj bıraktı.

Üç dakika sonra Esti onu aradı. “Hey, bir şey mi oldu, Dave?” Hâlâ toplantı sırasındaki o tedirgin ifadeyle konuşuyordu.

“Bir sorun yok, Esti. Belki de boş yere zamanımı alıyorum Ama senin şu sokak çatışması olayıyla bir başka polis vakası kafama takıldı, onlar arasında ve onların da Spalter olayıyla bir bağlantısı olabilir mi diye düşünmeden edemedim.”

“Nasıl bir bağlantı diyorsun?”

“Bilemiyorum, belki sana şu diğer New York polisi olayını anlatsam benim gözümünden kaçan bir şeyi sen görebilirsin.” “Elbette, bunu yapabilir miyim bilmiyorum, ama anlat bakalım.”

Gurney ondan özür diledi ve hikayesini anlattı.

“Kaza sahnesinin açıklanması önce kolay göründü. Orta yaşlı bir adam bir akşam işinden evine dönerken arabasıyla bir yokuştan aşağıya doğru gidiyordu. İnişin sonunda bir viraj vardı. Ama araba virajı alamadı, doğruca parmaklıkları kırdı ve burun üstü hendeğe çakıldı. Benzin deposu patladı, araba yandı, ama sürücü tamamen yanmadı ve yapılan otopside, kazadan hemen önce kalp krizi geçirdiği anlaşıldı. Adam kalp krizi sonucu arabanın kontrolünü yitirmiş, virajı alamamıştı. Olay basit görünüyordu, a»®* soruşturmayı yapan dedektif huzursuzdu. Yanan arabanın çekildiği yere gidip tekrar inceleme yaptı. Sonuçta arabanın içinde çarpma ve yanma sonucu zarar gören kısımlarla, dış kısımların birbirine uymadığını gördü ve arabanın tekrar ve daha dikkatle incelenmesini istedi...”

Esti, “Bir dakika,” dedi. “İç ve dış kısımların uymadığı da ne demek, anlamadım?”

“Yani yolcu koltuğundaki, çarpma ve yangın hasan, arabanın o bölümdeki dış kısmının hasanına uymuyordu. Laboratuvar incelemesinde aslında iki patlama olduğu anlaşıldı. Yani benzin deposu patlamadan önce, arabanın içinde - sürücü koltuğunun altında daha küçük bir patlama daha olmuştu. Sürücünün kontrolü kaybetmesinin nedeni, hem kalp krizi, hem de o küçük patlamaydı. Yapılan kimyasal testler sonunda, hem ilk ve hem de benzin deposu patlamalarının uzaktan kumandalı yapıldığı anlaşıldı...”

“Nerden patlatılmışlar?”

“Muhtemelen onu takip eden bir başka arabadan.”

“Vay canına, çok ilginç. Senin öğrenmek istediğin ne peki?”

“Bilmiyorum. Belki de hiçbir şey değil. Ama bu olayı sürekli olarak hatırlıyorum. Sen o sokaktaki silahlı çatışmayı anlatınca yine onu hatırladım. Tanıdığım bir psikolog örnek yansıması diye bir şeyden söz ederdi - yani yapısal benzerliği olan bazı olaylar bize başka şeyleri haurlatır. Ve bu olay bilinçaltında, biz benzerliğin ne olduğunu bilmeden olmuştur.”

Esti çok hafif, zor duyulan bir sesle, “Hımm,” dedi ama bir şey söylemedi.

Gurney o anda rahatsız olduğunu hissetti. Fikirlerini, ilgi duyduğu şeyleri başkalarıyla paylaşmak aslında rahatsız etmezdi onu. Ama kafasındaki karışıklığı, umduğu ve bulamadığı bağlantıları bir arkadaşına söylediği zaman pek de mutlu olmuyordu.

Esti sonunda, konuşmuş olmak için konuşur gibi. “Sanırım he demek istediğini anlıyorum,” dedi. “İzin verirsen biraz düşüneyim bunu, tamam mı?”

53. Bölüm

Müthiş Bir Sükunet

Gumey, kafasındaki karışıklığı hiç gereği yokken Esti'ye m* latmanın verdiği rahatsızlığı o akşam uzun süre hisseni. Güçlü yanlarından birinin de bazı durumlarda belirli örnekler bularak bunlar arasında bağlantı kurmak olduğunu düşünüyordu.

Güneş batmış, çevredeki tarlalarda, tepelerde renkler solma* ya, kararmaya başlamıştı. Akşam yemeği zamanı geçiyordu ama hiç iştahı yoktu. Kendisine bir kahve yaptı ve sütsüz olarak içe* j ken, gıda takviyesi olarak içine sadece bir kaşık şeker anı. Sonna belki de çok direkt, çok katı bir şekilde bakıyordu.

Olay belki de, bir gece hamakta yatıp gökyüzüne bakarken keşfettiği sönük-yıldız fenomeniydi. Bazı yıldızlar o kadar uzak* taydı ki, onların ışığı göze çok sönük, donuk olarak görünüyordu. Böyle yıldızları hafif de olsa görebilmek için, birkaç derece yan tarafa bakmak gerekirdi. Doğrudan üzerlerine bakınca onları göremezdiniz. Ama biraz yan tarafına bakınca ortaya çıkarlardı.

İnsanı sinirlendiren bir bulmaca da çoğu zaman buna ben- | zedi. Onu bir süre düşünmez, boş bırakırsanız, birden aklınıza geliverirdi. İnsanın uzun zaman hatırlamaya çalıştığı bir isim ya | da sözcük, kızıp boş verdiğiniz anda birden aklınıza geliverir- j di. Gumey bunları biliyordu ve bunun nasıl çalıştığı konusunda kendi teorisi de vardı, ama direnme huyu - Madeleine buna inal diyordu - yüzünden böyle durumlarda o olayı bir türlü unutamıyordu.

Bazen karar sadece yorgunluk, bitkinlik sonucunda ortaya çıkardı. Bazen de telefon çalması gibi bir dış etkenle olurdu bu - ve şimdi de öyle oldu.

Arayan Kyle'dı ve "Merhaba baba, nasıl gidiyor işler?" diye sordu.

"İyi. Sen hâlâ Syracuse'da mısın, evlat?"

"Evet, sanırım bir süre burada kalacağım. Bu hafta sonunda üniversitede bir sanat sergisi var ve Kim de birkaç sanatsal çalışmasını sergileyecek. Onun için belki öğle yemeğine kadar kalırım burada...sonra ne olur bilemiyorum. Aslında sana gelirken panayıra gitmeyi de düşündüm...ama şimdi senin bu durumunda..." "Panayırı iptal etmen için bir neden yok, Kyle. Ben sadece yanımda biraz daha kalmamı istemiştin, hepsi o kadar. Burada sorun yok, evlat, sen panayıra gitmek istiyorsan hiç düşünme, git."

Kyle kararsızmış gibi içini çekti.

"Gerçekten gh panayıra, Kyle. Gitmemen için hiçbir neden yok." Kyle yine içini çekti, bir süre düşündü, sonra, "Bütün büyük oyunlar Cumartesi gecesi oynanıyor, değil mi, baba?" diye sordu. "Bildiğim kadarıyla öyle."

"O halde şehre dönerken kısa bir süre için uğrar bir bakanım. Belki yıkma yarışmasını izlerim. Ne yapacağıma karar verdikten sonra seni yine ararım."

"Güzel. Burada her şey normal, sakın endişe etme."

"Pekala baba, dikkatli ol, tamam mı?"

Oğluya konuşması iki dakikadan bile az sürdü ama Gumey bu konuşmayı da yarım saat düşündü - cinayet soruşturmasıyla, babalık endişelerini bir araya getirip aralarında bağlantı kurmaya çalıştı.

Sonunda Kyle'ın Kim Corazon ile olası ilişkisinin onu ilgi» Icendirecek bir konu olmadığına karar verdi ve tekrar Spalter ve Peier Pan konularını düşünmeye başladı.

Ama bu sefer telefon değil de zihin yorgunluğu etkiledi onu- kafası karıştı ve doğru düşünemediğini hissediyordu.

Hâlâ açık duran çift kanatlı veranda kapısının yanında muş, akşam karanlığında etrafa bakınırken, bir süre sonra ormandan gelen o garip, tanıdık sesi yine duydu - titrete bir iniltiye benziyordu - fakat ardından gelen derin sessizlik ondan daha garip, daha ürkütücüydü. Kafasının kaşık olduğu o sırada, boşluğu ve yalıtımın sessizliği gibi düşündü bunu.

O derin sessizliğin içinde birden, geliş yönü belirsiz, sanki yerin altından geliyormuş gibi bir gürleme duyuldu. Yoksa gökyüzünden mi gelmişti? Bu hiç kuşkusuz, kilometrelerce mesafeden gelen ve etraftaki tepelerde, vadilerde yankılanan bir gök gürül- tüsüydü. Gürültü kesildiğinde, yine o garip, huzur bozucu derin sessizlik her yanı kapladı ve Gumey o anda üzücü bir dununu, annesiyle babası arasındaki girilmez alanı hatırladı.

Gumey bütün bunların uykusuzluktan kaynaklanıyor olduğunu düşündü; yatıp biraz uyumaya ve kafasını dinlendirmeye karar verdi. Ama yatmadan önce bütün kapıları, pencereleri kapadı, kilitledi, sonra .32 Beretta tabancasını temizleyip doldurdu ve yatağının yanındaki komodinin üzerine bıraktı.

Kaplanın Hırlaması

Karatavuklar ıgıllar atıp duruyorlardı.

özel bazı numaralar kaydettiğı cep telefonundan başını kaldırıp o sesleri dinledi. Karatavuk ıgıllarının bir bölge savunma alarmı, kendileri için bir kırmızı alarm olduğunu biliyordu. Oralarda bir yabancı olduğunda böyle ses çıkarırlardı.

Fakat kendi elektronik alarm sistemleri çalışmıyordu ve bu da o yabancının bir insan olmadığını gösteriyordu. Ama o yine de küçük briket yapının dört bir yanındaki küçük pencerelerden etrafa baktı, çevresi tümsekli kunduz gölünü ve ormanı kontrol etti.

Kökleri kurumuş, ölü üç ağacın tepesine kargalar konmuştu. Onları görünce, karatavukları ürküten ve ıgıllar atmalarına neden olan şeyin kargalar olduğunu düşündü ve karatavukların seslerini ek bir alarm sistemi olarak kabul etti, sevindi. Merdiven gıcirtısı gibi, o kuş sesleri de onu uyarmıyordu.

Geniş ormanlık ve bataklık alanın ortasında bulunan o kasvetli küçük yapı onu çok iyi koruyordu. Ulaşılması nerdeyse olanaksız gibi görünen bu kasvetli küçük yapı onun ikinci evi gibiydi. Yaşadığı evi dışında, işini yaparken kullandığı, içinde kaldığı, saklandığı böyle birçok evi daha vardı. Fakat ana yoldan görü-

lebilir hiçbir girişı olmayan bu özel yer, tüm diğerlerinden daha güvenli geliyordu ona.

Şişman Gus başka türlü bir iz, bir yol oluştuyordu. Hassas bilgilere götüren bir yoldu o adam. Onu mahvedebilecek bilgiler vardı Gus'ta. Ama Gus'ı kökünden söküp yok etmiş, bu da Bine- her, Hardwick ve Gumeş'in çalışmalarını zorlaştırmış, onları iyice öfkeliendirmişti.

Bincher'ı hatırlayınca, gözlerini garaja benzer küçük yapının karanlık bir köşesine çevirdi. Orada duran mavi beyaz renkli plastik piknik soğutucusuna bakıp gülümsedi, ama hemen tekrar ciddileşti.

Ciddileşti, çünkü o karabasan yine ve daha canlı bir şekilde aklına geliyordu. Panayırda o dönme dolabı gördüğü günden beri o karabasana sürekli olarak görmeye başlamıştı.

O karabasanda; neşeli bir müzikle birlikte dönüp duran o dönme dolap ve o korkunç kahkahalar vardı. Bir de iğrenç, pis kokan ve hırıltılı bir ses çıkaran bir palyaço vardı o kabusta. Sonra da hafif, titrek bifikaplan hırıltısı duyuyordu.

Ve şimdi de Hardwick ve Gumeş ortaya çıkmışlardı.

Etrafında dönüp duruyorlar, ona gittikçe yaklaşıyorlardı.

Çember daralıyor, son karşılaşma kaçınılmaz hale geliyordu.

Risk büyük olacak, ama sonunda büyük ödülü kazanan o olacaktı. Büyük bir rahatlığa kavuşacaktı.

Belki o karabasandan da kurtulmuş olacaktı.

Odanın en karanlık köşesinde duran masaya gitti. Masanın üzerinde büyük bir şamdan ve bir kutu kibrit vardı. Bir kibrit aktı ve şamdandaki mumu yaktı.

Şamdanı eline alıp kaldırdı, alevine baktı. Şamdanın şeklini, saflığını, ışıık gücünü seviyordu.

Karşılaşmayı - büyük yangını hayal etti. Yine gülümsedi.

Cep telefonunu aldı ve bir numara tuşladı.

Karatavuklar ıgıllık atmaya devam ediyorlardı. Kargalar i* kuru ağaçların tepesinde huzursuz gibi görünüyorlardı.

54. Bölüm

Köşeye Sıkıştı

Gumey rüyaları önemsemezdi. Onlara önem vermiş olsaydı, o gece gördüğü kabuslar onun kafasını bir hafta boyunca meşgul edecekti. Fakat rüyalarla ilgili kendine has pragmatik bir göüşü, fikri vardı.

Rüyaların, beynin kısa ve uzun dönemli hafıza kayıtlarının bir yan ürünü olduğuna inanıyordu. Görsel ve duyuşal veriler birbirine karışıyor, kısa hikayeler ortaya çıkıyordu - ama bunların bir maymunun parçalayıp tekrar bir araya getirdiğı eski fotoğraflardan, aşk mektupları ya da kağıt parçalarından pek bir farkı yoktu.

Bu tür rahatsız edici rüyaların etkisi, daha fazla uyku ihtiyacı doğurması oluyordu - ve Gumey de bu yüzden bir saat daha geç ve hafif bir baş ağrısıyla yataktan kalktı. Kahvesini yudumlamaya başladığında, güneş de doğu sırtlarında yükselmeye başlamıştı. Bir gece önce ormandan gelen o garip ses ve arkasından gelen o huzur bozucu derin sessizliğin etkisi hâlâ devam ediyordu.

Gumey kendini köşeye sıkışmış gibi hissediyordu. Oyundan zamanında çekilme konusundaki isteksizliğiyle ve kontrol, tutarlılık, tamamlama arzusuyla köşeye sıkışmıştı. Katili kıskırtıp saldırmasını bekleyerek aptalca ve ölümcül bir risk almıştı. Kendisini bir an başarıya, diğeri bir an yenilgiye götürecek dalgalara kapılımtı gibiydi. Sonunda, harekete geçerek rahatlayabileceğini düşündü.

Hardwick o akşam SSS'den aldığı güvenlik kameralarıyla geri dönecek, ertesi sabah, Pazar sabahı onları uygun yerlere

yerleştirecek ve Gumey'in evine yanm mil yaklaşan yabancılar olursa uyan alacaklardı. Stratejik montaj çok önemliydi ve bu noktaların önceden seçilmesi Pazar sabahı onlara vakit kazandıracaktı.

Gumey alet odasına gitti ve bacaklarını sert ve dikenli bitkilerden korumak için diz boyu lastik çizmeler giydi. Orada hâlâ ölü horozun kokusunu alınca, havalandırmak için pencereyi açtı, sonra kümes yapımı malzemelerinin durduğu yere gitti, oradan bir çelik ölçü bandı, san bir ip yumağı ve büyük bir çakı aldı. Sonra uygun kamera yerleştirme yerlerini işaret etmek üzere, gölün kenarından ormana doğru yürüdü.

Hareketle çalışan bu kameralar ve telsiz vericiler evin etrafındaki ormanı ve tarlaları kaplamalıydı. Hardvick'e göre, her kamera kendi GPS koordinatlarını üretecek ve görüntüyle beraber evdeki monitörün ekranına gönderecek, böylece Peter Panyada başka bir yabancınn gelişi hemen görülecekti.

Gumey eldeki gözetleme donanımının teknik yeteneğini düşününce, tamamen iyimser olamasa bile, planın mükemmel olmadığı konusunda eskiden olduğu kadar kötümser olmadığını hissetti. Ölçüm açılan ve mesafelerin mantık süreci de üzerinde olumlu bir etki yapmıştı. Oldukça düzenli ve kararlılıkla çalışarak, kamera yerlerini seçme çalışmasını dört saatten biraz daha fazla bir zamanda tamamladı.

Yaklaşık yirmi dönümlük arazisini ve komşu çiftlik topraklarının yakın kısımlarını kaplayacak gözetleme alanını, çemberi Banrovv Tepesi'nde tamamlayacak şekilde başlatmıştı. Panikos'un oradan geleceğini düşünüyordu. Bu nedenle, çeşitli yollar ve giriş noktaları olan tepe en dikkatle gözetlenecek yer olmalıydı.

İşini bitirip eve döndüğünde, öğleden sonra saat oldukça ilerlemiş, sabah parçalı bulutlu olan gökyüzü gri bulutlarla tamamen kapanmıştı. Havada hiç hareket yoktu, ama bu sessizlik de insanı huzursuz yapıyordu. Alet odasına girip lastik çizmeleri çıkartırken, horozun ölüm nedenini Madeleine'e ne zaman ve nasıl

söyleyeceğini düşündü. Bunu ona söylemek zorundaydı. Karısı gerçekleri bilmeliydi ve belirli ihmallerin bedeli ağır olabiliyordu. Bir süre düşündükten sonra, bunu kansına en kısa zamanda söylemeye karar verdi.

Gumey arabayla yarım saatlik mesafede olan küçük Winkler çiftliğine giderken, içinde bir sıkıntı vardı. Gerçeğı açıklama ihtiyacı açıktı ama bu gerçek onun hislerini değıştirmemişti.

Winkler çiftliğine çeyrek mil kala, geleceğini önceden telefonla bildirmediğine pişman oldu. Winkler'ler ve karısı panayı alanına gitmiş olabirlerdi. Ya da Winkler'ler evde kalmış, Ma- deleine panayıra gitmiş olabirdi. Ama çiftliğin araba yoluna girer girmez Madeleine'i gördü. Karısı çitle çevrili küçük bir bahçede, bir keçi yavrusuna bakıyordu.

Gumey arabasını evin yanına park etti. Karısı onu gördü ama hiç şaşırmadı - sadece hafifçe gülümsedi ve ona geliş nedenini merak etmiş gibi baktı.

Gumey de güldü ve "Ne o, keçiyle sohbet mi ediyorsun?" diye sordu.

"Bu hayvanların çok akıllı olduğunu söylüyorlar, biliyor musun, David?"

"Bu söylenti ben de duymuştum."

"Aklında ne var yine?"

"Yani burada ne aradığını mı soruyorsun?"

"Hayır, aklında bir şeyler varmış gibi bir ifade var yüzünde. Neler düşünüyorsun yine diye merak ettim?"

Gumey içini çekti, sakinleşmeye çalıştı ve "Ne olacak, Spa- ter olayı," dedi.

Madeleine keçinin başını okşarken, “O konuda bir gelişme, ya da özel bir durum var mı peki?” diye sordu.

Gumey önce önemsiz konulardan bahsetmeyi düşündü ve “Aklımda birkaç şey var,” diye konuştu. “Bu olay nedense bana eski bir araba kazasını hatırlatıyor, kafam hep ona takılıyor.” “Arada bir bağlantı var mı peki?”

Gumey yüzünü buruşturdu ve “Bilemiyorum,” dedi. “Tanrım.”

“Ne var, ne oluyor?”

“Burası korkunç gübre kokuyor ”

Madeleine başını salladı ve “Benim hoşuma gidiyor bu koku,” diyerek güldü.

“Hoşuna mı gidiyor?”

“Çok doğal bir çiftlik kokusu bu. Ne var bunda?” “AmanTanrım!”

“Ee, nasıl bir şey şu senin araba kazası?”

“Burada, keçinin yanında durmak zorunda mıyız?”

Madeleine etrafa bakındı ve evin arkasındaki çayırda duran eski bir piknik masasını işaret ederek, “Oraya gidelim mi?” diye sordu.

“Tamam.”

Madeleine keçinin başını birkaç kez daha okşadı, küçük bahçeden çıkıp çitin kapısını kapadı ve masaya doğru yürüdü.

Masada karşı karşıya oturdular ve Gumey kan sına, aynen Esti’ye anlattığı gibi, yanan arabanın hikayesini - ilk incelemede polisin nasıl yanıldığını ve daha sonra ortaya çıkan gerçekleri- j anlattı. ¹

Hikayenin sonunda Madeleine ona soran gözlerle baktı ve ; “Ec, ne var burada?” diye sordu. !

“Hep aklıma geliyor ve bunun neden olduğunu bilmiyorum Senin bu konuda bir fikrin var mı?”

“Nasıl yani? Benim nasıl fikrim olabilir ki?”

“Hikayeyi dinledin, özellikle dikkatini çeken bir nokta oldu mu?”

“Hayır, açıkça görülen gerçek dışında bir şey göremedim.”

“Açıkça görülen gerçek derken...?”

“Olayların sıralaması.”

“Nasıl yani?”

“Patlamanın her şeyden önce olup, diğer olaylara neden ol-

ması yerine, kalp krizinin çarpmadan ve çarpmanın da patlamadan önce olduğunu varsaymak. Bu bence mantıklı bir faraziye olurdu. Orta yaşlı adam kalp krizi geçirip arabanın kontrolünü kaybeder, arabayı çarpar ve benzin deposu infilak eder. En mantıklısı bu değil mi yani?”

“Evet, Öyle ama bu faraziye yanlıştı. Akademi seminerlerin- . den birinde ben de bu konu üzerinde durdum - yani, bir şey çok mantıklı, ama tamamen yanlış olabiliyor. Beyinlerimiz uygunluk konusuna o kadar düşkün ki, ‘mantıklı olmakla* gerçeği bir birine karıştırıyorlar.”

Madeleine başını hafifçe yana eğdi ve meraklı bir ifadeyle ona baktı. “Bütün bunları bildiğin halde neden bana soruyorsun?” “Belki benim gözümünden kaçan bir şeyi görmüş olabilirsiniz diye düşündüm ”

“Yani sen şimdi sadece bu hikayeyi bana anlatmak için rai buraya kadar geldin?”

“Hayır. Sadece bunun için gelmedim. . .” Gumey durdu, derin bir nefes aldı ve sonra, “Horozla ilgili bir şey buldum,” dedi.

Madeleine ona gözlerini kırıştırarak baktı. “Nasıl yani? Hora- cc’la ilgili mi?”

“Onun nasıl öldüğünü çözdüm.”

Madeleine gözlerini onun yüzüne dikti ve sessizce bekledi.

Gumey bir an tereddüt eni, sonra, “Onu bir hayvan öldürmedi,” dedi. “Birisi vurdu o hayvanı.”

Karısının gözleri korkuyla büyüdü. “Nasıl yani? Birisi. . .”

“Kim olduğunu henüz bilmiyorum.”

Madeleine endişeli bir ifadeyle, “David, sakın...” dedi ve sustu. “Horozu vuranın kim olduğunu kesin olarak bilmiyorum, ama bu adamın Panikos olması olasılığı yüksek.”

Madeleine ‘derin bir nefes aldı, ve yüzünde büyük bir Öfke ifadesi belirdi. “Peşinde koştuğun şu deli canı mı yani? Horace’ı o mu öldürdü?***

“Emin değilim dedim. Ama onun olması ihtimali yüksek.” Madcleine dalgın bir ifadeyle, “Demek ihtimal yüksek...” diye mırıldandı. Gözleri Gumeý’in gözlerindeydi. “Neden buraya gelip bunu bana söyleme ihtiyacı duydun?*

“Bunun doğru olduğunu ve yapmam gerektiğini düşündüm.” “Tek nedenin bu mu yani?”

“Başka ne olabilir ki?”

“Sen söyle.”

“Ne demek istediğini bilemiyorum. Sadece bunu bilmen gerektiğini düşündüm işte, hepsi bu kadar.”

“Nasıl öğrendin bunu, David?”

“Yani vurulduğunu mu? Onu inceledim.”

“Yani onu gömdüğüm yerden çıkardın, öyle mi?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü...dün arkadaşlarla konu üzerinde tanışırken, onun silahla öldürülmüş olabileceği ihtimali birden aklıma geliverdi.” “Dün mü?”

“Evet, dün Hardwick ve Moreno ile bir toplantı yaptık.” “Ve sen bunu bana söylemek için bugünü bekledin, öylemi? Dün bunu bilmeme gerek yok muydu yani?”

“Sana söylemem gerektiğini düşünüp buna karar verir vermez buraya gelip söyledim. Evet, belki de dün söylemem gerekirdi. Ne var bunda?” *

“Ben sana soruyorum ne var bunda diye?”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

Madeleine alaycı bir gülümsemeyle onun yüzüne baktı ve “Gündeminde başka ne var, söyler misin?” dedi.

“Gündeminde ne mi var?” Gumeý susup onun yüzüne babı ve bir an düşündükten sonra, lafi nereye getirmek istediğini anlar gibi oldu. “Cinayetleri arasında girip saklandığı deliğine kaçmadan Önce Panikos’u yakalamak istiyoruz.”

Madeleine bir şey söylemedi, sadece hafifçe başını salladı

“O kaçık canı ona zarar verebileceğimize inandığı sürece buralarda olacak...bizi durdurmaya çalışacaktır. Ama bunu yapmaya kalktığı zaman da onu yakalamamız kolaylaşacak ”

Madeleine başını hafifçe salladı ve düşünceli bir ifadeyle, sesini alçaltarak, “Yakalamanız kolaylaşacak demek, öyle mi?” diye sordu. “Ve şimdi sen burada kalmamı istiyorsun ki, benim için endişelenmene gerek kalmadan hayatım rahatça tehlikeye atabilesin, değil mi?”

Karısı bunu aslında bir soru olarak sormamıştı ve Gumeý de ona cevap verme gereği hissetmedi.

“Sen bu oyunda yine yem olacaksın, değil mi, David?”

Elbette bu da bir soru değildi.

Uzunca bir süre konuşmadılar. Gökyüzü şimdi tamamen kapanmıştı. O sırada evin içinden çalan telefonun sesi geldi, ama Madeleine ona cevap vermek için yerinden kalkmadı. Telefon yedi kez çaldı ve sustu.

Sonunda Madeleine, “Dennis’e şu kuşu sordum,” dedi.

“Hangi kuş?”

“Bazen akşam karanlığında ötüşlerini duyduğumuz şu garip kuş. Onun ötüşlerini Dennis ve Dcirdre de duymuşlar. Vc Dağlarda Vahşi Yaşam Konseyi’ne sormuşlar. İlgililer, inler gibi, adeta üzgünmüş gibi bir ötüşü olan o kuşun, sadece yukarı Ncw York eyaletinde ve New England’da, dağların sadece belirli yüksekliklerinde yaşayan bir güvercin türü olduğunu söylemişler. Bölge Kızılderillileri o kuşu kutsal bir hayvan olarak kabul ederler, ona, “Ölüler için Konuşan Ruh” derlermiş. Şaman onun ötüşlerini yorumlarmış. Bu ötüşler bazen suçlama, bazen affetme mesajları yerine geçermiş.”

Gumey kansının bu garip, yas tutar gibi öten kuşla ilgili araştırmayı neden yaptığını merak etti. Madeleine bazen konuşurlarken konuyu değiştirir gibi görünür, ama Gumey çok geçmeden onun aslında konuyu değiştirmedığını anladı.

55. Bölüm

Güllerin Etrafında Dön

Gumey, Winkler çiftliğinden evine dönerken kendini bazen özgür, bazen de sıkıntılı hissediyordu.

Planını uygulama konusunda özgürdü. Ama planın kısıtlı olması, dayandığı noktaların sağlam temcilere oturmaması ve kendini zorlaması canını sıkıyordu. Bir ara Malcolm Claret ve Madeleine'in belki de haklı olduklarını düşündü - belki de kendini tehlikelere atma arzusunda onların dediği gibi patolojik bir şeyler vardı. Fakat bunu bilmesi elbette onun derdine deva olamazdı. İnsanın kendini bilmesi, kişilik değiştirme gücü vermiyordu ona.

O anda onun için önemli olan, Madelcine'in en azından panayırın son günü olan Salı gününe kadar Winkler çiftliğinde kalacak olmasıydı, karısı orada güvende olacaktı. O gün Cumanesiydi Gumcy'in Pazartesi akşamı açıklama yapmak üzere çıkması planlanan *Kriminal Tartışmalar* programının - Walnut Crossing'de- ki evinden canlı yayınlı - reklamı yarın sabah, Pazar sohbetim programıyla başlayacaktı. Reklamlarda, Spalter cinayeti katilinin kimliğinin ve sırrının bu programda açıklanacağı ima edilecekti Panikos bunu engellemek istiyorsa, çok az zamanı olacaktı - Pazar sabahıyla Pazartesi akşamı arasında harekete geçmek zorundaydı. Ve Gumey de onun saldırısına karşı hazır bekleyecekti.

Gumey akşam karanlığında evine doğru giderken, kendine yeterince güvendiğini düşünüyordu. Faka» şimdi de aklına Madeleine'm o garip nih-ıcuşu hakkında anlattı?! hikaye takılmaşa.

Amban geçti ve evine bakınca, yan kapıda ve çalışma odasında ışık yandığını gördü, birden heyecanlandı, korktu, ama biraz daha yaklaşıp Kyle'm motosikletinin nikelaj parıltısını görünce rahatladı ve meraklandı. Eve yaklaştı ve arabasını motosikletin yanına park etti.

Eve girince, üst katta duş suyunun şırlıtısını duydu. Hol ve mutfak ışıklarının da yandığını görünce eski günleri hatırladı - Kyle yetişkinlik çağında, annesiyle beraber yaşarken, Gumey'i görmeye geldiği hafta sonlarında, girdiği odaların ışıklarını açar, ama çıkarken kapamayı hep unutturdu.

Gumey çalışma odasına girdi, ev telefonuna ve Madcleine'i görmeye giderken evde unuttuğu cep telefonuna gelen mesaj olup olmadığını kontrol etti. Ev telefonunda bir şey yoktu, ama cep telefonuna üç mesaj gelmişti. İlk mesaj Esti'dcndi ama kadının konuşması parazitliydi ve bir şey anlayamadı.

İkinci mesajı Hardwick göndermişti, bir sürü küfürden sonra 1*81 yolunda yol çalışmaları nedeniyle lanet bir trafik sıkışıklığı yaşandığını söyledi. Bu nedenle SSS'den aldığı güvenlik kameraları ve diğer aletleri oraya oldukça geç bir saatte getirebileceğini belirtti ve arkasından yine bir sürü küfür etti.

Hardwick lojistik sorununa öfkelenmişti, ama bu gecikme aslında önemli değildi, çünkü kameraları yerlerine zaten ertesi sabah yerleştireceklerdi. Üçüncü mesaj da Esti'dcndi ama Gumey onu da anlayamadı, mesaj birkaç kelimeden sonra tamamen yok oldu, belki de Esti'nin telefon şarjı tükenmişti.

Esti'ye telefon etmek üzereydi ama o sırada Kyle çalışma odasının kapısında göründü, üzerinde bir kot pantolon, bir tişört vprdı ve duştan yeni çıktığı ıslak saçlarından belli oluyordu.

“Merhaba baba, nasılsın?”

“Madcleine'i görmeye gitmiştim, Kyle. Senin buraya döneceğini bilmediğim için, motorunu görünce şaşırdım. Bana mesaj gönderdin de görmedim mi yoksa?”

“Hayır, mesaj göndermedim, özür dilerim. Aslında doğruca pa-

442 John Verdon

nayra gidecektim. Ama geçerken uğrayıp bir duş alayım ve üzerimi değiştireyim dedim. Umarım seni rahatsız etmemişimdir” “Hayır..sadece beklemediğim için biraz şaşırdım, o kadar Bugünlerde, beklemediğim olaylar konusuna biraz fazla odaklanıyorum”

“Evet, bu arada aklıma geldi, senin şu yolun sonunda yaşayan komşun avcı filan mı?”

“Avcı mı dedin?”

“Evet, ben yoldan yukarıya çıkmaya başladığımda, senin ambardan belki yarım mil mesafede, oradaki evin yakınında, ağaçlar arasında bir adam gördüm, galiba elinde bir tüfek vardı.”

“Ne zaman gördün onu?”

Kyle meraklı bir ifadeyle gözlerini açtı ve “Sanırım yanın ‘ saat kadar oluyor,” diye cevap verdi. “Aman Tanmm... Yoksa bu adamın...”

“Nasıl bir adamdı bu? İriyan mıydı... Yani normal bir adam*¹ dan daha iri olabilir mi?”

“Şey...belki normalden iri olabilir, bilemiyorum. Adam yolun J oldukça gerisindeydi. Ama senin toprağında değildi, komşunun arazisinde olduğuna eminim, baba.”

“Elinde tüfek vardı, öyle mi?”

“Belki bir av tüfeğiymiş, motorla geçerken ancak birkaç saniye : gördüm onu, emin değilim.”

“Tüfekte olağandışı bir şey, namlusuna takılı herhangi bir şey ‘ dikkatini çekmedi mi?”

“Tanrım! Bilemiyorum, baba. Keşke daha dikkatli baksay- dun. Bu bölgede yaşayan insanların avcılık yapması bana dpğal geldiği için, pek dikkat etmedim...” Kyle sustu ve acı çekiyonnuş gibi yüzünü buruşturdu. “Adamın komşun olmadığını mı düşü* nüyorsun, baba?”

Gumey ona kapının yanındaki elektrik düğmesini gösterdi**

“Şu ışığı biraz kapat, Kyle,” dedi.

Işık sönünce Gumey çalışma odasının iki penceresinin deptf*

delerini indirdi ve sonra, “Tamam, şimdi ışığı *açabilirsin*, ”dedi. “Tanrım, neler oluyor, *baba?* ”

“Sadece küçük bir başka önlem, evlat.”

“Neye karşı?”

“Bu gece belki de önleme *gerek olmayabilir*. *Şimdi endişelen-* • mc bu konuda”

“Pekala, kirndi...ormanda gördüğüm o adam *kimdi peki?* ” “Dediğin gibi, büyük *ihtimalle* komşumdu.”

“Fakat henüz av *mevsimi başlamadı, değil mi?* ” “Hayır, ama etrafta kurt, *çakal, tarla faresi, sansar* ve *kirpi* sorunları varsa, av mevsiminin *gelip gelmemiş olması önemli değildir* buralarda.”

“Biraz önce, bu gece önleme *gerek olmayabileceğini* söyledin. önlem almaya, endişelenmeye ne zaman *başlamalıyız?* ”

Gumey ona durumu açıklamayı hiç düşünmemişti, ama *artık* bunu yapmak zorunda olduğunu anlıyordu. “Lzun ve karmaşık bir hikaye bu, evlat. Otur şuraya.”

Çalışma odasındaki divana yan yana oturdular ve Gumey yirmi dakika boyunca oğluna Spaiter olayının *geçmişini*, halihazır dunımu ve ertesi gün için *hazırladıkları planı* anlattı.

Kyle onu dinlerken şaşkın *gözlerle babasına baktı, kafası karışmış* gibi görünüyordu. “*Bir dakika, baba.* RAM-TV bu *programın* reklamını vermeye yarın sabahtan itibaren *başlayacak diyorsun*, ne demek oluyor bur

“Bunda anlaşılmayacak ne var, evlat? RAM-TV *yarın sabahki* Pazar sohbetleri programında bu Spaiter programının reklamını yapacak ve bu reklam bütün gün devam edecek.”

“Yani senin bu programa çıkıp *cinayet* olayı ve *katil hakkında* açıklamalar yapacağını mı *söyleyecekler?* ”

“Aynen öyle, *evlat.* ”

“Yarın mı yapılacak bu *açıklamalar?* ”

“Evet, *sen neden* bu kadar *telaş...* ”

“Bilmiyor musun, baba? RAM-TV bu reklamları, bu açıkla-

mayı dün öğleden sonra yapmaya başladı bile. Bu reklam bugün de bütün gün devam etti

“Neer

“Evet, senin şimdi bana anlattığın, yarın başlayacak dediğin bu reklamlar RAM-TV’de en azından yirmi dört saatten beri devam ediyor.”

“Sen nerden biliyorsun bunu?

“Kim sürekli TV izliyor, baba...özür dilerim...böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Sana haber vermem gerekirdi aslında...”

“O programla ilgileniyor olabileceğimi bilemezdin elbette...” Gumey sustu, şoke olmuştu, yüzünü buruşturdu ve bir süre bunun ne gibi sonuçları olabileceğini düşündü.

Sonra Hardwick’i aradı ve oğlundan aldığı haberi ona verdi.

Hâlâ sıkışık trafikte olan Hardwick kendi kendine bir şeyler homurdandı ve sonra, “Dün mü başlamışlar o lanet reklamlara?” diye bağırdı.

“Dün başlamışlar, dün gece ve bugün de devam etmişler, Jack”

“O lanet olası Bork yaptı bunu. O Tann’nın cezası pislik, biraz sabredemedi, değil mi? O piç kurusunun kokmuş kafasını ko- parıp bir yerine sokacağım, göreceksin.”

“Bunu yaparsan sevinirim Jack, ama önce ne yapmamız gerektiğini düşünmeliyiz.”

“O sersem Bork’a planda zamanlamanın çok önemli olduğunu söyledim, insanların hayatı söz konusu, reklamların zamanlamasına çok dikkat etmelisin dedim, ama hayvan herifin yaptığına bakar mısın?”

“Tamam Jack, tamam, onunla kozunu daha sonra paylaşasın, ama şimdi planda bazı ayarlamalar yapmamız gerekiyor.”

“Bana sorarsan, hemen oradan uzaklaşmahsın, Dave.”

“Tamam, durum çok hızlı hareket etmemizi gerektiriyor, ama her şeyi bırakıp kaçmadan önce...”

“HEMEN O LANET YERDEN KAÇ, DAVE. Ya da en azmd»

Esd’nin baştan beri söylediğini yap - polise haber ver, destek çağır” “Bana öyle geliyor ki, Panikos’un yapmamızı istediği şeyi yapmak üzereyiz, Jack. Paniğe kapılıp bir hata yapmamızı bekliyor zaten.”

“Dinle beni, Dave. Soğukkanlılığını takdir ediyorum, hatta bu davranışına hayranım, ama bu işin şakası yok, dostum. Planımızın suya düştüğünü kabul et ve elindeki kartları masaya atıp kalk masadan. Terk et orayı.”

“Pekala, şu anda nerdesin sen?”

“Nasıl yani? Benim yerimi ne yapacaksın?”

“Tam olarak nerde olduğunu söyler misin bana, Jack?”

“Ben hâlâ Pennsylvania’dayım, san mm Hancock’dan 50 kilometre mesafede bir yerde. “Benim yerimin ne yaran olacak sana, Dave?”

“Henüz bilmiyorum. Ama arabama atlayıp buradan kaçmadan önce biraz daha düşünmek istiyorum.”

“Davey, ya o lanet tepeden aşağıya in, kaç oradan, ya da lanet polis desteği iste.”

“Beni düşündüğün için teşekkür ederim, Jack. Sen şimdi bana bir iyilik yap, Esti’yi ara ve yeni dünümü ona da anlat. Biraz sonra döneceğim sana.” Gumeş arkadaşının-bağırarak itirazlarına aldırmadı ve telefonu kapadı. Otuz saniye sonra telefonu çaldı ama cevap vermedi, telesekreter devreye girdi.

Kyle gözlerini açmış, şaşkın bir ifadeyle babasına bakıyordu. “Telefon eden kişi şu arkadaşım Hardwick’ti, değil mi, baba?” “Evet.” ‘

“Adam telefonda öyle bağırıyordu ki, ne dediğini ben bile duydum.”

Gumeş başını salladı. “Evet, biraz telaşlandı Jack.”

“Sen telaşlı değil misin yani?” •

“Ben de telaşlıyım, ama sakin olmak gerekiyor, evlat. Her zaman olduğu gibi, şimdi önümüzde önemli olan bir tek soru var: *Şu anda ne yapmamız gerekiyor?*

Kyle sesini çıkarmadı, onun devam etmesini bekledi.

“Sanırım şimdi evdeki tüm ışıkları söndürmek ve aydınlık olmasını istediğimiz tek odanın da perdelerini iyice kapamak zorundayız. Ben banyo ve yatak odalarına bakacağım. Sen de mutfak ve çamaşır odasının ışıklarını söndür, Kyle.”

Kyle babasının dediğini yapmak için çıkarken, Gumeş merdivene doğru yürüdü. Ama Kyle hemen arkasından seslendi.

“Hey, baba, buraya gelir misin biraz?*

“Ne var?”

“Buraya gel ve şuna bir bak.”

Kyle holde, yan kapının yanında durmuş, camdan dışarıyı gösteriyordu ona.

“Arabanın bir lastiği patlamış, haberin var mıydı?”

Gumeş onun yanına gelip camdan dışarıya baktı. Kapının üstündeki kırk vatlık ampulün loş ışığında bile sol ön lastiğin pırlamış olduğu kolayca görülebiliyordu. Ama yarım saat önce eve doğru çıkarken lastiğin sağlam olduğundan emindi.

Kyle, “Bagajında yedek lastiğin ve krikon var mı, baba?” diye ı sordu. j

“Evet, ama şu anda lastik değıştirmenin sırası değil, evlat.” t “NedenT |

“Lastięin neden patlak olduęunu dűşüneyiyor musun, Kyla’ j “Ne bileyim? Belki oralarda bir yerde bir çivi batmıřtır” !

“Bu da olabilir elbette, ama en büyük ihtimal bir kurşunı de- l linmiş olması. Eğer biri ateş edip patlattıysa o lastiği, bunu neden ; yaptı diye de sormak lazım.”

Kyle’in gözleri yine büyüdü ve “Arabaya atlayıp kaçmama önlemek için,” diye homurdandı.

“Olabilir. Ama ben keskin nişancı olsaydım ve bu evdeki® kaçmasını engellemek isteseydim, sadece birini değil, bütün tetikleri patlatırdım.”

“O halde neden birini...?”

f“Belki de senin dediğin gibi, patlak lastiği değıştirmemizi bekleyecek ”

“Yani?”

“Her şey açık değil mi? Birimiz oraya çıkıp krika ve yedek lâstiği bagajdan çıkaracak, yere diz çöküp lastik değıştirmeye çalışacağız”

“Yani açık hedef olacağız, öyle mi?”

“Evet, şimdi çamaşır odasının ışığını söndürelim ve bu kapıdan uzaklaşalım.”

Kyle yutkundu ve “Yani, şu bana bahsettiğin ufak tefek, kaçık keskin nişancı katil dışarda bizi mi bekliyor diyorsun?” diye ‘ sordu.

“Büyük ihtimalle.”

“Ama benim aşağda, ormanda gördüğüm adam senin anlattığın kadar ufak tefek değildi galiba, baba. Belki de gerçekten orada yaşayan komşuydu.”

“Bundan pek emin değilim. Ama şimdi biliyoruz ki, TV’de onu kışkırtan, çalgına çeviren bir reklam yapılıyor ve bu reklamın amacı zaten Peter Pan’ı buraya çekmekti. Bu durumda, reklamın amacına ulaştığını kabul etmeliyiz. Ayrıca...”

O sırada çalışma odasında bıraktığı cep telefonu çalmaya başladı

Arayan Esti’ydi ve kadın korkulu bir sesle, ferdesin, Dave?” diye sordu.

Gumey ona evde olduğunu söyledi.

“Tanrım. Neden hâlâ oradasın peki? Bir şey olmadan önce hemen çık git oradan, Dave.”

“Sen de tıpkı Jack gibi konuşuyorsun.”

“Elbette onun gibi konuşacağım, çünkü Jack haklı. Ben bugün TV’nin saçmaladığını öğrendince seni iki kez aradım, ama ulaşamadım. Seni bulsaydım, hemen oradan uzaklaşmanı söyleyecektim.”

“Evet, ama bunun için biraz geç kaldık.”

“Neden?”

“Çünkü birisi ateş edip ön lastiğimi patlatmış”

“Lanet olsun. Doğru mu bu? Doğruysa, o zaman hemen polis desteği istemelisin, Dave. Oraya gelmemi ister misin? Yaklaşık kırk beş dakika sonra orada olabilirim.”

“Bu iyi bir fikir değil, Esti.”

“Pekala, o zaman polise haber vereceğim.”

“Yapma Esti, Jack gibi konuşmayı bırak lütfen.”

“şu anda onun gibi konuşmak ya da konuşmamak umurumda bile değil, Dave. şimdi senin desteğe ihtiyacım var.”

“Düşünmek için biraz zaman verin bana, olur mu?” “Düşünmek mi? Tüm yapmak istediğin düşünmek mi yani? O katil sana ateş ederken sen düşünmek mi istiyorsun, Dave?” “Sadece lastiğime ateş etti.”

“David, kaçksın sen. Beynin sulanmıř senin, biliyor musun? Adam sana ateř ediyor, sen dűşünüyorsun, Tanrım.” j

“Pekala, kapatıyorum Esti, biraz sonra yine aranm, tamam j mı?” Hardwick’e yaptığı gibi, kadının bağırarak itirazlarına aldırmadı ve telefonu aniden kapadı.

O anda, Hardwick’le konuşmasını kestikten hemen sonra bir mesaj geldiğini hatırladı. Hardwick’in ısrarla onu aradığım, to- nuşamayınca mesaj gönderdiğini sanmıştı. Ama mesaja bakınca * ; tanımadığı bir numaradan gelmiş olduğunu gördü.

Sesli mesajı dinlerken birden tüylerinin ürperdiğini hissetti. ‘ İnsan sesine benzemeyen, falsolu, tiz ve metalik bir ses çok garip ve anlaşılması zor bir anaokulu şarkısı söylüyordu-» Avrupa’daki cn ölümcül salgınlardan birinde, çürüyen ve vakiin cesetlerin kokusunu bastırmak için kullanılan gülleri ima eda sinir bozucu bir şarkıydı bu.

Güllerin etrafında dön dur.

Cebin çiçek dolu.

Küller, küller.

Her şey düşüyor.

Ölümciöl Öfke

“Baba?”

Kyle ve babası salonun şömineye yakın olan *tarafında, mut-* fak bölgesinden ve kapılardan en uzak noktada *tedirgin bir halde bekliyorlardı. Bütün* pencerelerin perdelerini *indirmişlerdi. Tek* ışık kaynağı küçük bir sehpa lambasıydı.

“Evet, Kyle?”

Kyle, korkulu gözlerle cam kapılara baktı ve “Telefon çalmadan önce, Peter Pan dediğin o herifin oralarda *bir yerde* olabileceğini söylemek üzereydin galiba, değil mi?”

Gumey ona cevap vermeden önce bir süre düşündü. Akıllı, insanı ürperten o anaokulu şarkısıyla verilmek istenen mesajdaydı - şarkının sözleri sadece geçmişteki “kara veba” salgınını değil, aynı zamanda Floransa Çiçekçisi’ni ve Panikos’un kundaklamayla çıkardığı yangınları hatırlatıyordu.

“Evet, evlat, o kaçık canı oralarda bir yerde olabilir.”

“Oralarda bir yerlerde diyorsun, ama nerde olabilir? Bu konuda bir fikrin var mı, baba?”

“Patlayan lastiğe bakarsak, batı taraflarında bir yerde olabilir ve onun için en uygun yer bence Barrow Tepesi olacaktır.”

“Gizlice eve kadar yaklaşabilir mi dersin?”

“Bunu pek sanmıyorum. Lastiği uzaktan patlattığına göre, yanında bir dürbünlü keskin nişancı tüfeği vardır. Ben onun oralarda bir yerde kalacağını tahmin...”

O sırada müthiş bir parıltı oldu, bir patlama sesi duydular, ¹ mutfak pencerelerinden birinin camları parçalandı ve içeriye bir şey düştüğünü sandılar.

Kyle, “Lanet olsun, bu da ne böyle?” diye bağırdı.

Gumey onu kolundan çekip yere yatırdı, ayak bileği kılıfında ki Beretta tabancasını çıkardı, duvardaki prizin kablolarını çekip ışığı söndürdü ve yerde sürünerek en yakındaki pencereye girdi.

Bir süre bekledi, dışarıyı dinledi, sonra storun en alt iki şeridini, aralayıp dışarıya baktı. Neler olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Verandanın ilerisinde, etrafa dağıtılmış olan kümes kerestelerinin birçoğu yanıyordu.

Kyle arkasına yaklaştı ve “Lanet olsun,” diye fısıldadı. “Nete ¹ oluyor, baba?”

“Kereste yağmı...onları bir şekilde vurup dağıtmış...yanıyor”, “ *Vurup dağıtmış mı...nasılyanL.nasılyapmış bunu?* ”

“Bilmiyorum...bir tür yanıcı madde kullanmış olabilir...”) “Yanıcı madde mi? Aman Tanrım! Ne lanet olası...?”

Gumey akşam karanlığında kalan bahçeyi dikkatle tarıyor,

neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Baba?”

Gumey, “Bekle biraz,” diye fısıldadı. Dışarısını dikkatle gözetlerken, etrafta herhangi bir hareket olup olmadığı kontrol j ediyordu. Keresteler yanmaya karşı bir maddeyle kaplandıkları için, kısa sürede sönmeye başlamışlardı.

Kyle, “Neden yakıyor bunları, baba?” diye sordu.

“Bilmiyorum, evlat. Belki lastiği patlatırken düşündüğü gibi bizim onları söndürmek için dışarıya çıkmamızı umuyordu Adım beni dışarıya çekmeye çalışıyor. Acelesi var gibi görünüyor.”

“Lanet olsun. Yani o canı oralarda tek başına mı dolaşıyor?”

•Keresteleri yangın bombasıyla mı yaktı yani?”

“Belki sen Syracuse’dan dönmeden önce ve ben Winkler çığlığında Madeleine ile konuşurken geldi ve oraya yanıcı bir inside yerleştirdi.”

“Aman Tanrım. Zaman ayarlı bir yangın bombası mı braJcû yani?”

“Bence cep telefonuyla uzaktan kumandalı bir yanıcı maddeydi bu. Böylece yangını istediği zaman başlatabiliyor.”

“Lanet olsun.... Şimdi ne yapacağız peki?”

“Motorunun anahtarı nerede?”

“Motorun üzerinde duruyor.”

“Beni takip et.”

Gumey yerde sürünerek, yanan kerestelerin cam kapılardan gelen ışığıyla biraz aydınlanmış olan evde, arka holden çalışma odasına geçti ve oğlu da aynı şekilde onu izledi. Gumey loş 003- da sessizce kuzey penceresine yaklaştı, perdeyi kaldırıp pencere • yi açtı, Beretta tabancası elinde olduğu halde, yavaşça dışarıya, çimlerin üzerine süzüldü.

Kyle da aynen babası gibi yaptı.

Yaklaşık on beş metre kadar ilerde, evle çayır arasında, yanan kerestelerin azalan ışığında zorlukla görülebilen ve Gumey’in bazen çim biçme makinesini bıraktığı sık bir çalılık ve ağaçlık alan vardı. Gumey oğluna büyük bir meşe ağacını gösterdi. “O ağacın hemen arkasında, aralarında bir boşluk olan iki büyük kaya var. Kayaların arasındaki boşluğa gir ve ben seslenene kadar orada kal.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Sorunu ortadan kaldıracam.”

“Nasıl yani?”

“Şimdi bunu açıklayacak zamanım yok, evlat, sen sadece dediğimi yap. Hadi, hemen şimdi, şu ağacın arkasına geç, kayaların arasına gir ve kal orada.”

Kyle babasının dediğini yaptı ve çok geçmeden ortadan kayboldu. Gumey hemen evin köşesinden döndü ve BSA motosikletin yanına gitti. Bulunduğu noktanın Barrow Tepesi’nden görülmeyeceğini biliyordu. Motor anahtarının Kyle’in dediği gibi

kontakta olması için dua etti. Anahtarı motorun üzerinde bulunca derin bir nefes aldı.

Silahım kılıfına soktu ve motora bindi. Üniversitedeyken onun da bir Triumph 650 motoru vardı ama yirmi beş yıldır motosiklet kullanmamıştı. Bir süre firen, debriyaj, vites pedalı gibi kontrolleri gözden geçirdi. Benzin deposuna, gidona, krom kaplamalı fara, ön çamurluk ve tekerleğe bakarken gençliğini hatırladı. Motora kısa sürede alıştı ve rahatça kullanabileceğine inandı.

M otom çalıştırıp gaz vermeye hazırlanırken, yanan kerestelerden birinden aniden parlayan bir alevin ışığında, kuşkonmaz bahçesine yakın bir noktada, gözüne yerde koyu renkli bir şey çarptı. Motoru yine desteğine dayadı, eğilip silahını çekti. Yan karanlıkta yerdeki cismin kımlıdamadığını gördü, ama insan büyüklüğünde bir şeydi bu. Dikkatle bakınca, cismin görünen yan tarafında insan koluna benzer bir şey gördü.

Gumey tabancası elinde, motordan sessizce, dikkatle indi ve evin köşesine kadar gitti. Köşeden dikkatle bakınca, yerdeki hareketsiz cismin yüzükoyun yatmış bir insan olduğunu hemen anladı ve yan karanlıkta görebildiği kolun yanında da tüfeğe benzer bir şey duruyordu.

Dizüstü çöktü ve evin yan tarafından ileriye doğru baktı - arabası, yerdeki insana ulaşmak için kat etmesi gereken alanın Barrow Tepesi’nden görünmesini engelliyordu. Tabancası elinde, gözleri yerdeki tüfekte, dizlerinin üzerinde ilerledi. Yerde yüzüstü yatan adama bir metre kadar yaklaştığında, elleri yerdeki yapışkan, ıslak otlara değdi.

Kokuyu alır almaz, yerdeki bir kan gölüne rastladığını anladı.

Hemen ani bir refleksle geriye çekildi ama neler olduğunu anlamak için yavaşça ilerledi. Kuşkonmaz bahçesi yakınında yanmakta olan kerestelerin alevleri anık çok zayıflamıştı.

Uzandı ve yatan adamın yanında duran silahı çekerek elinden aldı. Normal bir geyik avı silahıydı bu. *Fakat* geyik avı ‘mevsimine daha dört ay vardı. Tüfegi arkasında tutarak cesede yaklaştı ve adamın boynundan vurulmuş olduğunu gördü - yara çok derindi, adamın şahdamarını parçalamış ve onu hemen öldürmüştü.

Adamın boynunu kesen cisim hâlâ yaranın içinde duruyordu. Sanki iki bıçak ağzı bir uça birleşmiş ve U-şekilli bir silah meydana getirmişti. Gumey biraz daha bakınca onu tanıdı. Kerestelerle beraber gönderilen keskin metal kirş askılarından biriydi bu. Belki de o patlama, bu keskin metal parçasını elinde tüfek olan adamın boğazına fırlatmış, onun şahdamarını kesmişti. Ama o zaman aklına başka sorular geliyordu.

O patlamayı bu adam tetiklemiş ve sonucunda kendisi ölmüş olabilir miydi acaba? Ama patlayıcıya bu kadar yakinken onu tetikleyip patlatmış olması mümkün değildi. Belki de bunu kazara yapmıştı, kim bilir? Ya da patlayıcının gücünü tam olarak hesaplayamamıştı. Ama patlayıcıyı bir başkası da tetiklemiş olabilirdi. Ama tüm bunlardan önce aklını bir başka soru kurcalıyordu.

Burada yatan bu lanet ceset kime aitti, bu adam kimdi?

Gumey olay yeri protokolünü umursamadı ve yüzüstü yatan cesedin kash omzunu tutup, yüzünü görmek için kendine çevirdi.

İlk bakışta, onun, komşusu olan çiftçi olmadığını anladı. Ama hemen sonra, alacakaranlığa ve adamın yüzüstü düşmeyle kırılmış olabilecek burnuna rağmen onu tanıdı.

Bu adam Mick Klemper’dı.

Ve o zaman, kan kokusuna karışan alkol kokusunu da aldı. O anda, fâraziye olabilecek ama mantıklı bir ihtimal geldi akıma.

Belki de Panikos gibi, Klemper da açıklama yapılacak olan Kriminal Tartışmalar programını öğrenmiş ve bir şeyler yapmaya karar vermişti. Belli ki kendisine verilen sözde durulmadığı

„- fidi ve »rhoştı; kendisine ihanet eden, haya,™

lamdan intikam almaya gelmiş,,

vedecek ° sarhoş ve müthiş öfkeli bir halde Gumeş'i vunnak WCflP<raksam karanhımda eve yaklaşmak için, ormanda bir ,çin gelmiş- akşam ^ öfkeli haliyle, o bölgenin ne kadar süre dolaşmıştı- çelmemiş olmalıydı.

Çiçeklerle Dolu Cep

Gumeş cesedin başında bir süre şaşkın bir halde durdu ve ne yapması gerektiğini düşündü.

Bu kadar baskı altında olmasaydı, en mantıklı ve güvenli yolu seçer, 91 Pi arar, polisten destek isterdi. Oraya iyi niyetle gelmemiş olsa bile, bir polis dedektifi öldürülmüştü. Klemper aslında caninin hedefi olmasa bile, onun tarafından öldürülmüş olacaktı. Patlayıcıyı yanlışlıkla patlatmış olsa bile bu bir cinayetti. Bu durumda olayı vakit geçirmeden polise bildirmemek adaleti engellemek sayılırdı.

Diğer yandan, zanlının peşine düşmek o anda daha önemliydi ve polise haber verme konusu biraz geciktirilebilirdi.

Ama kendisini uzun bir sorgulamadan kurtaracak şekilde yerel polise haber verebilir ve Panikos'u yakalama ve Spalter olayını çözme şansını kaçırmamak için bu fırsattan yararlanabilirdi.

Gumeş olay yerine gelecek uzmanların cesede dokunulduğunu anlamamalarını dileyerek, tekrar dizüstü yürüyüp geriye, evinin köşesine döndü ve alçak sesle Kyle'a seslendi.

Oğlu birkaç saniye içinde sessizce onun yanına geldi ve “Aman Tanm, orada yatan bir insan mı, baba?” diye fısıldadı.

“Evet, ama şimdi unut onu. Görmemiş gibi davran. Telefonun yanında mı?”

“Evet, ne yapacaksın?”

Çiçeklerle Dolu Cep

Gumey cesedin başında bir süre şaşkın bir halde durdu ve ne yapması gerektiğini düşündü.

Bu kadar baskı altında olmasaydı, en mantıklı ve güvenli yolu seçer, 91 l'i arar, polisten destek isterdi. Oraya iyi niyetle gelmemiş olsa bile, bir polis dedektifi öldürülmüştü. Klemper aslında caninin hedefi olmasa bile, onun tarafından öldürülmüş olacaktı. Patlayıcıyı yanlışlıkla patlatmış olsa bile bu bir cinayetti. Bu durumda olayı vakit geçirmeden polise bildirmemek adaleti engellemek sayılırdı.

Diğer yandan, zanlının peşine düşmek o anda daha önemliydi ve polise haber verme konusu biraz geciktirilebilirdi.

Ama kendisini uzun bir sorgulamadan kurtaracak şekilde yerel polise haber verebilir ve Panikos'u yakalama ve Spalter olayını çözme şansını kaçırmamak için bu fırsattan yararlanabilirdi Gumey olay yerine gelecek uzmanların cesede dokunulduğunu anlamamalarını dileyerek, tekrar dizüstü yürüyüp geriye, evinin köşesine döndü ve alçak sesle Kyle'a seslendi.

Oğlu birkaç saniye içinde sessizce onun yanına geldi ve "Aman Tanrım, orada yalan bir insan mı, baba?" diye fısıldadı "Evet, ama şimdi unut onu. Görmemiş gibi davran. Telefonun yanında mı?"

"Evet, ne yapacaksın?"

ara ve polise olanları anlat, ama sadece pencereden çıkmamızdan önce olanları bildir onlara - yani lastiğin patladığı* m. sonra patlamayla kerestelerin yandığını ve lastik konusundaki tahminini söyle, yani lastiğin silahla patlatılmış olabileceğini anlat. Benim eski bir polis olduğumu, patlamadan sonra Barrow Tepesi'nde bir hareket gördüğümü ve senin motorunu alıp oradaki kişinin peşinden gittiğini, başka da bir şey bilmediğini söyle."

Kyle, ilerde yatan Klemper'in cesedine baktı ve "Evet, ama şu ceset..."

"İşıklarınız kapalıydı, baban seni saklanman için kayalıklara gönderdi. Sen cesedi görmedin. Brak onu polislerin kendileri bulsun. Buldukları zaman, onlar gibi sen de çok şaşırma, evlat"

"Demek şaşırmış ve korkmuş görüneceğim...sanırım bunu kolayca yapabilirim."

"Şimdi, ilk polis arabası gelene kadar aynı yerde saklan. Sonra yavaşça ortaya çık ve görün onlara. Polislerin, ellerini görecekle şeklide davran."

"Tamam, tamam...ama şu yerde yatan adama ne olduğunu hâlâ söylemedin bana."

"Ne kadar az bilirsen, unutman gereken şey o kadar az olur ve o zaman daha kolayca şaşırır, korkmuş görürsün."

"Sen ne yapacaksın peki?"

"Benim yapacağım şey, şu tepedeki duruma bağlı. Oraya doğru giderken ne yapacağıma karar vereceğim, ama yapılması gereken şey hemen yapılmalı."

Gumey susturuculu motora bindi, sessizce çalıştırdı ve evin arkasına doğru gitti. Yapının motonı gizlediğinden emin olarak, farını yaktı ve sessizce çalışan motosikleti, Barrow Tepesi'ne kadar uzayan geniş çaya giden eski sığır yoluna doğru sürdü.

Kullandığı dolambaçlı yolun, tepeden bakan biri tarafından görülmeyeceğine emindi, tepede duran biri motorun farını göre-

mezdi. Sonra yandaki kuzey yolundan ve yine tepeden görülmeyecek bir şekilde çıkacaktı oraya.

Şimdilik her şey yolunda görünüyordu, ama yine de bilinmeyen çok şey vardı. Oraya yaklaşırken, karşıdaki caninin daha iyi bir pozisyonda ve daha büyük bir silaha sahip olduğunu düşünmeden edemedi. O insanları öldürme konusunda bir uzman olan kahrolası bir katildi.

Gumey, RAM-TV'deki pislğin, *Kriminal Tartışmalar* programıyla ilgili reklam konusundaki erken davranışının kasıtlı olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Reklamların daha uzun süre yayınlanması daha fazla izleyici ve daha büyük reyting demekti. Reytingi artırmak da onların tek amacıydı. Bu karar yüzünden bir insanın ölmesi umurlarında bile değildi...hatta böyle bir olay reytingde zirve demekti.

Ama Gumey RAM-TV'dekileri suçlarken, sorunun bir kısmının da kendisinden kaynaklandığını biliyordu. Planın çok iyi olduğu konusunda kendini inandırması onun suçuydu. Ama şimdi engebeli arazide, tümsekli toprak yollarda bir motosikletle hopya zıplaya yol alırken bundan eskisi kadar emin değildi. Karanlık bir gecede böyle bir yolculuk adeta bir *karabasandı*.

Tepenin yamacına yaklaşınca, arazi daha da bozuldu ve motosiklet durmadan zıplarken farın ışığı da etraftaki çalıların üzerinde garip gölgeler, şekiller oluşturmaya başladı. Gumey daha önce de tehlikeli haydutlarla mücadele etmişti, ama bu seferki rakibi onların hiçbirine benzemiyordu. Bu kez risk düzeylerini düşünmeden, operasyonun olumlu ve olumsuz yönlerini değerlendirmeden, aniden harekete geçmek zorunda kalmıştı.

Zorunda kalmak, bu durumda çok katı bir ifade sayılmazdı aslında. Şu anda Panikos'a saldın mesafesindeydi ve onu elinden kaçırmayı söz konusu olamazdı. Avına bu kadar yaklaşınca, kovalamanın çekiciliği daha da arttı ve rasyonel risk değerlendirmesi zayıflamaya başladı.

Ayrıca belirgin bir başka şey daha vardı.

Geçmişin yankılanmasıydı bu - sanki içinde mantıktan daha güçlü bir şeyin kaynadığını hissediyordu.

Kaçan arabanın ve kaldırım kenarında ölüp kalan Danny'nin o yakıcı anısı yine aklını kurcalamaya başlamıştı. O anı ona öyle sarsılmaz bir inanç aşılamıştı ki, bundan sonra, ona bu kadar yakın olan hiçbir katil - *tehlike ne olursa olsun* - asla elinden kurtulamayacaktı.

Bu, mantıklı olmanın inceliğinin, hassasiyetinin çok ötesinde bir şeydi. Dayanılmaz bir kaybın, beyninin kıvrımları arasına işlemiş olmasıydı.

Bir süre sonra kuzey yoluna yaklaştı, acele bir karar vermesi gerekiyordu, ama aklına gelen seçeneklerin hiçbirisi Gume'y'e cesaret verici gibi gelmedi. Panikos'ta büyük olasılıkla kızılötesi dürbün ve yine kızılötesi nişangahı olan bir tüfek olacaktı. Gur- ney tepeye çıkıp Beretta tabancasının menziline girene kadar, o canı onu görüp vurabilecekti. Onun teknik üstünlüğünü bertaraf etmesi için, kaçmasını sağlamalıydı. Panikos'un kaçması için de, kendisini yakalamaya gelenlerin kalabalık ve ağır silahlı olduklarına inanması gerekecekti. Gume'y'in destek güç olmadan bunu yapabilmesi de zordu.

Bir an için, yolun dönemecinde, düzlüğe çıkmadan önce ve onun göremeyeceği bir noktada, bağırıp hayali destek gücü polislerine emir vermeyi ve karşılıklı konuşmalar yapmayı düşündü. Ama Panikos bunun oyun olduğunu kolayca anlayabilirdi, o yüzden bu fikirden vazgeçti.

Ama birden, Kyle'tn 911'e telefon etmesinden sonra polis arabalarının gerçekten de buraya gelebileceğini düşündü, büyük olasılıkla gerçek bir destek alabilirdi. Kyle'm telefonuyla birkaç polis arabası lambalarını yakmış, sirenlerini çalarak tepeye gelebilirlerdi. Panikos tepede bulunduğu noktadan onların gelişini mutlaka görecekti, işte o zaman gelen destek gücünden korkacak ve hiç kuşkusuz arka yoldan Beaver Cross Yolu'na doğru kaç-

Pakit Panikos gece karanlığında görülemeyecek bir yere *sak-* y, da kimseye *görünmeden yolun dışına kaçıp ona tuzak* puana hiçbir şeyin anlamı kalmayabilirdi. Gume'y bunu *düşülünce*, motosikleti sessizce virajlı yolun dörtte üçüne kadar *çık-* p orada polis arabalarını beklemeye karar *verdi*. *Polisler gelin-* ctPanikos'un davranışına göre harekete *geçebilirdi*.

Uzun süre beklemesi *gerekmedi*. *Tepeye çıkan dönemeçli yola istediği* noktasına - tepeye saldıran mesafesine - geldikten *bir-* kaç dakika sonra aşağıda, tepenin yamacında *polis* arabalarının sallanıp duran renkli lambalarını gördü. Hemen sonra da, *bekle-*

diği gibi, bir ATV aracının sesini duydu, Panikos düşündüğü *gibi* kaçacaktı.

Gume'y hemen motora atladı ve dönemeçli *yolun geriye kalan* kısmını kısa zamanda kat etti. Küçük dağ gölünün kıyısına vanaca motorun sesini *iyice kısıtı* ve *ATV'nin sesini duyup yerini* saptamaya çalıştı. Tahminine göre, Panikos'un ATV aracı *arka* yolda, yaklaşık yüz metre mesafede olabilirdi.

Yolun başına dönüp farın ışığında ileriye baktığında, garip *\$eyler* gördü. Gume'y *in evinin görüldüğü düz *bir kayanın üzerinde* bir demet çiçek vardı. Çiçek buketinde *saplar san bir kafada* sanılmıştı. Çiçekler kurumuş kan ve aynı *zamanda bölgede* yetişen Ağustos kasımpatısı rengi olan *kahverengi-kırmızı* renkteydi.

Gume'y çocuk yuvası şarkısında da adı geçen *çiçek demetinin* kendisi için bırakılıp bırakılmadığını merak *etti*. *Panikos belki de* bu çiçekleri onun cesedinin üzerine *koymak* için *getirmiş olabilirdi* buraya.

Ayrıca, Gume'y ile çiçek demetinin *arasında yerde, otların* üzerinde bir sigara kartonunun yan *büyükliğünde, siyah* renkli metal bir cisim duruyordu. Gume'y onu *görür görmez motora* miden gaz verip hızlandı ve sağa döndü. Motor *birden ok gibi* fırladı ve dağ gölünün kıyısından anında uzaklaştı.

Gume'y o cismi uzak.au fert edip orato, torna uzakla*-

masaydı, birkaç saniye sonra patlayan bomba onu öldürecekti. Bombanın patlamasıyla sırtına çarpan taşların acısını az da olsa hissetti.

Bu suikasttan kurtulduktan sonra durdu ve bir ekip lideri gibi, "Tüm birimler tepenin arka yoluna. Barrovv Tepesi. Uzaktan kontrollü bomba infilakı, kayıp yok," diye bağırdı. Amacı canı üzerindeki baskıyı artırmaktı. Panikos'un pervasız davranmasını, hata yapmasını, kontrollü kaybetmesini istiyordu. Canı telaşlanıp bir ağaca çarpabilir, bir hendeğe yuvarlanabilirdi. Gume'y'in amacı, ne olursa olsun onu durdurabilmektir.

Onu elinden kaçırırsa kendini asla affedemezdi.

Oğluna çarpan kırmızı BMW arabayı elinden kaçırması, gözden kaybetmesi affedilmez bir hataydı.

Hayır, böyle bir şey olmayacaktı. *Ne olursa olsun, böyle bir şey tekrar olmayacaktı*.

Panikos'un arayı fazla açmasına izin veremezdi. Katil, örneğin ondan iki yüz metre ilerleyken birden durup geriye dönebilir, dürbünlü tüfeğiyle ona isabetli bir atış yapma olanağı bulabilir, ama Guraey, Beretta tabancasıyla menzil dışı kalırdı.

Guraey ATV'nin arka ışıklarını gözden kaybetmeden, engibeli yolda zıplayarak giderken aralarındaki mesafeyi ne açıyor, ne de kapıyor, aynen muhafaza ediyordu. Ama motorla giderken, her geçen saniyeyle beraber eski motor anılan da geri geliyor, eski ustalığını kazandığını hissediyordu. Uzun zaman kayak yapmayan bir insanın daha sonra eski ustalığını kısa zamanda kazanması gibi bir şeydi bu da. Beaver *Cross* asfaltına çıktıkları zaman ATV hâlâ onun yüz metre kadar önündeydi ve Gume'y artık ona yaklaşabileceğini düşündü.

ATV çok hızlı bir araçtı, belki de *motoru* takviyeliydi, ama BSA motor ondan daha hızlıydı. Yaklaşık iki kilometre yol aldıktan sonra Gumey ona eli, belki de kırk metre yaklaştı, ama bir motosikletten tabancayla ateş etmek için bu mesafe hâlâ fazlaydı. Sonra ona yeterince yaklaşabileceğini düşündü.

panikos belki de aynı şeyi düşündüğü için, asfalt yoldan ayrıldı ve bir mısır tarlasının kenarındaki engebeli bir çiftlik yolundan gitmeye başladı. Onun mısır tarlasının içine dalabileceğini düşünen Gumey de aynı yola geçti, peşini bırakmadı.

Tarla yolu, Barrovv Tepesi yolundan bile daha bozuktu ve Gur- ney motorun hızını düşürmek zorunda kaldı. Ama Panikos'un arabasının amortisörleri bozuk yollar için daha güçlü ve uygun olduğundan, ATV ondan az da olsa daha hızlı gidebiliyordu.

Yolu ve yanındaki mısır tarlası bir süre sonra yine engebeli bir nehir vadisine doğru inmeye başladı. Panikos yolun sonunda terk edilmiş bir çayırda yoluna devam etti. Gumey bu arazinin bir zamanlar bölgenin en büyük süt çiftliği olduğunu öğrenmişti. Bu bölgedeki bozuk yol sayesinde ATV bir süre sonra arayı açmaya başladı. Bir ara aralarındaki mesafe yine yüz metreye çıktı ve Gumey de tümsekti yolda sağa sola ani yatışlar yaparak onu izlemeye çalışıyordu. Bu şekilde takipte insan korkuyu ve riskleri unutuyordu.

Gumey önündeki aracın kırmızı arka lambalarını takip ederken, bir süre sonra vadide başka ışıklar da görmeye başladı. Renkli ya da beyaz ışıkların bazıları yerinde duruyor, bazıları hareket ediyordu. Gumey onları görünce bir ara şaşırdı, nerde olduğunu anlayamadı. Walnut Crossing'de böyle parlak ve renkli ışıklar görmeye alışık değillerdi. Ama bir süre sonra yavaşça dönen san ışıktan görünce bunların ne olduğunu anladı.

Yazlık Dağ Panayırı'ndaki dönme dolaptı bu.

Panikos, çayırda panayır alanı arasındaki çamurlu alanda hızla yoluna devam ediyordu. Gumey bir ara panayır bölgesindeki araçların arasında Panikos'u kaybedebileceğinden korktu. Ama çok geçmeden panayırçıların girişme giden yolda onun stop lambalarını yine gördü.

Gumey girişe vardığında, ATV oradan geçip gitmişti. Kollarında güvenlik bantları olan ve o girişi kontrol eden üç genç kız sinirlenmiş gibi görünüyorlardı. Kızlardan biri bir telsizle, biri

de cep telefonuyla konuşuyordu. Gumey motorunu üçüncü kran yanında durdurdu, ona emekli polis rozetini gösterdi ve o girişten birATV aracının geçip geçmediğini sordu.

Kız Öfkeli bir sesle, "Hem de hızla geçti, kamuflajlı bir dört çeker araçta bir çocuk vardı bayım, onun peşinde misiniz?" diye sordu ona.

Gumey önce çocuk sözünü anlayamadı ama sonra Panikos'ın çocuk gibi göründüğünü hatırladı.

"Evet, onun peşindeyim. Sürücünün üzerino'e ne vardı?"

"Ne mi vardı? Tanım...şey...galiba siyah re.ıklı parlak bir ceket gibi bir şey giymiş olabilir. Hani şu naylon yağmurluklar gibi bir şeydi galiba. Aslında pek emin değilim, bayım."

"Pekala, ne tarafa gittiğini gördün mü peki?"

Kız ona büyük bir çadırla bir sıra oyun yeri arasındaki geçici bir yolu gösterdi ve "Evet, şu karşıdaki yola girip gözden kayboldu lanet velet," diye bağırdı.

Gumey kapıdan geçip dar yola girdi, sonuna kadar gitti ve panayırın ana yollarından birine çıktı. Panayırdaki kalabalık Panikos'un hızını kesmiş olmalıydı ve canının kullandığı ATV şimdi bir sürü oyun yeri ve çadır arasındaki boşluklardan birinde olacaktı.

Gumey durdu, motoru geriye döndürüp tekrar üç genç kadını beklediği giriş kapısına gitti ve onların, panayır polislerinden biri olduğunu anladığı aksi suratlı bir adamla konuştuklarını gördü.

Saçları kırılganmış, göbekli ve üzerindeki üniforması artık kendisine dar gelen polis, motosikleti beğenmiş ve biraz da kısıkan- yormuş gibi bir ifadeyle ona baktı ve sert bir sesle, "Hey, derdin ne senin?" diye sordu.

Gumey ona emekli polis kimliğini gösterdi ve "Biraz önce bu kapıdan panayıra giren adam silahlı ve çok tehlikeli biri," diye cevap verdi. "O pisliğin, arabamın lastiğine ateş edip patlattığına inanıyorum."

Polis onun kimlik kartına, sanki bir Kuzey Kore pasaportunu inceler gibi dikkatle baktı ve "Silahın var mı?" diye sordu.

"Evet."

"Kimliğinde emekli polis olduğun yazıyor. Silah taşıma ruhsatın yanında mı?"

Gumey cüzdanının diğer tarafını açtı ve ona taşıma iznini gösterdi.

"Şu anda bir zaman faktörü var, Memur Bey. Bir ATV kullanan bu adam gerçek bir..."

"Şu silah ruhsatını çıkar da bana ver, bakayım."

Gumey onun dediğini yaparken, sert bir sesle, "Dinle beni. ATV ile kaçan adam korkunç bir cani, bir cinayet zanlısı," diye konuştu. "Onu kaybedersek çok kötü şeyler olacak."

Polis onun silah taşıma iznini inceledi ve “Biraz ağır ol bakalım... *Dedektif*,” diye homurdandı. Yüzünü buruşturdu ve bir an düşündü. “Senin bu kaçağın adı ne bakalım?”

Gumey peşinde olduğu katilin adını aslında ona söylemek istemiyordu, ama vakit kaybetmemek için direnmedi ve “Katilin adı Petros Panikos,” diye cevap verdi. “Adam profesyonel bir kiralık katil.”

“*Ne dedin?*”

Kapıda görevli olan üç genç kadın şimdi polisin arkasında durmuş, şaşkın gözlerle Gumey’e bakıp, konuşulanları dinliyorlardı.

Gumey sabrının tükenmekte olduğunu hissediyor, ama sakin olmaya çalışıyordu. “Petros Panikos bu hafta Cooperstown’da yedi insan öldürdü,” diye söylendi. “Yarım saat kadar önce de bir polis öldürdüğünü sanıyorum. Bu azlı katil] şimdi senin sorumluluğun altındaki panayırlar alanında. Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun herhalde, değil mi?”

Polis elini silahının kabzasına attı ve “Lanet olsun, kimsin sen be adam?” diye bağırdı.

“Kimlik kartımı gördün işte, ben NYPD’den emekli, kıdemli dedektif David Gumey’im. Sana bir caninin peşinde olduğumu da söyledim. Bak bir şey daha söyleyeyim sana. Bir caninin yakalanmasını engelliyorsun şu anda. Eğer onu senin yüzünden elimizden kaçırırsak, kariyerin sona ermiş demektir, bunu da bil. Duydun mu beni. Sayın Polis Memuru.”

Polis öfkeli gözlerle ona baktı, dudaklarını büzdü, yüzünü buruşturdu ve yavaşça bir adım geriye çekildi. Sonra dudaklarını gerip san dışlerini gösterdi ve eli silahında olduğu halde, “Yeter,” diye .bağırdı. “İn şu motordan aşağıya.”

Gumey ona aldırmadı, onun arkasında durup şaşkın gözlerle olanları izleyen üç genç kadına, “Bana hemen panayırlar güvenlik şefiği çağırmdıye bağırdı. “Hemen buraya gelmesini söyleyin - ŞİMDİ.”

Ama polis arkasına dönüp elini kaldırdı ve kadınlara, “Kimseyi çağırmyorsunuz,” diye homurdandı. “Bu konuyu ben kendim hallederim.”

Gumey bu adama daha fazla dayanamayacağını o anda anladı - bu fırsatı kaçıramazdı. Her türlü riski göze almak zorundaydı - Panikos’u elden kaçırmaması kabul edilecek bir seçenek değildi. Ani bir kararla motora gaz verdi, arka tekerleğin gıcırtyla savrulması diğerlerini şaşırtırken, yüz seksen derecelik bir dönüşle arkadaki dar sokağa döndü ve bütün hızıyla oraya daldı. Panayırlar ana caddesine çıkınca, yolun yansında iki büyük aracın arasına doğru ani bir dönüş yaptı ve park etmiş araçların arasından geçerek panayırların daha dar bir sokağına çıktı. Burada çeşitli hediyelik eşya satan tezgahlar, küçük çadırlar diziliydi. Motoru, biri Walnut Crossing yazılı tişörtler, biri de samandan örülmüş kovboy şapkaları satan iki tezgah arasındaki yan kapalı bir yere bıraktı.

Tezgahlardan bir tişört ve bir şapka aldı, biraz yürüyüp ilerdeki bir tuvalete girdi, koyu renkli, kısa kollu gömleğinin üzerine açık gri renkli tişörtü geçirdi. Beretta silahını bilek kılıfından çıkarıp tişörtün cebine koydu ve tuvalet aynasında görünüşünü kontrol etti. Kovboy şapkasını da başına geçirdi, öne doğru hafifçe eğerek *gözlerini* kapatınca, Panikos ya da o baş belası polisin

en azından uzak mesafeden kendisini kolayca tanıyamayacağını anladı.

Panikos’un da halkın arasına rahatça karışmak için kendisi gibi önlem almış olabileceğini düşündü ve bu da yeni bir soruyu aklına getirdi. Kalabalık arasında ufak tefek bir adam arayacaktı, ama aslında onun nasıl göründüğünü bilmiyor, onu tanııyordu.

Panikos’un bir elli, bir elli beş boylarında olabileceğini söylemişlerdi ona, ama ortaokul öğrencilerinin çoğu da bu boyda olurdu. Ve panayırların yaklaşık on bin ziyaretçisi içinde en azından birkaç yüz tane de ortaokul öğrencisi olacaktı. Onun hakkında, tanınmasına yardımcı olacak başka özelliklerini biliyor muydu Gumey? Gerçi güvenlik kamerası videosunda Panikos’u biraz görmüştü, ama gözlerinde büyük güneş gözlüğü, başında bant ve boynunda da geniş bir atkı olduğu için, yüzünün büyük bölümü kapalıydı. Onun sadece burnunu ve ağzını görebilmişti ve bu da hareketli bir kalabalık arasında onu birkaç saniye içinde tanımasını zorlaştırıyordu.

Giriş kapısındaki kız onun üzerinde siyah bir ceket olduğunu söylemişti, ama Gumey bunu pek önemsemedi. Fakat kız bundan emin görünmüyordu ve emin olsa bile, heyecanlı ve baskı altında görgü tanıklan çoğu zaman yanlış konuşabiliyorlardı. Ayrıca, Panikos da kapıdan geçtikten sonra Gumey gibi üzerine farklı bir şeyler giymiş olabilirdi. O halde Gumey şimdilik sadece sivri burunlu, çocuk ağızlı ufak tefek bir adam arayacaktı.

O bunları düşünürken, zor durumda olduğunu belirtmek ister gibi, birkaç dakika içinde panayırların o sokağında, kalabalık arasında belki on ile on iki yaşlan arasında en azından bir düzine erkek çocuğun geçtiğini gördü. Bunların yaklaşık yansı oldukça iri ve uzun boylu çocuklardı ama Panikos diğer yansının *arasına* kolayca karışabilirdi.

Ama Panikos o anda o çocukların arasında, onun önünde *olsa* bile, Gumey onu nasıl saptayıp da *yakalayabilecekti*?

Zor bir durumdu - çünkü o sırada önünden *geçen çocukların* hemen tamamı, panayırdaki yüz ressamlarından birine uğramış ve yüzlerine çizgi roman kahramanlarının maskeleri gibi boyatmış* tardı. Ve o anda panayırdaki bunlar gibi kim bilir ne kadar çok çocuk vardı ve Panikos da onların arasında rahatça dolaşıyor olmalıydı.

Bunları düşünürken, birden çocukların garip bir şekilde, ellerinde çiçeklerle panayırdaki dolaşan yetişkinlere yaklaştıklarına dikkat etti. Meraklandı ve peşlerine takılıp çocukları izlemeye başladı.

Çocuklar, çiçekleri satıyorlar - daha doğrusu, Walnut Crossing Sel Yardım Fonu’na en azından on dolar bağış yapanlara veriyorlardı. Ama onun dikkatini çeken şey, çocukların ellerindeki çiçek buketlerinin görüntüsü oldu.

Çiçekler kurumuş kan rengindeydi ve sapları da sarı kağıda sarılmıştı - yani Panikos'un dağ gölündeki kaya üzerine bıraktığı bukete benziyordu.

Gumey o anda, tepedeki çiçeklerin de büyük olasılıkla panayırdan gelmiş olabileceğini düşündü. O halde Panikos, Barrow Tepesi'ne çıkmadan önce de panayıra gelmişti. Bunun nedenini merak etti?

O cani panayıra neden gelmiş olabilirdi?

Gumey'e bir demet çiçek alıp getirmek için panayıra gelmiş olamazdı herhalde - çünkü panayırda böyle bir şey olduğunu bilemezdi ve çiçek almak istediye, normal olarak bir çiçekçiye gitmesi gerekirdi. Hayır, Panikos panayıra başka bir amaçla gelmişti.

O korkunç cani panayıra eğlenmek, bir şeyler yemek ya da piyango çekilişlerine katılmak için gelmiş olamazdı. O halde neden...?

Yüzünü buruşturdu ve düşünürken cep telefonu çaldı.

Arayan Hardwick'ti. "Lanet olsun, dostum. İyi misin sen?"

"Sanırım iyiyim. Neler oluyor?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum zaten, Dave. Hangi cehennemdesin sen, söyler misin bana?"

"Ben panayırdayım ve Panikos da burada."

"O halde senin evinde neler oluyor öyle?"

"Sen nerden biliyorsun...?"

"Ben otoyoldayım, senin sapağına yaklaştım ve bir sürü polis arabasının senin yoluna saptığını gördüm. Neler oluyor orada?" "Klemper benim evin yakınında öldürüldü, yerde yatıyor. Uzun hikaye. Herhalde cesedi bulanlar polis çağırdı. O gördüğün arabalar ikinci grup olacak."

"Klemper öldü mü? Lanet olsun. Nasıl oldu bu?"

Gumey ona araba lastiğinin nasıl patladığını, kerestelerin patlamayla nasıl yandığını, metal askının patlamayla fırlayıp Klemper'm boynuna saplandığını, Barrow Tepesi'ndeki çiçek demetini ve panayırdaki çiçekleri mümkün olduğunca kısa ve hızlı bir şekilde anlattı.

Sonra hemen Kyle'ı araması gerektiğini düşündü.

Hardwick onu hiç sesini çıkarmadan, sabırla dinledi.

Gumey, "Sen şu anda hemen panayıra gelmelisin, Jack," diye devam etti. "O videoyu ve Panikos'u sen de gördün ve onu benim kadar sen de tanıyabilirsin."

"Evet, ama bu ihtimal çok zayıf."

"Bunu ben de biliyorum, ama yine de yapmalıyız. O korkunç katil panayırda, dolaşıp duruyor ve buraya bir nedenle gelmiş olmalı."

"Nasıl bir neden bu?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama o pislik bugün daha önce de geldi buraya ve şimdi yine burada. Bu bir tesadüf olamaz herhalde, değil mi?"

"Dinle beni, Dave. Sen Panikos'u yakalarsak mesele çözülür diye düşünüyorsun, biliyorum, ama onu birinin kiraladığını unutma ve ben onu kiralayan adamın Jonah olduğunu düşünüyorum." "Yeni bir şeyler mi öğrendin yoksa?"

"Sadece benim tahminim bu, sezgilerim böyle diyor. O pis. sinsi herifte bir şeyler var, eminim.

"Elli milyon dolarlık motivasyondan başka bir şey mi yani

"Evet, öyle sanıyorum. O herif biraz fazla zeki, biraz fazla soğukkanlı gibi geliyor bana.**

"Bunun nedeni belki de çekici Spalter gen havuzudur." Hardwick gök gürültüsü gibi bir kahkaha attı ve "öyle bir havuzda yüzmek istemezdim,** dedi.

Gumey bir an önce Kyle'a telefon etmek ve aynı zamanda Panikos'u aramaya başlamak için sabırsızlanıyordu. "Pekala, Jack. Acele et ve buraya gelince ara beni.**

Gumey telefonunu kaparken ilk patlamayı duydu.

58.Bölüm

Küller, Küller

Gumcy küçük yanıcı cismin boğuk patlama sesini hemen tanıdı.

Çok uzak olmayan olay yerine gidince yanılmadığını anU- dı. Küçük bir satış pavyonu alevler, dumanlar içinde yanıyordu. Panayır güvenlik görevlilerinden iki adam, ellerindeki yang'ü söndürme tüpleriyle alevleri söndürmeye çalışıyor, bir yandan bağırarak, yangını seyreden heyecanlı insanları geriye çekilmeleri için uyarıyorlardı. İki güvenlik görevlisi kadın gelip yanan barakanın arkasına geçtiler ve “İçerde kimse var mı?” diye bağrmaya başladılar. Biraz ilerde, ışıklan yanıp sönen ve sireni çalan bir yardım aracının hızla olay yerine geldiğini gördüler.

Gumey, yangının söndürülmesi için bir şey yapamayacağını anlayınca, orada toplanmış olan kalabalığı incelemeye başladı. Kundakçıların kendi çıkardıkları yangınları seyretmekten büyük zevk aldıklarını biliyordu, ama çok geçmeden umutlan suya düştü, kalabalık arasında Peter Pan benzeri hiç kimse görememişti. Ama başka bir şey dikkatini çekti. Barakanın kapısı üstündeki yan yanmış tabelada Walnut Crossing Sel Yardımı yazıyordu. Ve yanan barakadan patlama sonrası yola sıçrayan parçalar arasında yanmış kırmızı çiçek buketleri vardı.

Herhalde Panikos kasımpatılar, belki tüm çiçekler ve belki de kendisine Florencia'yı hatırlatan her şey hakkında, sevgi-nefret karışımı bir şeyler hissediyordu. Ama sadece bu da onun panayırda bulunuşunu açıklamak için yetersizdi. Fakat daha korkutucu bir başka ihtimal daha vardı. Büyük halk kitlelerinin gittiği yerler, unutulmayacak olaylar yaratmak için çok uygun yerlerdi.

Panikos daha önce panayıra böyle unutulmayacak olayların hazırlığı için gelmiş olabilir miydi acaba? Panayırda birçok yere kundaklama cihazı, yangın bombası koymuş olabilir miydi? Çiçek barakası yangını bu mesajın başlangıcı mıydı acaba?

Gurney'in bu olası senaryoyu Panayır Güvenlik ekibine bildirmesi gerekmez miydi? Walnut Crossing polisine, hatta eyalet polisine de haber vermeliydi aslında. Ama polislere böyle olası bir senaryoyu açıklamak için fazla zaman kaybetmeyecek miydi? Eğer böyle bir senaryo gerçekten varsa ve Gumey onu polislere anlatıp, onları inandıncaya kadar her şey bitmiş olabilirdi.

Sonunda, oldukça çılgınca görünse de, Gumey tek başına savaşmaya karar verdi. Bu savaştan zafer kazanarak çıkması elbette Peter Pan'ı tanımasına bağlıydı ki, bu da o anda olanaksız gibiydi. Fakat şimdilik başka seçeneği de yok gibi görünüyordu.

Kararını verince kalabalığın arasına daldı, uzun boylu, kilolu olanları ve yüzlerini görüp Panikos olamayacağına karar verdiklerini elemeye başladı.

Panayırın diğer sokağına geçti, sadece hareket halinde olan ziyaretçileri değil, satış barakalarında alışveriş yapan insanları da dikkatle inceleyerek ilerlerken aklına ironik bir şey geldi. Eğer Peter Pan panayırdaki pavyonları, çadırları ve barakaları teker teker yakıp kül edecekse, orada oldukça uzun zaman kalması gerekecekti. Katilin orada kalışı ne kadar uzarsa, Gumey'in onu yakalaması olasılığı da o kadar artmış olacaktı. Peter Pan'ı yakalamak için geçecek olan zaman içinde ne kadar yer yanacağını, ne kadar insanın ölebileceğini düşünürken, Hardwick telefon edip panayırın ana kapısında olduğunu söyledi ve nerde buluşacaklarını sordu.

Gumey ona, “Buluşmamıza gerek yok,” diye cevap verdi. “Ayn çalışırsak daha geniş bir alanı arayabiliriz.”

“Pekala, o zaman ne yapıyorum? Cüceyi mi arayacağım yani?”

“Evet, güvenlik kamerası videosunda gördüğün görüntüleri düşün ve ona göre bir tarama yapmaya başla. Çocuk gruplarına dikkat etsen iyi olur sanıyorum ”

“Çocukların arasına mı karışır diyorsun...?”

“Çocukların arasında fark edilmesi daha zor olacak. Bir elli boyunda bir yetişkin dikkat çeker, ama o boyda çocukların arasında kimse dikkat etmez ona. Yüzünün teni yaşını belli edebilir ve o da bunu düşünüp buna karşı bir önlem almış olabilir. Bu akşam çocuklardan birçoğu yüzlerini boyatmış ve o da bunu yapmış olabilir.”

“Evet, anlıyorum, ama neden bir çocuk grubuna katılın ki?” “Çocukların arasında fark edilmez dedim ya. Yalnız başına dolaşan bir çocuk da dikkat çekebilir.”

Hardwick telefondan duyulacak şekilde, derin bir iç çekti ve “Bu iş sadece tahminlere dayanıyor,” diye söylendi.

“Bu konuda tamamen haklısın, Jack. Ama başka ne yapabiliriz ki. Ayrıca onun silahlı olduğunu da unutma ve Tanrı aşkına calm küçümseme onu. Onunla düşman olan çok insan öldü ve o piç kurusu hâlâ yaşıyor.”

“Tamam, Dave. Fakat onu tanımlayabildim diyelim, o zaman ne yapacağım?”

“Onu gözden kaçırma ve hemen beni ara. Ben görürsem, bu kez ben arayacağım seni. Birbirimize haber vermeli ve destek olmalıyız. Dinle, bu adam senin son aramandan sonra burada bir çiçekçi barakasını patlattı, yaktı.”

“Patlattı mı?”

“Küçük bir yangın bombası kullanmış. Sanırım Coopers- tovvn'dakine benzer bir yanıcı maddeydi.”

“Neden bir çiçekçi barakasını yakıyor ki?”

“Ben psikolog değilim, Jack, ama çiçekler, özellikle de kasımpatılar onun için bir şeyler ifade ediyor olabilir.”

“Kasımpatıya ‘mum’ derler ve İngilizler anne anlamına gelen *raom’ için de ‘mum’ kelimesini kullanırlar, bilirsin, Dave.”

“Tabii, bunu biliyorum, ama...”

O sırada arka arkaya gelen patlama sesleri konuşmalarını kesti ve Gumeş içgüdüsel bir hareketle aniden yere çömeldi. Patlamalar yukarıdan bir yerlerden gelmiş gibiydi.

Etrafına bakındıktan sonra telefonu tekrar kulağına götürdü ve Hardvvick’in, “Lanet olsun. Neler oluyor orda, Dave?” diye bağırdığını duydu.

Gumeş ona cevap vermeden, bir dizi patlama daha duyuldu - ama bu sefer patlamalarla beraber gece karanlığında rengarenk parıltılar, ışıklar görüldü. Gumeş bunu görünce kendini tutamayp güldü ve “Kahretsın. Bunlar sadece havai fişek patlaması.” dedi.

“Havai fişekler mi? Neden ki? Dört Temmuz bayramı bir ay önceydi, değil mi?”

“Nerden bileyim, insanlar patlatıyor işte.”

O sırada bir sürü havai fişek patlaması daha duyuldu ve pani ulan gördüler.

Hardwick, “Salak herifler,” diye homurdandı.

“Tamam, Jack. Biz işinize bakalım.”

Hardwick bir an düşündü ve sonra aniden konu değiştirip. “Pekala, Jonah konusunda ne düşünüyorsun, Dave?” diye sordu. “Sana bunu söylediğimde bir tepki göstermedin. Haklı olduğumu düşünüyor musun?”

“Carl’ın öldürülmesini onun planlamış olması konusunda mı?”

“Bundan en çok o yararlanacak, değil mi? Şirket olduğu gibi ona kalıyor. Onun kaypak bir adam olduğunu da unutma sakın ”

“Esti ne diyor buna peki? O da senin gibi mi düşünüyor?”

“Hayır, ona göre planlayıcı Ailyssa. Kız Carl’ın ona tecavüz etmesinin intikamını almak için yapmış bunu - arar-, tonun gerçek olduğuna dair bir krwt da yok. Klemper’in yaydığı bir riva-

yet olduğunu söylüyorlar. Klemper’in öldüğünü Esti’ye hemen söylemeliyim, sevincinden dans edeceğine eminim.”

Gumeş o kadının dans ediş sahnesini kafasından çıkarmak ister gibi, başını hafifçe iki yana salladı. “Pekala, Jack, artık işimize dönelim. Panikos buralarda bir yerde, yakınımda, hadi bulalım o hergeleyi.”

O sırada gökyüzünde yine havai fişekler patladı. Ve Gumeş birden, son iki günde on ikinci kez olmak üzere, yine geçmişteki o patlayan araba olayını hatırladı. Sonra Esti’nin anlattığı şu sokaktaki silahlı çatışma olayı akıma geldi. Ve yine, bunların Spal- ter olayı ile ne ilgisi olabileceğini düşündü. Ama şimdi bunları bırakmalı ve sadece yapması gereken işe bakmalıydı.

Panayırdaki kalabalığın arasında yürürken, şüpheli gördüğü her kısa ve zayıf adamın yüzüne dikkatle bakıyordu. Mümkün olduğu kadar çok insana bakmalıydı. Şüpheli biri başını çevirirse, ya da gözlüklüyse, sakallıysa ve başında şapka varsa, belli etmeden onu takip ediyor, yüzünü daha iyi görene kadar peşini bırakmıyordu.

Bir süre sonra, siyah renkli bol bir kot pantolon ve süveter giymiş, ufak tefek ve cinsiyeti belli olmayan birinin peşine takıldı. Ama çok geçmeden, Protestan Hz. İsa Kilisesi çadırında, başında John Deer kepi olan, teni güneş yanığı bir adam onu Ele- anor diyerek selamladı ve sığırlarının durumunu sordu.

Gumeş böyle kuşkulandığı iki kişiyi daha bir süre takip etti ama onlar da boş çıktı. Katili bulma umudu gittikçe zayıflıyordu. Bir süre sonra, panayırın ortasındaki meydanda dört yanlı dev ekranlarda halk müziği yayını başladı. Etrafla patlamış mısır, kızarmış patates ve gübre kokuları birbirine karşıyordu.

Oda büyüklüğünde bir buzdolabında sergilenen, tereyağından yapılmış bir sığır heykeline birkaç saniye bakıp yürümeye devam ederken, biraz ilerde, daha önce gördüğü yüzü boyalı çocuklar grubunu gördü ve onlara doğru ilerledi.

Çocuklar bağış karşılığı çiçek verme işinde başarılı olmuş gibi görünüyorlardı. Sadece ikisinin elinde çiçek buketi kalmıştı ve onlar da çiçeklerini verme konusunda aceleci görünmüyorlardı. O sırada kapıda tartıştığı panayır polisinin karşı yönden kendisine doğru geldiğini gördü, adamın yanında sivil polise benzeyen iki kişi vardı.

Guraey yan tarafındaki kapıdan içeriye daktı ve kendisini 4-H Kulübü sergisinde, iri ve parlak sebzelerin arasında buldu.

Polislerin uzaklaştığını görünce dışarıya çıktı. Yüzü boyalı çocuklara yaklaşmak üzereydi ki, yakınlarda yine bir patlama oldu. Bu patlama, çiçekçi barakasını yakan yangın bombasının patlamasından iki kat daha güçlüydü. Fakat panayırdaki havai fişeklerin sesine alışmış olan insanlar önce bu patlamayı pek umursamadılar. •

Fakat yüzü boyalı çocuklar bu patlamadan etkilenmiş gibiydiler. Sanki bu patlama hoşlarına gitmiş gibi, bir süre durup şaşkın bir halde birbirlerine baktılar, sonra birden hareketlenip, patlamanın duyulduğu yere doğru koşmaya başladılar.

Gumey bir süre sonra onlara yetişti. Çocuklar büyük bir seyirci kalabalığının önüne geçmiş, geceleri çarpışan araba yarışlarının yapıldığı arenadan etrafa yayılan dumanlara bakıyorlardı. Bazı insanlar arenaya doğru koşarken, bazıları küçük çocuklarına sarılmış, geriliyorlardı. İnsanlar şaşkındı, herkes birbirine bir şeyler soruyordu. Bazıları cep telefonlarını çıkarmış, konuşuyorlardı. Çok geçmeden uzaktan siren sesleri duyuldu.

Ve o sırada, o gürültülü ortamda bir boğuk patlama daha duyuldu. İnsanların çoğu heyecanlıydı ve büyük kısmı yangın haberini telefonla yakınlarına bildiriyorlardı. Kalabalık arasında bazıları son patlamayı duymamış ya da duymuş ama aldırıyor gibi görünüyordu. Ama kalabalık arasından üç kişi oradan ayrıldı ve son patlama yerine doğru koştular.

Panikos'un saldırı tarzını merak eden Guraey de son olay yerine koşan insanların peşinden gitti. Ama kalabalıktan ayrılırken, gruptaki çocukların boyalı yüzlerine dikkatle bakmayı da ihmal

etmedi, onları videoda bir kısmını görebildiği yüzle kıyaslamaya çalıştı.

Ama yine umut verici bir işaret bulamadı ve hızlı adımlarla oradan ayrıldı.

Ama Arena'dan koşarak kaçan insanlar onu yavaşlattılar. Yanından geçen insanların konuşmalarından duyup anlayabildiği kadar, insanlar başlarına gelen felaketin ciddiyetini tam olarak anlayabilmiş değillerdi. Son yarışta arabalardan biri korkunç bir patlamayla parçalanmış, sürücü ölmüş, bazı sürücüler de yaralanmışlardı. İnsanlar, arabanın benzin deposu anzası ya da yasak ^ benzin kullanma yüzünden infilak ettiğini düşünüyorlardı. Bazıları da aileler arasındaki düşmanlık yüzünden sabotaj olabileceğini *söylüyordu*.

Yirmi dakika içinde iki yangın bombası patlamıştı ama halkta hâlâ panik havası yoktu. Fakat bunun nedeni, kimsenin neler olduğunu anlayamamasıydı. Gumey üçüncü patlamanın panayırıdaki insanları uyandırmayacağını merak ediyordu.

Birkaç yüz metre ilerde bir itfaiye aracı yüksek sesli havalı koması çalarak kalabalıklar arasında kendine yol açmaya çalışıyordu. Yangından çıkan dumanlar rüzgarla etrafa dağılıyordu. Hava kapalıydı ve yangın dumanları panayırıdaki sokak lambalarıyla garip şekiller oluşturuyordu.

Fakat insanlar çok geçmeden huzursuzluk belirtileri göstermeye başladılar. Pek çok insan itfaiye aracının gittiği yöne doğru gidiyor, hatta bazıları koşarak onu geride bırakıyorlardı. Pek çok insanın yüzünde endişe ifadesi belirmeye başladı. Gruptan ayrılıp kopan ve Gumey'in takip ettiği üç çocuk bir süre sonra kalabalık arasında kayboldular.

Gumey itfaiye aracının yaklaşık yüz metre gerisinden gidiyordu ve çok geçmeden alevleri gördü. Alevler, çeşitli gösteri ve yarışmalara katılan hayvanların barınağı olan uzun, tek katlı ve ahşap bir ahırın çatısından yükseliyordu. Biraz daha yaklaşıncaya orada çalışan insanların birkaç sığır ve atı binadan çıkarıp kaçırdıklarını gördü.

Daha sonra başka kapılardan başka hayvanlar da koşarak, çeşitli sesler çıkararak kaçmaya başladılar. Bazıları şaşkın bir halde kalabalığın arasına dalyordu.

Orada çalışan hayvan bakıcılarından biri, avazı çıktığı kadar, "Hayvanlar paniğe kapıldı. Kaçın," diye bağırmağa başladı. Daha önce patlamalara aldırmayan, umursamayan insanlar şimdi birden endişe içinde sağa sola kaçışmaya başladılar. İnsanlar kaçmak için birbirini itiyor, kendilerine sığınacak bir yer arıyorlardı. Gürültüyle beraber rüzgar da artmıştı. Ahır çatısından yükselen alevler şimdi Tüzgar yönüne doğru yayılıyordu. Sergi ve satış ça- dırlanının uçları serbest kalmış parçaları sallanıp duruyordu.

Ani bir yaz fırtınası çıkmış gibi görünüyordu. Çok geçmeden bulutların arasında şimşekler çakmaya ve gök gürültüleri duyulmaya başladı. Bir süre sonra şimşekler ve gök gürültüleri arttı.

59, Bölüm

Her Şey Düşüyor

Olay yerine daha çok güvenlik görevlisi gelmeye başladı. Bunlardan bazdan halkı ahırdan, itfaiye aracından ve yangın hortum- larını kullanan itfaiyecilerden uzak tutmaya çalışıyorlardı. Bir kısmı da ahırdan kaçan ve paniğe kapılmış olan atlan, stğırılan, domuzlan, koyunları ve iki dev gibi öküzü kontrol etme savaşı veriyorlardı.

Gumey şimdi insanların önceki iki patlama ve yangından söz etmeye ve endişelenmeye başladıklarını gördü. Kalabalığın en azından üçte biri yakınlarına telefon ediyor, mesaj gönderiyor, yangının ve etraftaki karmaşanın fotoğraflarını çekiyorlardı.

Gumey paniğe kapılmış insanların arasında gözden kaybettiği üç çocuğu ya da Panikos’a benzeyebilecek birini görebilmek umuduyla kalabalığı tararken, Madeleine’in yanan ambardan çıktığını görünce ne yapacağını şaşır- dı, bu kez kendisi paniğe kapıldı. Zorla biraz daha ilerleyip dikkatle bakınca, Madeleine’in iki alpakayı iplerinden tutmuş, oradan kaçırdığını gördü. Dennis Winkler de yine iki alpaka ile onu takip ediyordu.

Madeleine ve Dennis itfaiyecilerden uzaklaşınca bir ara durup bir şeyler konuştular - daha çok Dennis konuşuyor, Madeline de heyecanlı bir ifadeyle başını sallayıp duruyordu. Daha sonra yine yürümeye başladılar. Bu kez Dennis öne geçti ve gü-

venükçilerin hayvanları kurtarmak için halkın arasında açtığı koridordan ilerlediler.

Çok geçmeden Gumey’in birkaç metre yakınma kadar geldiler.

Gumey’i ilk gören Winkler oldu ve “Hey, David - bize biraz yardım edebilir misin?” diye sordu.

“Özür dilerim, ama şu anda size yardım edemem.”

Winkler gücenmiş gibi baktı ona. “Çok acil bir durum var burada.”

“Hepimiz zor durumdayız, özür dilerim.”

Winkler sinirlenmişti, bir şeyler homurdanıp yürümeye devam etti ama o gürültüde ne dediği anlaşılmadı.

Madeleine onun yanında durdu ve “Senin ne işin var burada?” diye sordu.

Gumey birden sinirlendi ve sen bir sesle, “Asıl sen ne arıyorsun bu cehennemde?” diye sordu. Ama sonra da sakin olması gerektiğini düşündü.

“Ben Dennis ve Deirdre’ye yardıma geldim buraya. Bunu yapacağımı da sana söylemiştim galiba, değil mi?”

“Hemen buradan gitmelisin.”

“Nasıl yani? Neyin var senin, David?” Esen rüzgar Madde ine’in saçlarını yüzüne savurdu ve o da yüzünü açmak için başını sağa sola sallamaya başladı.

“Burası güvenli değil.”

Madeleine gözlerini kırıştırarak ona baktı ve “Şu ahır yangını yüzünden mi yani?” diye sordu.

“Ahırda, arenada, çiçekçi barakasında...her yerde yangın var...”

“Neler saçmalıyorsun sen böyle?”

“Peşinde olduğum adam...Coopcrstown’da evleri yakan adam...”

O sırada gökyüzünde yine şimşek çaktı ve arkasından gök gürledi. Madeleine irkildi ve “Neden bahsediyorsun, David?” diye sordu.

“O adam burada. Pctros Panikos adlı cani şu anda burada, panayırda. Öyle sanıyorum ki, panayırda her yere yangın bombası koymuş.”

Rüzgar hâlâ Madcleine’in saçlarını uçuruyor, yüzüne gözüne savuruyordu, ama o artık saçıyla uğraşmayı bırakmıştı. Şaşkın gözlerle kocasına baktı ve “Aman Tanrım!” dedi. “Burada olduğunu nerden biliyorsun peki?”

“Buraya kadar takip ettim onu.”

“Nerden takip ettin?”

O sırada yine şimşek çaktı ve gök gürledi.

“Barrow Tepesi’nden buraya kadar o katili takip ettim. Kyla’nın motoruyla izledim onu.”

“Tanrım! Neler oluyor? Neden?”

“Adam Mick Klemper’ı da öldürdü.”

O sırada Dennis Winkler on metre kadar ilerde beklediği yerden, “Madeleine,” diye bağırdı. Adam iyice sinirlenmiş gibiydi. “Madeleine, hemen uzaklaşmalısınız buradan.”

Madeleine korkulu gözlerle kocasına baktı ve “Klemper’ı mı öldürdü? Nerde yaptı bunu?”

“Bizim evin yanında. Şu anda bunu açıklayacak zamanım yok. *Panikos burada*. Korkunç canı her yerde yangın bombası patlatıyor, her yeri yakıyor, hemen uzaklaşmalısın buradan, çabuk ol.”

“Ya hayvanlar, onlar ne olacak?”

“Maddie, Tanrı aşkına...”

Madeleine, iki yanında, garip bir şekilde sanki düşünüyormuş gibi duran iki alpakaya üzgün bir ifadeyle baktı.

“Maddie....”

“Tamam, tamam...ama izin ver de şu zavallı iki hayvanı güvenli bir yere bırakayım. Sonra buradan uzaklaşım...” Madeleine durdu, onun yüzüne baktı, tereddüt içindeydi. “Peki, ya sen? Sen ne yapacaksın?”

Ben o piç kurusunu, o manyak caniyi bulup durdurmaya çalışacağım.”

Madeleine’in gözleri korkuyla büyüdü ve ona itiraz etmek istedi. Ama Gumeş elini kaldırıp konuşmasını engelledi ve “Bunu yapmalıyım, Maddiediy e bağırdı. “Sen de hemen şimdi gidiyorsun buradan. Şimdi.”

Maddeme söz geçilmeyeceğini anlayınca, başını iki yana salladı, gidip umutsuz bir ifadeyle ona sarıldı, sonra iki alpakasını aldı ve hızlı adımlarla Winkler’in beklediği yere doğru uzaklaştı. İkisi birkaç kelime konuştular ve sonra, kalabalık arasında hayvanların geçmesi için açılan boşlukta kayboldular.

Gumeş bir süre onların arkasından baktı, kalabalık arasında kaybolduklarını görünce birden heyecanlandı, derin bir nefes aldı, kendini toparlamaya çalıştı. Karısı ve Winkler o anda ona, çocuklarını tehlikeden korumaya çalışan iki iyi yetişkin gibi görünmüştü.

Bir an için gözlerini kapadı ve ne *yapması* gerektiğini düşündü.

Birkaç saniye sonra gözlerini açtığı zaman, bir süre Önce kalabalığın arasında gözden kaybettiği yüzü boyalı üç çocuğu biraz ilerde, insanların arasında görünce şaşır dı. Çocuklar Madeleine ve Winkler’in gittiği yöne doğru gidiyorlardı. Gumeş’e o anda - belki de hayalinde yaratmıştı - üç çocuktan biri hafifçe gülüm- süyormuş gibi geldi.

Oların yaklaşık on beş metre kadar uzaklaşmasını bekledi ve sonra onları takibe başladı. Yolun ilerisi kalabalık ve karma- kanşıktı. Bir sürü meraklı insan yangın yerine doğru koşuyor, güvenlik görevlileri ise onları durdurmaya, geri döndürmeye ve hayvanlarını kurtarmaya çalışan insanlara yol açmaya çalışıyorlardı.

Yangından oldukça uzak bölgede, bir süre önce başlayan şağanak yağmurda, panayıra gelen insan tann bir kısmı sergi, satış çadırlanna ya da arabalanna kaçmaya başlamışlardı. Kalabalık oldukça azaldığı için Gumeş üç çocuğu daha rahat takip edebiliyordu.

Vadide yankılanan büyük bir gök gürültüsünün hemen ardından telefonu çalmaya başladı.

Arayan Hardvvick’ti. “Bulabildin mi o piç kurusunu, Dave?” “Bir iki olasılık var gibi görünüyor, ama henüz kesin bir şey yok. Sen ne taraflara bakabildin?”

Hardvvick ona cevap vermedi.

“Jack ?”

“Bekle biraz.”

Gumeş o gürültülü kalabalığın ortasında, bir yandan takip etliği üç çocuğu gözden kaçırmamaya çalışırken, bir yandan da panayırn ortasında, yangını, karmaşayı gösteren ve halk mü* zigi çalan dört yönlü dev ekrana bakıyordu. Hardvvick’in telefonda konuşmasını beklerken, ekrandan yayınlanan “Anneler Günü” şarkısı da dikkatini çekti - annesi kadar hiçbir kadını sevmediğini söyleyen, çok çalışan, çok içen bir pikap şoförünün şarkisiydi bu.

“Tamam, Dave.”

“Neler oluyor, Jack?”

“Garip kıyafetli birkaç çocuğun peşindeydim. İçlerinden bazdan yüzlerini boyamış bir sürü piç.”

“Bir gariplik sezdin mi?”

“Çocuklar grup halinde dolaşıyorlar ama içlerinden biri bazen sanki onlardan biri değilmiş gibi davranıyor.”

“Nasıl yani?”

“Öyle işte, onların arasında, ama aslında onlardan biri değilmiş izlenimi veriyor.”

“Bak bu ilginç.”

“Evet, ama hemen telaşlanma, her çocuk grubunda böyle kendisini yabancı gibi hisseden tipler bulunur. Yani, önemli bir şey olmayabilir.”

“Yüzündeki boyayı görebiliyor musun?”

“Bana doğru dönmesini bekliyorum.”

“Şu anda neredesin, Jack?”

“İçleri doldurulmuş sincaplar satan bir pavyonun önünden geçiyorum...*”

“Tanrım. Daha iyi bir yer tarifi veremez misin bana?”

“İlerde videolar satan bir kapalı çarşı ve yanında da, kapısında büyük bir balkabağı resmi olan bir bina var. Takip ettiğim veletler de şu anda o çarşıya girdiler.”

“Onlardan biri değilmiş gibi davranan çocuk?”

“O da onlarla beraber çarşıya girdi. Ben de gireyim mi?” “Hemen girmesen daha iyi olur sanırım. Ama dikkat et de çarşının başka bir kapısı olmasın, onları gözden kaybetme.”

“Dur bir dakika, çocuklar yine dışarıya çıktılar ve yürümeye başladılar.”

“Hepsi birden mi çıktı? Yabancı gibi görünen de orada mı?” “Evet...sayıyorum...sekiz, dokuz...evet, hepsi çıktı.”

“Şimdi ne tarafa gidiyorlar?”

“Balkabağı resimli binayı geçtiler, caddenin sonuna doğru gidiyorlar.”

“O halde bir süre sonra karşılaşacağız demektir bu. Ben bir üst caddede, aynı yönde yürüyorum. Ben de bakıcılarıyla beraber bazı hayvanları ve yine yüzü boyalı üç çocuğu takip ediyorum.” “Hayvanlar mı?”

“Ahırda bir sürü hayvan vardı, orada yangın çıkınca kurtarıldılar ve şimdi dönme dolabın arkasındaki ağıllara götürülüyorlar.”

“Lanet olsun. Ahır yangınından söz eden birkaç insan duydum. Ben onların arenadaki yangından söz ettiğini sanmıştım. Tamam, şimdi şu çocukları gözden kaçırmamalıyım. Ama dur - senin evin orada neler olduğu konusunda bir şeyler öğrendin mi?”

“Bunun için oğlumu aramam gerekiyor, Jack.”

“Ne olduğunu öğrenince ara beni.”

Hardvick telefonu kapadığı zaman Madeleine ve Winkler de kalabalık arasında, bar sergilerin ve ilerde ağılların bulunduğu sokağa saptılar. Bir dakika sonra Gumeý’in takip ettiği üç çocuk

da aynı sokağa girdiler ve Gumeý sokağın başına vardığında, Hardwick ve takip ettiği dokuz çocuk da ortaya çıktılar.

Büyük panayır alanındaki felaketten habersiz ve fırtınaya aldırmayan kalabalıkların ve hayvanların arasında Guraey, yüzleri boyalı on iki çocuğun arasında, onlar gibi görünen o cüce canavarı nasıl tanıyacağını bilemiyordu. Çocuklar bir süre sonra, panayırın etrafını çeviren çevre yolunu araç yolundan ayıran, yüksekliği bel hizasındaki parmaklığa doğru ilerlediler.

Madeline ve Dennis, parmaklık çıkışından ve araç yolundan geçmiş, ağıllara doğru gidiyorlardı. Gumeý ağıllara doğru ırayan boşluğu ve aynı zamanda parmaklığın yanındaki çocukları görebileceği bir noktada durdu. Hardwick de çevre yoluyla birle - şen sokağın sonunda durmuştu. Gumeý onunla tanıştığını etrafa belli etmemek için, yanına gidip konuşmak yerine, cep telefonunu çıkardı ve onu aradı.

Hardvick telefonu açtı ve ona bakarak, “Kafandaki o garip şapka da ne öyle?” diye sordu.

“Kamufaj dostum, uzun hikaye, sonra anlatırım, Jack. Başka şüpheli gördün mü, yoksa en önemli şüpheliler şu Ötümüzdeki çocuklar mı?”

“Sanırım şimdilik baş şüpheliler bunlar. Ama göbek faktörünü dikkate alırsak yaklaşık yansıma saf dışı bırakabiliriz?”

“Nasıl yani? Göbek faktörü de ne demek, Jack?”

“Bu çocukların bir kısmı tombul, göbekli. Halbuki videoda gördüğümüze göre, bizim küçük Peter’ımız çok sıska biri, değil mi?”

“O halde elimizde şüpheli olarak yaklaşık altı çocuk kalıyor, öylemi?”

“Bana göre, şüpheli sayısını iki ya da üçe indirebiliriz, tombulluk faktörü yanında boy ve yüz yapısı faktörü de var, değil mi? Böylece şüpheliler olarak elimizde senin gruptan bir, benim gruptan da iki çocuk kalıyor, Dave. Ama onlar arasında seçim yapmak bile zor.”

“Pekâla, hangi üç çocuktan söz ediyorsun sen şimdi?”

“Sana en yakın olan çocuk - kafasında salakça bir beyzbol kepi var ve elini de parmaklığa dayamış. Onun yanında, üzerinde kukuletah ceket ve elleri cebinde olan çocuk. Ve bana en yakın olan çocuk, üzerinde mavi saten ve çok bol bir basketbol forması var. Senin daha iyi seçeneklerin varsa böyle.”

“Pekala, ben onlara biraz daha dikkatli bakayım, biraz sonra aramın seni.”

Gumey telefonunu cebine koydu ve parmaklığın yanında duran on iki çocuğa dikkatle bakmaya başladı, Hardwick’in bahsettiği üç çocuğa daha çok dikkat ediyordu. Fakat Hardvick’in dediği gibi, o en şüpheli üç çocuk arasında bile seçim yapabilmek kolay değildi.

Bu gerçekten de çok zor bir durumdu. Aslında Gumey ortada mantığa aykırı bir şeyler olduğunu hissediyordu ve çok tedirgindi - yani, önünde duran ve saçma kıyafetler giymiş bu yüzü boyalı ortaokul çocuklarından birinin Peter Pan olabileceğine inanmıyordu. Çocukların yüzlerini daha iyi görebilmek için yerim biraz değiştirdi ve bir an için onların peşini bırakmayı bile düşündü. Bir başka olasılık daha vardı; yani Peter Pan o anda panayı alanından çıkıp kaçmış, Walnut Crossing’den uzaklaşmış bile olabilirdi. Aslında o acımasız caninin panayırdan kaçtığına inanmak, kendilerin panayırın gürültülü eğlencesine ve kalabalığın heyecanına kaptırmış olan bu çocukların içinde olabileceğine inanmaktan çok daha mantıklı bir fikirdi.

Interporün elliden fazla insan öldürdü dediği, Mary Spalter’ın başını banyo kenarına çarpıp öldüren, Gus Gurikos’un başına çiviler çakan, Cooperstown’da yedi insanı yakıp katleden, Lcx Bincher’in başını kesip alan, bir dedektifi öldüren ve birçok yeri yakan bu korkunç caninin şimdi bu masum çocuklardan biri olduğuna inanmak akla uygun muydu yani?

Dönme dolaba bakmak için ilerliyormuş gibi, onları daha iyi görmek için önlerinden geçerken, bu çocuklardan birinin, çok zor, olanaksız gibi görünen işleri alan profesyonel bir kiralık katil olabileceğine inanmanın kolay olmadığını düşündü.

Bunu yaparken, son birkaç gün içinde birçok kez düşündüğü, ama üzerinde durmadığı bir soruyu hatırladı yine:

Cari Spalter ’ı öldürmenin zor tarafı neydi?

O cinayetin “çok zor, imkansız gibi görünen” özelliği neydi? Bu iş neden başkasına değil de Panikos’a verilmişti?

Bu sorunun cevabını verebilirse, belki olaydaki birçok bilinmeyen de ortaya çıkacaktı. Gumey o anda, gerçeği öğrenene kadar bu konu üzerinde kafa yormaya, bunu araştırmaya karar verdi. Basit ama doğru bir soruydu bu. O anda daha iyimser ve doğru iz üzerinde olduğunu düşünmeye başladı.

Yine o anda aklına şaşırtıcı bir şey geldi. Soru kadar basit bir cevap bulduğuna inanıyordu.

Ama ilk anda, sanki çözüm duman kadar hafif, hassasmış ve nefes alırken bile dağılıp yok olacaktı gibi, nefes almaya bile korktu. Fakat biraz daha düşününce doğru yolda olduğuna daha çok inandı. Ve eğer yanılmıyorsa, Spalter cinayet olayı sonunda çözülmüş olacaktı.

Kafasında şekillenen ve insanı şaşırtacak kadar basit olan açıklamayı düşünürken, her zaman ortaya çıkan bir gerçekle beraber gelen o müthiş heyecanı hissetti yine.

O temel soruyu kafasının içinde birkaç kez tekrarladı. *Cari Spalter ’ı öldürmenin zor, imkansız gibi görünen tarafı neydi? Hangi zorluğu onu imkansız gibi gösteriyordu?*

Sonra durduğu yerde kendini tutamadı ve güldü.

Çünkü cevap çok basitti, böyle bir şey yoktu.

Onu öldürmeyi olanaksız hale getirecek hiçbir şey yoktu aslında.

Parmaklığın önünde duran çocukların önünden geçerken, bu bulgusunun değerini ve onun, olayın diğer karanlık noktalarını nasıl aydınlatabileceğini bir kez daha düşündü. Bilinmeyenleri teker teker çözmeye başlarken heyecanı gittikçe artıyordu.

Mary Spalter’ın neden ölmek zorunda olduğunu şimdi anlıyordu.

Gumey, Cari Spalter’ın öldürülmesi emrini verenin kim olduğunu da bulmuştu. Adamın öldürülmesinin nedeni de açıktı aslında. Ama aynı zamanda da çok karanlık görünüyordu.

Gumey, korkunç sığın ne olduğunu, Gus’ın başına neden çiviler çakıldığını ve Cooperstown katliamının amacını da biliyordu artık.

Alyssa’nın, Kiemper’in ve Jonah’m bulmacadaki yerlerini açık ve net olarak görebiliyordu.

Atışın o daireden yapılmaması gerekiyordu ve bu konu bir sırdı, ama artık o sır da çözülmüştü.

Aslında Spalter cinayetiyle ilgili bilinmeyenler artık biliniyordu ve her şey insanı şaşırtacak kadar basitti.

Sonuç olarak ortada sadece bir gerçek kalıyordu. Pcter Pan denen acımasız katilin en kısa zamanda durdurulması gerekiyordu.

Gumey tam bu sonuca varmıştı ki, bir yerlerde yine bir yangın bombası patladı, yine o boğuk patlama sesi duyuldu.

Mükemmel Küçük Peter Pan

Panayırda dolaşan insanlardan bazıları oldukları yerde durdular, başlarını hafifçe eğip korkulu gözlerle birbirlerine baktılar. Fakat parmaklığın önündeki çocuklar hiçbir şey duymamış gibi davrandılar. Gumey onların, etraftaki eğlencelere ve eğlenen insanların mutlu bağırışlarına fazla dalmış olabileceklarini düşündü. Ve eğer bu son yangın bombasını zaman ayarlı ya da uzaktan kumandayla patlatan katil parmaklığın yanındaki bu çocukların arasındaysa, bunu yaptığını belirtecek en küçük bir hareket ya da işaret yapmamıştı.

Gumey o anda, bu çocukları yakından görmek için bundan daha iyi fırsat bulamayacağını - ya da Panikos'u takip olayının sona ereceğini - anladı ve yüzlerini daha iyi görebilmek için parmaklığa biraz daha yaklaştı.

Hardwick'in bazı çocukları inceleme dışı bırakması konusunda söylediklerini de bir yana bıraktı ve her çocuğun yüzünü ve vücut yapısını incelemeye başladı. On iki çocuktan dokuzunu iyice görebildi ve onları saf dışı bıraktı. O dokuz çocuk arasında daha önce kendisinin takip ettiği üç çocuk da vardı ve onların peşinde boşuna dolaştığına üzüldü. Ama onlardan birinin katil olabileceğine zaten inanmamıştı.

Şimdi grupta incelenmesi gereken sadece üç çocuk kalmıştı, üçü de ona en yakın olanlardı ama üçünün de sırtlan Gumey'e

dönüktü. Öç çocuk da asi gençliğin o belirgin kıyafetlerini giymişlerdi.

Eyaletin kuzeyinde uzun yıllardan beri eski yaşam tarzını aynen sürdürerek temiz kalabilmiş birçok küçük şehirde olduğu gibi, Walnut Crossing'e de - daha önce Long Falls'da olduğu gibi - asi gençler, uyuşturucu kaçakçıları ve gençlik çeteleri sızmaya başlamışlardı. Gumey'in gördüğü bu üç çocuk işte bunlara örnek oluşturan gençlerdi. O anda bunlardan ikisinin sadece asi gençler olmasını umuyordu ve üçüncüsü...

Garip fikirdi bu, ama üçüncü çocuğun kötülüğün vücut bulmuş şekli olması için dua etti.

Onu tanıma konusunda kuşku duymaması gerekiyordu. Bir bakışta onu tanımlayabilmesi ya da saf dışı bırakması çok iyi olurdu elbence. Fakat baktığı kişinin o cani olduğundan emin olması için bir tek bakışın yeterli olmayacağını da bilincindeydi. Onu sorguya çekmesi, bazı sorularına doğru cevaplar alması gerekecekti. Cevaplar da kelimeler, ses tonları, ifadeler ve vücut dili gibi çeşitli şekillerde gelirdi. Gerçek hiç kuşkusuz birikerek çoğalan bir şeydi.

Şimdi, bu aşamadan oraya nasıl geçeceğini bulması gerekiyordu.

Ama o sırada görmek istediği o üç çocuktan biri Gumey'in bulunduğu tarafa dönüp bir yere bakınca, Gumey onun yüzünü gördü ve videoda gördüğü yüze hiç benzemediğini anladı. Çocuk diğer ikisine dönme dolabı gösterip bir şeyler söyledi, sonra kendisiyle gelmeleri için işaret etti. Ama onlar gitmek istemediler. Diğer dokuz çocuk onunla beraber dönme dolaba doğru yürüdüler, ikisi ise orada kaldı.

Çok geçmeden orada kalan iki çocuktan biri de Gumey'e doğru döndü. Üzerinde siyah renkli, kukuletalı kısa bir mont vardı, saçları, alını ve gözlerinin bir kısmı görünmüyordu. Yüzü kirli san bir renkle boyanmıştı. Gumey o anda, onun pas rengine boyanmış dudaklarında hafif bir gülümseme görür gibi oldu. Fakat

kat yüzünün en net görülebilen yeri Gumey'in hemen dikkatini çekti.

Çocuğun garip bir burnu vardı - küçük, sivri ve hafif kanca bir burnu bu.

Gumey bu yüzü, videoda bir kısmını gördüğü yüz olduğuna yemin edemezdi elbette, ama benzerlik ve o olması ihtimali çok büyüktü. Yine de emin olması için daha kesin kanıtı ihtiyacı vardı. Ve ayrıca, onun yanındaki çocuğun yüzünü de henüz görememişti.

Gumey onlara biraz daha yaklaşıp diğer çocuğu daha iyi görebilmek için hafifçe dönerken, çocuk da ona doğru döndü ve Gumey onun geniş yüzünü görünce bıraktı onu da. Çocuk siyah kukuletalıya yüksek sesle bir şeyler söyledi. Gumey emin değildi ama duyduğu kadarıyla, onun kukuletalıya, "Başka mal var mı?" diye sorduğunu sanıyordu.

Gumey siyah kukuletalının cevabını duymadı, ama diğerinin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görünce, cevabın olumsuz olduğunu anladı. "Başka gelecek mi peki?"

Cevap yine duyulmadı ama olumsuz olduğu yine açıktı. Soruyu soran çocuk can sıkıntısıyla bir an tereddüt etti, sonra Hardwick'e doğru yürüdü. Hardwick bir an bekledi, sonra onun peşine takıldı ve ikisi çok geçmeden gözden kayboldular.

Siyah kukuletalı çocuk parmaklığın önünde yalnız kalmıştı. Bir süre sonra döndü, dönme dolabın ışıklarına baktı. Şimdiye kadar hareketleri çok yumuşaktı, ama Gumey onun sakın duruşuna bakınca, bir çocuktan ziyade, bir yetişkin olması ihtimalinin daha büyük olduğunu düşündü.

Gumey emin olmadan katilin adını vermek istemediği için, ona Siyah Kukuletalı adını taktı. Çocuk ellerini siyah montunun ceplerine sokmuştu. Belki yaşını belli edecek ellerini göstermek istemiyordu, belki de Ağustos ayında eldiven giydiği için saklıyordu onları. Boyu bir elli beşten fazla değildi, zayıf ve erkek mi, kız mı olduğu belli olmuyordu. Siyah eşofman altı ve

lastik spor ayakkabıları çamurlanmıştı ve bu da onun Barrovv Tepesi'nden aşağıya bir ATV ile indiğinin ve tarla yollarında gittiğinin bir kanıtı gibiydi. Aralarındaki konuşmalara bakılırsa, bu çöce, asi çocuklara uyuşturucu vermiş ve böylece onların arasına kabul edilmiş olmalıydı.

Gumey önündeki delilleri değerlendirip Siyah Kukuletalıya bakarken, panayırdaki gürültüler arasında duyulan halk müziği yayım birden kesildi ve

birkaç saniye süren gürültülü parazitten sonra bir açıklama yayını başladı:

Bayanlar, baylar, lütfen dikkatle dinleyin. Bu bir acil durum çağrısıdır. Lütfen sakin olun. Şu anda nedenleri bilinmeyen birkaç yangını söndürmeye çalışıyoruz Halkın güvenliği için bu gece panayırdaki eğlenceler iptal edilmiştir. Panayır alanını güvenli ve düzenli bir şekilde boşaltacağız. Eğlence için oyun platformlarına binenler indiğinde hepsi kapatılacaktır. Sergi ve satış yerlerinin kapatılmasını rica ediyoruz. Lütfen herkes güvenlik, itfaiye, sağlık personelinin talimatlarını dinlesin. Bu bir acil durum çağrısıdır. Lütfen tüm panayır ziyaretçileri sakin ve düzenli bir şekilde çıkış kapılarına ve otoparklara doğru ilerlesinler. Tekrarlıyorum. panayır alanında nedeni bilinmeyen yangınlar çıktı ve söndürülmesi için çalışmalar sürüyor. Herkesin güvenliği açısından panayır alanının düzenli bir şekilde...

Açıklama henüz tamamlanmadan panayır alanında diğerlerinden daha büyük bir patlama duyuldu.

Panayıra gelen insanlar şimdi panik halindeydi. Herkes bağı- .uak sağa sola kaçışıyor, anneler çocuklarını kucaklayıp çığlıklar atarak kaçacak yer arıyorlardı. Panayır alanı birbirine girmişti. Çoğu insan yön belirlemeden çılgın gibi koşarak kaçarken, bazıları da şaşkın ve korkmuş bir halde, donmuş gibi yerlerinde kalıyordu.

Siyah ‘ikuletalı Çocuk parmaklığın yanında kımıldamadan durmuş, i bir halde dönme dolaba bakıyordu. Olanlara hiç şaşımamış gibiydi, çok sakindi. Ama onun bu anormal davranışı Gumeş için en büyük kanıt oldu. Böyle korkunç, halkın paniğe kapılmasına neden olan bir olay, ancak bunu bekleyen bir insanı şaşırtmazdı.

Fakat Gumeş bunu düşünürken, çok dikkatli olması gerektiğinin de bilincindeydi. İnsanın böyle durumlarda ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ani ve düşünmeden yapılacak bir hareketin felakete neden olacağını, hatta polis operasyonlarında ölümcül olabildiğini deneyimlerine dayanarak biliyordu.

Bu Siyah Kukuletalı Çocuk, uyuşturucu almış, etrafındaki felaketin farkında bile olmayan, kendini panayırın gürültüsüne ve rengarenk ışıklarla kaptırmış bir serseri de olabilirdi. Dünyada belki onun gibi burnu kioük ve hafif kancalı olan yüz binlerce insan vardı.

Onun net olarak gördüğü bazı şeyler aslında yanıltıcı da olamaz mıydı yani?

Gumeş durumdan emin olın ak için bir şeyler yapmak zorundaydı. Ve bunu yalnız başına ve îemen yapmalıydı. İncelik, kurnazlık düşünecek zamanı yoktu. Takım oyunu bekleyemezdi. O anda Hardwick kim bilir nerdeydi: Yerel polisten destek alma olanağı da yoktu, onlar da bu karmaşa, panik havasında korkulu insanlara yardım etmek için kim bilir nasıl uğraşıyorlardı? Gur- ney zaten onlardan biriyle çatışmış, panayır polisinin düşmanı olmuş durumdaydı. Şimdi Siyah Kukult taliyi yakalayıp sorgulamak için onlardan yardım istese, adamlar büyük olasılıkla onu tutuklayacaklardı.

Dönme dolap ve diğer eğlence yerlerinin ,‘oğu hâlâ çalışıyor, müzik yayınına devam ediyorlardı. Dönme dolap, atlı karınca, salıncaklar gibi bazı eğ‘lence platformları biraz yavaşlamış, ama tam durmamışlardı. İnsanlar panayır alanını çevreleyen yolda panik halinde sağa sola koşup duruyorlardı. Telaşlı, korkulu anne babalar eğlence yerlerindeki çocuklarını korku içinde bekliyor, onları bir an önce alıp oradan uzaklaşmak istiyorlardı

Gumeş daha fazla bekleyemezdi.

Bol eşofman ceketinin cebindeki tabancasını eline aidi, emniyetini açtı ve Siyah Kukuletalının birkaç metre arkasına kadar yaklaştı. Sonra birden yumuşak bir sesle şarkıyı söylemeye başladı:

“Güllerin etrafında dön dur,

Cebin çiçek dolu.

Küller, küller.

Her şey düşüyor.”

Gurney’in yakınında duran bir erkekle kadın, onun şarkısını duyunca garip bir ifadeyle yüzüne baktılar. Ama Siyah Kukuletalı çocuk yerinden kımıldamadı.

İlerde sallanmakta olan kayık salıncaklar birden gıcırdayarak durdular. Salıncaklardan inen çocuklar heyecanla bekleyen anne babalarına koştular ve Gumeş’in çevresindeki kalabalık biraz azaldı.

Güney tabancası elinde olduğu halde Siyah Kukuletalıya biraz daha yaklaşıırken, çocuk şarkısını söylemeye devam etti, ama bu kez kendi sözlerini de ilave etmeye başladı şarkıya.

Mükemmel küçük Peter Pan mükemmel cinayet planı yaptı - ama plan sonra altüst oldu, bozuldu.

Peter, Peter, mükemmel palyaço,

Küller, küller, her şey düşüyor.

Siyah Kukuletalı başını hafifçe yana doğru çevirdi, arkasında kim olduğunu ve onun pozisyonunu görmek ister gibi baktı, ama hiç ses çıkarmadı.

Gumeş onun yanak kemiği üzerinde bezelye büyüklüğünde koyu kırmızı lekeler olduğunu gördü, çete mensubu çocuklar da

yüzüne böyle, ama gözyaşı şeklinde dövmeler yaptırılırdı. Bunlar bazen öldürülen arkadaşlarının anısına, bazen de kendi öldürdükleri insanları hatırlatmak için yaptırılırdı.

Gurney bu lekelerle bir kez daha bakınca, elinde olmadan ürperdi - bunlar basit kırmızı lekeler, hatta gözyaşları değildi.

Küçük kırmızı çiçeklerdi bu lekeler.

Siyah Kukuletalının elleri bol eşofman ceketinin cepleri içinde hafifçe hareket etti.

Gurney'in cebinde tabancayı tutan eli de hafifçe oynadı, parmağını tetiğe koydu.

O sırada panayır alanında, yaklaşık yüz metre gerilerde bir yerde bir patlama daha duyuldu. Panayırdaki insanlar yeniden paniğe kapılıp bağırarak kaçmaya başladı, ortalık yeniden karıştı, birinin avazı çıktığı kadar, "Joseph," diye bağırıldığı duyuldu.

Siyah Kukuletalı çok sakindi, olduğu yerde hiç kımıldamadan duruyordu.

Gurney etrafındaki insanların korkulu, paniğe kapılmış hallerine baktı, çığlıktan, bağışlan dinledi, dişlerini gıcırdattı, öfkesine hakim olmakta zorlanıyordu. Ama kendini daha fazla tutamadı ve "Sen artık bir ölüsün, Panikos," diye bağırды.

"Bana mı söylüyorsun bunu, bayım?"

Siyah Kukuletalı bunu olanları umursamaz bir tavırla sormuştu. Şehirli aksanıyla ve oldukça sakin, kibar bir ifadeyle konuşuyordu. Sesi garipti, sanki bir çocuk sesine benziyordu ve o kukuletanın altındaki kişinin cinsiyeti de ilk bakışta anlaşılmıyordu.

Gurney siyah kukuleta altında çok iyi görünmeyen san boyalı ve benekli yüze dikkatle baktı. Panayır eğlencelerinin rengarenk ışıkları, hâlâ kesilmemiş müzik yayınları, paniğe kapılmış, bağışarak koşuşan insanların manzarası ve rüzgarla savrulan yangın dumanlarının altında, önündeki yaratık ona sanki dünya dışı bir varlık gibi görünüyordu, ölüm timsali Zalim Orakçının minyatür bir temsilcisiydi bu adam. Şeytan rolü oynayan bir çocuk aktördü.

Gurney ona baktı ve "Yanlış adamı vurmuş olan mükemmel Peter Pan'a söylüyorum bunu," dedi.

Siyah Kukuletalı önce yüzünü çevirdi ona, sonra kendisi de döndü.

Gurney, "Olduğun yerde kal, sakın kırıdamana," dedi.

Siyah Kukuletalı, ağlamaklı, ince bir sesle, "Nasıl kırıdamadan durabilirim?" diye konuştu. "Hemen gitmem gerekiyor buradan."

"Sakın kımıldama diyorum sana "

Adam durdu, san boyalı, benekli yüzdeki gözlerini hiç kırpmadan onun silahı tuttuğu cebine dıktı ve "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Gurney ona cevap vermedi.

"Yoksa vuracak mısın beni?" Konuşma tarzı, aksam, ifadesi aynen sert bir sokak serserisi olduğunu anlatır gibiydi.

Gurney onun sokak serserisi rolünü yeterli bulmadı. Ama bir an ne yapacağını bilemiyormuş gibi durdu, düşündü. Adamın konuşmasında bir gariplik vardı; herhangi bir şehrin herhangi bir kenar mahallesinde yaşayan bir çocuk gibi konuşmuyordu. İngiliz aktörlerinin New York'lu gibi konuşmaya çalışırken sergiledikleri bir eksiklik vardı bunda da. Hepsinin aksanında bu noksanlık belli oluyordu.

Gurney ona kaşlarını çatarak baktı ve "Seni vuracak mıyım?" dedi. "Belli olmaz, dediğini yapmazsan vururum elbette."

Adam şimdi iyice döndü, Gurney ile yüzü yüze geldi ve "Yani ne yapmazsam?" diye sordu.

Gurney, cebindeki tabancanın namlusunu cebin içinde belli olacak şekilde ileriye doğru itti ve "Kımıldamadan dur orada," dedi.

Adam birkaç derece daha döndü ve "Kim olduğumu bilmiyorum," dedi. "Ama sanırım kaçkınsın sen."

"Bir hareket daha yaparsan çekerim tetiği, Panikos."

Adam birden şaşkınlık içinde ve öfkeyle, "Panikos da kim oluyor, lanet olası?" diye bağırды. Ama rolünü biraz abanmış gibi görünüyordu.

Gurney hafifçe gülümsedi ve "Panikos'un kim olduğunu mu bilmek istiyorsun, pis herif?" dedi. "O adam bu işteki en büyük salaklardan biri."

Gurney o anda kendisine soğuk bir ifadeyle bakan o gözlerde ani bir ifade değişikliği belirip kaybolduğunu fark etti. Bu ifadeyi tanımlaması gerekse, ona ancak büyük bir nefret ifadesi diyebilirdi.

Siyah Kukuletalı ona baktı ve "Sen aklını yemişsin," dedi. "Aklını kaçırmışsın sen."

Gurney sakindi, "Bu dediğin doğru olabilir," diyerek gülümsedi. "Belki de deliyim. Belki ben de senin gibi yanlış adamı vuracağım. Belki sen de sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunduğun için vurulacaksın, kim bilir? Böyle şeyler oluyor, değil mi?"

“Sen iyice saçmalıyorsun. Bu lanet panayırda binlerce insanın önünde soğukkanlılıkla vuramazsın beni. Bunu yaparsan senin hayatın da söner, adamım. Yarınki gazetelerde manşetler, ‘Çılgın Polis Savunmasız Çocuğu Vurdu,’ olacaktır. Ailenin gazetelerde bu manşeti görmesini mi istiyorsun?”

Gumey güldü ve “Vay canına, ne demek istediğini iyi anlıyorum,” diye konuştu. “Ama çok ilginç, benim polis olduğumu nasıl anladın?”

O gözlerde yine bir anlık bir ifade değişikliği oldu. Bu seferki nefret ifadesi değildi, daha ziyade videolarda normal film başlamadan önceki hafif titreşime, adeta bir hıçkırığa benzer bir şeydi bu. “Sen bir polis olmalısın. Başka ne olacaksın ki? Açıkça belli oluyor bu.”

“Nasıl belli oluyor peki?”

Siyah Kukuletalı başını iki yana salladı. “Bu açıkça görülüyor demek istiyorum.” Küçük adam sivri dişlerini göstererek güldü ama kupkuru bir gülüştü bu. Bir an düşündü ve sonra, “Sana bir şey söyleyeyim mi?” diye devam etti. “Bu konuşma canımı sıkıraya basta* artık. Sen *et,e’rten deUmişsin’ Bu Vonu5mi> bu-

rada bitmiştir-”

Birden durdu, elleri hâlâ siyah ceketinin ceplerindeydi dirseklerini ku^kanadj gibi kaldırdı ve vahşi parıltılar ol*n rini iyice açarak Gurney’e baktı.

Gumey daha fazla dayanamadı, Bertta tabancasını çekti ve aieşetü.

Mükemmel Karmaşa

Silah sesiyle beraber küçük, siyahlı adamın yere düşmesinden sonra Gumcy'in duyduğu ilk ses, Madeleine'in acı çığlığı oldu.

Madeleine o sırada ona yaklaşık beş, altı metre mesafede duruyordu, ağıllardan dönüyor olmalıydı. Yüzünde çok doğal olarak müthiş bir şok, büyük bir korku ifadesi vardı, ama bunun nedeni sadece bir silahın ateşlenmesine tanıklık etmiş olması ve ateş edenin kocası olması değil, vurulan kişinin görünüşe göre bir çocuk olmasıydı. Madeleine çığlık attıktan sonra, gördüğü olay karşısında sanki felç olmuş gibi, eliyle ağzını kapadı ve olduğu yerde donmuş gibi kaldı.

Etraftaki insanlar da şaşkıncı, bazıları korkuyla geri çekiliyor, bazıları neler olduğunu daha iyi görmek için yaklaşıyor, herkes birbirine neler olduğunu soruyordu.

Gumey boş olan eliyle polis rozetinin olduğu kimliğini çıkardı, başının üzerine kaldırdı ve silahlı birinin ortaya çıkıp da kendisine müdahale etmesini önlemek için birkaç kez arkaya, "Polis. Polisim ben," diye bağırdı.

Gumey, tehlike kalıp kalmadığını, yaşayıp yaşamadığını anlamak için, yere düşen küçük adama yaklaşıp üzerine doğru eğilirken, arkasına toplanan kalabalığın arasından sert bir ses, "Olduğun yerde kal, ahbap," diye bağırdı.

Gumey hemen olduğu yerde durdu, kımıldamadan bekledi.

Bu, meslek hayatında pek çok kez duyduğu bir sestir - tedirginlik ve öfke ifadesiydi bu ses. Böyle bir durumda yapılması gereken en mantıklı şey, emre uyup hiç kımıldamadan durmak, beklemektir.

Gumey sağ tarafından yaklaşan adamın bir sivil polis olduğunu hemen anladı. Adam gelip onun sağ bileğini sıkıca kavradı ve tabancayı elinden aldı. 0 sırada arkasında duran biri de kaldırdığı sol elinde duran emekli polis kimlik ve rozetini çekip aldı.

Kimliğini alan polis onu inceledikten sonra, sinirli sesle, "Lanet olsun, aradığımız adam bu, diye homurdandı. Gumey sesi duyunca, kimliğini alan adamın, panayır girişinde kendisini engellemeye çalışan, tartıştığı üniformalı polis olduğunu anladı.

Üniformalı aksi polis Gumey'in önüne geçti, yüzüne, sonra yerde yatan küçük adama ve tekrar Gumey'e baktı. "Lanet olsun, ne demek oluyor bu be adam?" diye bağırdı. "Sen bu çocuğu mu vurdun?"

Gumey, etraftaki insanlardan mümkün olduğunca çok sayıda tanık sağlamak için, "O bir çocuk değil, kapıda sana söylediğim kaçak," diye bağırdı. "Hayati fonksiyonlarımı kontrol edin, yaşıyor olmalı. Yarası sağ omuzuyla göğüs boşluğu arasında olacak. Kanamasının hemen kontrol altında tutulması gerekiyor."

Üniformalı polis tekrar yerde yatan küçük bedene baktı ve "Sen de kimsin lanet olası?" diye homurdandı, öfkeli sesinde şimdi bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Bu sadece bir çocuk. Silahı yok bunun. Neden vurdun onu?"

"O bir çocuk değil diyorum size. Bunun adı Petros Panikos. Bunu Sasparilla polisine ve FBI Albany bürosuna sorun. Bu adam Cari Spalter cinayetinde aranan kiralık katil, keskin nişancı."

"Kiralık katil mi? Lanet olsun, dalga mı geçiyorsun sen benimle? Neden vurdun bu çocuğu, doğru söyle?"

Gumey ona tek mantıklı ve yasal cevabı verdi. Aynı zamanda doğrudu bu cevap. "Onu vurdum, çünkü hayatımın tehlikede olduğuna inandım."

"Hayatın tehlikede miydi? Kim tebdil etti hayatını? Neden?"

"Gumcy derin bir iç çekti ve "Onun ellerini ceplerinden çekerseniz, birinde bir silah olduğunu göreceksiniz," diye cevap verdi.

"Doğru mu söylüyorsun sen?" Üniformalı polis dönüp sivil arkadaşına baktı, ama o sırada sivil polis elindeki telsizle birine olay konusunda bilgi veriyordu. "Dwayne. Hey, Dwayne, çocuğun ellerini ceplerinden çıkarır mısın? Bu adam onun cebindeki ellerinden birinde silah olduğunu söylüyor."

Dwayne adlı sivil polis telsize, "Tamam, Şef. Sorun yok," dedikten sonra onu beline taktı. Yerde yatan küçük adamın yanına diz çöktü. Siyah Kukuletalının gözleri hâli açıktı. Bilinci yerindeymiş gibi görünüyordu.

Sivil polis ona, "Silahın var mı, evlat?" diye sordu.

Siyah Kukuletalı ona cevap vermedi.

Sivil polis, yumuşak bir sesle, "Bak evlat, kimsenin zarar görmesini istemeyiz, değil mi diye konuştu. "Şöyle üzerine bir bakalım, belki de cebine bir silah koymuş, sonra da unutmuş olabilirsin, ha?" Siyah ceketin ön ceplerini eliyle dışarıdan hafifçe yokladı ve "Şu cepte bir şey var gibi görünüyor," diye devam etti. "Onun ne olduğunu söyler misin bana? Kimsenin cam yanmasını, değil mi?"

Siyah Kukuletalı gözlerini Dwayne'in yüzüne dikti, ama bir şey söylemedi. Dwayne uzandı ve onun ceplerinde duran iki elini birden çekip dışarıya çıkardı.

Siyah Kukuletalının sol eli boştu. Ama sağ elinde, kızların kullandığı türden, pembe bir cep telefonu vardı.

Üniformalı polis alaycı bir gülümsemeye Gumeý'e baktı ve "Aman Tanm," dedi. "Bu çocuğu cebinde bir telefon var diye mi vurdun sen? Çok ayıp ettin şimdi. Biz burada ciddi bir tehditle uğraşırken sen kalkmış, telefonlu çocuk vuruyorsun, olacak iş değil. Hey, Dwayne, hemen ambulans çağır ve çocuğun hayati fonksiyonlarını kontrol ettir..." Durdu, tekrar Gumeý'e bakıp başını iki yana salladı. "Çok ayıp, dostum. Çok ayıp ettin."

"Onda silah olduğuna eminim. Üzerini dikkatle arayın."

"Emin misin? Nasıl emin olabiliyorsun be adam?"

"Sen de benim gibi şehir polisi cinayet masasında yirmi yıl çalışsaydın, kimde silah olduğunu kolayca anlayabilirdin."

"Hadi oradan. Doğru mu bu? Çok etkilendim şimdi. Evet, çocukta bir şey vardı, ama silah değildi bu..." Polis durdu, sırtı ve sonra, "Bu da senin durumunu oldukça zorlaştırıyor," diye devam etti. "Emekli değil de hâlâ görevli bir polis olsaydın bile, bir çocuğu vurmaya hakkın yok. Korkarım ki, bizimle gelmek zorundasın, Bay Gumeý."

Gumeý o sırada Hardwick'in kalabalığı yarıp onlara yaklaştığını ve Madcleine'e yakın bir yerde durduğunu gördü. Made- leine kendisini biraz toparlamış görünüyordu, ama hâlâ korkulu gözlerle onlara bakıyordu. Hardwick'in gözlerinde Öfkeli bir ifade vardı, onun bu bakışları tehlikeli olabiliyordu. Gumeý eğer ona başıyla hafif bir işaret yapsa, Hanhwick'in bu ukala polisi hiç tereddüt etmeden vuracağından emindi.

Gumeý o anda mırıldanmaya benzer bir ses duyar gibi oldu - etraftaki itfaiye araçları ve ambulans sesleri arasında nerdeyse duyulmayacak kadar hafif bir sestir. Sesi daha iyi duyabilmek için doğruldu, dikkate dinledi ve mırıltı o anda biraz daha yükseldi ve ne olduğu anlaşıldı.

"Güller Arasında Dön Dur" şarkisiydi bu.

Gumeý önce melodiyi, sonra kaynağını tanıdı. Yerde yatan yaralının hafif aralanmış kırmızı dudakları arasından çıkıyordu bu mırıltı - Siyah Kukuletalı, boyalı dudaklarını hafifçe aralamış, o şarkıyı mırıltıyordu. O sırada dudaklarından biraz daha kırmızı olan kanı omzundaki yaradan tozlu asfalta sızmaya başlamıştı. Etraftaki insanlar da şimdi yerde yatan yaralıya biraz daha yaklaşmış ve gittikçe yükselen mırıltıyı şaşkın bir ifadeyle dinlemeye başlamışlardı.

Güllerin etrafında dön dur:

Cebin çiçek dolu,

Küller, küller:

Her şey düşüyor:

Adam şarkısına devam ederken, sol elinde bırakılan pembe cep telefonunu yavaşça havaya kaldırdı.

Gumcy bunu görünce iki polise dönüp, "Tanm! Alın şu telefonu ondan," diye bağırdı. "Uzaktan kumanda o, bombalan onunla patlatıyor."

iki polis hiçbir şey anlamadan, şaşkın gözlerle ona bakarken, Gumcy bir anda yerinden fırladı, telefona bir tekme atıp adamın elinden yere düşürdü - aynı anda iki polis de onun üzerine aı • ladılar. Gumcy telefonu ayağıyla daha ileriye attı ve polislere beraber yere düştü.

Fakat Peter Pan daha önce basmıştı patlatma düğmesine.

Üç saniye sonra arka arkaya altı büyük patlama duyuldu - bunlar daha önce patlatılan yangın bombalarının boğuk sesi değildi; güçlü, kulakları sağır eden büyük patlamalardı.

Gumeý'in kulakları çınlıyordu - bir süre diğer sesleri duymadı. Üzerine atılıp onunla beraber yere düşen polisler ayağa kalkarlarken, yakınlarında yere büyük bir şey çarpmış gibi, müthiş bir çarpma sesi duyular. Gumeý dönüp Madcleine'e baktı ve onun, sersemlemiş gibi parmaklığı tuttuğunu gördü. Kollarını öne uzatarak ona doğru koştu. Ona yaklaşmak üzereyken, Made- leine onun omzu üzerinden, arkasında bir şey gösterip bağırdı.

Gumeý birden durdu, gözlerini kısarak neler olduğuna baktı ve önce ne gördüğünü anlayamadı, sersemlemiş gibi oldu.

Dönme dolap milinden çıkmıştı.

Ama hâlâ dönüyordu.

Milinden ayrılmıştı - dönme dolabı tutan çelik destekler bombalanıp parçalanmıştı - ve müthiş bir gürültüyle, toz toprak bulutu içinde, önüne çıkan her şeyi yıkıp ezerek, dönerek gidiyordu.

O sırada panayrdaki tüm ışıklar aniden söndü - ve ani karanlık içinde insanların korkulu bağırsıkları, çığlıkları daha da arttı.

Gumeý ve Madeleine birbirlerine sarıldılar, dev tekerlek parmaklığı parçalayarak yakınlarından geçti. O sırada şimşek çaktı, arkasından gök gürledi. Dönme dolapta kalmış olan insanların kulakları sağır edecek kadar korkunç çığlıkları, bağırsıktan ve kınlan, eğrilen metal sesleri, gıcırtilan helkesi sersemleştirmişti.

Panayır alanı şimdi sadece, arada sırada çakan şimşekler ve rüzgarla yayılan alevlerle aydınlanıyordu. Fellini'nin dünya yüzündeki cehennem' sahnelerinden birine benziyordu bu durum. Dönme dolap şimdi yavaşlamış, panayırn ortasındaki boş alana doğru yuvarlanıyordu. Etraf tamamen karanlık ve panayır alanı sadece, arada şuada çakan şimşeklerin ışığında görülebiliyordu.

Madeleine tırnaklarını Gurney'in koluna batırdı ve titreyen bir sesle, "Tanrı aşkına, nedir bu olanlar, David?" diye bağırdı.

"Elektrik kabloları koptu sanırım."

Cevabın saçmalığına ikisi birden gülmeye başladılar.

Gurney dişlerini gıcırdatarak, öfkeden ağlayacakmış gibi, karanlıkta etrafa bakındı ve "Panikos...her yere bomba koymuş," diye bağırdı. Karanlıkta her taraftan çığlıklar yükseliyor, keskin yanık ve duman kokulan geliyordu.

Madeleine, önlerindeki çingıraklı yılanın ölüp ölmediğini merak eden bir insanın korkulu ifadesiyle, "Onu öldürdün mü?" diye sordu. '

Gurney, "Onu vurdum," dedi ve sonra Panikos'u vurduğu yere baktı. O sırada bir şimşegin çakmasını, ona olay yerini göstermesini diledi ve aynı anda, o noktanın dönme dolabın yolu üzerinde olduğunu gördü. Orada göreceğini tahmin ettiği manzarayı düşündü, yüzünü buruşturdu. Madeleine onun kolunu bırakmıyordu, ilk şimşegin ışığında Panikos'u vurduğu noktaya yaklaştı. Ama ikinci şimşek ona görmek istemediği manzarayı gösterdi.

Madeleine, "Aman Tanrım," diye bağırdı. "Aman Tanrım."

Oradan geçen dönme dolabın tonlarca ağırlıkta olan demir dev tekerleklerinden biri Panikos'un üzerinden geçmiş, vücudunu ikiye biçmişti.

Orada, karanlıkta, çakan şimşeklerin ve gök gürültülerinin arasında bir süre şaşkın bir halde dururken, yağmur başladı ve çok geçmeden sağanağa dönüştü. Çakan şimşeklerin ışıklarında kaçan insanları gördüler. İnsanlar panik halindeydi ama karanlık ve yağmur nedeniyle birbirlerini ezmeden ilerliyorlardı.

Dwayne ve üniformalı polis, dönme dolabın oraya doğru geldiğini görünce kaçmış olacaktı. O anda belki de dönme dolapta kalmış, korkuyla bağışan, çırpman insanlara yardım etmek için onun peşinden gitmişlerdi.

Ortalık cehenneme dönmüştü, kimse ne yapacağını bilemiyor, herkes panik halinde, bir an önce panayır alanından kaçıp, kurtulmak için koşup duruyordu. Kimsenin durup da Panikos'un cesedine bakacak hali yoktu.

Madeleine derin bir nefes aldı ve sakin olmaya çalışarak, "Tanrım, ne yapacağız, David?" diye sordu.

Gurney ona cevap vermedi. Siyah kukuletanın içindeki yüzü iyice görmek için yeni bir şimşek çakmasını bekliyordu. Bir süre sonra şimşek çaktı ve o zamana kadar yağın sağanak yağmur da Panikos'un yüzündeki san boyayı silip götürmüştü.

Gurney o zaman görmeyi beklediği şeyi gördü. Artık hiç kuşku kalmamıştı. Adamın ince bir kalp şeklindeki ağzı, video filminde gördüğü ağızdı.

Yerde parçalanmış olarak yatan ceset gerçekten Petros Panikos'un cesediydi.

Önlü kiralık katil artık yaşamıyordu.

Peter Pan artık acımacak bir çuval kınk kemikten başka bir şey değildi.

Madeleine onu çekip parçalanmış cesedin yanından ayırdı, kanla karışık akan yağmur sulanın içinden çıkardı, kırılmış parmaklığın yanına kadar götürdü. Şimşekler çakıyor, gök gürliyor,

hâlâ dönerek, giden koca dönme dolabın gürültüsü, demir parçalarının gıcırta ve hâlâ onun üzerinde olan insanların çığlıkları, etrafta bir cehennem ortamı, görüntüsü yaratıyor, mantıklı düşünmeyi engelliyordu.

Madeleine kendini kaybetmemek için büyük çaba harcıyor, güçlükle konuşabiliyordu. "Aman Tanrım. Tanrım bize yardım et. David, insanlar *ölüyor* - bir sürü insan *ölüyor*. David. Ne yapabiliriz

"Sadece Tanrı bilir bunu...ne yapabiliriz, bilemiyorum...ama şu anda...her şeyden önce... Panikos'un kullandığı şu telefonu bulmam gerekiyor. O telefon patlamaları kontrol eden uzaktan kumanda...Birisini bulup yanlışlıkla başka bombalan da patlatabilir...hemen bulmalıyım onu."

O sırada o gürültü arasında, bütün sesleri bastıran tanıdık ve gür bir ses duydu. "Sen onunla kal, Dave. Ben bulurum onu."

O sırada arkasında, parçalanmış parmaklığın ötesinde, dönme dolaba binip inenlerin üzerine çıktıktan ahşap platform birden alevler içinde kaldı, yanmaya başladı. Ve alevlerin aydınlığında ve yağmur altında Hardwick'in yerde yatan cesede doğru ilerlediğini gördüler.

Hardwick cesedin yanına varınca, hâlâ Panikos'un elinde duran parlak, pembe telefonu almak için eğilmeden önce birkaç saniye tereddüt etti. Parmak eklemeleri henüz katılaşmadığı için, telefonu cesedin elinden almak zor olmayacaktı. Fakat Hardwick telefonu tutup çektiği zaman, Panikos'un eli ve kolu da telefonla beraber havaya kalktı.

Gurney alevlerin hafif aydınlığında dikkatle bakınca, telefona bağlı bir ipin diğer ucunun da Panikos'un bileğine bağlı olduğunu gördü. Hardwick telefonu sıkıca tutup çekti, ipi kopardı. Bunu yaparken Panikos'un kolu biraz daha yukarıya kalktı ve kolun kalkmasıyla beraber bir silah sesi duyuldu.

Gumey, Hardwick’in acı bir sesle bağıarak, yerde yatan küçük adamın cesedi üzerine vüzüstü düştüğünü gördü.

O sırada polislerden biri, elindeki bir el fenerinin ışığında, hâlâ yuvarlanan dönme dolaba doğru koşarak gidiyordu. Polis silah sesini duyunca birden durdu, etrafına bakındı ve elini belindeki tabanca kılıfına götürdü. Öfkeli gözlerle önce Gumey’e, sonra yerde üst üste yatan hareketsiz bedenlere baktı.

Sonra tekrar Gumey’e döndü ve ^M“Bu lanet ses de neydi öyle?” diye bağırdı.

O sırada Hardwick, acıyla yüzünü buruşturup Panikos’un üzerinden doğrulup kalkmaya çalıştı ve dişlerini gıcırdatarak, öfkeli bir ifadeyle, “Bu lanet ceset vurdu beni,^M diye bağırdı.

Polis memuru şaşkınlıkla açılan gözlerini ona çevirdi. Sonra, ona biraz daha yaklaşınca daha da çok şaşırdı ve “Jack?” diye bağırdı.

Hardwick bir şeyler homurdanarak cevap verdi ona, ama ne dediği anlaşılmadı.

Polis bu kez yine dönüp Gumey’e baktı ve “Hey... Jack Hard- wick mi bu adam?” diye sordu.

Zihin Oyunu

Adeta bir savaş alanına dönen panayır alanında, Gumeý kafasını toplamaya, ne yapması gerektiği konusunda düşünmeye çalışırken, birden olası bir güvenlik, bir rahatlama durumu ortaya çıkıverdi. Komiser J. Olzewski yardımcı olacaktı onlara.

Olzewski, Hardwick'i uzun zaman önce çeşitli polis birimlerinden çağırılan bazı polislere verilen bir eğitim kursundan tanıyordu. Ama onun emekliye ayrıldığını bilmediği ve hâlâ dedektif olarak çalıştığını sandığı için onlara hemen yardıma koştu.

O karmaşa içinde kısa bir tanışmadan sonra, Gumeý Komisere olay konusunda kısaca bilgi verdi. Olzewski olaya hemen el koydu, Panikos'un cesedini kontrol altına aldı, cep telefonunu alırken, bölge polisinden değil de kendi bağlı olduğu yerden destek çağırды, Panikos'un kolunun kalkmasıyla ateşlenen silahı da Şerif ofisi adına aldı.

Hardwick'i hareket ettirmenin riskli olabileceğini, ama o karmaşada bir ambulans beklemenin daha da riskli olabileceğini düşündüler.

Hardwick, yan tarafında kanayan kurşun yarasına rağmen, Gumeý ve Olzewski'nin de yardımıyla ve küfürler ederek yerden kalktı ve yine onların desteğiyle, ambulansların gelmeye başladığı panayır kapısına doğru yürüdü. O sırada bir jeneratör çalışmaya başladı ve panayır alanındaki sokak lambalarından bazıları biraz soluk da olsa yanmaya başladı. Paniğe kapılan ve kor-

ku içinde kaçışan insanlar şimdi alevlerin ve şimşeklerin ışığına destek olarak yanan sokak lambalarının aydınlığında daha kolay hareket etmeye, koşmaya başladılar.

Hardwick şimdi bir yarımda Gumeý, diğer yanında Madeleine'in yardımıyla ve acıyla homurdanarak yürümeye çalışıyordu. O sırada üst kısmı ilerdeki diğer pavyon çadırlarının üzerinden görünen dönme dolap yavaşlamış, sendelemeye, sağa sola çarparak çatırdamaya başlamıştı. Çok geçmeden çember şefindeki dev yapı ya da tekerlek, büyük çadırın arkasında sallanarak gözden kayboldu ve bir saniye sonra da orada yeri sarsan büyük bir gürültü duyuldu.

Gumeý midesinin bulanır gibi olduğunu hissetti. Madeleine birden ağlamaya başladı. Hardwick dehşet hissediyormuş ya da acı çekiyormuş gibi, boğazından iniltiye benzer garip bir ses çıkardı. Etraftaki gürültü ve felaketin ne kadar farkında olduğu belli olmuyordu.

Panayır alanından araç kapısına doğru yaklaşırlarken, Hardwick, ambulans bulma konusunda fikrini değiştirmiş gibi, durakladı ve boğuk, alçak bir sesle, adeta fısıldar gibi, "Bakın arkadaşlar," diye konuştu. "Etrafa çok yaralı var, sağlık ekipleri çok meşgul, ben kimsenin yerini almak istemem, bırakalım onlar halka yardım etsinler, ben başımın çaresine bakarım."

Gumeý doğru duyup duymadığını anlamak için kulağını ona yaklaştırdı ve "Sen ne yapmak istiyorsun peki. Jack?" diye sordu.

"Bir hastaneye götür beni. Buradan uzaklaşalım, burası cehenneme dönmüş durumda. Burada kimse benimle meşgul olamaz. En iyisi sen Cooperstown'a götür beni, Davc. Benim arabamı kullanabilirsin, değil mi?"

Gumeý onun bu fikrini hiç beğenmedi - vurulmuş, yaralı kanayan bir adamı, ilkyardım donanımı olmayan normal bir arabayla iki şeritli ve virajlı, 90 kilometrelik bir yol kat ederek bir hastaneye götürmek çok zor bir iş olacaktı. Ama birkaç saniye düşündü ve bunu yapmayı kabul etti. Çünkü bölgedeki ambulans

*mpa&maggemimm¹**

ekiplerinin, bu korkunç ve geniş bir alana yayılmış çok sayıda yaralı karşısında yapabileceklerinin kısıtlı olacağını o da kabul ediyordu. Daha önceki patlamalarda, yangınlarda ve son dönme dolap kazasında kim bilir kaç ölü, yaralı ve yardım bekleyen insan vardı?

Buna karar verdikten sonra, panayır araç kapısından çıktılar ve otoparkta sahiplerini bekleyen araçların arasından geçerek Hardwick'in güçlü Pontiac arabasına doğru ilerlediler. Arabaya binmeden önce, Gumeý eşofman altındaki gömleğini çıkarıp yırttı, üç parçaya ayırdı. İki parçayı katladı, yastık gibi yaptı ve Hardwick'in yan tarafındaki kurşun yarasının girişi ve çıkışı deliklerini sıkıca bastırıp kapadı, üçüncü parçayı da onların üzerine koyup beline sardı ve sıkarak bağladı. Sağ ön koltuğu yatabildiği kadar arkaya yatırdı ve sonra Madeleine'in de yardımıyla Hardwick'i oraya oturtup arkaya doğru yatırdı.

Hardwick koltuğa yaslanıp rahatça konuşabilecek duruma gelince, belindeki cep telefonunu çıkardı ve acıyla yüzünü buruşturarak, ama gülümsemeye çalışarak Esti'ye sesli mesaj bıraktı. "Merhaba bebeğim. Küçük bir sorun çıktı. Biraz salaklık ettim, vuruldum. Can sıkıcı bir durum. Bir ceset vurdu beni. Şimdi açıklaması zor. Cooperstown'a, hastaneye gidiyoruz. Bizim Sherlock yapıyor şoförlüğümü. Seni seviyorum, hayatım. Sonra konuşuruz."

Gumeý onun konuşmasını dinledikten sonra Kyle'ı araması gerektiğini hatırladı ve o da oğluna bir sesli mesaj bıraktı. "Merhaba evlat, geri dönüyorum. Adamımızı panayıra kadar izledim, ortalık cehenneme döndü. Jack Hardwick vuruldu. Onu Cooperstown'a, hastaneye götürüyorum. Umarım orada her şey yolundadır, beni hemen ara evlat, görüşmek üzere."

Gumeý konuşmasını bitirince sürücü koltuğuna, Madeleine de arka koltuğa oturdu ve hemen yola çıktılar.

Panayır alanından kaçan arabalar, normal olarak sığır sayısının araç sayısından çok olduğu bu bölgede trafiği neredeyse kilitleyecek kadar çoğalmıştı. Arada sırada yolda rastladıkları saman yüklü araçlar da yolu tikiyor, arabaları daha da yavaşlatıyorlardı.

Kırsal alandaki asfalt yola çıktıklarında fırtına doğuya, Albany yönüne doğru kaymış, şimdi de medya helikopterleri felaketin haberini vermesi için

projektörleriyle olay yerini taramaya başlamışlardı. Gumey adeta RAM TV'nin "panayır alanındaki terör saldırısından gece karanlığında panik halinde kaçan insanlar," diye yayın yaptığını duyar gibiydi.

Kalabalık trafikten biraz uzaklaştıkları zaman Gumey arabanın hızını mümkün olduğunca artırdı. Yaklaşık kırk beş dakika içinde Cooperstown hastanesine yetiştiler. Yol boyunca hiç konuşmadılar. Gumey'in riski göze alarak virajlara yüksek hızla girmesi ve koca V8 motorunun boğuk gürültüsü konuşmalarına imkan bırakmadı zaten - konuşulması gereken çok konu, cevap verilmesi gereken çok soru vardı, ama onlar yine de yolda konuşmadılar, sessiz kaldılar.

İki saat sonra durum değişmişti.

Hardwick'in yarasını kontrol ettiler, ona ağn kesici, sakinleştirici iğne yaptılar, yarası temizlendi, dikildi, sarıldı, kan ve antibiyotik verildi ve en azından o gece için hastaneye yatırıldı. Kyle hiç beklemedikleri bir anda geldi, Hardvick'in odasında Gumey ve Madcleine'e katıldı. Üçü de birer sandalye alıp Hardwick'in yatağının yanına oturdular.

Kyle onlara polislerin eve gelişinden, Klemper'in cesedinin inceleme sonrası götürülüşüne kadar olanları ayrıntılı olarak anlattı. Polisler, evin çevresini olay yeri bantlarıyla kapamışlardı. Sonra. 80 kilometrekarelik bir alanda bütün polis güçleri panayır alanına gönderilmişti. Kyle o arada polislerin telsiz konuşmalarından, yaşanan felaketi öğrenmiş, patlak lastiği değiştirip panayıra gitmişti. Babasının telefon mesajını ancak panayıra vardığında almış ve o da hemen Cooperstown hastanesine gelmişti.

Kyle konuşmasını bitirince Madeleine kendini tutamadı ve sinirli bir ifadeyle gülmeye başladı. "Herhalde bir delinin panayır bombaladığım ve babanın da orada olacağını düşündün, değil mi

Kyle canı sıkılmış gibi babasına baktı, ama sesini çıkarmadı.

Madeleine bu kez gülümsedi ve "Ben de öyle düşündüm zaten," diyerek omuz silkti. Sonra kimseye bakmadan, "önce Lex Bincher'ı, sonra horozumuz Horace'ı, en sonra da Mick Klemper'ı öldürdü. Daha sonraki hedefi kim olacaktı acaba?" diye sordu.

Kyle yine ses çıkarmadan babasına baktı.

Hardvick yatağında yastıklara dayanıp oturmuş, onları dinliyordu.

Gumey sonunda bir cevap verdi, ama aslında tam bir cevap sayılmazdı bu. "Her neyse, burada asıl önemli olan şey, her şeyin sona ermiş olması."

Onun bu konuşmasına Kyle meraklı, Hardwick şüpheci ve Madeleine de şaşkın bakışlarla karşılık verdiler.

. Hardvick sanki hızlı konuşmak canını yakacakmış gibi, ağır bir tavrıyla konuşarak, "Dalga geçiyor olmalısın," dedi.

Gumey, "Hayır, her şey anlaşıldı artık," diyerek başını salladı. "Müşterin Kay davayı kazanacak. Katil öldü. Tehlike yok edildi, dava kapandı."

"Dava kapandı mı? Evinin yakınındaki cesedi unuttun galiba. Vurduğun cücenin Peter Pan olduğu da henüz kanıtlanmadı, değil mi? Ve RAM-TV'de büyük Spalter davası konusunda açıklamalar yapacağını bildiren reklamlar yüzünden, bu davaya adı karışmış bütün polisler peşine düşecektir."

Gumey gülümsedi ve "Ben dava kapandı dedim," diyerek gülümsedi. "Olaydaki karmaşanın açıklanması elbette biraz zaman alacaktır. Kızanlar, öfkelenenler elbette olacak. Karşılıklı suçlamalar, iftiralar bir süre devam edecek. Gerçeklerin kabul edilmesi biraz zaman alacaktır. Ama artık gerçeğin büyük kısmı açığa çıktı, anlaşıldı, artık kimse gizleyemez onu."

Madeleine meraklı bir ifadeyle Gumey'in yüzüne baktı ve "Yani sen şimdi Spalter cinayet davasını bıraktığını mı söylüyorsun?" diye sordu.

"Evet, tam olarak onu söylüyorum."

"Yani davadan çekiliyor musun?"

"Evet."

"Yani böyle aniden bırakıyorsun, öyle mi?"

"Evet, aniden bırakıyorum."

"Tanrım, seni anlamıyorum, David."

"Nedir anlamadığın?"

"Sen büyük parçasını bulmadan hiçbir bulmacayı bırakmazdın böyle."

"Bak bu doğru işte."

"Ama şimdi bunu yapacağımı söylüyorsun."

"Hayır, tam tersini yapıyorum."

"Yani onu çözdüğün için mi bırakıyorsun? Cari Spalter'ı öldürtmek için Peter Pan'ı kimin tuttuğunu biliyor musun?" "Aslında Carl'ı öldürtmek için

b»ç kimse Peter Pan'ı kiralamadı.”

“Aman Tannm. Neler diyorsun sen, David?”

Gumcy derin bir nefes aldı ve “Aslında Cari'm öldürülmesi gerekmiyordu,” diye devam etti. “Bu olay başından beri bir hatalar komedisi - ya da trajedi - oldu. Bu vaka büyük bir ders olarak sona erecek. Kriniial ara tırma ders kitabında bu dersin başlığı ‘Mantıklı Varsayımları K. bul Etmenin ölümcül Sonuçları’ olacak.”

Kyle oturduğu sandalyede öne o^ğni eğildi ve “*Carl'ın öldürülmesi gerekmiyor muydu?*” diye Svrdü. “Bunu nasıl anladın?” “Bu olayda Carl'ın hedef tahtası olmasını gerektirecek bir şey bulamadım. Dikkatle bakınca, savcılığın, ‘karısı-kocasını vurdu’ senaryosunun tutarlı olmadığını gördüm. Kay'ın ya da bir başkasının, Carl'ı öldürtmek için kiralık katil tutmuş olması

daha mantıklı» geldi bana. Fakat o senaryo bile saçma geldi - atışın yapıldığı yer, karmaşıklığı ve onu öldürmek kolayken, Peter Pan gibi kontrolü güç deli bir caninin tutulmuş olması çok garipti. Bu işte bir gariplik olduğu belliydi. Sonra dar bir sokaktaki silahlı çatışma ve infilak eden bir araba gibi, bazı eski olayları hatırladım...”

Kyic şaşkın bir ifadeyle gözlerini açmış, dikkatle babasını dinliyordu. “Yani o olayların Cari cinayetiyle bir ilgisi mi vardı, baba?”

“Doğrudan ilgileri yoktu. Ama onlarda da zamanlama ve sıralama konusunda hatalı varsayımlar vardı. Belki de bu tür varsayımların Spalter olayında da olabileceğini düşündüm.”

“Hangi varsayımların?”

“Sokaktaki silahlı çatışmada iki büyük varsayım vardı. Bir varsayım göre, polis memuru ateş açmış, zanlıyı vurup öldürmüştü. Ve polis memuru, ateş ettiği zaman zanlının ne tarafa dönük olduğu konusunda yalan söylüyordu. Her iki varsayım da çok mantıklıydı, ama ikisi de yanlış. Zanlıyı öldüren kurşun, daha polis memuru olay yerine gelmeden önce onu vurmuştu. Ve polis doğru söylüyordu.

“Araba kazasında ise, sürücünün kontrolü yitirip hendeğe yuvarlandığı ve arabanın orada patladığı farz edildi. Aslında, araba daha önce patladığı için sürücü kontrolü kaybetmişti.”

Kyle düşünceli bir ifadeyle, hafifçe başını salladı.

Hardvick yüzünü buruşturdu ve “Ec, bunların Cari cinayetiyle ne ilgisi var şimdi?” diye sordu.

“Çok ilgisi var-olayların sıralaması, zamanlama, varsayımlar”

“Benim gibi bir cahilin anlayabileceği şekilde anlatsana şunu.”

“Herkes CarPın vurulduğu için sendeleyip düştüğünü farz etti, değil mi? Ama bir de onun sendeleyip düştüğü için vurulmuş olduğunu düşünün.”

Hardvick gözlerini kırpı ve onun söylediğini düşündü. “Yani

Ca^l sersemledi ve vurulması istenen kurbanın önüne mı düştü diyorsun sen şimdi?”

Madeleine kocasına inanmıyormuş gibi baktı. “Bu biraz abartma olmuyor mu, David? Yani, Cart vurulması istenen kişinin önünde sendelediği için vuruldu demek biraz abartılı bir ifade gibi geliyor”

“Fakat herkes bunun böyle olduğunu gördü, ama sonra fikir değiştirdiler - çünkü insanların zihinleri noktalan daha geleneksel bir tarzda birleştirdi.”

Kyle şaşkın bir ifadeyle babasına baktı. “ ‘Herkes bunun böyle olduğunu gördü’ derken ne demek istiyorsun, baba?”

“Cenaze törenine katılanlar sorgulama sırasında, Carl'ın önce bir yere takılıp sendeler gibi olduğunu söylediler. Ama daha sonra, kurşun yarası bulununca otomatik olarak fikir değiştirdiler. Yani insanlar bilinçaltında iki muhtemel olay sırasını değerlendirdiler ve akla daha yakın olanı kabul ettiler.”

“Zaten beyinlerimizin bunu yapması gerekir, değil mi?” “Evet, ama bir noktaya kadar. Burada sorun şudur, belirli bir olaylar sırasını kabul ettiğimiz zaman - ki, burada ‘sendeledi, vuruldu ve düştü’ varsayımı yerine ‘vuruldu, sendeledi ve düştü*’ düşüncesi hakimdi - diğer varsayımı unuturuz. Sadece yeni düşünce tarzımıza göre hareket ederiz. Zihin belirsizlikleri halledecek ve işine devam edecek tarzda çalışır. Pratikte bu çoğu zaman, mantıklı varsayımlardan düşünülen gerçeğe atlama ve geriye bakmama anlamına gelir. Hiç kuşkusuz, eğer mantıklı varsayım hatalı olursa, daha sonra onun üzerine inşa edilen her şey saçmadır ve sonuçta çöker.”

Madeleine kocasının psikolojik teorilerini dinlerken her za- *manyaptığı* gibi, yine kaşlarını çattı ve içini çekti. “Pekala, Pani- kos kime ateş edecekti de Cari onun önüne geçti öyleyse?” “Bunun cevabını bulmak o kadar da güç değil. Bu öyle bir insan olmalıydı ki, kurban olarak, olaydaki diğer tüm gariplikleri anlamlı hale getirmeliydi.”

Kyle gözlerini büyülenmiş gibi babasının yüzüne dikti ve “Sen onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Kendi kıstaslarıma göre seçtiğim, beni tatmin eden bir adayım var, ama bu benim yanılmadığım anlamına gelmeyebilir.”

Madeleine, “Senden sık duyduğum bir söz vardı,” diye devam etti “Her zaman çok zor cinayet işlerini alan Peter Pan'm, bu basit iş için tutulmasını

garip bulduğunu söylüyordun. Şimdi sana iki sorum var, David. Birincisi, ‘Mary Spalter’ın cenazesinde, vurulması en güç kişi kim olacaktı?’ İkincisi de, ‘Cari konuşmak için podyuma giderken o kişinin önünden mi geçti?’”

Hardvick dayanamadı ve geveler gibi konuşmasına rağmen ıraya girip, “Birinci sorunun cevabı Jonah. İkincinin cevabı da evet,” dedi.

Gumey aynı sonuca yaklaşık dört saat önce, panayırda, dönme dolabın yakınında varmıştı, ama başka birinin de kendisi gibi düşünmesine sevindi. Suikast kurbanının Jonah olarak seçilme- siyle, olaydaki tüm karmaşık ve bilinmeyen konular anlaşılır hale geliyordu Jonah her zaman yer değiştirdiğinden, Panikos için zor bir hedefti. Onun belirli bir yerde ve zamanda bulunmasını sağlayacak tek olay, annesinin cenaze töreni olacaktı ve Panikos da onun annesini bunun için öldürdü. Jonah’ın mezarlıktaki oturma pozisyonu Axton Caddesi’ndeki daireden vurulmasını kolaylaştıracaktı. Cari, Alyssa’nın önünden geçerken değil de, Jonah’ın önünden geçerken vurulmuş, çünkü onun tam önüne düşmüştü. Bu senaryo aynı zamanda, Gumey’i işin başından beri rahatsız eden tutarsızlığı da açıklıyordu: Cari beynine kurşunu yedikten sonra üç, üç buçuk metre mesafeyi nasıl yürüyebilmiş- ti? Aslında, vurulduktan sonra yürümemişti. Sonuçta “Sihirbaz” suikastçı yanlış adamı vurmuş, kendisini tanıyan yeraltı dünyasında gülünç duruma düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalmış - ve bu yıkıcı sınımları saklamak için dinden geleni yapmıştı.

Bu açıklamadan sonra doğal olarak Kyle babasına, “Hedef Jonah idiye, onu kim • ü?” diye sordu.

Gumey için bu sorunun cevabını vermek aslında hiç de zor değildi. Ailede Jonah’ın ölmesinden yararlanacak, hem de büyük paralar sağlayacak olan sadece bir kişi vardı.

Odada Gumey’i dinleyenlerin yüzlerindeki ifadeler, onların da bu sorunun cevabını bildiklerini gösterir gibiydi.

Hardvick kendim tutamadı ve “Lanet pislik,” diye homurdandı.

Maddelcine, sanki insanlık adına vücuduna bir darbe yer tiş gibi, “Aman Tanrım!” diye inledi.

Sanki alternatif bir açıklama varmış gibi, hepsi durup birbirlerine baktılar.

Fakat o iğrenç gerçekten kaçmanın hiçbir yolu yokmuş gibi görünüyordu.

Cari Spalter’ı öldüren kiralık katili tutan kişi de yine Cari Spalter’dan başkası olamazdı. Kardeşini öldürtmek isterken, onu hedef alan kurşunu kendisi yemiş, kendi kendini öldürdüğünü bilerek, acılar içinde ölmüştü.

Hem korkunç, hem de gülünç bir olaydı bu.

Fakat olayın çevresinde, korkunç, inkar edilemeyecek derecede tatmin edici bir simetri vardı.

İntikamı olan bir karmaydı, bir kaderdi bu.

Ve bu sonuç, mahkeme salonunda otururken yavaş yavaş ölen bir adamın yüzündeki korku ve umutsuzluk ifadesini de açıklıyordu - o adam kendini zaten cehennemde hissediyordu.

Hastane odasında oturanlar, ondan sonraki on beş dakika boyunca kardeş katilleriyle ilgili bazı olayları anlattılar ve içinde bulundukları durum hakkında fikirlerini açıkladılar.

Hardwick yavaş ama kararlı bir ifadeyle, “Trajik Habil-Ka- bil hikayesini bir yana bırakalım da, nerde durduğumuza bir bakalım,” diye konuştu. Yakında müthiş bir polis soruşturması, araştırması başlayacak, herkes bu korkunç olayların suçlusunu aramaya başlayacak...”

Gumey başını salladı ve ‘Tamam, nereden başlamak istersin?’ diye sordu.

Hardwick konuşmak üzereydi ki, Esti kapıda göründü - nefes nefeseydi, yüzünde hem korku, hem merak hem de rahatlama ifadesi vardı.

Hardwick ona bakarak, kısık bir sesle, “Hey, hayatım,” diye seslendi. “Ortalık cehenneme dönmüşken nasıl gittin oraya ve sonra da buraya gelebildin?”

Esti onun sorusuna aldırmadı, yatağın yanına gidip elini tuttu ve “Nasılsın?” diye sordu.

Hardwick yüzünü buruşturarak hafifçe gülümsedi ve “İyiyim, iyiyim, merak etme,” diye cevap verdi. “Kurşun yan tarafımı delip geçli, hayati bir organıma isabet etmedi.”

Esti hem korkmuş, hem de sevinmiş görünüyordu. “Pekala. İyi”

“Sen nasıl kurtuldun peki?”

“Aslında pek de kurtuldum sayılmaz, Jack - beni bir süre için trafik şubesine verdiler. İnanır mısın - bölgeye gelenler kaçanlardan daha çok. İnsanlar felaket manzaraları seyretnmeye bayılıyor.”

“Yani dedektifleri trafik şubesine mi veriyorlar şimdi?”

“Herkesi her yere veriyorlar. Teşkilattaki karmaşayı görsen şaşarsın. Etrafla da bir sürü söylenti dolaşıyor...” Esti sustu ve yatağın ayakucunda oturan Gumey’e baktı. “Bir delinin her yeri bombaladığı, bir New York polisinin bir çocuğu vurduğu söyleniyor, Jack. Bazıları polisin deli katili,

bazıları da kimliği belirsiz bir cüceyi vurduğunu söylüyorlar...” Esti yine durdu ve bu kez Hardwick’e döndü. “Bir komiser yardımcısı bana cücenin Pani- kos olduğunu söyledi. Seni vuran da oymuş ve hem de öldükten sonra vurmuş seni...”

“Duyuyor musun beni? Herkes bir şeyler saçmalayıp duruyor işte. Bunlar yetmiyormuş gibi, şerif ofisiyle, bölge ve eyalet polisi arasında da yetki tartışmaları yaşanıyor ve belki yakında fe-

derallcr de işin içine girecek. Neden olmasın, ne kadar çok polis olursa etraf o kadar neşelenir, değil mi? İnsanlar arabalarına at- layıp çılgın gibi olay yerinden kaçmaya çalışırken birbirlerine de çarpıyorlar. Bazı kaçıklar da olay yerine girip fotoğraf çekmeye çalışıyor... işte orada durum bu...” Esti yine durup Hardvick ve Gumcy’e baktı. “Siz ordaydınız çocuklar, vurulan çocuk hikayesi nedir? Sen onu vurdun, o da onu mu vurdu yani?”

Hardvick Gumey’c baktı ve “Sen anlat istersen,” diye homurdandı. “Konuşurken canım yanıyor.”

“Tamam, kısaca ve çabuk anlatacağım, ama işin başından başlamam gerekiyor.”

Gumey, evin yanındaki kerestelerin patlatılıp yakılmasından ve Klemper’in öldürülmesinden başlayıp, katili motosikletle kovalamasına ve bombaların patladığı panayırda onu nasıl vurduğuna kadar her şeyi anlattı.

Odada bir süre kimse konuşmadı. Ama Esti fazla dayanamadı ve “Vurduğun o ufak adamın Panikos olduğuna eminsen, değil mi?” diye sordu.

“Hem evet, hem hayır. Vurduğum adamın panayırdaki bombalan patlatan, yangınları çıkaran ve kolunda gizli silahla Jack’i vuran kişi olduğunu kesin olarak kanıtlayabiliriz. Cesedi, silahını ve bombalarını patlatmak için uzaktan kumanda olarak kullandığı cep telefonunu polis aldı. Cep telefonu kayıtları incelendiğinde, panayırdaki birçok yere telefon açıp sinyal verdiği görülecek zaten. O telefon saatlerinin bombaların patlama zamanlarına denk geleceğine eminim - ki, bu da panayır güvenlik kayıtlarında ortaya çıkacak. Şansımız varsa, panayırdaki bomba parçalarının yakınlarda, cep telefonu patlatma sistemlerinin parçaları da bulunacak ve bunların da Bincher’in evinde kullanılanlarla aynı olduğu görülecektir. Panayırda ve Bincher’in evinde kullanılan yamçı kimyasalların benzerliği de anlaşılacaktır...”

“Patlamalardan, çıkan yangınlardan ve elektrik kesintisinden sonraki karmaşada vücut taraması yapılamadı, ama bu yapıldığı

anda, cesedin kolundaki gizli silah bulunacak ve o silah başka yerlerde kullanıldıysa, bu da yeni bilgiler sağlayacak. Panikos’un kimliğim saptamak için yapılacak olan araştırma ve DNA testini Intetpol ve ilgili bürolar yapacak. Otopsi öncesi yüz fotoğraflarında yüzü sağlam görünüyordur, onları da bizdeki güvenlik kamerası videosuyla karşılaştırabilirler...”

Esti onun bu anlattıklarını anlamaya çalışarak yavaşça başını sallarken, Gumey, “Ben orada ölen adamın Panikos olduğuna yüzde yüz eminim,” diye devam etti. “Ama yasal prosedür olarak bunun yapılması gerekiyor. Biz sadece o cesedin, son birkaç saat içinde Tanrı bilir kaç kişinin ölümünden sorumlu olan kişiye ait olduğunu kanıtlayabiliriz.”

“Kaç kişiye öldürdüğünü sadece Tanrı bilir, ölü sayısının elli ila yüz arasında değişebileceğini söylediler.”

“Aman Tanrım.”

Esti, “Beni trafik şubesine gönderdikleri zaman duydum bunu,” diyerek başını salladı, “ölü sayısı artabilirmiş. Çok sayıda yaralı, yanık, ölü, iki çöken bina, otoparklarda kavgalar, ezilen çocuklar varmış. Yerinden kopan dönme dolapta da çok kayıp olmuş.”

Madeleinc gözlerini korkuyla açarak, “Elli ila yüz arasında mı?” diye mırıldandı.

Gumey sandalyesinde arkasına yaslandı, derin bir nefes aldı ve “Tanrım,” diye mırıldanarak gözlerini kapadı. O anda, dönme dolabın yerinden çıkıp yavaşça düşmeye başlaması, büyük çadırın arkasında gözden kaybolması geldi gözlerinin önüne. Koca metal tekerleğin şoke edici çatırtısı, üzerindeki insanların gürültüyü bastıran çığlıktan hâlâ kulaklarında gibiydi.

Odada yine uzun süreli, derin bir sessizlik oldu. Sonunda Hardwick kendini zorlayarak hafifçe doğruldu ve “Eğer Dave o piç kurusuna engel olmasaydı, felaket daha büyük, çok daha büyük olabilirdi, arkadaşlar,” diye homurdandı.

Diğerleri ses çıkarmadılar, sadece başlarını sallamakla yetindiler.

Hardwick, “Benim arkadaşım müthiş bir dahi,” diye devam etti. “Tüm o felaket karmaşasında ve kendi hayatı bile tehlikedeyken Spalter cinayetini çözdü.”

Esti bunu duyunca şaşkın gözlerle ona baktı ve “Çözdü mü...?*” diye sordu. “Nasıl yani?”

“Anlat ona, Sherlock.”

Cümey, geri tepen trajik olayı başlatan kötü adamın aslında Cari olduğunu kısaca Esti’ye de anlattı.

Esti, “Yani kısacası, Cari kardeşini ortadan kaldırıp Spalter Emlak şirketinin tümüne sahip olmak, onun değerlerini salarak bütün parayı eline geçirmek istiyordu, öyle mi?” diye sordu.

Gumey, “Ben olayı bu şekilde görüyorum,” diyerek başını salladı.

Hardwick de başını salladı ve “Elli milyon dolarlık bir servet,” diye homurdandı yine. “Valinin arazisi ve malikanesini de satın alabilirdi.”

Esti meraklı bir ifadeyle Gumcy'in yüzüne baktı ve "Kardeşini başka türlü yok edemeyeceğini düşündü demek. Çok ahlaksızca!" diye söylendi. "Fakat senin yüüünde garip bir ifade var, Dave. Ne düşünüyorsun öyle?"

"Şu anda aklıma geldi, kardeşinin vurulması Carl'ın seçim kampanyasında da işine yarayacaktı. Mafyanın kendisini siyaset sahnesinden kaçırmak, dürüst bir adamın eyalet valisi olmasını engellemek için kardeşini öldürdüğünü söyleyecekti. Belki de baştan beri planını bu amaçla yaptı - dürüst bir adam olduğu ve kendisine ulaşmaları zor olduğu için kardeşini öldürdüklerini herkese anlatacaktı."

Hardvvick hafif, alaycı bir gülümsemeyle, "Bak bunu sevdim," dedi. "Seçimlere kadar kardeşinin cesedinden çıkar sağlayacaktı, değil mi?"

Gumey gülümsedi. Hardvvick'in tekrar insanlarla dalga geçmeye başlaması sağlığının iyiye gittiğini gösteriyor olmalıydı, ona kızmadı, tam tersine sevindi.

Esti konuyu değiştirdi ve "Bu durumda, Kay iftiraya uğrayıp ceza çekerken, Klemper ve Alyssa da leş üzerine üşüşen akbaba* lar gibi bundan yararlanmak istediler, değil mi?" diye söylendi.

Gumey, "Tam üzerine bastın," diyerek başını salladı.

Hardwick, konudan zevk alıyormuş gibi, güldü ve "Aslına bakarsan çürümüş küçük akbaba Alyssa ile Dedektif Mick denen sersem, lanet akbaba demek lazım onlara," dedi.

Esti, sanki adam olmaz bir çocuğa bakar gibi, sevdiği bu uslanmaz adama baktı bir süre, başını iki yana salladı ve elini tutup sıkı. Sonra, "Ben gitsem iyi olacak," dedi. "Trafik polisi olarak görevimi iyi yapmam gerekiyor, arkadaşlar - panayrdaki olayı duyan bir sürü insan oraya doğru gitmeye başladı."

Hardwick yine hırlar gibi güldü ve "Vur o sersemleri, hayatım," dedi.

Esti gittikten sonra, bir süre suç teorileri ve insanların kendilerine zarar vermeleri gibi konularda tartıştılar. Ama bu karmaşık konular çok geçmeden Hardwick'in uykusunu getirdi.

Kyle bir ara üniversitede, psikoloji dersinde tartıştıkları, Freud'un kazalar teorisinden söz etti - buradaki fikre göre, bu olaylar aslında "kazara" olamazdı, hepsinin bir amacı olmalıydı: Kişinin kafa karışıklığı yaşadığı konularda bir hareketi engellemek ya da cezalandırmak olabilirdi bu amaç. "Cari'm kardeşinin önünde sendelemesinin nedeni de böyle bir şey miydi acaba, merak ediyorum?"

Ama odadakilerden hiçbiri o anda bu konuya girip tartışmak niyetinde değildi, kimse bir şey söylemedi.

Kyle sanki karmaşık olayları içine katabileceği bir konu arıyormuş gibi, bu kez de karma olayından söz etmeye başladı. "Kötü niyetli hareketleri kendisine dönen kişi sadece Cari değildi, düşünsenize," diye devam etti. "Bombaladığı dönme dolap yerinden fırlayıp onu ezdiği zaman Panikos'a da aynı şey olmadı mı? Sonra, babamın üstüne gelen Mick Klemper'a ne demeli? O da öldü. Lcx Bincher da RAM-TV olayında egoistlik yaptı, tüm soruşturmayı

kendisinin yürüttüğünden filan söz etti, katil onu da öldürdü. Bakar mısınız, bu karma denen şey gerçekten de var."

Kyle bunları söylerken o kadar heyecanlıydı, o kadar inanarak konuşuyor ve o kadar genç görünüyordu ki, Gumey o anda onu kucaklamamak için kendini zor tuttu. Bunu yapmak istedi, ama özellikle başkalarının yanında ani bir dürtüyle hareket edecek bir adam değildi o.

Bir süre sonra iki erkek hasta bakıcı geldiler ve ilave röntgen filmlerinin çekilmesi için, Hardwick'i alıp Radyolojiye götürdüler. Onu tekerlekli sedyeye yatırırken, Hardwick başını hafifçe kaldırdı ve Gumey'c bakarak, "Çok teşekkür ederim sana, Da- vey...bni en kısa zamanda buraya getirmekle hayatımı kurtardığını düşünüyorum.." dedi. Ve bu kez bunu dalga geçmeden, çok ciddi bir ifadeyle söyledi ki, onu bu halde görmek her zaman mümkün olmazdı.

Başkalarından teşekkür almaktan pek hoşlanmayan Gumey, mahcup olmuş gibi bir ifadeyle, "Şey..." diye mırıldandı. "Araban çok hızlı."

Hardwick hafif bir kakhaha attı ama bedeni sarsıldığı için canı yanmış olacak ki, yüzünü buruşturup hafifçe bağırdı - onu alıp götürdüler.

Madelcine, Kyle ve Gumey boş yatağın çevresinde kalıp birbirlerine baktılar. Üçü de yorgunluktan düşüp bayılacak gibiydi ve artık konuşacak halleri de kalmamıştı.

Birkaç dakika sonra Kyle'ın telefonu çaldı. Delikanlı arayanın adını görünce, "Tanrım, Kim arıyor," dedi. "Ona arayacağımı söylemiştim, ama tüm bu karmaşa içinde..." Bir an düşündü ve "Onunla konuşmalıyım," diye ekledi. Odadan çıktı ve alçak sesle konuşarak koridorda aşağıya doğru yürüdü, gözden kayboldu.

Madelcine çok rahatlamış gibi, ama yorgun bir ifadeyle kocasına baktı - konuşurken yorgunluğu sesinden de belli oluyordu

du zaten. "Sonunda üstesinden geldin işte bu işin, Davtddedi, "önemli olan da buydu, değil mi?"

"Evet."

"Ve yine her zamanki gibi sen çözdün bu olayı."

"Evet. Yani, öyle sanıyorum"

Madelcine'in yüzünde yumuşak, sevecen ama anlaşılması güç bir ifade vardı. "Bu konuda kimsenin kuşkusu yok." Birbirlerine baktılar ve bir süre konuşmadılar.

Gurney o anda duygusal ve fiziksel yorgunluğunun yanında vücudunda bazı yerlerin ağrımaya başladığını ve katılaşıp gibi olduğunu hissediyordu. Biraz düşününce bunun, Panikos'un elinden pembe telefonu almaya çalışırken, iki polisin kendisine müdahalesinin sonucu olduğunu anladı.

O anda düşünemeyecek, ayakta duramayacak kadar yorgun olduğunu hissetti.

Gumey orada, o hastane odasında, oturduğu yerde bir süre için gözlerini kapadı. Ve o anda, sırtı ona dönmüş, siyah kıyafetli Peter Pan'ı gördü sanki. Küçük adam ona doğru döndü, yüzü sarıya boyanmıştı, ama gülümsemesi kırmızıydı. Peter Pan ona doğru dönmeye devam ederken kollarını yırtıcı bir kuş gibi havaya kaldırdı.

Ama safra rengi o yüzdeki gözler Cari Spalter'ın gözleriydi. Dehşet, nefret, acı ve umutsuzluk doluydu o gözler. Sanki doğduğuna pişman olmuş bir adamın gözleriydi.

Gumey irkilerek gözlerini açtı ve Madeleine'in yüzüne bakmaya çalıştı.

Karısı bir süre için ona hastane yatağına uzanmasını söyledi. Sonra boynunu, omuzlarını ve sırtını ovma, ona masaj yapmak istedi.

Gumey kendini onun ellerine bıraktı, bilinçli bir şekilde o ellerin sıcaklığını ve hafif basıncını hissederek rahatlamaya başladı.

O sırada farkında olduğu tek gerçek, sadece karısının yumuşak, yatıştırıcı sesiydi.

Yorgunluk ve uyku arasında, başka hiçbir yerde bulamadığı sükuneti, huzuru, rahatlığı bulduğu bir derin serbestlik, basitlik ve açıklık, berraklık alanı vardı. Gumey bunun eroin uyuşukluğu gibi bir şeye benzeyebileceğini hayal etti - bu, saf, hiçbir şeyden etkilenmeyen bir barış, huzur dalgasına benziyordu.

Bu normalde tüm duygusal uyanlardan, dürtülerden tecrit edilme haliydi - insan bu durumda bedeninin nerde son bulunduğunu ve dünyanın geri kalanının nerde başladığını söyleyemeyecek hale gelir, kutsal bir yetersizlik hissedirdi - ama bu akşam farklı bir şeyler hissediyordu. Bu akşam Madelcine'in sesi ve ellerinin içine işleyen sıcaklığı da katılmıştı bu duyguya.

Madelcine alçak sesle konuşuyor, ona Cornwall kıyısından, yeşil yamaçlardan, tarlalardan, taş duvarlardan, kıyıdaki kayalıklardan...

Kanada'da, turkuaz göl sulanında kayak yapmaktan...

Catskill vadilerinde dolaşmaktan...

Yabanmırsini toplamaktan...

Çayırın kenarında mavi kuşlara yuva hazırlamaktan...

Bir İskoçya çiftliğinde bir patika engelini aşmaktan...

Bir sürü şeyden bahsediyor, bir şeyler mırıldanıyor.

Karısının sesi de omuzlarındaki elleri gibi yumuşak, sıcak.

Onu beyaz spor ayakkabılar», sarı çorapları, şortu ve güneşte parlayan lavanta çiçeği renkli naylon ceketiyse bisiklet sürerken görebiliyor.

Güneş muazzam bir ışık çemberine dönüşüyor. Bir ışık tekerleği oluyor.

Karısının gülümsemesi Malcolm Claret'in gülümsemesi, sesi onun sesi.

"Hayatta önemli olan sadece aşktır, sevgidir. Sadece aşktır."

Table of Contents

[PETER PAN ÖLMELİ'YE ÖVGÜLER](#)

[Peter Pan](#)

[İkinci Kısım](#)

